

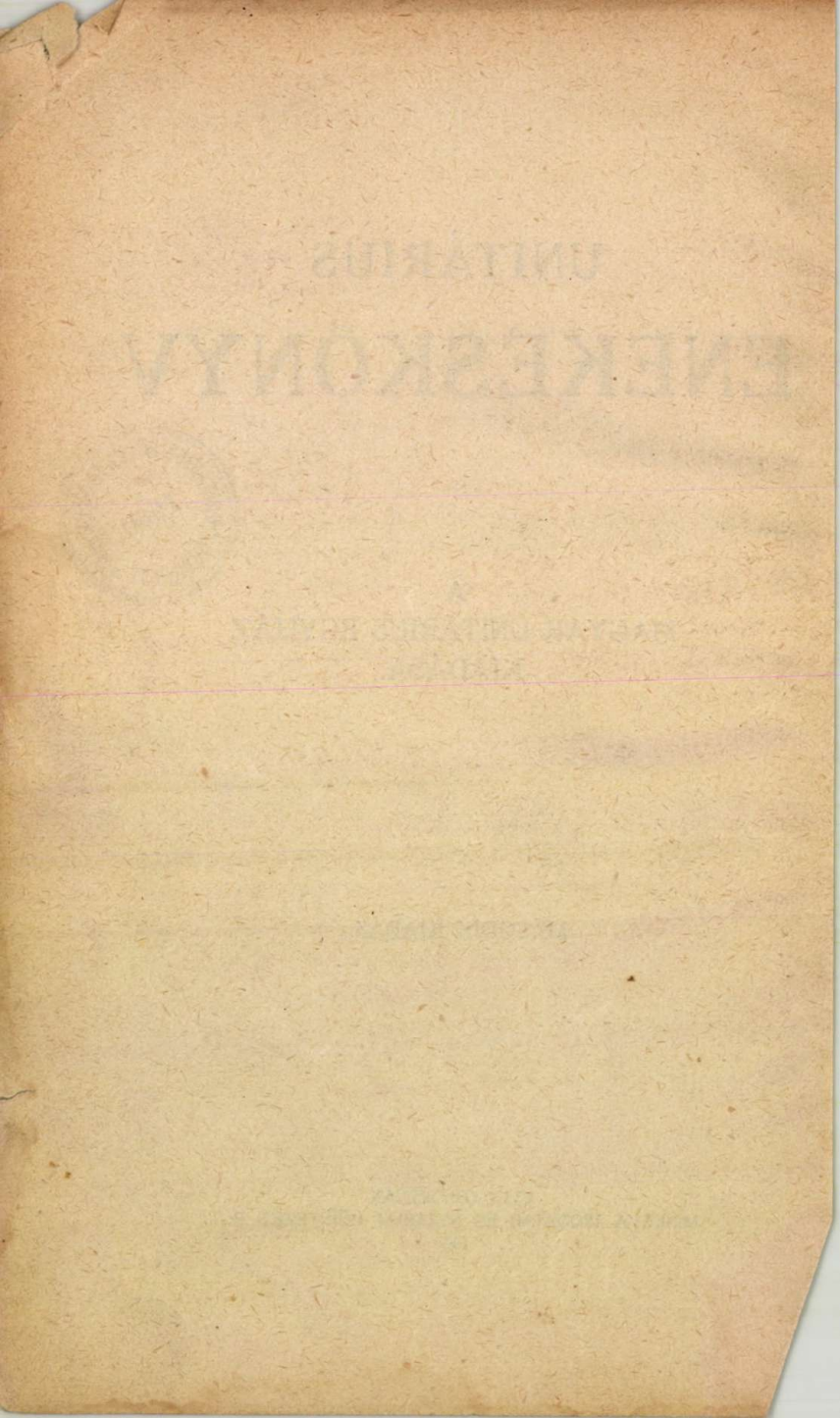
UNITÁRIUS ÉNEKESKÖNYV

A
MAGYAR UNITÁRIUS EGYHÁZ
KIADÁSA.

MÁSODIK KIADÁS.

CLUJ-KOLOZSVÁR
MINERVA IRODALMI ÉS NYOMDAI MŰINTÉZET R.-T.
1927.

Ajánlat.

Amire régóta törekszünk, hogy egy új Énekeskönyvet adjunk ki, szerencsésen megvalósult. Szerencsésen, mondom, mert az új Énekeskönyv több megjavított régi énekkel, sok új énekkel és új dallamokkal meggazdagodva s a „Halotti Énekeskönyvet“ is magába foglalva jelent meg. Remélem, hogy hiveink mindenütt örömmel fogadják s nem lesz egy unitárius család is, akinél ez az új Énekeskönyv a Biblia mellett ott ne legyen s azzal ne menjen a templomba, esetleg temetésre.

De emellett még van egy pár ajánlatom. Mikor én tanuló voltam, ahogy a templomba bementünk, mindenek előtt egy kezdő ének felállva énekeltünk el. Ez most jóformán kiment a szokásból. Meg kell újítani. Ezért a hívek, amint a harangozás megszűnik, lehetőleg igyekezzenek azonnal a templomba bemenni, hogy a kezdő énekben fennállva részt vegyenek. Valamint a templomból se menjenek ki addig, — ami szintén rossz szokás — amíg egy záró ének el nem énekelnek, mert az istentisztelet tulajdonképpen ezzel ér véget s az istentisztelet az ima és egyházi beszéd mellett a közös éneklés teszi igazán hatásossá és lélekemelővé, különösen nálunk, hol oly egyszerű s minden ceremonia nélkül foly le az istentisztelet.

Kétségen kívül az új Énekeskönyv használata az új énekek és dallamok miatt nem lesz könnyű, ha e tekintetben az énekvezérek a hiveknek nem jönnek segítségére azzal, hogy önmagok gyorsan megtanulják azokat, amire kérem is s egyszersmind ajánlom, hogy minden egyházközségben, ahol még nincs, állítsanak énekkarokat s azokat szintén gyorsan tanítsák be az új énekekre és dallamokra, aztán otthon is énekelve ezeket, tőlük a család többi tagjai is lassanként megtanulják.

Végül nem mulaszthatom el köszönetemet nyilvánítani mindazoknak, akik az új Énekeskönyv egybeállításában éveken át fáradtak és buzgolkodtak. Ezek között különösen az Énekeskönyv szerkesztőjének.

Te pedig, új Énekeskönyvünk, légy megáldva Istentől s légy ápolója vallásunknak, fajunknak és nemzetiségünknek unitárius egyházunkban.

Kolozsvár, 1924. szeptember hóban.

Ferencz József,
unitárius püspök.

Előszó

az első kiadáshoz.

Új cím alatt, megújult formában, új beosztással és tartalommal jelenik meg ezúttal, a halotti énekeket is magában foglalva, ez Énekeskönyv.

Ismeretlen első kiadását az irodalomtörténet Dávid Ferencnek tulajdonítja s 1570. táján keresi. E legrégebb formájában öt vagy hat kiadást ért, az utolsót „Isteni Ditséreték, imádságos és vigasztaló énekek“ címen 1777-ben, összesen 299 énekkel s a vele egybekötött 150 Szenczi-féle zsoltárral.

Tudvalevőleg ebből a régi Énekeskönyvből állította össze 1837-ben A. Székely Sándor püspökünk a máig használatban levő Unitárius Énekeskönyvet. A 299 énekből csak 47-et hagyott meg s 63-at maga írt, vagy íratott. Zsoltárt 34-et vett föl. Az énekeket verssorokba írta s nagyrészen hangjegyekkel látta el. Énekeskönyve napjainkig hat kiadást ért, jórészt változatlanul, az utolsót, a hatodikat „Énekeskönyv. Istent dicsőítő magasztalások és esedezések az unitáriusok használatára“ címen 1913-ban.

A közvélemény már 35 évvel ezelőtt új énekeskönyvet óhajtott. Régi tartozást ró hát most le ez új kiadás, mely ezek szerint az unitárius egyház megalapítása óta a 12. vagy 13., Székely Sándor óta a 7-ik kiadás, gyökeresen megújított formáját, tartalmát, beosztását tekintve a 3. unitárius énekeskönyv, valójában pedig az első összesített kiadás.

A Székely S.-féle Énekeskönyvet veszi alapul, de revideálja a régi unitárius énekeskönyveket, valamint Bogáli és Tordai, e két régi unitárius zsoltárköltő énekeit is s beolvasztja a Halotti énekeket, melyek eddig külön jelentek meg (az első ismert kiadás „Halotti Temetéskorra való Énekek“ címen 1660-ban, a II. 1697-ben, a III. 1768-ban, a IV. 1786-ban, az V. 1796-ban, a VI. 1805-ben, a VII. és utolsó „Halotti Énekeskönyv“ címen 1856-ban).

Dallam- és énekszám megkétszereződött, bár a terjedelemben jóval kisebb (18, illetőleg a Halotti Énekeskönyvvel 27 ív helyett csak 15 ív). A szövegek annyira megrövidültek, hogy egyfolytában az egészet el lehessen énekelni, záró éneknek ne maradjon. Arra külön énekek vannak. Az elég nagyszámú kezdő énekeknél pedig egyes gyülekezeteinknek az a szép régi szokása lebegett szemünk előtt, hogy az istenliszteleket invocatioval kezdik, melyet fölállva énekel az egész gyülekezet s a derekas ének csak azután következik.

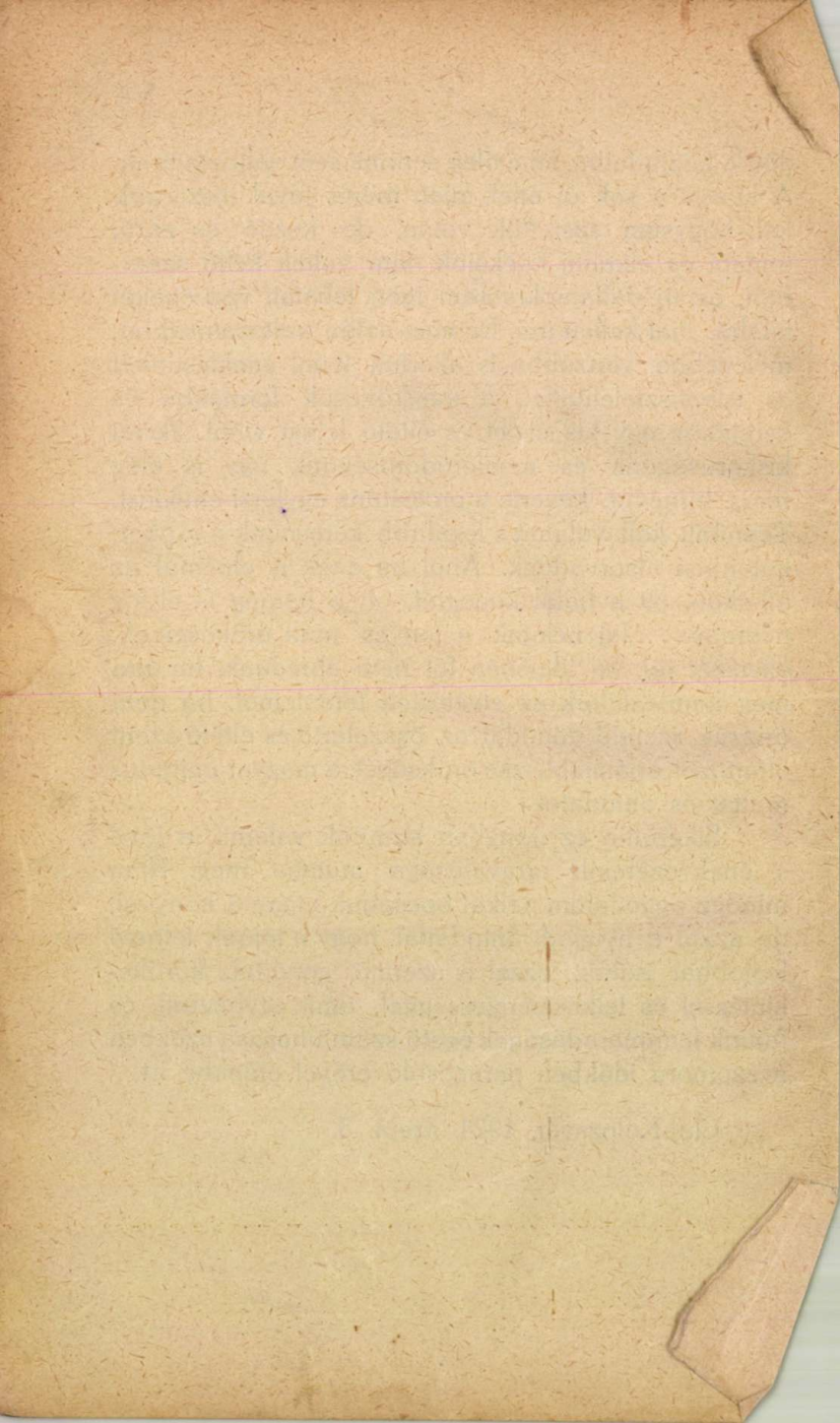
Az énekeket többé nem a lapszám, hanem folyószám jelöli, a zsoltárokat is.

Hogy az átmenet minél kevesebb zökkenéssel járjon, ok nélkül lehetőleg semmit sem változtattunk. A régiség nemes patináját kegyeletben tartottuk. A régi kedvelt énekek lehetőleg változatlanul maradtak, toldozás-foldozás helyett ami nem bírta meg a tatarozást, inkább egészen átírtuk s a sok új dallamra egészen új éneket hozunk, kívánatra jelezve, ahol megtudtuk állapítani, a szerzőt is. A Szenczi-féle zsoltároknál jórésztben a testvér egyházak átírását vettük át, de valamivel konzervatívebben, az első versszakon, mivel ez már szállóigészerűleg bevéső-

dött a köztudatba, lehetőleg semmit sem változtattunk. A könyv a sok új ének miatt mégis jóval újszerűbb lett, hogysem szerettük volna, de kezdő és záró, ünnepi és alkalmi énekeink nem voltak kellő számban, az új dallamokra sem igen lehetett régi éneket találni, újat kellett írni. De meg aztán változatosabbá, melegebbé, vonzóbbá is akartuk tenni éneklésünket és istentiszteletünket, a megkövesült formákba és keretekbe egy kis életet és éltető lelket vinni. Zenei kiskoruságunk és nemtörődömségünk úgy is elég rossz hirnévbe keverte a protestáns egyházi éneklést. Tennünk kell valamit s legalább keresnünk a jobbat, különben elsorvadunk. Ahol az ének is elnémul az ajkakon, ott a halál kopogtat, ott a harang is el fog némulni... Jaj nekünk, a fényes múlt örököseinek, ezerszer jaj, ha idejében föl nem ébredünk, ha újra meg nem találjuk az elveszített templomot, ha nem őrizzük szerető gonddal az összetartó és éltető szent oltártüzet, apáink büszke örökségét, a magyar unitárius multat és öntudatot.

Sikerült-e ez irányban tennünk valamit, a jövő s énekvezéreink arravalósága mutatja meg. Nem minden aggodalom nélkül bocsátjuk utjára a könyvet, de azzal a nyugodt öntudattal, hogy a tőlünk telhető legjobbat adtuk, azzal a szerető gonddal, körültekintéssel és lelkiismeretességgel, amit egyházunk és fajunk fennmaradásának égető szomjuhozása ezekben a szomorú időkben parancsoló erővel előnkbe írt.

Cluj-Kolozsvár, 1924. szept. 3.

I. Kezdő énekek.

1.

Dallama : 96. Én Istenem.

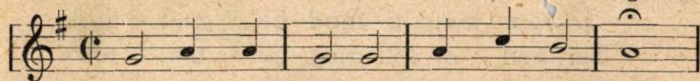
Sóhajtva vár,
Remegve száll
Imánk feléd,

Oh, te ki fent vagy,
Szent arcodat
Fordítsd felénk.

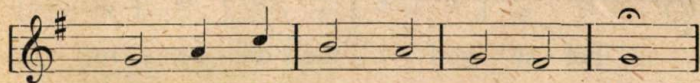
(P. M.)

2.

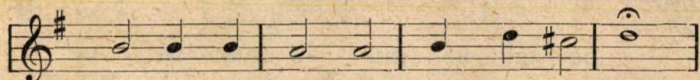
D. Bourgeois.

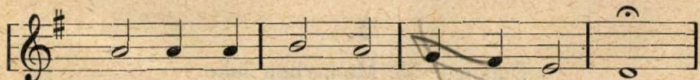
Is - ten szent há - zá - ba bé - me - gyek,

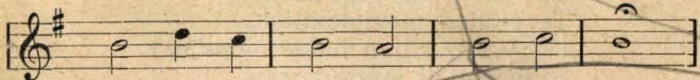
az én U - ram e - le - i - be.

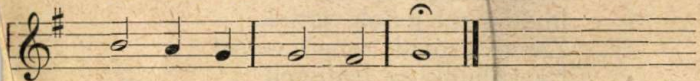
Ö - rö - me Ő az én szí - vem - nek,

Vi - gas - ság - ban buz - gón é - nek - lek

És há - lát a - dok szün - te - len

Te - né - ked, Ur Is - ten. (XLIII. Zs. 4. verse.)

3.

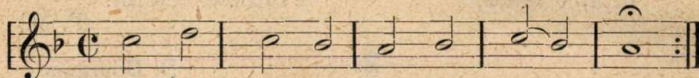
Dallama : 191. Minket Uram, elfelejtél.

Uristen, kész az én szívem, Dobogása hozzád viszen,
Házadban hogy hálát mondjon, Előtted hogy leboruljon,
Nosza lantok és citerák. Zendüljetek fel muzsikák,
Zengő szóval zengő éneket Istenünknek énekeljetelek.

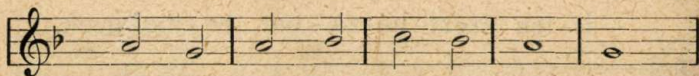
(CVIII. Zs. 1. verse.)

4.

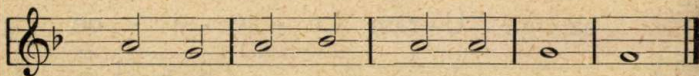
Régi magyar korál.

U - ram! temp-lo - mod - ba gyűl - tünk,
Szi - ned e - lőtt meg - je - len - tünk

Fel - sé - ged i - má - dá - sá - ra,

Se - gít - sé - gül hí - vá - sá - ra.

(Sz. S.)

5.

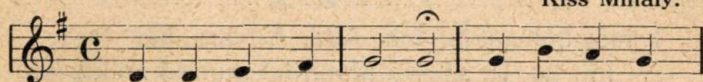
Dallama : 33. Mennyben lakó.

Élő Isten, egybegyültünk,
Te előtted megjelentünk,
Hogy házadban hálát mondjunk,
Szined előtt leboruljunk,
Nosza istenfélő lelkek,
Imádkozni jertek, jertek,
Zengő szóval zengő verset
Énekeljünk az Istennek.

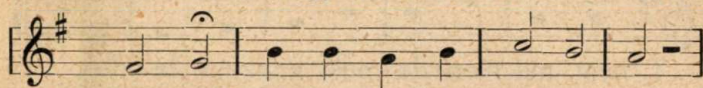
(P. M)

6.

Kiss Mihály.

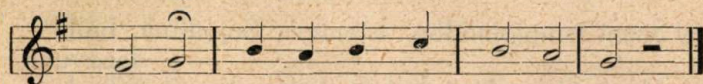
Te-rem-tő nagy Is-ten! Ki la-kó-zol

menny-ben, Ma-gasz-ta-lunk Té-ge-det

Zen-gő di-csé-ret-tel, For-ró tisz-te-

let-tel Em-lit-jük szent ne-ve-det.

(K. M.)

7.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg az én.

Im bejöttünk, édes Atyánk, szent hajlékodbá,
 Szent hitünkbe rendületlen beléfogózva,
 Aki téged, örök Isten, választ vezérül,
 Rendületlen hittel valljuk, meg nem szégyenül.

(P. M.)

8.

Szicíliai vallásos népdal.

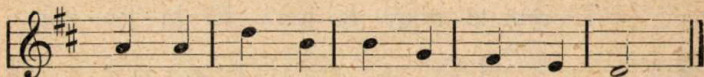

1. Kong-va, bong-va, bús ha-rang szó, hív-tál,

2. Ár-va sziv, ne té-pe-lődj már, hal-lod,

1. meg-hall-gat-ta - lak. Add, A-tyám, hát ér - te -
2. hív az Úr sza-va. Mondd el, mondd, mi fáj, mi

1. nem, mit mon-da - nak e szent fa - lak.
2. bú - sit, vár az Ur - nak bal - zsa - ma.

(P. M.)

9.

Dallama : 10. Óh jer, borulj le bánatunk.

- a) Szent templomodba, Istenünk, Bejöttünk, halld [szavunk,
Megtartó jó Atyánkat itt Áldón magasztalunk.
Hadd zendüljön örvendezőn Ajkunkon háladal :
Hadd töltse bé szent házadat Forró imáival.

(P. M.)

- b) Óh jőjj az Urnak házába Buzgón imádkozni,
Itt megtanulsz az Istenben Bizni és remélni.
A búbanat sulyos terhét Itt nem érzi szived,
A hit szava megvigasztal S megenyhíti lelked.

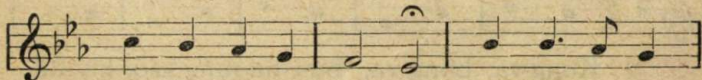
(I. M.)

10.

Iszlai Márton.

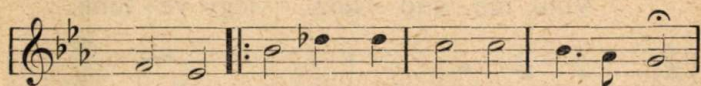
Oh jer, bo - rulj le bá - na - tunk,

Az Úr aj - tót nyi - tott. Tárd fel te is

tit - kos ka - pud, E - lőt - te nincs

ti - tok. Oh térj ma - gad - hoz vég - re hát,

mondd el, mi fáj, mi bánt, Meg - lá - tod, meg

a köny - nyen át: Az Ur néz itt le rád.

(P. M.)

11.

Dallama : 2. Isten szent házába.

Uram, te templomodba léptem,
Szent hajlékodba, Istenem.
Hozzád, Uram, hozzád kiáltok,
Sebemre írt csak tőled várok.
Oh hallgass meg, jó Istenem,
Imámba' légy velem.

(P. M.)

12.

Zsaszkovszky.

Im be - jöt - tünk temp - lo - mod - ba,
Oh e - meld - fel szi - ve - in - ket,

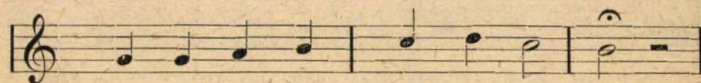
É - des a - tyánk, Is - te - nünk,
Vonj ma - gad - hoz, légy ve - lünk.

Vig ö - röm - ben, né - ma gyász - ban.

Min - den meg - pró - bál - ta - tás - ban

Bi - zo - dal - munk csak te - ben - ned,

É - des a - tyánk, Is - te - nünk.

(P. M.)

13.

Dallama : 145. Óh lobbanj fel, vagy 48. Miatyánk.

1. Uram, a gondnak rajtam bús keresztje,
Enyhültét lelkem hasztalan kereste.
Óh, földön-égen egyetlen reményem,
Gyógyíts meg engem.
2. Ki nélküled jár, útját h'jába futja,
Ég-föld között csak bús kereszt az útja.
Óh földön-égen egyetlen reményem,
Ne hagyj el engem.

(P. M.)

14.

Zsaskovszky.

Szá - ma - dás - ra, bűn - bá - nás - ra
 Meg-meg - bot - ló gyer - me - ked - re

Hoz - zád jöt - tem, jó Á - tyám,
 Óh te - kints, óh nézz le rám.

Jár - tam ú - tam el - fá - sul - tan,

Szem - be - huny - va, el - va - kul - tan,

Jaj, hogy bűm - ből sem ta - nul - tam:

Nyisd fel, U - ram, sze - me - im.

(P. M.)

15.

Dallama : 244. Mostan Ūristen.

<p>1. Igaz Ūristen,
 Igazra kérlek
 Igazs gom fogytán,
 Szivem és nyelvem
 Tehozzád szakad,
 Kegyesen l ss hozzám.</p> | <p>2. Te légy  n bir m,
 Mert nincs más bir m,
 Tehozzád kiáltok,
 Rajtam lett veszélyt
 Te lásd meg, Ūram:
 Igazat kivánok.</p> |
|--|--|

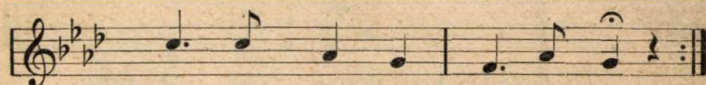
(Bogáti, XVI. század.)

16.

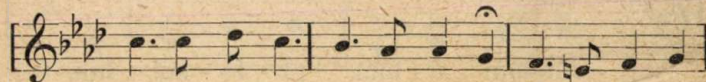
Ütő Lajos.

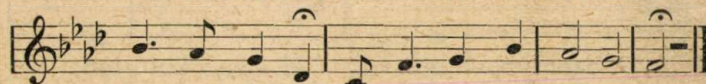
Meg - pi - hen - ni, meg - nyu - god - ni
Mert a harc-ban ú - jabb e - rőt

Hoz - zád jöt - tünk, Is - te - nünk,
csak te - ná - lad lel - he - tünk.

Bű-nös fe-jünk por-ba hajt-va, Megremegve

s meg-nyu-god-va Te-kin-tünk rád, Is-te-nünk.

(—)

17.

Dallama : 52. Mindenható fővalóság.

Istennek új énekeket,
Aki táplál mindeneket,
Jertek, mondjunk dicséretet.

(Tordai J. XVII. század.)

18.

Dallama : 244. Mostan Úristen.

Magas mennyégben, Nagy dicsőségben
Uralkodó Atyánk, Hozzád emeljük
Keserves szívünk, Nézz kegyesen reánk.

(Tordai J. XVII. század.)

19.

Dallama : 140. Rengjen a föld, vagy 106. Reménykedő.

A te népeidet, Uram, immár szánd meg,
A te ostorodat, Tőlünk immár vond meg,
Te nagy haragodat, Szent Atyám, enyhítsd meg,
Gyülekezetedet Immáron építsd meg.

(Barát István XVI. század.)

20.

Dallama : 86. Jó Atyánk, az éjtszakának.

1. Hajlékodbá, templomodba
Im bejöttem, jó Atyám,
Száll fohászom tiszta szárnyon
S mintha szavad hallanám.
2. Én Istenem, légy itt velem,
Mutasd meg szent arcodat,
Szállj szivembe, szállj lelkembe,
Érezzem jóvoltodat.

(P. L.)

21.

Dallama : 140. Rengjen a föld belé.

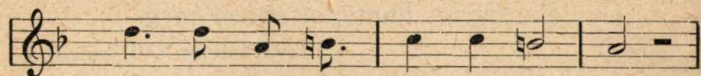
Hozzád imádkozom, Atyám, reggel korán,
Hozzád imádkozom, annak alkonyán.
Kit is magasztalnék? Neve nélkül dalom
Csak csengő érc, Uram, És péntek imbalom.

22.

Szegedi Gergely.

Szo - mo - rú - an só - hajt szí - vünk

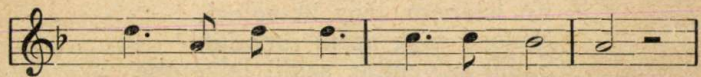
Fel te hoz - zád, jó Is - te - nünk,

Oh te - kints ránk, mig e - lőd - be

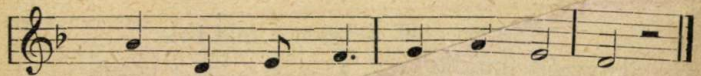
Le - bo - ru - lunk kö - nyö - rög - ve!

Nézd se - bét a szen - ve - dő - nek,

A bűn mi - att ke - ser - gők - nek

S ir - gal - ma a meg - té rők - nek!

(E. I.)

II. Közénekek.

23.

Dallama : 58. Mit remegsz.

Világosság szent atyja, Jelenjél meg köztünk,
Felséged magasztalja Szánk, szívünk és lelkünk.
Sziveinket hát buzdítsad,
Szentlelkeddel elménk Világosítsad.

(Sebes Pál.)

24.

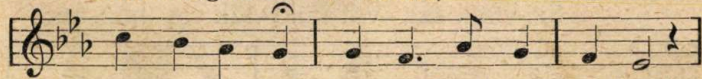
Hoffbauer.

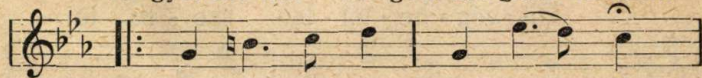
Nagy Is - te - nünk, te - kints le ránk,

Halld meg hí-vó szá-vunk, Te-ben-ned biz-

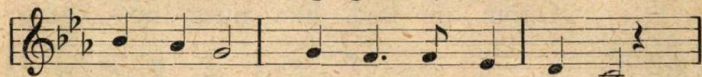
va gyer-me-kid Té-ged ma-gasz - ta-lunk.

Hi - tünk ha lan - ka - doz - nék,

E-rőnk ha csüg - ge - dez, Szent u - ta - dat

szent i-géd ne-künk mu - tas - sa meg.

(P. M.)

25.

Dallama : 58. Mit remegsz.

Oh jelenj meg, szállj közénk, Értelemnek Atyja.
Im, feléd száll szíveink Égő áldozatja.
Gyűjts mibennünk, gyűjts világot,
Láthassunk szent égi lángod Fényinél.

(P. M.)

26.

Dallama : 60. Gondviselő jó Atyám.

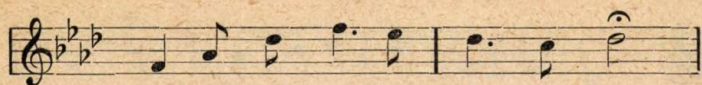
Sóhajtásunk, búsulásunk Hallod, érted, jó Atyánk,
Szabadító szent igédet Áhitozzuk, küld le ránk.
Égi harmat, égi szózat, Szállj alá a szomjazónak.

(P. M.)

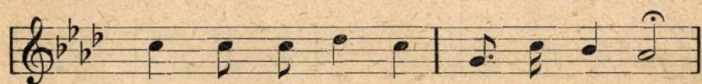
27.

Gerech Antal.

Szi-vünk sza - vát küld - tük te - hoz - zád,
Oh vég - he - tet - len sze - re - tet,
Szi-vünk-nek bol-dog dob - ba - ná - sa
Ö-röm ne - ked, him - nusz ne - ked.
Oh csak do - bog - tasd szi - ve - ink - nek

e - get föl - tá - ró rit - mu - sát,

Hogy föld - re szál - lott szent e - ged - nek

üd - vét te ben - ned fog - juk át.

(P. M.)

28.

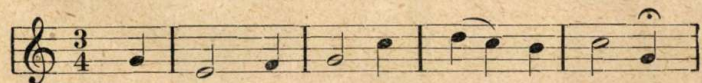
Dallama : 263. Uram, tehozzád szállt imánk.

Uram, tehozzád kiáltunk,
Légy mivelünk, szívből hívunk,
Oh, hallgasd meg könyörgésünk,
Szenteld meg egybegyűlésünk,
Hogy épüljünk szent igédben
Most és mindörökké. Ámen.

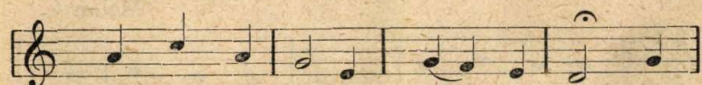
(Sárdi S.)

29.

Bortnianszky.

Oh meg nem al - vó sze - re - tet - nek

Ö - rök for - rá - sa, jó A - tyánk, Té -

ged ke - res - nek, zen - ge - dez - nek

Buz - gó sza - vunk, for - ró i - mánk. Oh

légy ve - lünk, töltsd bé szí - vünk, Üd - vöt mi

csak Sze - rel - med - ben le - lünk.

(P. M.)

30.

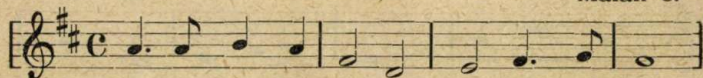
Dallama : 51. Dicsőséges, vagy 226. Pásztoroknak.

Halld meg, Uram, szíveink Hangos dobbanását,
Ajkainkról elröppent Esdeklő fohászat,
Gyújts világot elménkben, Szent igéd megértsük,
Tanítását, intelmét, Lelkünkbe bevéssük.

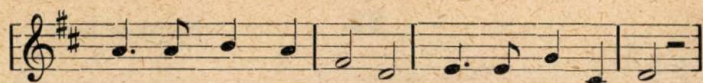
(P. M.)

31.

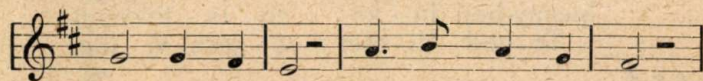
Malan C.

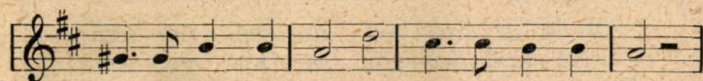
Sor - sod hagyd az Ur - ra, s biz - zál hí - ven,

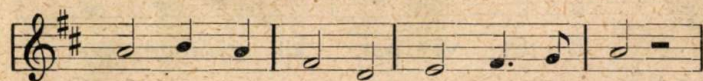
Bát-ran lépj az út-ra, me-lyen ő vi-szen.

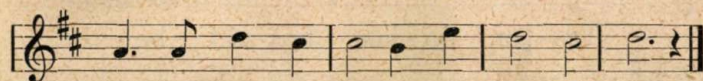
Bár éj fe-dez, Mit se csüg-ge-dezz!

Su-ga-rát le-kül-di s fel-de-rül a nap.

Jó-kedv-ben, bú-ban ott van ve-led

Fény-ben és bo-ru-ban jó Is-te-ned. (—)

32.

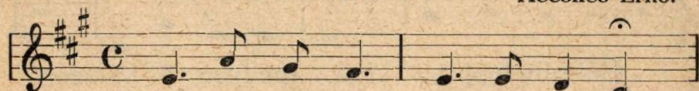
Dallama : 10. Óh jer, borulj le, bánatunk.

Végzésidet megértenünk
Óh adj erőt, Atyánk,
Add értenünk, mi lett velünk,
Mért küldted ezt reánk! ?
A búbanat betegre mart,
A balsors ránk szakadt.
Atyánk, add látnunk, hol a part,
Mutasd meg már magad.

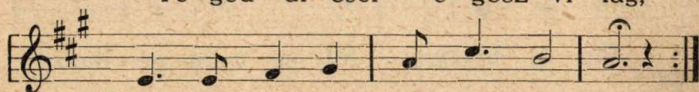
(P. M.)

33.

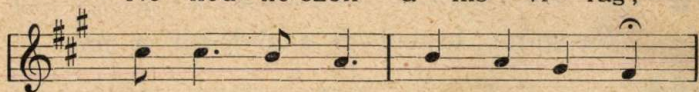
Kecskés Ernő.

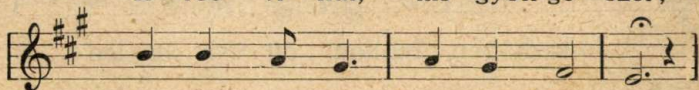
Menny-ben la - kó én Is - te - nem!
Té - ged di - csér e - gész vi - lát,

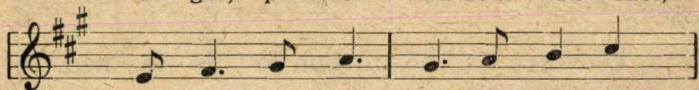
Vedd fü - led - be di - csé - re - tem!
Né - ked kö - szön a kis vi - rág;

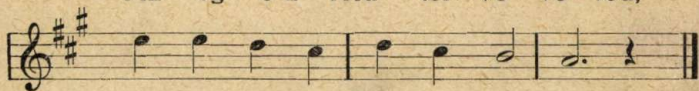
E - rős vi - har, kis gyön - ge szél;

Ten - ger, pa - tak hoz - zád be - szél,

Az ég s a föld tel - ve ve - led,

Di - csér - tes - sék a te ne - ved!

(Pósa Lajos.)

34.

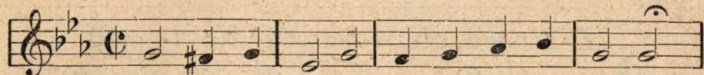
Dallama : 106. Reménykedő szívvel.

Csüggedők, óh jertek, Éjre nappal jő fel,
Földre sújtott lelkek, Fel a szívvel, fővel!
Elsírt könnyetekben Olt a balzsam írja,
Könyvében az Isten Cseppenként felírja.

(P. M.)

35.

Hews G.

Szállj föl, szállj, imánk, szárnyalón az ég-be,

É - des jó atyánk, megtartónk e - lé - be.

Vé - ge lesz, ha fáj ott a szen - ve - dés - nek,

Balzsam ír - ja vár ég föld Is - te - né - nek.

(P. M.)

36.

Dallama : 167. Jer, jer kicsiny sereg.

Szent Istenünk, feléd Száll fel buzgó szavunk,
Te vagy nekünk, te légy El nem nyugvó napunk.

Szólj, oh szólj nekünk, áldott szeretet,

Áhit, szomjuhoz kiseded sereged,

Szent igéd szózatát, Hadd értenünk szavát.

(P. M.)

37.

Bach Sebestyén után.

Lé - gyen ked - ves az ál - do - zat,
Mely - lyel szí - vünk most ál - do - zott,

E - lőt-ted, oh is-ten-ség, Kit i - mád a
 min - den - ség; Mi - tő-lünk is ál - dott légy,
 Min - ket ke - gyel - med - be végy.
 (Sárdi Sámuel.)

38.

Dallama : 82. Dicsérlek tégedet.

Bús vagy és szomorú Sok ellenségedtől
 Ne bánkodj én lelkem, Felette ne rettegj,
 Ne törd, emészd magadat, Bízd Istenre dolgodat.
 (Bogáti, XVI. század.)

39.

Dallama : 244. Mostan Uristen.

Emlékezzél meg Tekints mi reánk,
 Hatalmas Isten, Szabadíts meg mi
 Nyomoruságunkról, Nagy végromlásunkból.
 (Szegedi G. XVI. század.)

40.

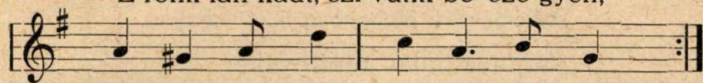
Dallama : 74. Jó Uristen.

Oh, ki mindent látsz és értesz,
 Tudod, ki mit és miért tesz,
 Mért fogyott el, mire nincsen
 Elég sóhaj bent a szívben,
 Oh hallgass meg, oh ne hallj mást:
 A szóig sem ért sóhajtást
 Fogd fel, Uram, Uram értsd meg!
 (P. M.)

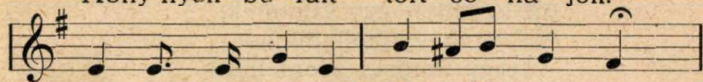
41.

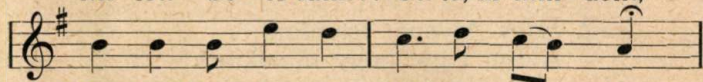
Ö-rök bi-ró, ir-gal-mas Is - ten,
E rőnk lan-kadt, szí-vőnk-be' szé-gyen,

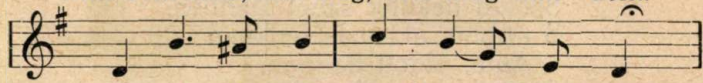
Med - dig suj - tol még ha - ra - god ?!
Köny-nyek - be fult tört só - ha - jok.

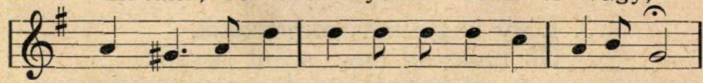
Mi lett be - lő-lünk !! Oh te, ki min - dent,

Min-dent látsz, láss meg, érts meg min - dent.

Hi-tűnk, re - mé - nyünk csak te vagy,

Min-den-ha - tó, Min-den-ha-tó, oh el ne hagyj!
(P. M.)

42.

Dallama : 82. Dicsérlek tégedet

1. Vedd fel igazságom,
En hatalmas biróm,
Vedd elé már peremet,
Mindenről lemondó.
Kicsinyhitűségtől
Mentsd meg Uram lel-
[kemet. | 2. Itéld meg ügyünket,
Mert nincs igazságok,
Akik reánk támadtak,
Törd le igazságból
Az erős keziját,
Ellenim kit rám vontak.
(Bogáti, XVI. sz. 43. zs.) |
|---|--|

III. Vasárnapi énekek.

43.

Dallama : 44. Mennyben lakó hatalom.

1. Adjunk hálát mindnyájan
Hálás szívvel, vidáman
A felettünk fennvalónak,
Az egyetlen egy Istennek,
Aki egybegyűjtött minket,
Hogy innepet szenteljünk
És szent igéjével éljünk.
2. Édes Atyánk, Istenünk,
Áldott légy, hogy minekünk
Magadat megjelentetted.
Szóltál nekünk szent igédben,
S abban, aki azt élénkben
Adta, áldott fiadban,
A mi kegyes Megváltónkban.
3. Légy kegyelmes mihozzánk,
Oh hallgasd meg, szent Atyánk,
A mi buzgó könyörgésünk.
Szentelj meg te szent lelkeddel,
Gerjessz föl szent gerjelemmel,
Hogy te rólad, Istenünk,
Vallást bátran így tehessünk.
4. Oh emeld fel szívünket,
Világosítsd elménket
Életadó beszédeddel.
Áldott Isten, erősítsd meg,
Szent hitében védelmezd meg
A te kicsiny sereged
S óvd meg minden tévelygéstől.

(Dávid Ferenc.)

Menny-ben lá - kó ha - ta - lom,
É - let osz - tó ir - ga - lom,

Min-dent lá - tó é - lő Is - ten.

Halld meg szí - vünk dob - ba - ná - sát,
Fogd fel saj - gó zo - ko - gá - sát,

Mély - ről om - ló, sza - ka - dó

S meg nem ál - ló könny - hul - lá - sát.

2. Megbocsátó Szeretét,

Lásd meg, oh lásd gyermeked

Magavádló bánatával.

Azt a vért, mit érte ontott,

Váltsa meg az érte omlott

Mérhetetlen könnypatak

S elborult sok férfihomlok.

3. Szent Igazság, akarunk,

Érte adtuk két karunk

Vérontásra, végromlásra.

Virrasztunk a néma éjben,

Várunk rád a vak sötétben,

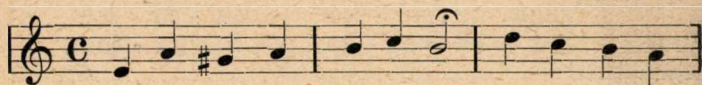
Arcod amig felragyog

Fényömlésben, napsütésben. (P. M.)

45.

Dallama : 43. Adjunk hálát.

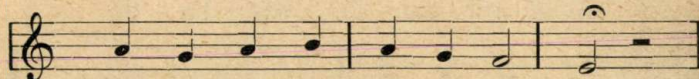
Dávid F.

1. E-gyet-len egy Is-ten-ség! Té-ged áld a
2. Nagy ke-gyel-med int fe-lém, Jó A-tyám-nak
3. Gyó-gyíts, U-ram, en-ge-met, Hogy el-nyer-jem

min-den-ség. Fű, fa, vi-rág Té-ged áld,
ke-be-lén, Ott nyu-gal-mat lel-he-tek
üd-vö-met. Szent lel-ked-nek su-ga-rát,

Szí-ve-m is Te-hoz-zád ki-ált.
És raj-ta meg-pi-hen-he-tek:
A-tyám, tő-lem meg ne vond hát.

Hall-gasd meg hát ké-ré-se-met,
Le-bo-ru-lok. Rád ta-lá-lok
Föl-dön, é-gen, csil-la-gok-ban

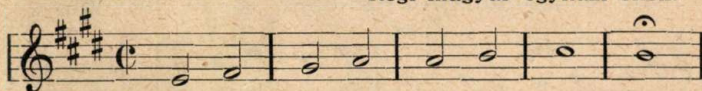
Te-kints re-ám ke-gye-sen,
Szom-ju-ság-tól be-te-gen
É-let, ál-dás így fa-kad

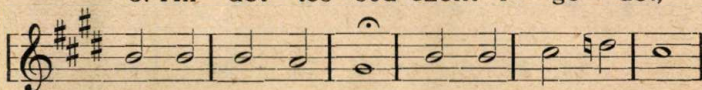
És bo-csásd meg bű - ne - i - met.
Mint egy fá - radt, bús za - rán - dok.
S Rád di - cső - ség á - rad on - nan ...
(J. M.)

46.

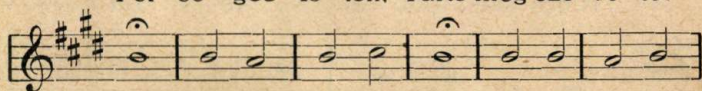
Régi magyar egyházi ének.

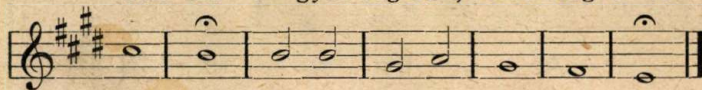
1. Ör - ven - de-zünk ö - rö - münk - ben,
2. Tartsd meg ál - dott bé - kes - ség - ben,
3. Hir - det - tes - sed szent i - gé - det,

Fel - sé - ges Is - ten! Hogy el - bé - ju - tot -
Fel - sé - ges Is - ten! E ki - csiny se - re -
Fel - sé - ges Is - ten, Tarts meg sze - re - tet -

tünk Im - már e - lőd - be, A te temp - lo -
get. Az i - gaz hit - ben, Szent tisz - te - le -
ben És e - gyes - ség - ben, Áldd meg é - le -

mod - ba, E - gyet - len ö - rök Is - ten!
ted - ben, E - gyet - len ö - rök Is - ten.
tün - ket, E - gyet - len ö - rök Is - ten.

(XVI. század.)

47.

Haydn Mihály.

Sze-ret, i-mád, ma-gasz-tal

ÉR-tel-münk, ér-ze-tünk, É-lő hit-tel,

há-lá-val, Té-ged, szent Is-te-nünk,

ÉR-ze-mé-nyink tá-rá-ban

Nincs szen-tebb é-re-zet,

Mint ez: Is-ten ve-lünk van,

Az Is-ten sze-re-tet.

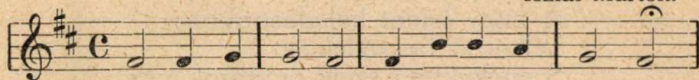
2. Dicsőítések felett Dicső a tisztelet,
 Melyet áldoz előtted A tiszta szeretet,
 A mindenség háláját Meghaladja szívünk,
 Midőn téged mint atyát Szívünk-ből tisztelünk.

3. Kegyelmed adott létet E nagy teremtésnek,
Osztott illő helyzetet Angyalnak, féregnek.
Létel, élet, kegyelem Ragyog s munkál ottan,
Hol isteni szerelem Teremtményi közt van.

(Sz. S.)

48.

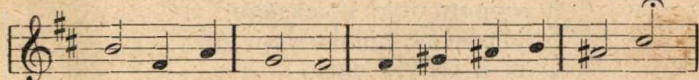
Iszlai Márton.

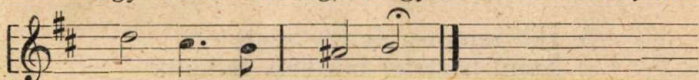
Mi-a-tyánk, kit fenn ra-gyo-gó ma-gas-ság

S itt a-lant mély-ség le-bo-rúl-va tisz-tel

Egy ö-rök fel-ség, ke-gyes ér-ze-mé-nyink

Té-ged i - mád-nak.

2. Országod szálljon le közénk a mennyből,
Templomot néked sziveinkbe rakjunk,
Fent és lent, mert így telik itt be Isten
Szent akarata.
3. Add meg mindennap kenyerünk s ne nézd, ha
Hálátlansággal fizetünk is érte,
Oh ne tartsd számon, be ne tudd, bocsásd meg,
Légy könyörülő!
4. Megkísértésekbe ne vigy. Gonosztól
S önző vágyaktól szabadíts meg, védj meg,
Országod, hogy végre közinkbe szálljon,
Ugy legyen. Ámen.

(Sz. S. átírta : P. M.)

49.

Dallama : 209. Dicsér téged teljes szívem.

1. E szent napon örvendezzünk,
Hálát zengjünk az Uristennek,
Magasztaljuk tiszta szívből,
Buzgó hitből, áldás nevének.
Leborúlva dicsőítsük
A nagy Istent háladásunkban,
Lelkesítő beszédekben
S énekekben szent örömünk van.

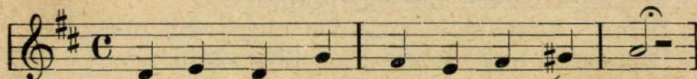
2. Mert nagy az Úr és hatalmas,
Diadalmas mindenek felett.
Teljesíti, amit akart,
Mert mindent tart, amit teremtett.
E roppant föld kereksege
S teljessége hatalmában áll,
Övéi a fénylő egek,
Napok, földek, Ő mindent táplál.

3. Hit, remény és hív szeretet,
Szent tisztelet buzdítsa lelkünk
Istenünkhöz, ki művében
Végzetlen s jó Atyánk nekünk.
Őrizzük meg minden bűntől
S vétkes tettől rövid éltünket,
Bizzuk áldott kegyelmére
S tetszésére testünk s lelkünket.

(Sz. S.)

50.

Régi magyar egyházi ének 1607.

Vi-dám szív-vel, vig zen - gés - sel

Áld-juk szent u - run - kat, A ma - gá - tól

é - lő Is - tent, Ke - gyel - mes A - tyán - kat,

Ő te - rem - tett meny - nyet föl - det,

Min - den ál - la - to - kat For - mált, szer - zett,

táp - lál, él - tet S szép rend - szer - ben tart - hat.

2. Oltalmazónk, segedelmünk Te vagy, áldott Isten,
Hatalmadnak, jóságodnak Párja-mássa nincsen.
Kimérted a csillagoknak Kerengő futását,
Számon tartod szíveinknek Minden dobbanását.
3. Fénysugárát hajnalodnak Áldón ránk teríted,
Arcainkról te törülöd Le a verítéket.
Elröppenő sohajtások Szerét számon tartod,
Szereteted, élő Isten, Mindéig megtartott.
4. Szereteted, élő Isten, Lobbantsd lángra bennünk,
Tedd megértő testvérekké Téged áldó sergünk.
Szívünkbe szállt szent országod Törvényét hogy
[értsük,
Haragtartó indulattal Egymást meg ne sértsük.

(Petki István, átirta : P. M.)

Haydn József.

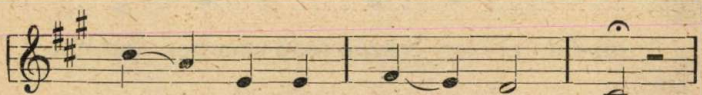
Di - cső - sé - ges Úr Is - ten,
Kit i - mád szent ö - röm - ben

Min - den - ha - tó fel - ség,
S hir - det a min - den - ség,

An - gya - lok meg - ha - jol - nak

E - lőt - ted s tisz - tel - nek,

Menny, föld, ten - ger hó - dol - nak

Né - ked s meg - szen - tel - nek,

Né - ked s meg - szen - tel - nek.

2. A napok ezerei Kiáltják: szent, szent, szent,
Szent az Úr, a mennyei Felség alatt és fent.
Fent az egek boltjain, Alant föld határin,
A csillagok sorain, A harmat sugárin,
A harmat sugárin.
3. A nappal világában, Az éj gyászlepleben,
A hajnal pirultában, Az estnek csendjében,
A tengerek síkságán, Mely vízözönbe fúl.
A setétség országán, Hol hallgatás az Úr,
Hol hallgatás az Úr.
4. Imád lelkünk, Uristen, Hálaérzetében,
Részt veszünk a nagy minden Együtt-zengésében.
Boldogság és szeretet Hatja által lelkünk,
Hogy tenéked, jó Atyánk, Dicséretet zengünk,
Dicséretet zengünk.

(Sz. S.)

52.

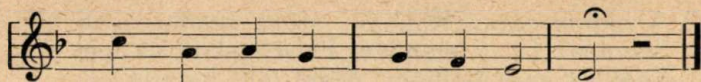
Régi magyar egyházi ének.

1. Min-den - ha - tó fő - va - ló - ság,
2. U - ral - ko - dó ir - gal - mas - ság,
3. Té - ged val-lunk és di - csé - rünk,
4. Tartsd meg a mi szent hi - tün - ket,
5. Vi - rá - goz - zék szent val - lá - sunk,

- Ki vagy fény - lő vi - lá - gos - ság,
Hal - ha - tat - lan ha - tal - mas - ság.
Mi e - gyet - len egy Is - te - nünk,
Ol - tal - mazd meg é - le - tün - ket,
Lel - ki - tes - ti sza - bad - sá - gunk,

Meny-nyen föl-dön egy u - ra - ság,
Sze - re - tet és leg - főbb jó - ság.
Föl - dön, ég - ben egy re - mé-nyünk.
Se - gélj min - den jó - ban min - ket.
Ne - күnk drá - ga kis egy - há - zunk.

(XVI. század.)

53.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

1. Mindenható fővaló,
Ésszel föl nem fogható
Világbiró Akarat,
Aki fent vagy fellegedben
S itt vagy minden percenetben,
Oh jelents meg magadat.
2. Nem hozunk mi semmi mást,
(Tömjénfüstöt, áldozást)
Csak dobogó szíveket,
Tudjuk, hogy a hozzád omlót
Fölfogod s az el nem mondott
Sóhajt is megszívleled.
3. Látod, hogyha árkot és
Arcunkon a bánkodás,
Eléd minek hordanók?!
Hogy sebünknek nincsen írja,
Bánatát már alig bírja,
Minek, minek mondanók?!
4. Annyi könnyet, annyi vért
Ránk a végzet mire mért,
Uram, azt csak te tudod,
A sujtó kéz, tudja, mit mért,
Azt is tudja mindig, hogy mért.
Áldott legyen ostorod.

5. Oh te, föl nem fogható,
Mindent céllal alkotó,
Láthatatlan Akarat,
Ostorod elcsördültében,
Sujtó karod szerelmében
Láttasd, értesd meg magad.

(P. M.)

54.

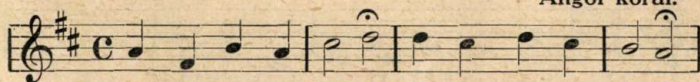
Dallama : 237. Dicséret, dicsőség.

1. Mindenható Isten, Teremtényid édes Atyja,
Szent házad szerelme Szíveinket im meghatja.
Rólad zengjen buzgó énekünk,
Istenem, hogy véled lehetünk,
Boldogabban ver mindjárt szívünk.
2. Szenteld meg, Istenem, Érted buzgó igyekvésünk,
Hozzád hogy illendőn, Tehessük meg tiszteletünk.
Öntsd ki mi ránk áldott lelkedet,
Megújúlva mondhassunk neked
Diadalmasan szép éneket.
3. Tedd élővé köztünk Benned való bizalmunkat,
Értesd meg mivelünk Célját-végét harcainknak.
Kishitűn ne lankadjon karunk,
Rendületlen vállaljuk bajunk
S jutalmat mástól sohse várjunk.

(Átirta : P. M.)

55.

Angol korál.

1. Hoz-zád jöt-tünk, U-ram Egy szent pi-he-nő-re
2. Itt el-ma-rad tő-lünk Min-den a-mi föl-di,
3. A te tem-plo-mod-ban I-má-ra bo-ru-lunk,
4. Te-kints ránk jó A-tyánk, Vég-te-len ke-gyed-del,

A te temp-lo mod-ba, A Si-on he-gyé-re.
Itt lel-künk ün-ne-pi Kön-tös-sét fel-öl-ti.
Ösz-sze-kul-csolt kéz-zel Te-hoz-zád só-haj-tunk.
A bűn ör-vé-nyé-ből Lel-kün ket e-meld fel.
(R. G.)

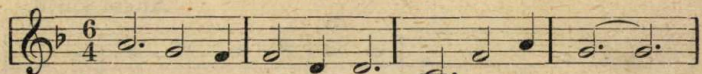
56.

Dallama : 47. Szeret, imád.

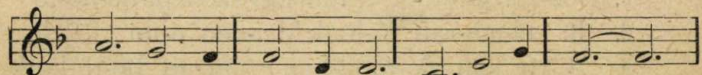
1. Szent színed előtt állunk, Mindenható felség,
Műveidben csodálunk Téged, fő bölcseség.
E világ lármáitól Imé külön válva
Szívünk neked meghajol, Szentséged imádvá.
2. Az eget behintéd Fénylő csillagokkal,
Szépen felékesítéd Sok ezer napokkal,
Kimérted mindezeknek Köröket, útjokat,
Rendelted, míg léteznek, Tartsák pályájokat.
3. Emberek, imádjátok Az áldott teremtőt,
Kegyelmét háláljátok, Tisztelvén szívből őt.
A földtől majd megválva Lelkünk a mennyégben
Tisztábban imádandja, Szentebb dicsőségben.
(Sz. S.)

57.

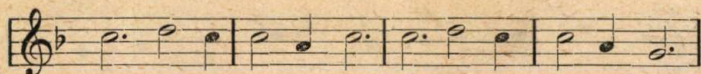
Lowel Mason.

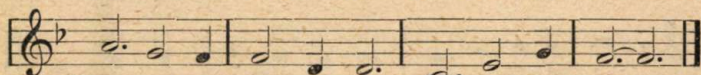
Hoz-zád me-gyek, U-ram, hoz-zád kö-zel.

Ke-resz-ted ha suj-tol majd fel-e-mel.

Di - cső - it a - ja - kam, hoz - zád me - gyek, U - ram,

Hoz - zád me - gyek, U - ram, Hoz - zád kö - zel.

2. Útas vagyok. És már lement a nap,
Fölöttem éj: egy kő fejem alatt...
Álmomban is híven hozzád vágyik szívem,
Hozzád vágyik szívem, Hozzád közel.
3. Oh mint ragyog pályám az égbe' fent...
S kegyelmet, üdvöt ad már ide lent,
Angyalid intenek: Uram, hozzád megyek,
Uram, hozzád megyek, Hozzád közel.
4. S ha majd sasszárnyakon lelkem ragad,
Elhagyva nap- s csillagvilágokat,
Dicsőít ajakam: Hozzád megyek, Uram,
Hozzád megyek, Uram, Hozzád közel.

(Angolból J. M.)

58.

Sebes Pál.

Mit re - megsz, mért há - bo - rogsz,
Azt hi - szed, hogy sen - ki - sem

Én szí - vem, mi bán - tott?
Fog - ja már a pár - tod?

Oh szi - vem - nek bús ke - ser - ve,

Fönt az Úr, az ő ke-gyel-me nem hagy el.

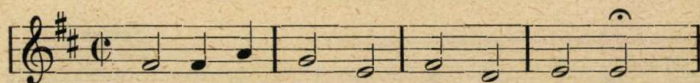
2. Mit remegsz, mért háborogsz, én szívem, mi bántott?
Bánat és bú ellened mért ütöttek pártot?
Oh ne csüggedj, nézz az égre,
Küld az Úr a szenvedésre
Balzsamot.

3. Mit remegsz, mért háborogsz, én szívem, mi bántott,
Bánatodra balzsamod mérthogy nem találsz?
Oh tekintsz fel bánatodból,
Fent az Úr, nem hallod, így szól:
Bízzatok.

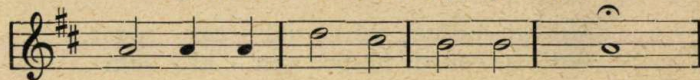
(P. M.)

59.

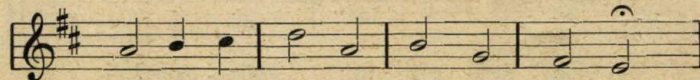
Régi magyar egyházi ének.

Té-ged ke - res - lek köny - nye - im - ben,

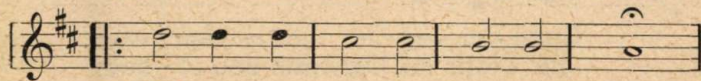
Két - sé - gim közt hoz - zád me - gyek

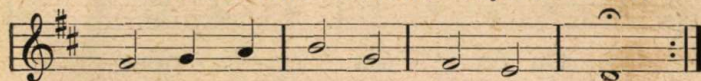
Szí-vek-nek vizs - gá - ló - ja, Is - ten,

Te - ró - lad most val-lást te - szek.

Föl - tá - rom szí - vem rej - te - két

S A - tyám, ki - ön - tőm itt e - léd.

2. Sötétbe' jártam, tévelyegtem
Gondatlanul, félig vakon,
Kétség se tört, csak önfeledten
Éltem, éltem sok napom,
Oh jaj, Uram, fölébredék,
Mért hogy rád ily későn lelek!
3. A mindenségben hol a tengely,
Hány sarkon, mért s hogyan forog
S könny és kacaj között az ember
Minek botorkál, tántorog,
Csak most tudom: szerelmedet
Szívem csak most ismerte meg.
4. Titkát a mindenség kitárta
Szerelmedben, szerelmedért.
Szívem szent arcod látja, látja
S a könnyen át megért, megért,
Oh áldott légy, hogy könnyeket
Adtál, megtartó Szeretet.
5. Oh áldott légy, hogy könnyeimben
Fölcillantál, megláttalak.
Oh százszor áldott légy, hogy itt benn
Szívemben megtarthattalak.
Könny s fájdalom jöhet reám,
Nem fáj: megszenteléd, Atyám. (P. M.)

60.

Gond - vi - se - lő jó a - tyám vagy,
Lá - tom én, hogy min - den el - hagy

Oh én é - des Is - te - nem,
E vi - lá - gon, csak te nem;

Hoz - zád vá - gyom, ben - ned é - lek,

Üd - vöt más - tól nem re - mé - lek.

2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot,
Vérző szívem fájdalomra Csak te hintesz balzsamot.
Könnyül sorsom terhe rajtam, Ha imára nyílik ajkam.
3. Rám, rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm;
Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm;
Hálakönnyem tündöklése A te neved hirdetése.
4. Gyenge vagyok, lankadoznak Búzgóságom szárnyai,
Bármily híven vágyakoznak Színed elé szállani.
Oh adj erőt, hogy míg élek, Egyedül csak néked éljek!
(Lévay József.)

61.

Dallama : 50. Vidám szívvel.

1. Csak tebenned, örök Isten, Van nagy bizodalmunk,
Lent a földön, fönt az égen Másban nincs oltalmunk.
Óhajtásunk, sóhajtásunk Meghallod, megérted,
Megnyugtatod, boldogítod, Aki hozzád tér meg.

2. Országoknak, világoknak Látod elmulását,
Népeknek és nemzeteknek Lassu elomlását,
Eszendőknék ezereit Gyepplőszáron tartod,
Szívünk minden dobbanását Sorra megszámlálod.
3. Oltalmaz meg, védelmezz meg Minden ellenségtől,
Állj mi mellénk, vonj ki minden Kinzó kétségünkből,
Ragadj ki a reánk szakadt Kicsinyhitűségből,
Vérevesztett népedet a Kétségbeeséstől.

(Álírta : P. M.)

62.

Dallama : 48. Miatyánk kit.

1. Felséges Isten, hálát adunk néked,
Dicséretedre összehívtál minket,
Szent nevedről hogy most vallást tehessünk,
Hozzád mehessünk.
2. Mennyei szent felség, házadba jöttünk,
Sóhajtásunkat im elődbe öntjük,
Nincsen nekünk másban semmi oltalmunk,
Semmi vígaszunk.
3. Lelkeddel építsd meg a mi elménket,
Hogy szerethessük a te szent ígédet,
Szabhassuk mellé igyekezetünket
És életünket.

(XVI. század.)

63.

Dallama : 58. Mit remegsz.

1. Téged illet, Uristen, végtelen dicséret,
Téged illet, szent Atyánk, diadalmas ének.
Hirdetünk szent szeretettel,
Áldunk áldott gerjelemmel — Tégedet.

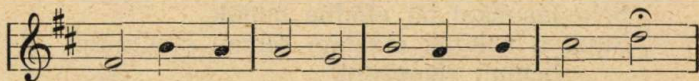
2. Mennyen-földön mindenek általad levének,
Rólad zengi himnuszát minden érző lélek,
Égi testek, égi lángok,
Mérhetetlen nagy világok — Áldanak.
3. Oh nagy Isten, minden im, szent kezed munkája,
Mindenik szívdobbanás országod munkálja.
Oh dicsőítsd szent neved meg,
Állíts bennünk szent nevednek — Templomot.
- (Átirta : P. M.)

64.

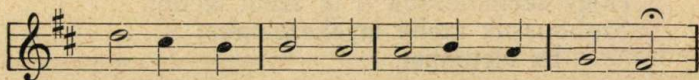
Adorján Domokos.

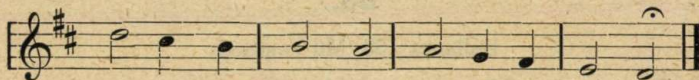
1. Té - ged di - csér - lek, Én U - ram Is - ten.
2. Ti - éd a ha - lál, Ti - éd az é - let,

1. A te szent mű - ved I - de lenn min - den,
2. U - ra vagy min - den Nagy - nak, cse - kély - nek.

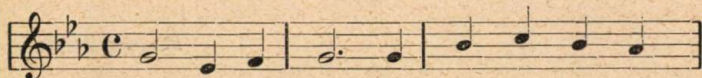
1. I - de lenn, ott fenn, A mer - re lá - tok,
2. Si - e - tek hoz - zád, Az i - ma szár - nyán,

1. Har - mat - csepp, por - szem, Na - pok, vi - lá - gok.
2. A - tyám, fo - gadd el gyer - me - ki há - lám.

(Endrődi Sándor.)

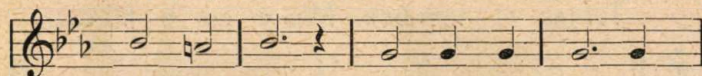
Sullivan Arthur.

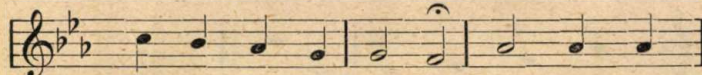
1. U-ram, hol vagy? Ki - bont - ja szár - nyát
2. U-ram, hol vagy? Ma - gam - ba tér - ve
3. U ram, hol vagy? Ha - tár - ta - lan ha -
4. U-ram, hogy hol vagy, nem, nem kér - de -

lel - kem, s me - ré - szen rö - pen fel la -
 kér - dem S for - ró i - má - ra térd - re
 tá - rok Ö - rök ha - tá - ra, ér - zem,
 zem már, Ben - nem la - kol s én Ben - ned

kod fe - lé, A vég - te - lent ver -
 ros - ka - dok. A gon - do - lat lán -
 itt vagy, itt, Itt vagy szi - vem - ben.
 la - ko - zom, E föl - dön itt ö -

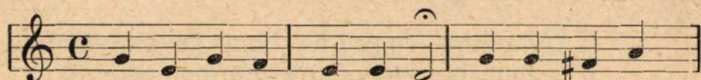
gőd - ve jár - ja, víj - ja S fé - nyed - től
 cát hi - á - ba' ráz - za, Hoz - zád nem
 Tün - dök - lő na - pod - nak Itt - ér - zem,
 rök sze - rel - med ő - riz S ha men - nem

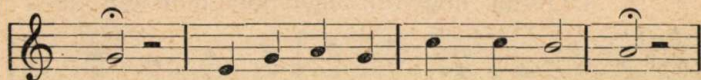
nem lát, meg - va - kul be - lé.
 ér föl. Nem ta - lál meg ott.
 itt me - leg su - gá - ra - it.
 kell, me - gyek: van ott - ho - nom.

(Angolból P. M.)

Régeni Áron.

Di-csé-rem én az U-rat Min-den i - dő-

ben, Ma-gasz-ta-lom az ő ne - vét

Tel-jes él - tem-ben, Mig é - lek e föl-dön,

Szí - vem - ben a há - la - dás,
Szám-ban di - csé - ret mon - dás

Nem lé - szen szű - kön.

2. Oly igen nagy jóvoltát Hozzám Istennek
Lelkem nem tudhatja számát Sok jó tétinek,
Azért dicsekedem, Bízván az Úristenben,
Leszek őfelségében Jó reménységben.
3. Csodálják ezt megértvén Sok nyomorultak,
És örülnek engem látván. Kik meghervadtak,
Ők is én példámmal Szívüket felgerjesztik,
Istenhez felemelik Bizodalommal.

4. Jersze azért felszóval Őt magasztaljuk,
 Mi is mind egy akarattal Szent nevét áldjuk,
 Mert ő meghallgata, Minden keserűségből,
 Kimentvén szükségünkből Minket megtarta.

(Dóczi Zsuzsánna, XVII. század.)

67.

Régeni Áron.

I - gaz fel - ség, e - gye - dül Úr,
 Egy ha - tal - mas Is - ten! Ki - nek hí - re
 és nagy ne - ve ter - jedt föl - dön, men - nyen,
 Hal - ha - tat - lan s lát - ha - tat - lan
 vagy di - cső - sé - ged - ben, Te - remt - mé - nyid
 s gyer - me - ke - id áld - nak é - ne - kek - ben.

2. A nagy órák, a nagy napok im majdan elmulnak,
 Minden rendes folyásukban lassan megváltoznak,
 Te pediglen azon Úr vagy, száma nincs napodnak,
 Világ létén, világ fogytán csak egynek találják.

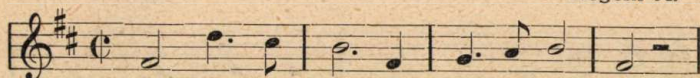
3. Nézz alá már kegyes Atyánk ez nyomorult földre.
A nagy büntől megrakodott háborgó tengerre,
Kik vettünk bujdosásra ez siralmas völgyre,
Felkiáltunk, tőled várunk, hallj könyörgésünkre.

(Petki János.)

(XVI. század.)

68.

Régeni Á.

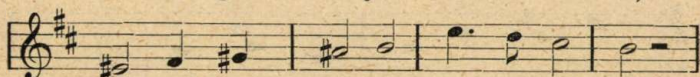
Oh mer-re vagy, oh mer-re tér-tél,

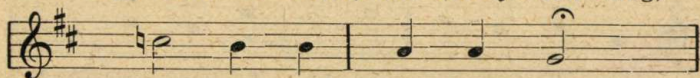
Én Is - te - nem, hogy kérd-je - lek meg?

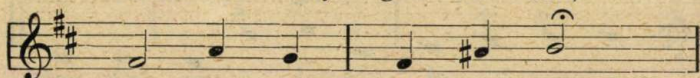
Or - szá - god út - ja mer-re tért el,

Hogy nem tu - dom, hol lel - je - lek meg,

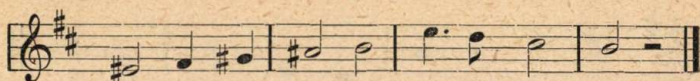
Mért té - vely - gek va - kon,

Mi - nek ta - pos - ga - tom

A té - vely - gők - nek gyá - szos út - ját,

A vég - te - lent kik hjá - ba fut - ják. .

2. A végtelent elénk tárta,
És kiterjesztette két karod
S fölirta rája lángbetűkkel
Örök szentleckéd : akaratod.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcu menny
Nyitott könyv, ott az írás rajta,
Mért nem tudok elmenni rajta!?

3. Szemem világtalan világát
Nyisd föl, Uram, hadd leljelek meg,
Könyvedből sorsomnak talányát
Hadd olvassam, hadd értselek meg.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcu menny
Tanítsanak meg himnuszukra :
Tebenned bízni, hinni újra.

(P. M.)

69.

Howard Sámuel.

Éb - red - je - tek fel, lel - ke - ink,

Szí - vünk, ne resz - kess, lelj vi - gaszt!

Föl, é - gi ver - seny pá - lya int,

Bát-ran, vi - dá - man fus-suk azt.

2. Mondják, tuskés a pálya, szűk,
S a lélek gyöngé, roskatag,
De elfelejtik, Istenünk,
Te segítő oltalmadat.
3. Téged, hatalmas Úr, kinek
Kegyelmed el nem fogy soha
S szilárdan áll, míg évre év
Örök körben rohan tova.
4. Belőled, áldás kútfeje,
Merítsen lelkünk új erőt!
Ki önmagában bízunk, az
Elhal, lehull idő előtt.

(Angolból Szász K.)

70.

Dallama : 211. Áldjad én lelkem.

1. Im kinyiltak, híva hívnak Templomodnak ajtai :
Térj be, tova tünt reménység, Légy a vídám hajdani ;
Itt az elfásult kebel Boldog enyhületre lel.
2. Szent házadba hát beléptem, Lépj Uram, te is belém,
Itt építsd te templomod föl, Itt benn szívem rejtekén,
Érezsem, hogy enyhület Nincs sehol, nincs nélkülöd.
3. Szólj, Uram, szólj, dobbanj bennem Diadalmas
[tetre fel.
Mindent értő szeretetté Olvadjon föl a kebel,
Boldogan hadd zengenem : Megtaláltam Istenem.

(P. M.)

71.

Händel.

Még nem, még nem sze - ret E - lég for - rón
 szí - vem, Még tán - to - rog - va ta - po -
 som Ös - vé - nyed, Is - te - nem.

2. Még vak, még lázadok, Nem látja arcodat,
Még nem siet betölteni Minden parancsodat.
3. Még nem, még nem siet Ismerni tégedet,
S amerre lépünk rendeléd, Csodás ösvényedet.
4. Még nem, nem itta bé Szavadnak harmatát,
Nem szomjuhozza szüntelen Igédnek italát.
5. Egészen a tiéd, Uram, mikor leszek?
Mikor fogom munkálni szent Országod ide lent?
6. Oh szólj hozzám, Uram, Mutasd meg arcodat,
Tebenned lássam üdvömet És boldogságomat.
(Angolból P. M.)

72.

Dallama : 112. Én Istenem, halld meg az én.

1. Oh irgalmas és kegyelmes Atya Uristen,
Ki országolsz hatalommal földön és mennyben,
Oltalmadhoz esedezünk könyörgésünkben,
Légy minékünk segítséggel mi szükségünkben.

2. Sok szükségink ámbár vannak mostan minekünk,
Kiváltképpen mégis neked ezen könyörgünk:
Szent lelkednek erőssége légyen mivelünk,
Hogy az igaz tudományban elé mehessünk.
3. Értelmünknek homályát te oszlasd Uram, el,
Jutalmazd meg engedelmes szívvel-lélekkel,
Szent ígédet, hogy vehessük mindig jó kedvvel,
Követhessük boldog hittel, igaz örömmel.

(Régi Énekeskönyv. 81.)

73.

Dallama : 98. Maradj velem.

1. Oh simogasd meg gyötrött lelkemet,
Mikor epedve száll, sóvárg feléd.
Ha esdem biztatásod szent jelét,
Szellemezed szívem érintse meg.
2. Ölelj, ölelj, ha kétség kínja mar
S reményvesztetlen állok, védtelen ...
Jóságkendőd törülje bús szemem,
Ha könnypatak előlem eltakar.
3. Ringasd öledben csitult gyermeked,
Sugárzó lényed hassa át valóm,
Zord éj után, tündöklő hajnalon
Gyógyult szívem himnuszt zengjen neked.

(Ü. K.)

74.

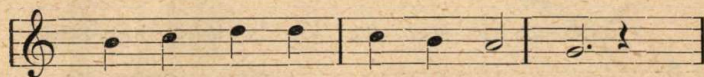
Régi korál.

Jó Ur Is - ten, te - kints hoz - zánk,
És kö - nyö - rülj te né - pe - den,

Ma-gas menny-ből nézz mi re - ánk,
Nyo - mo - rult ke - resz - té - nyi - den,

Mert el - fogy - tak a te szen - tid,

Meg lan - ka - dott a sze - re - tet

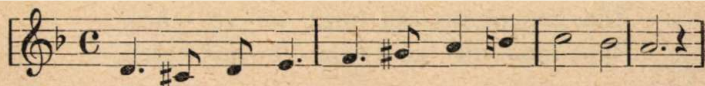

Az em - be - rek fi - a - i közt.

2. Azért szólasz így Úr Isten:
Feltámadnom szükség nékem,
Hogy megrontsam szerzéseket,
Megszabadítsam népemet;
Mert láttam nyomoruságát,
Hallottam fohászzkodását,
Megtekintem óhajtását.

3. Nem hagyom az én nevemet,
Eloltani szent igémet;
De megtartom én házamban,
És választott templomomban,
Hogy megszentelje szentimet,
Gerjessze nekik szívüket,
Bíztassa az ő lelküket.

(János Zsigmond fejedelem kedvelt éneke.)

Drá - ga do - log az Úr Is - tent di - csér - ni,

É - nek - szó - val, zen - gő - szó - val tisz - tel - ni,

Drá - ga do - log az Úr ne - vét ál - da - ni,

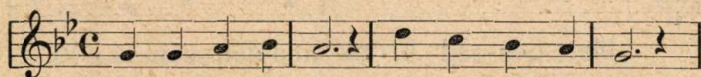

Me - leg szív - vel né - ki há - lát mon - da - ni.

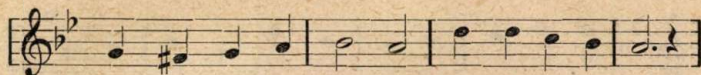
2. Országunkat megáldotta békével,
Mezeinket gazdagítja bővséggel,
Nem látogat semmi terhes szükséggel,
Táplál minket mindennapi kenyérrel.
3. Balsors akit csapdos-verdes, ne féljen,
Bánatára írt az égtől reméljen,
Könnyünk árja záporként bár omolna,
Nincsen bánat, kinek írja ne volna.
4. Imádd azért, Jeruzsálem, uradat,
Megtartódat, kereszténység, magasztald.
Sionnak a sűgár hegye égbe néz:
Mit búsulnál, ember, fel a mennybe nézz!

(Skaricza Máté, átírta P. M.)

76.

1. Ö-rül mi szí-vünk, mi - kor ezt hall - juk,
2. Meg áll - a lá - bunk, ö - rök Ur - is - ten
3. Áldd meg, Ur - is - ten, a te né - pe - det.

1. A temp - lom - ba mé - gyünk, Az Ur - is - ten - nek
2. A te temp - lo - mod - ban, És tiszt - a szív - vel
3. Kik té - ged sze - ret - nek, Tartsd meg kö - zöt - tünk

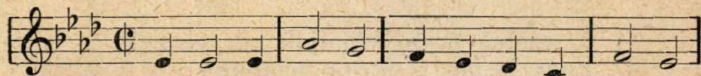

1. Szent i - gé - jét hall - juk.
2. Di - csé - rünk té - ge - det.
3. A gyü - le - ke - ze - tet.

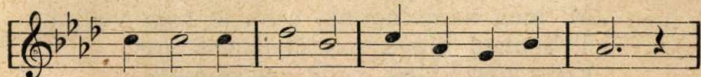
(Szegedi G. 1582-ből.)

77.

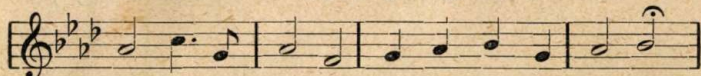
Schnorr H. után Pálffy Ákos.

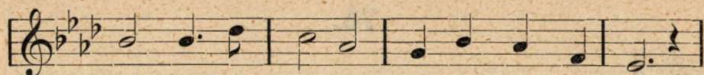
Ha - tal - mas Is - ten, győz - he - tet - len vá - runk,

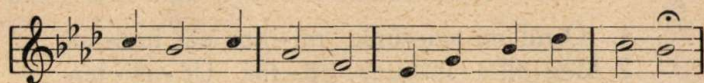
Ra - bok re - mé - nye, jó - ság és e - rő!

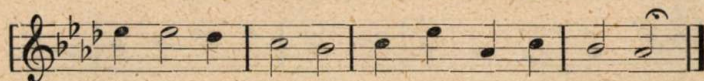
Mély - sé - ges mély - ből te - hoz - zád ki - ál - tunk,

Mert ben-ned bi-zik min-den szen-ve-dő.

Ki-ben biz-zunk, ha ben-ned meg nem ál-lunk,

E-rős kő-szik-lánk, ö-rök i-gaz-sá-gunk.

2. Ha bánat ér, ha fáj a lánc, a börtön,
Vigaszt te adsz a szenvedés között
S tömegsirokról messzi harcmezőkön
Virágot hajt a véráztatta rög.
Koporsók mélyén, ott is megtalálunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.
3. Ki benned bízik, annak szent a rabság
S bilincs vasán is boldog és szabad,
Mert te vagy élet, végtelen szabadság,
Feltámadás és boldog virradat.
Te benned bízunk, győzhetetlen várunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.
4. Tengerek árján víjjanak bár vészek,
Egész világ is törjön ellenünk
S rendüljenek meg völgyek és a bércek,
Mi meg nem ingunk, csak te légy velünk.
Te benned bízva rendületlen állunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.

(B. D.)

78.

Dallama : 48. Miatyánk kit.

1. Teremtő Isten, bármily messze menjek,
Fölöttem fénylik a te tiszta mennyed,
A tiszta mennynek tükörében képed
S örök hűséged.
2. Közelben s túl a tengereken, távol,
A napsugárban jószágod világol;
A négy tájékról zengési az égnek
Rólad beszélnek.
3. Áldlak, teremtőm, mindnyájunknak atyja,
Aki sorsunkat bölcsen igazgatja.
Add, hű lehessek hozzád mind halálig.
Sirom zártáig.

(S. K.)

79.

Dallama : 244. Mostan Úristen.

1. Kegyelmes Isten,
Kinek kezébe
Életemet adtam,
Viseld gondomat
Vezesd útamat,
Mert csak rád maradtam.
2. Gyermekségemtől
Fogván egyedül
Csak te tőled vártam,
Mint atya után
Fiu, kiáltván,
Könyörögve jártam.
3. Most is csak benned
Reménységemet,
Uram, helyheztettem,
Magam rád hagytam,
Rád támaszkodtam,
Te alád vettettem.
4. Hallgass meg azért
Te nagy nevedért
Én könyörgésemben,
Mutasd meg jódat,
Sok áldásodat
Az én szerencsémben.

(1591.)

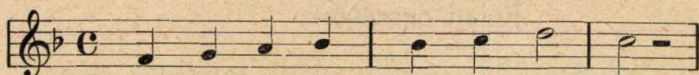
(Balassi B.)

IV. Hétköznapi énekek.

a) Reggel.

80.

Régi unitárius egyházi ének.

Ál - dott na - pod hogy fel - ho - zád,

U - ram, szí - vünk ú - jult e - rőt me - rit,

Fel - vesz - szük a le - tett i - gát

S mit ránk ra - kál, az é - let ter - he - it.

2. Ha csüggedünk, ha lankadunk,
Uram, próbádhoz adj erőt nekünk,
Ha nem bírjuk, s leroskadunk,
Ne hagyj el minket, fogd meg két kezünk
3. Ne tedd raboddá gyermeked,
Ne tedd a munkát kínessá nekünk.
Nem kérünk, hogy terhét levedd,
Csak kedvet és erőt adj, Istenünk.

4. Csak kedvet adj, csak lelket adj
 S a szenvedés is édes lesz nekünk,
 Csak megmaradj, csak el ne hagyj
 S dalolva áldunk, édes Istenünk.

(P. M.)

81.

Dallama : 202. Adjak hálát az Istennek.

1. Magasra szárnyalj szívünk hangja,
 Mint ébredő hajnal harangja,
 Röpülve buzgó énekünk
 Az eget nyissa meg nekünk,
 Uram, magad elé bocsásd,
 Találjon meghallgattatást,

2. Lelkünket im elődbe öntjük,
 Kelő napod fényét köszöntjük,
 Melyből kegyelmed árad ránk,
 Oh Istenünk, védő Atyánk,
 Hálánk esdő szavát fogadd,
 Magasztalván jóvoltodat.

(Szász K.)

82.

Régi unitárius egyházi ének.

Di-csér-lek té - ge - det. Én é - des
 Is - te - nem, Nagy ke-gyel-mes-sé - ge - dért
 S ál-dott szent fi - ad - ban Én hoz-zám
 mu - ta - tott Bő ir - gal-mas - sá - god - ért.

2. Oh mely édességes és mely örvendetes
Uram, a te szent lelked.
Szentelj meg engemet és vigasztaljon meg
Életadó kegyelmed.
3. Csak tebenned biztam mindörökké, Uram,
Soha meg nem csalódtam.
Most is, én Istenem, mint erős kőszálhoz,
Tehozzád támaszkodtam
4. Imhol e mai nap' gyarló életemet
Szent kezedbe ajánlom,
Mint édes atyámtól minden védelmemet
Egyedül tőled várom.

(Dóczi Ilona, XVII. század.)

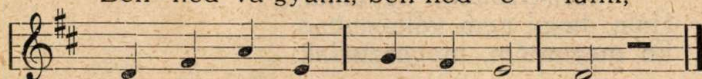
83.

D. Bourgeois.

Oh e - gyet - len egy Is - ten - ség,
Ki - től függ a nagy min - den - ség,
Ma - gasz - ta - lunk szent ha - tal - mad - ban.
Te - remt - mé - nyid az em - be - rek,
A menny, föld és a ten - ge - rek
Van - nak s áll - nak szent ol - tal - mad - ban,

Ben - ned va-gyunk, ben-ned é - lünk,

A-tyánk, szív-ből di - cső - i - tünk.

2. Tebenned volt nyugovásunk,
Általad megújulásunk,
Mert fedezett kegyelmességed.
S most éjjeli mély álmunkból
Csendes testi nyugalomunkból
Ujjá szüle gondviselésed.
E tündöklő szent nap fénye
Élet s áldás új reménye.

3. Szent igédnek betöltése,
Hivatalunk elvégzése
Legyen lelkünk legfőbb öröme.
E szent nap is békességben,
Lelki s testi csendességben
Szenteltessék épülésünkre ;
Vezéreljen igéd minket,
Igazgassa lépésinket.

(Sz. S.)

84.

Dallama : 189. Mint a szép hives patakra.

1. Áldott Isten, életemnek megtartója, áldalak,
Jóllétemnek megadója, epekedve vártalak,
Napod amig keleten
Tündökölve megjelen,
Amig harcra kél az éjjel
S áldást áraszt szerteséjjel.

2. Oltalmaznak szárnya alatt édes volt a nyugalom.
Mig aludtam, őrt állott a mennyei szent oltalom.
Halálommá álmomat,
Koporsómmá ágyamat,
Hála, hogy nem változtattad,
Én megtartóm, magasztallak.

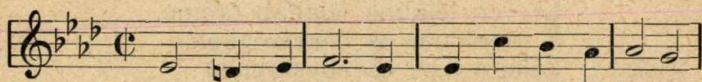
3. Oltalmazra bízom újra ma is árva életem,
Védj meg, óvj meg, tarts meg engem, oh mennyei
[kegyelem.

Mig e földi pálya tart,
Nyújtsd, oh nyújtsd felém a kart
S majd ha nappalom leáldoz,
Tárd kaput az éjszakához.

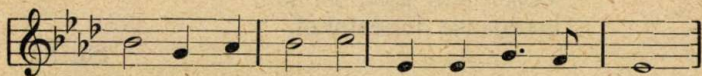
(Átírta P. M.)

85.

Main P. Hubert.

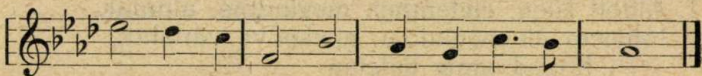
U - ram, ter - hed - nek föl - di - hor - do - zó - it,

E föl - di út - nak fá - radt ván - do - rát,

Az új nap új - jabb küz - de - lem - re szó - lit,

Tárd fel e - lénk, tárd fel a lát - ha - tárt.

2. Ne vond, ne vond el tőlünk fényes arcod,
Fénylő napod legyen szövétnekünk,
S hogy álljuk meg keményen itt a harcot,
Oh adj, Uram, hozzá erőt nekünk.

3. S ha nyugtot int a fényes égi vándor,
Ha újra szárnyat bont az alkonyat,
Találjon nyugtot itt a földi vándor
Tebenned és ne lásson gondokat.

(P. M.)

86.

Iszlai Márton.

1. Jó A-tyánk, az éjt - sza - ká - nak
2. Fá - radt tes - lünk fá - ra - dal - mit
3. Most, U - ram, a mun - ka szó - lit,
4. Légy te, légy ma is ve - zé - rünk,

mesz-sze úz - ted ár - nya - it. Új reg - gel - re
Ki - pi - hen - ni en - ge - déd, Nap - ja - ink - hoz
Hív az é - let, hajt a gond, Add U - ram, hogy
Véd - jed, óv - jad ú - ta - ink, S meg - pi - hen - ni

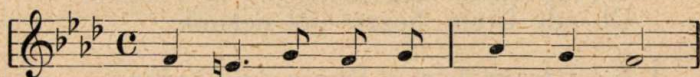

vir - ra - dat - ra tá - masz - tot - tad gyer - me - kid.
na - pot ad - tál, Új re - mény - ség új e - gét.
láz - ban ég - jen Ér - te min - den csepp va - lónk.
te fo - gadj be, Hogy - ha majd az ó - ra int.

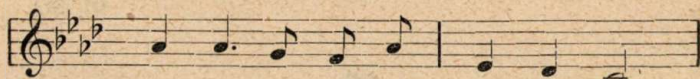
(P. M.)

87.

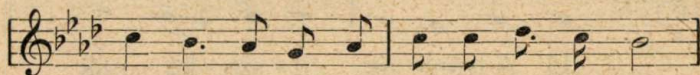
Adorján Domokos.

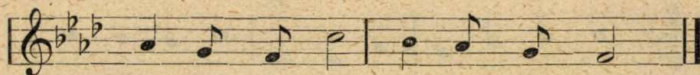
1. Éj - nek, vi - har - nak vé - ge van
2. Vir - rad, pom - pá - ban, ég ke - let,
3. Üdv né - ked, fény - lő, tisz - ta nap

Nem boly - gok töb - bé út - ta - lan.
 Még a fel - hők is fény - le - nek,
 Lő - veld lel - kem - be su - ga - rad,

Lel - kem az i - gaz ös - vényt meg - le - lé:
 Hív - nak, mint é - gi sor - suk ren - de - lé:
 Se - melj, szí - vem e - gé - szen az ö - vé:

Is - ten fe - lé, Is - ten fe - lé!
 Is - ten fe - lé, Is - ten fe - lé!
 Is - ten fe - lé, Is - ten fe - lé!

(Endrődi S.)

88.

Dallama: 48. Miatyánk, kit.

1. Szétáradt ismét szép napod világa,
 Teremtő Isten, az egész világra,
 A kies reggelt örömmel köszöntöm, — Szivem
 [kiöntöm.]

2. Kiöntöm szívem buzgó háladásban,
Lelkem mélyéből fakadó fohászbán,
És áldva áldom atyai hűséged, — Gondviselésed.
3. Atyám, oh tarts meg mindvégiglen engem,
Tehozzád hajló gyermeked hitemben,
Hogy így naponként boldogabb lehessenek, — Hozzád
[mehessenek.
(S. K.)

89.

Dallama : 244. Mostan Uristen.

1. Áldjad, én lelkem,
Minden érzelmem,
Teremtő Istened,
Áldjad szent nevét,
Áldott kegyelmét
Soha el ne feledd.	3. Tereád vigyáz
És megkoronáz
Gazdag áldásával,
Ékesít napok,
Testi-lelki jók
Szép sokaságával.
2. Mert megbocsálja
És meggyógyítja
Erőtlenségedet,
Minden veszélytől
Megszabadítja
Gyarló életedet.	4. Reggel felgyújtja,
Meg-megújítja
Fényes szövétnekét,
Hogy megismerhesd
És dicsőíthesd
Végtelen kegyelmét.
5. Serkentsd fel ezért
Dicséretéért
Minden gondolatod,
Megjobbulásra,
Igazulásra
Szenteld ez új napot.

(Régi Énekeskönyvből átírt : P. M.)

90.

Dallama : 138. Szent fiadnak.

1. Kegyes őrző pásztorom, Légy vezérem útam,
Bizodalمام csak te vagy, Kérlek, engem el ne hagyj.

2. Nappal légy az én napom, A sötétben csillagom ;
Állj a vészben pajzsomul, S lábam meg nem tántorul.
3. Oh légy nekem mindenem Útaimban, Istenem.
Úgy vezérelj engemet, Hogy áldhassam szent neved.
(S. K.)

91.

Dallama : 99. Ne küldd le.

1. Oh nyisd ki, hajnal, rózsasátradat !
Elmult az éj, itt már a támadat,
A föld vidul és a virágkehely
Mint hő imát, jó illatot lehel.
2. Te is szívem, mely álmaid között
Fekvél bezárva, mint lenyűgözött,
Nyilj meg s bocsáss az égre hő imát,
Halkan, titkon, van Isten, aki lát.
3. Oh én Atyám, teremő Istenem,
Ki áldhat jóval engem, ha te nem ?
Ki óva eddig s óv meg ezután,
Ki tartja élted ? Csak te, jó Atyám.
4. Oh légy velem, míg dolgozom, ma is,
Neved nekem legyen erős paizs.
Távoztass tőlem bűnt, rossz vágyakat
S veritékemre áldásod te add.

(Sz. K.)

92.

Dallama : 159. Oh jertek.

1. Én orvosom, megtartó Édes jó Istenem,
Megújítom te voltál Az elmult éjjelen.
Aggasztó kétség marja, Szaggatta lelkemet
S meggyógyítottál. Érzem Gondsímitó kezéd.
2. Gondoszlátó kezedtől Elsímult homlokom,
Úgy érzem, túladhattam A meddő gondokon.
Ki Istenében bízik, Meglelte önmagát,
Ki Istennel megy együtt, Annak nincs semmi gát.

3. Hadd szálljon hát magasra Az új nap hajnalán
Szivem szerint dicséret Tehozzád, jó Atyám,
Áldott, oh százszor áldott Légy, én szent orvosom,
Tebenned élek, üdvöm Tebenned hordozom.

(P. M.)

b) Estve.

93.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

1. Sebes szárnyon, mint rohan,
Az idő hogy elsuhan,
Mint a könnyű képzelet,
A sötétség éjjelébe,
Mérhetetlen tengerébe
Életünk is így siet.
2. Oh ha ez a rohanás,
Ez a helyt nem maradás
Gondolatra késztene,
Oh ha a nap elmulása
Mindnyájunkat jobbulásra,
Új életre keltene!
3. De jó volna, Istenem,
Hogyha tudnók, hogy milyen
Drága minden pillanat,
Oh ha mindig meggondolnók,
Hogy a bú-baj, csak azért sok,
Mert az idő elszalad.
4. Add, Uram, hogy napjait
Nyugodt szívvel hagyja itt
Vándorod, ha célhoz ér,
Add, a perccel élni tudjunk,
Esztelen ne törjünk, fussunk
Üres, léha célokért.

(P. M.)

94.

Dallama : 83. Oh egyetlen egy.

1. Áldott Isten, napjainknak
Bölcs adója s javainknak,
Ki e mai napot is adta,
Meghallgatván kérésünket,
Fenntartottad életünket,
Szent oltalmadba befogadtad
S eljuttattál ez estére
Mai napunk végeztére

2. Oh, lelkünk mily boldog volna,
Ha ez a nap nem vádolna,
Hogy céltalan elvesztegettük,
Mily öröm, ha estvére ért
Elhaladó napunk dicsért,
Hogy kötelességünket tettük,
Mert így leszünk békeességben
Egész éjjel csendességben.

3. Parancsolj az éjszakának,
Hogy testünk nyugodalmának
Ne legyen bántása, sérelme ;
Sőt legyen a nyugovásra,
A viszonti újulásra
A fáradtaknak reménysége,
Hogy újulva reggelt érzünk,
Téged hálával tiszteljünk.

(Sz. S.)

95.

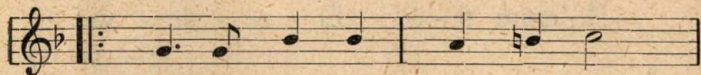
Iszlai Márton.

1. Nő az ár - nyék, Itt az es - te,
2. Egy nap új - ra to - va szál - lott,
3. É - des á - lom, bol - dog á - lom,

É - gi bé - ke, jöjj szí - vem - be,
A - ki ad - ta, lé - gyen ál - dott!
Leng sze - li - den szem - pil - lá - mon,

Szállj le, é - des nyu - ga - lom,
Ösz - sze té - ve két ke - zem
S mit meg - ér az ál - mo - dó,

Rin - gass, mint a fu - va - lom.
Zeng fo - há - szom csen - de - sen.
Hadd kö - ves - se szebb va - ló.

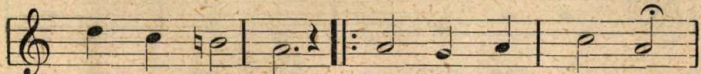
(Rudnyánszky.)

96.

Iszlai Márton.

1. Én Is - te - nem, Te légy ve - lem
2. Vi - gyázz re - ám, Oh szent A - tyám,
3. Oh jól tu - dom, A nyú - ga - lom
4. S láng fé - nyi - vel, Na - pod ha kel

Ez éj - je - len Ol - tal - mad véd - jen,
Ez éj - sza - kán, Adj nyu - go - dal - mat,
Meg - ú - jí - tom; Fe - dez - zen ár - nyad,
És ün - ne - pel A nagy min - den - ség:

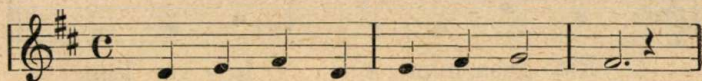

Hogy ne ér - jen ve - sze - de - lem.
E - röm lan - kadt, Ál - mot ki - ván.
Ö - röm - szár - nyad, Míg nyu - go - szom.
I - mám ti - éd Ér - zé - si - vel.

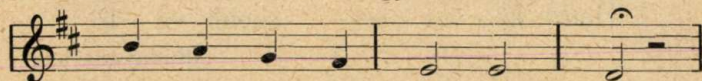
(R. G.)

97.

(S. Vebner.)

Is - te - nem, mi gyor - san tűn - nek

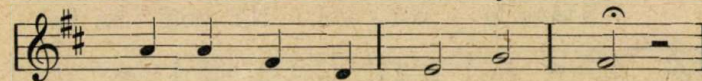
É - le - tünk - nek nap - ja - i.

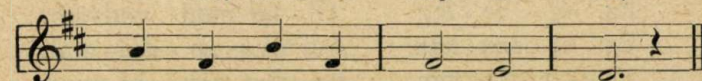
Mint ro - ha - nó ten - ger ár - nak

Fel - csil - lám - ló hab - ja - i.

I - me, mint a kép - ze - let,

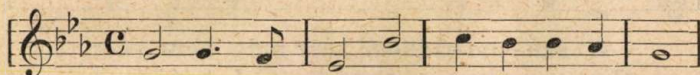

Egy nap új - ra to - va lett.

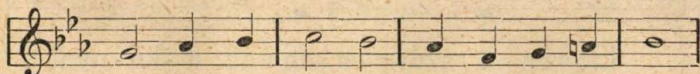
2. És az este pihenésre hívja bágyadt tagjaim.
 Oh mi édes megpihenni szelid álom karjain!
 Új erőt csak úgy nyerünk, hogyha csendes éjjelünk.
3. De hiába int az éjjel, hogyha lelkem nyugtalan,
 Mint félénk galamb, az álom elröppen, gyors
 Istenhez fohászokodom, lelkem így elringatom. [szárnya van.]
4. Mint töltöttem, mint végeztem e napomat, Istenem,
 Tettem-é jót, törvényedhez nem voltam-é hűtelen,
 Nincs-e bűn, mely ellenem méltó vádakát tegyen?
5. Oh ítélj meg, mindenható és bocsáss meg, hogyha tán
 Gyarlóságból megtévedtem e letűnt nap folyamán
 S gondviselő szárnyadat borítsd rám, add nyugtomat.
 (R. G.)

98.

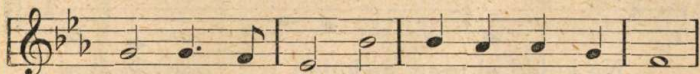
Monk W. H.

1. Ma-radj ve - lem. Már nő az al - ko - nyat,
 2. Ma-radj ve - lem. Ne úgy, mint i - de - gen,
 3. Ne, mint ki - rály, ki szá-ma-dás-ra von;

Bús est - ho - mály bús ár-nyat bon - to - gat,
 Kit er - re visz az út - ja s be - i - zen.
 Úgy jöjj, gyó - gyí - tó ír - ral aj - ka - don

Te - ren - ge - ti fáty - lát a fé - le - lem,
 Ne mint ven-dég, ki csak be-szól s me-gyen:
 S gyó-gyíts meg. Eny-híts nagy ke - ser - ve - men,

Oh vé - de - lem - nek Aty - ja, légy ve - lem.
Ö - rök la - kóm - ként, úgy ma - radj ve - lem.
Én or - vo - som, jö - vel s ma - radj ve - lem.

(Angolból P. M.)

99.

Dykes J. B.

1. Ne küldd le még, U - ram, ne küldd na - pod,
2. Még szá - mot nem ve - ték. Nem mond - ha - tom:
3. Ha sem - mi vágy hoz - zád, fe - léd nem űz,

A szá - ma - dás - sal kész még nem va - gyok.
Csak menj le nap, de - rül majd haj - na - lom.
Na - pod re - ám, ha gon - dat - lan - ra tűz,

Lib - ben - ti szár - nyát künn az al - ko - nyat,
Ta - lán de - rül, de jaj, mit ér a nap,
Ha el - ve - szít - lek itt benn, — oh A - tyám,

Ne küldd el még, ne küldd a gon - do - kat.
Ha csak bo - rút hoz rá az al - ko - nyat?!
Ne küldj, ne küldj ily reg - gelt én re - ám.

(Angolból P. M.)

100.

Dallama : 126. Bús harangszó.

1. Már az ég bealkonyul,
Vak homálya ránk borul,
Ránk szakad a rejtelem.
Megpihenni hova térjünk,
Oltalmat mást hol reinéljünk,
Ha nem nálad Istenem ?!
2. Azt, amivel hajnalod
Egész nap csak biztatott,
Hozza meg az alkonyat,
Azt, amit a lelkünk fájlal,
Gyógyítsa be nyúgalmával
S űzze el a gondokat.
3. Ha méltatlan szenvedünk,
Ha megcsaltak, ha fejünk
Lehajtanunk sincs hova,
Sebeinkre szálljon szálljon
Pihentető édes álom
Megnyugtató mámora.
4. S hogyha fölkel hajnalod,
Feltámasztod új napod
Fénysugárzó reggelit :
Add, az új nap újult fénye
Újabb harcra, új reményre
Ösztönözze gyermekid.

(P. M.)

101.

Dallama : 48. Mi Atyánk.

1. Adjunk hálákat az erős Istennek,
Mennynek és földnek szent teremtőjének,
Teremtmények bölcs gondviselőjének
S éltetőjének.

2. Mert Isten hozzánk atyai szerelmét,
Kijelentette drága szent igéjét,
Mellyel táplálja híveinek lelkét,
Nyujtván kegyelmét.

3. Isten megáldja a benne bízókat,
Megerősíti hittel a gyarlókat,
Megvilágosít homályos sziveket,
Sötét elméket.

4. Az Úristennek mindezekért legyen
Dicséret és nagy dicsőség mennyégben,
Hogy így táplálja az ő igéjében
Lelkünket. Ámen.

(XVI. sz. Régi Ék. 369.)

102.

Dallama : 60. Gondviselő jó Atyám vagy.

1. Két kezemet összetéve Leborulok, jó Atyám,
Kegyelmedből szálljon béke, Csöndes álom
Ringass, ringass hű öledben,
Ott nyugszom legédesebben. [csókja rám,

2. Védj meg, Uram, áldást hintve Minden bajtól
Gondjaidba, kezeidbe Ajánlom a lelkemet,
Ringass, ringass hű öledben,
Ott nyugszom legédesebben. [engemet,

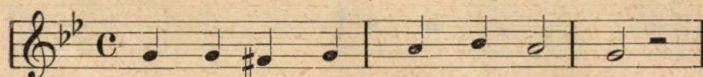
3. Nyisd meg, Atyám, trónodiglan Éj sötétjén az egel,
Hadd lássam meg álmaimban Ragyogó szent
Ringass, ringass hű öledben,
Ott nyugszom legédesebben. [képedet.

(P. L.)

V. Töredelmes esedezések.

103.

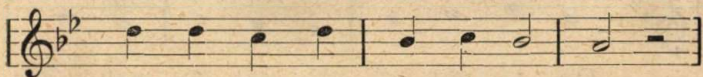
Régi magyar ének.

1. Oh meny-nye - i ke - gyes A - tyánk,
2. Te vizsg - gá - lod szí - ve - in - ket,
3. Nincs ne - künk más se - git - sé - günk,
4. Mu - tasd a - zért ir - gal - ma - dat,

Te - kints menny - ből most mi re - ánk,
Ér - tel - mün - ket, ér - zel - mün - ket,
Nincs más, ki is - mer - je szí - vünk,
Szánd meg, A - tyánk, fáj - dal - mun - kat,

I - me hoz - zád' száll hő i - mánk,
É - rez - zük sok bú - ne - in - ket
E - gye - dül vagy egy ol - tal - munk,
Di - cső - ítsd meg ten - ma - ga - dat

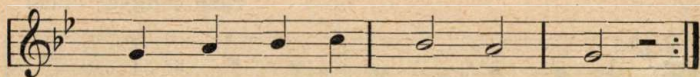
Haldd meg ké - rünk, é - des A - tyánk.
S a - lig hord - juk már ter - hün - ket.
Gyöt - rel - mink - ből gyó - gyu - lá - sunk.
És ne vesd el szol - gá - i - dat.

(XVI. század.)

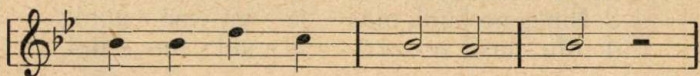
D. Bourgeois.

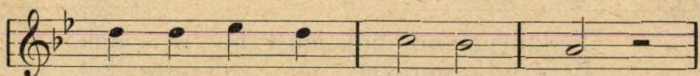
Vét - ke - im ha - lom - ra gyül - tek
Mint sö - tét hol - lók meg ül - tek,

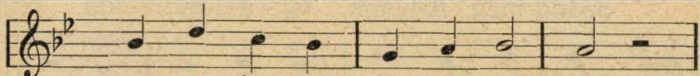
én sze - gény fe - jem fe - lett.
mint mo - raj - ló fel - le - gek,

Mint a zá - por, mint az ár,

Mely - nek ár - ja meg nem áll,

Om - la - nak, jaj, jön - nek, jön - nek

s én sze - gény fe - jem - re tör - nek.

2. Hol keressen, hol találjon Oltalmat szegény fejem?
Merre fussak, merre tudjak Megmaradni, Istenem?
Hol nem látsz? Hol nem talál Rám a rettentő halál?
Látom már, jaj, rémes, rémes; Itt ül bent és
[mardos, tépdés.

3. Itt ül bent és számadásra Szólit rettentő szava,
Elsuhan s nagy gyásztalárja Mintha rám rivallana.
Nincs menekvés, elveszít, Én magammal szembesít,
Ellenem szól minden részem, Rám vall minden
[szívverésem.

4. Szánj meg engem, láss meg engem, Irgalomnak
[Istene.
Ennyi vádlóm, perlőm ellen Nincs ki más megvédene.
Szent Atyám, te légy nekem, Magam ellen fegyverem,
Adj erőt új útra térnem, Irgalmad megérdemelnem.
(P. M.)

105.

Dallama : 104. Vétkeim halomra gyültek.

1. Téged várlak, én Istenem. Áldott segedelmeddel,
Vétkeim tanúk ellenem. Állj mellém kegyelmeddel.
Siralmas szavaimra, Fohászzkodásaimra
Nékem kegyelmes választ adj S hánykodásim
[közt el ne hagyj.

2. Felülhaladták vétkeim Boldogtalan fejemet,
Sértik s szaggatják bűneim Keseredett lelkemet ;
Gondolatim lankasztanak, Rettentenek s bágyasztanak,
Nincs más, kiben reméllenem, Benned bizom én
[Istenem.

3. Ne ontsd reám bűneimért Búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeimért Áldott orcád sugarát.
Térj hozzám s erőt veszek, Moss meg, fehérebb
[leszek,
Akármely fehér hónál is, Tisztább a fényes
[napnál is.
(Geyza J.)

Iszlai Márton.

Re - mény - ke - dő szív - vel, Só - haj - tok az
 ég - re, A - tya - i ke - gyel - med gyermek hit - tel
 kér - ve. Ne nézd bü - nös vol - tom,
 Oh halld meg ké - ré - sem, Kö - nyö - rülj
 én raj - tam, Kö - nyö - rü - lő Is - ten.

2. Szívemen félelem, Lelkemen a bánat,
 Mint két folyam árja, Meglepett, rám támadt...
 Én szerető Atyám, Légy irgalmas hozzám:
 Megtért gyermekednek Bűnét megbocsátván.
3. Szánd meg könnyhullásom, Én nagy búsulásom;
 Jóságod, irgalmad Jeleit hogy lássam!
 Végy fel kegyelmednek Karjaira engem,
 Nehogy a csüggedés Örvényébe essem!
4. Bűnömből kilérve, Hozzád térek, Atyám,
 Szent parancsolatid Útaiban járván
 Kivüled más nincsen, Ki rajtam segítsen,
 Minden bizodalمام Benned van, jó Isten!

(R. G.)

107.

Dallama : 106. Reménykedő szívvél.

1. Irgalmazz, Uristen, immáron énnékem,
Oh hallgasd meg az én keserves kérésem,
Mert tebenned bízok, Uram, az én lelkem
És tebenned nyugszik, Uram, az én szívem.
 2. Szárnyad alá vetem az én reménységem,
Míg elmúlik tőlem az én ellenségem
És míg eltávozik tőlem az én vétkem,
Csak tebenned léssen, Uram, én örömem.
 3. Tehozzád kiáltok, hatalmas Uristen,
Mert nincsen, énvelem ki most jót tehessen,
Én ellenségimtől engem megmenthessen,
És én dolgaiban ki jóra vihessen.
 4. Kelj fel azért most is, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem most is segítségem,
Erőtlenségemben légy én erősségem,
Nagy veszedelmemben oltalmazóm nékem.
- (XVI. század.) (István diák készítette.)

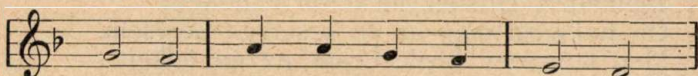
108.

Régi magyar ének.

Kö-nyö-rülj, Úr Is-ten, Én bű-nös lel-
ke-men, Szá - na - kod - jál A - tyám,
szo - mo - ru szí - ve - men; Ha - ra - god menny-

kö-vét, é - les he-gyes tő-rét, vedd vissza vét-

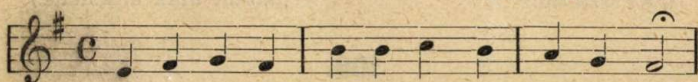

ke - im su - hin - tó vesz - sze - jét.

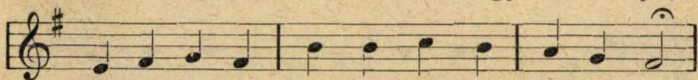
2. Egyedül ellened vétettem, Istenem,
Te szent színed előtt gonoszt cselekedtem,
Kegyelmes Uristen, érzem, hogy vétkeztem,
Irgalmazz, könyörülj én bűnös lelkemen.
3. Tisztogasd lelkemet, Uram, irgalmaddal,
Enyhítsd meg szívemet vigasztalásoddal,
Fordítsd rám szemedet, nyujtsd kegyelmedet,
Hogy megtisztulhassak, add segedelmedet.

109.

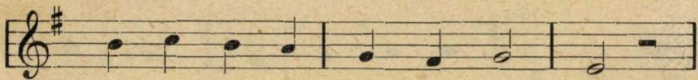
Régi magyar ének.

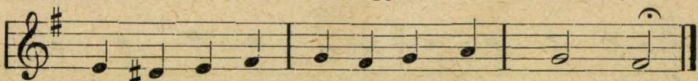
Se - re - gek - nek ha - tal - mas nagy ki - rá - nya,

Hall - gass az én kö - nyör - gé - sem sza - vá - ra ;

sok a bű - nöm, nagy a ter - hem,

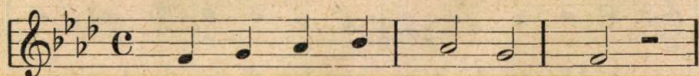
Én is - te - nem, Oh, ho - vá kell len - nem?!

2. Im előtted megaláztam magamat.
Földre hajtván szomorodott orcámat,
Halld meg, Atyám, csendes szómat,
Add meg szívből kívánt lelki jómat.
3. Kihez hajtsam búa merült fejemet,
Ki gyógyítja meg sebesült szívemet?
Ha te is elhagysz engemet,
Elveszek, ha nem szánod lelkemet.
4. Örök Isten, felette irgalmas vagy,
Megtérőkhöz kegyelmed is igen nagy,
Engem talpig bűnöst ne hagyj,
Vigasztalást inkább szívemnek adj.

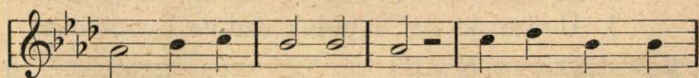
(Sinka György.)

110.

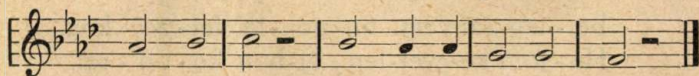
Régeni Áron.

Min-den - ha - tó Úr Is - ten,

mi bű-nös em-be-rek, Gyó-nást és val-

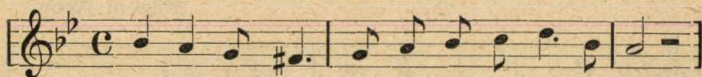
lást te-szünk, mint tö-re-del-me-sek.

2. Mert mi igen vétkeztünk Istenséged ellen,
Mint teremtő megtartó És szent atyánk ellen,
3. Életünknek rendiben Igen megbántottunk,
Mi nagy sok bűneinkkel Téged káromlottunk.

4. Gonosz szóval, szándékkal, Látással-hallással,
Irigységgel, mordsággal, Rágalmazásokkal,
5. Szitkos-átkos voltunkkal, Harag tartásunkkal,
Hamisan mi hitünket Gyakran mondásunkkal,
6. Káromlással, konok és Nagy hittelenséggel,
Mi nyomorúságunkban Békételenséggel.
7. Mindenható Uristen, Mi bűnös emberek
Gyónást és vallást tettünk, Mint töredelmesek.
8. Haragodban ne büntess, Büntet úgy is bűnünk.
Irgalmadat mutasd meg: Meg ne szégyenüljünk.
(XVI. század.) (Szegedi G.)

111.

Erdős Mihály.

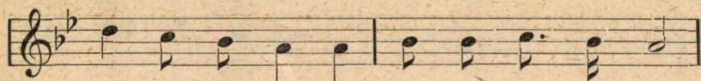
1. Oh én U - ram, sza - ba - dí - tó Is - te - nem,
2. Sö - tét ha - bok - ba ve - tet - tél en - ge - met,
3. U - ram, ki - ál - ta - lak esd - ve, nyög - ve én,

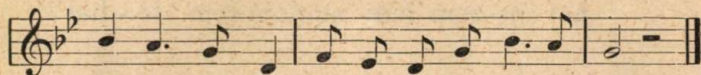
- be - teg szí - vem na - pon - ta fel - zo - kog,
Ha - jóm ke - gyet - len éj - ben kó - bo - rol,
Oh mondd, mi - velsz - e hol - ta - kon cso - dát,

- Sok gyá - szos éj - ben térd - re ros - ka - dok
Há - bor - gó ör - vény ár - ja ver, so - dor,
Di - csér - e, mondd, az ár - nyak aj - ka hát,

És úgy kö - nyör - gök hoz - zád szün - te - len :
Mint tört ha - jót a zor - don ten - ge - rek,
Be - szél - e száj és zeng - e köl - te - mény

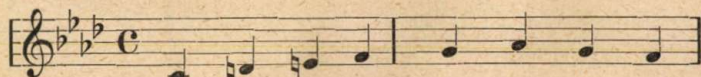

Hall - gass meg, én sza - ba - dí - tó Is - te - nem !
Bú - sult ha - rag - gal a lel - kem úgy ve - red.
Ir - gal - mad - ról a ko - por - sók éj - je - lén ? !

(B. D.)

112.

Kálmán Farkas.

Én Is - te - nem, halld meg az én

ki - ál - tá - so - mat, Ke - be - lem - ből

föl - föl - csuk - ló zo - ko - gá - so - mat,

El - sír - tam már bá - na - tom - ban

min-den köny-nye-met, Én Is - te - nem,

hát ne-kem már sir-nom sem le - het?!

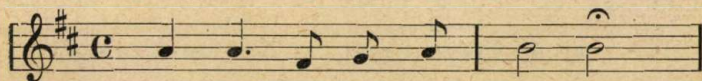
2. Én Istenem, erő bennem már-már alig van,
Búsulásod poharát már cseppig kiittam,
Ostorodat, villámodat elszenvedtem már,
Azt se tudom, élek-e még, vajjon meddig fáj.

3. Vérebeknek véres karma mardos engemet:
Bűneimnek omló halma érzem, eltemet,
Szánj meg, Uram, üzd el, Uram, a vérebeiket:
Bűneimtől szabadíts meg, védj meg engemet.

(P. M.)

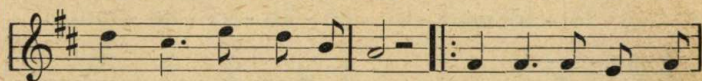
113.

Adorján Domokos.

1. Em - ber, ha bűn - be es - tél,

2. Em - ber, vi-gyázz, a föl - dön

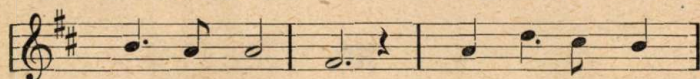

1. ne várj bo - csá - na - tot, Az em - be - rek közt

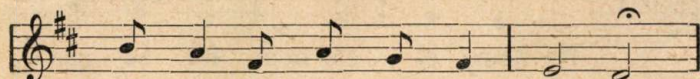
2. meg - tér - ni nem le - het, A - kik te - ná - lad

1. nincs bo-csá - nat, Hi - á - ba mind a
2. bű - nő - seb - bek, Re - ád ta - pos - nak,

1. bú s a bá - nat, A har - ma - tot
2. meg - kö - vez - nek, Bű - nöd fe - lett

1. csu - pán az ég - ből vár - ha - tod.
2. i - tél a leg - ke - gyet - le - nebb.

(Rudnyánszky Gy.)

114.

Dallama : 288. Bizonytalan voltát.

1. Bocsásd meg, Úristen, Ifjúságomnak vétkét,
Sok hitetlenségét, Számtalan tévelygését,
Töröld el rútságát, Minden álnokságát,
Könnyebbítsd lelkem sulyát.
2. Az én búsult lelkem Én nyavalyás testemben
Tétova bújdosik, Mint madár nagy szélvészben,
Tőled oly igen fél, Reád nézni nem mér,
Akar esni kétségben.
3. Akarna gyakorta Ismét hozzád megtérni,
De bűnei miatt, Nem mer elődbe menni,
Tőled elijedett, Tudván, hogy vétkezett,
Színed igen rettegi.

4. Bátorítsad azért, Uram, biztató szóddal.
 Mit használsz szegénynek, Örök kárhozatjával?!
 Hadd inkább dicsérjen, Ez földön élteben,
 Nagy sok hálaadással.

(XVI. sz.)

(Balassi B.)

115.

Régi magyar ének.

Ne hagyj el - es - nem, fel - sé - ges
 Is - ten, ke - se - rü - sé - gem - ben,
 Te szent ne - ve - dért, légy se - git -
 ség - gel, ne es - sem két - ség - ben.
 Mert min - den - fe - lől lá - tod Úr -
 Is - ten, va - gyok ki - sér - tés - ben.

2. Az írás rólad, Felséges Isten, Bizonytal azt mondja,
 Hogy valakinek Tebenned vagy Szíve bizodalma,
 Afféle ember Meg nem szégyenül, Mer te vagy
 [oltalma.

3. Gyermekségemtől Fogván, Uristen, Mindezideiglen
 Téged hittalak Én segítségül Minden szükségemben.
 Mostan is nincsen Több bizodalمام, Sem földön,
 [sem mennyben.]

4. Csak te egyedül Voltál, Uristen, Én nekem gyámolom,
 Nagy fájdalmimban És romlásimban Az én
 [vigasztalóm.
 Ne hagyj elesnem, Megszégyenülnöm, Kegyes
 [oltalmazóm.]

(1575.)

(Nagybánkai Mátyás.)

116.

Kath. egyh. ének.

Én bi - zo - dal - mam, Én e - rős - sé -
 gem, Bú - sult lel - kem - ben én
 me - ne - dé - kem, Min - den bá - na -
 tom - ban, Saj - gó fáj - dal - mam - ban
 Csak te vagy, óh U - ram, paj - zsom né - kem.

2. Szorongó bánat im körülfogott,
 Keblemben kinzó kétséget dobott,
 Tudod, mért jött, honnan,
 Uram, vond ki onnan,
 Fordítsd felém már fényes homlokod.

3. Szorongó szívvel hívlak, jöjj, Atyám,
 Én bizodalمام a nagy éjtszakán,
 Lelket bűvölően,
 Szív remegtetően
 Lobbanj fel bennem lángolón, Atyám.

(P. M.)

117.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg az én.

1. Oh Uristen, árva lelkek kegyelmes Atyja,
 Szegény gyarló bűnösöknek bátorítója,
 Búsult lelki háborgások csendesítője,
 Mi szomorú szívünknek egy igaz öröme.

2. Vedd el a mi szívünknek bús hitelenségét,
 Világosítsd értelmünknek nagy sötéttségét,
 Válassz minket tenmagadnak élő templomul,
 És fogadd el könyörgésünk szent áldozatul.

(Régi Ék. 80.)

118.

Régeni Áron.

Adj már cse - des - sé - get, lel - ki bé - kes -
 sé - get, menny - bé - li Úr! Bú - do - só el -
 mé - met, Ódd ár - va él - te - met fáj - da - lom - túl.

2. Sok ideje, hogy már Lelkem szomjuhoz, vár
Mentségére.
Őrizd, ne hagyd, ébreszd, Haragod ne gerjeszd
Életemre.
3. Nyisd fel hát karodnak, Szentséges markodnak
Áldott zárját.
Add meg életemnek S búval telt szívemnek
Kivánságát.

(Régi Ék. 182.)

119.

Dallama : 86. Jó Atyánk.

1. Én nem perlek, én nem merlek, igaz birám vádolni,
Ha elkezded itéleted én rajtam gyakorolni.
2. Szépen bántál, nem kívántál semmit is erőm felett,
Az izgató, csalogató mégis engem bűnre vett.
3. Büntetésem, szenvedésem látom én, hogy csak elér,
Szörnyű dolog lesz, ha megfog az igazság mindenért.
4. Sokszor hallom, az irgalom nálad, Atyám, végtelen,
Bocsánatom tőled várom, én egyetlen Istenem.

Lengyel József.

120.

(Kezdő.)

Dallama : 52. Mindenható fővalóság.

Mindenható én Istenem.
Ki nem fogyó szent kegyelem,
Oh hallgass meg, légy itt velem!

(P. M.)

VI. Ünnepi énekek.

1. Új esztendőre.

121.

Dallama : 135. Feltámadunk.

1. Határtalan határokon kit sejt szívünk, agyunk,
Határkövén a végtelen időnek halld szavunk.
2. Évmillió előtted egy arasznyi árva perc,
Elpattan, mint a bűborék, ha csak reá lehelsz.
3. Évmillió előtted egy elrebbent pillanat:
Ki kérdi, hol az éjtszaka, ha már fönt jár a nap?!
4. Hátán hurcolva aprait a vén idő szalad...
Stegnapról a holnapra csak egy foszlány sem marad.
5. Lefoszlik rólad mind, amit gyűjtél, kuporgatál,
Ha int a perc, ha ránk rivall a sunnyogó halál.
6. Uram, ha szólsz, megtorpan és orvul nem tör reánk,
Időt adj, oh időt nekünk, végetlen jó Atyánk.
7. S hogy nyomtalan ne fusson el, állíts fel öröket:
Nyomunkat itt őrizze szent áldó emlékezet.

(P. M.)

122.

Dallama : A Sionnak hegyén.

1. Esztendők és idők, Uristen, Előtted nincsenek,
Határtalan zajgás között mind Egymásba ömlenek.
Szemöldököd csak egyet villan S az élet megterem,
Szemöldököd csak egyet rebben S az élet elpihen.

2. Nincs változás és elmulás sincs, Nincs élet, nincs halál:
Hajszálra-egy ikertestvérpár Kart karba fonva jár,
Élet s halál mint édesegy két Testvér ölelkezik,
Egyek tebenned, egybefolyva Járják meg útjaik.
3. Csak minket vár itt, utazókat, Mindegyre változás:
Leperg, lefoly a homokóra... Új föld, új állomás.
Csak minket vár az állomáson Eltöltött életünk
S megkérdi: Mit s kinek gyűjtöttél, Már méssz,
[mit hagysz nekünk ?
4. Oh mennyien megérkezének Szent végzésed szerint,
Uram, milyen kegyetlen rendet Vág minden év
[megint !
Körülnézünk s döbbenve látjuk, Hogy meg-
[fogyatkozánk,
Oh mennyi megpróbáltatást is Mértél, Uram, reánk !
5. Szeretteink elszólítottad, Elhívtad híveink,
Magunk maradtunk könnyeinkkel, Magunk
[s keserveink.
Oh nézz, Uram, oh nézz felénk már, Deríts ránk újjeget,
A csillagoltó éjtszakára Hozd fel már reggeled.
(P. M.)

2. Virágvasárnapra.

123.

Dallama : 190. No minden népek.

1. Hozsánna ! Jön, jön
A nagy király jön,
A békességnek,
Az üdvösségnek
Nagy fejedelme
Utjára kelve
Jön szabadító,
Halált lebíró,
Kínos, fájdalmas,
De diadalmas
Vértanúságra,
Péladaadásra. | 2. Oh jertek, jertek,
Meváltott lelkek,
Menjünk elébe
Örömben égve.
Hozsánnát zengjünk,
Virágot hintsünk
Áldott útjára,
Lába nyomába,
Szívünk virágát.
Kihajtott ágát
A szeretetnek,
Emlékezetnek. |
|---|---|
3. Hozsánna ! Jön, jön (stb. az 1. versszak.)
(P. M.)

124.

Dallama : Fénylik a nap.

1. Hallgassuk meg figyelmesen Pál apostolt intésiben,
A teremtő szent Uristen Minket hogy meg ne
[büntessen.
2. Immár azért felszerkenjünk, Mély álmunkból már
[felkeljünk,
Bűneinkből meneküljünk, Szent életre igyekezzünk.
3. Isten szavát meghallgassuk, Parancsait megfogadjuk,
Áhítatos hittel valljuk, Segítségre ötet hívjuk.
4. Őrizkedjünk a vétektől, Mindenféle tévelygéstől,
Emberi sok szerzésektől, Mert elvonnak Istenünktől.
(XVI. sz.) (Régi Ék. 44.)

3. Nagycsütörtökre.

125.

Dallama : 104. Vétkeim halomra.

1. Oh Isten, ki a törődött szív keservét jól látod
És a bánat miatt ömlött könnyeket megszámlálod,
E gyásznapon tekints le fájdalmas könnyeinkre,
Melyek szívünkből felsirnak halálán te szent fiadnak.
2. Ott függ immár kiterjesztett kezekkel fölszegezve,
A föld testéből eresztett vérrel van befedezve,
Elalélván végtére a kínok érzésére
Meghal, atyjához sóhajtva, fejét keresztjére hajtva.
3. Elhal én bennem is a szív ezeket elgondolva
És bánatba merült lelkem ejt szomorú gondokba,
Miért kellett volt neked mindezeket szenvedned,
Ki csak igazságot szóltál s a mi üdvünkért
[munkáltál.

4. Vajha azért megtanulnók szenvedésid becsülni,
 Az üdvösség munkáiban amiként te, hevülni
 Mert így nyugton várhatjuk veled találkozásunk
 Ott fenn a nagy, s magas égben, hol te vagy már
 [dicsőségben.
 (Átirta: Sz. S.)

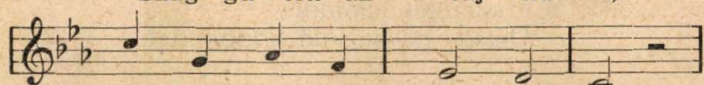
4. Nagypéntekre.

126.

Zsasskovszky: Énekes könyvéből.

Bús ha-rang-szó hir - de - ti
 Szag - ga - tón az fáj - ne - ki,

Az i - gaz - ság o - da - lett.

El - bo - rult a nap az é - gen,
 Itt ma - radt az árny, a szé - gyen:

Krisz - tus meg - fe - szít - te - tett!

2. Nagynak itt e föld felett
 Maradása nem lehet,
 Jaj hogy el kell mulnia!
 Nem volt, nem lesz sohse párja, —
 S halni megy a Gólgotára:
 Úristennek egy fia.

3. Ártatlan bár, büntelen,
 Másért fáradt szüntelen,
 Nem menekszik meg azért.
 Vasszegekkel általverve
 Ott vergődik s pergve-pergve
 Hull, csurog a drága vér.
4. Jaj, ki annyit szenvedtél,
 Nem panaszasz, drága vér:
 — „Atyám, bocsáss meg nekik,
 Nem tudják, mit cselekesznek,
 Azt hiszik, hogy sirba tesznek,
 Oh bocsásd meg vétkeik.“
5. Ember, téged szeretett,
 Érted élt és szenvedett
 Ez az áldott Szeretet.
 Oh gondolj a keresztfára
 S a szeretet ollárára
 Ontsd, ne sajnáld könnyedet.
6. Értünk elfolyt, elepedt
 Megváltó szent Szeretet,
 Hogy felednénk tégedet?!
 Add Úram, szent fiad által
 Nézzünk szembe száz halállal
 S szenteld meg e könnyeket.

(P. M.)

127.

Dallama : 96. Én Istenem.

1. Bús harangszó	2. Oh mert végső,
Messze hangzó	Szívet vérző
Érc-korongja	Nagy próbáját
Szomorúságunk,	Éppen most vívja
Sötét gyászunk	Isten fia
Kongja-bongja.	Halál-harcát.

3. Visszaretten
E rémtetlen
Ég-föld, minden,
S rendet bont rája
Megáll, várja:
Van-é Isten.

5. Hát te szívem,
Mért vagy ilyen
Érzéktelen,
Még szint se váltasz,
Nem szólsz, hallgatsz,
Igy bánsz velem?

4. Szégyenében
Ahogy éppen
Kisüt rája,
A nap is fátyolt
Fellegfátyolt
Ölt magára.

6. Oh ha a fal,
A sziklafal
Is megreped,
Rendülj meg, ontsd ki,
Te is bontsd ki
Keservedet.

7. Elvérezett,
Mert szeretett.
Gondolj rája
S ne sajnáld könnyed,
Öntséd, öntséd
Sirhalmára.

(Átírta : P. M.)

128.

Régi unitárius ének Bartók M. gyűjteményéből.

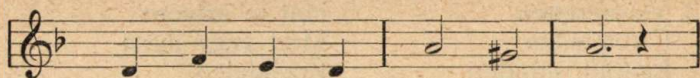
Krisz - tu - sunk meg - fe - szí - ték,

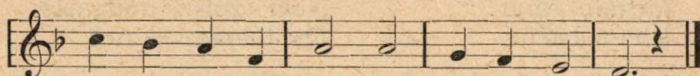
Ke - gyet - len zsi - dó - né - pek.

Ki mi - ér - tünk szü - le - ték,

Is - te - nünk - től a - da - ték.

Irgal-mazz mi né - künk, Ál-dott Is - ten!

2. Igazságunk megölék,
Csalárd névvel illeték,
Ördögösnek nevezék,
Halálra őt itélék.
Irgalmazz minékünk,
Áldott Isten! | 3. Számtalan sok kínokat
És nagy sok csapásokat,
Nagy sok káromlásokat,
Szenvede bosszuságot.
Irgalmazz minékünk,
Áldott Isten! |
|--|--|

(Régi Ék. 136.)

5. Husvétkor.

129.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Élet-halál bírása, mindenható Atyánk,
Magasztaló hálával száll hozzád föl imánk.
A szörnyü éjszakának elűzted rémeit,
Öröme fordítottad szívünk keserveit.
2. A megnyílt sirhalomról elvétellett a kő,
Tárolt mezők lehervadt virága újra nő,
Tarlott remények, vágyak új szárnyat öltenek,
Az Úr mindig megáldja az elsírt könnyeket.
3. Csak a hítetlen hal meg, az élet az örök,
Az élet lelek és a lélek nem földi rög.
Ember, ha tudsz szeretni, meglelted üdvödet,
A mennyország mibennünk, az üdv: a szeretet.

(P. M.)

130.

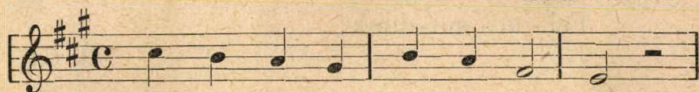
Dallama: 192. A Sionnak hegyén.

1. Áldott az Úr, oh légyen áldott, kegyelme van velünk,
Hitünk, reményünk hogy megállott, ünnepet
[szentelünk,
Az élet itt e földi létben koporsónkig vezet,
Lelkünk sóvárgva fönt az égben örök hazát keres.
2. Ki életét átküzdte bátran példát mutatva itt,
Aztán kimult kereszthalálban, minket ma is tanít.
Még áll reményünk, állni is fog, az igazság örök,
S megfejti rendre mind a titkot a sirhalom fölött.
3. Az élet nem cél önmagában. Az cél, hogy jók legyünk.
Ki egyedül áll a világban, segítse fel kezünk,
Szeressünk hiven mindhalálig, mert boldogúl a nép,
Amely szeret és hitben áll itt, imádvá Istenét.

(T. A.)

131.

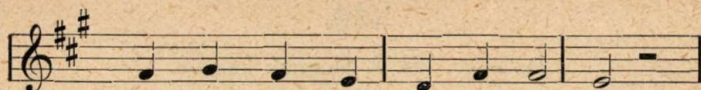
Iszlai Márton.

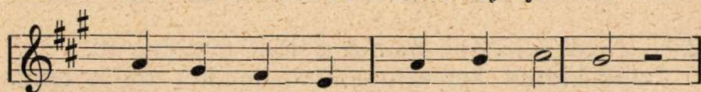
1. Haj - nal mo - solyg az éj u - tán,
2. Kong a ha - rang, i - má - ra hív,
3. Tö - vis - ko - szo - rú, fa - ke - reszt,
4. Oh há - la ne - ked, Is - te - nünk,

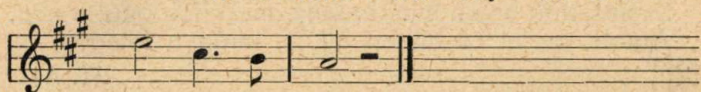
Pa - csir - ta zeng nap - su - ga - rán,
Szent ér - zel - mek - kel telt a szív.
Rém - ké - pe - tek már nem i - jeszt!
Ki ily ke - gye - sen bánsz ve - lünk,

Har - mat - ban für - dik a vi - rág,
To - long a nép, nagy ün - nep ez,
A hal - ha - tat - lan - ság e - gén
Ki sí - runk hosz - szu éj - je - lét

Reg - gel van, éb - red a vi - lág!
Hús - vét van, é - nek zen - ge - dez :
Egy fé - nyes csil - lag int fe - lém :
E szent hi - tünk - kel eny - hi - téd :

Fel - tá - ma - dunk !
Fel - tá - ma - dunk !
Fel - tá - ma - dunk !
Fel - tá - ma - dunk !

(R. G.)

132.

Dallama : 33. Mennyben lakó.

1. Feltámadott, feltámadott! . . .
Hirdessétek, ujjongjatok!
Hatalmasok, hatalmasok,
Hol van, mit ér, hallgassatok!
Zendülj meg, szó, búg, orgona!
Mond meg, a sír kinek hona.
A jónak nem, a nagynak nem,
Kit szeretnek, annak sohasem.

2. Akinek volt lelke türni
S törvényt ott benn mégsem ülni,
Ki keresztet, vad korbácsot,
Mindent, mindent megbocsátott:
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon,
Annak a sír nem árthatott:
Föltámadott, föltámadott!

3. Kinek áldott fenkölt lelke
Könnyet mindig másért ejte,
Élni másért aki ráért,
Ki meghalt az igazáért:
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon
S amíg csak egy hű szív dobog,
Ott élni fog, dobogni fog.

(P. M.)

133.

Dallama : 196. Az Istenhez az én szómat

1. Diadalmi örömnép
Dobogtatja sziveinket,
Golgotánkra ime fel
Az igazság napja kel.
Golgotára, bánkodásra
Rabbilincsek ropogása
Perget áldott riadót:
Krisztus ma föltámadott.
2. Uram, ünnepnapunk fénye
Vajjon hoz-e hát már végre
Bús egünkre virradást,
Sok sebünkre forradást?
Balsors, Uram, a mi sorsunk,
Bele tudod, hogy sodródtunk . . .
Nekünk perg-e riadód:
Krisztus él, föltámadott?

3. Holtak közt az élőt minek,
 Kishitűn mért keresitek?
 Oszlanak a fellegek,
 Új nap hoz fel új eget.
 Uram, hogyha csüggedoznénk,
 Téged gyáván elfelednénk,
 Pergesd meg szent riadód:
 Krisztus él, föltámadott. (P. M.)

134.

Bartók M. énekgyűjteményéből.

Krisztus fel-tá-ma-da, I-gaz-ságunk-
 ra, Ú-tat tárt a menny-or-szág-
 ba, Ö-rök i-gaz-ság-ra.

2. Krisztus feltámad
 Üdvösségünkre,
 Útát tárt a mennyországba
 Örök üdvösségre.
3. Krisztus feltámad
 Boldogságunkra,
 Útát tárt a mennyországba
 Örök boldogságra.
4. Krisztus feltámad
 Szabadságunkra
 Útát tárt a mennyországba
 Örök szabadságra.

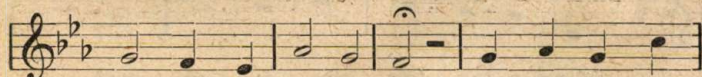
5. Krisztus feltámadá
 Vigasságunkra,
 Útat tárt a mennyországba
 Örök vigasságra,
6. Krisztus feltámadá
 Megváltásunkra,
 Útat tárt a mennyországba
 Örök váltságunkra.
7. Krisztus feltámadá
 Bátorításra,
 Útat tárt a mennyországba
 Örök bátorságra. (Régi Ék. 138.)

135.

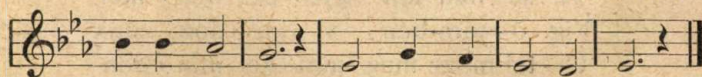
Salvation Army Music-ből.

Fel - tá - ma - dunk, fel - tá - ma - dunk,

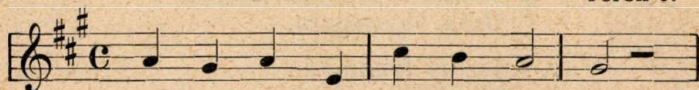

meg - halt már a ha - lál. Ö - röm - re vált

bú - bá - na - tunk, mér - gét ki - ad - ta már.

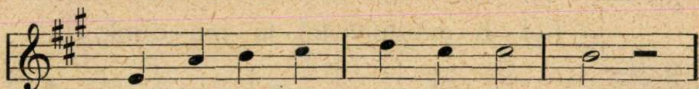
2. Kicsinyhitők, hitetlenek, A sírba nézzetek:
 Hol van, kit átvért, sírba tett A Golgotán a szeg?
3. Itt van szívünkben, nem halott, Itt épít templomot,
 Örök hazát itt rak nekünk: Él, él, föltámadott!
4. A könny, a vér omolhatik, De mindent jóra vált:
 Légy csak halálig hű s igaz, S legyőzted a halált.
 (P. M.)

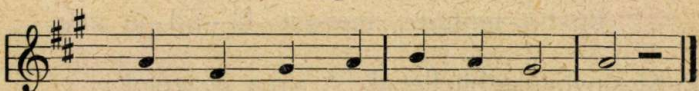
1. Fény-lik a nap fé-nyes-ség - gel,
2. Is - te - nünk - nek ál - dott fi - a
3. Oh ke - gyel - mes ál - dott Is - ten
4. E hús - vé - ti Ö - rö - münk - ben

Zeng az ég nagy di - csé - ret - tel,
 Fé - lel - med, sír, el - ron - tot - ta,
 Há - lát ger - jessz szí - ve - ink - ben,
 Ar - ra ké - rünk, ál - dott Is - ten,

Mind e vi - lág vig ö - röm - mel,
 A sír - han - ton győ - ze - del - met,
 Vig ö - röm - ben vi - ga - doz - zunk
 Ol - tal - mazz meg min - ket min - den

Lel - künk tel - jes új re - mény - nyel.
 A ha - lá - lon di - a - dalt vett.
 S ne - ked U - ram, há - lát mond - junk.
 Tes - ti - lel - ki gyöt - rel - mink - ben.

(Régi Ék. 56.)

6. Áldozó csütörtökre.

137.

Dallama : 211. Áldjad én lelkem az Urat.

1. Jézus, lelkünk nagy királya, Megdicsőült fájdalom,
Szent hitünknek sziklaszála, Fénysugár szent
[hajnalon,
Im nevedben ünnepel Minden hálatelt kebel.
2. Hogy kell türni, megmutattad, Értünk elfolyt Szeretet,
Kétséginket eloszlattad, Nincs halál, nincs rettenet:
Emberek, ne féljeteK, Fönt az Úr fejünk felett.
3. Éltedért nem alkudoztál, Elviselted sorsodat,
Földi nagy hatalmasoknál, Nem könyörgött ajakad,
Tudtad, hogy a viadal Végén vár a diadal.
4. Áldott légy, oh százszor áldott, Véghetetlen Szeretet,
Csüggedéstől hogy megváltott Bátorító szellemed:
Bizzatok, ne féljeteK, Él az Úr fejünk felett.

(P. M.)

138.

Régi litánia.

The musical notation consists of four staves of music in G major (one sharp) and common time (C). The melody is simple and homophonic, with lyrics written below each staff. The lyrics are: Szent fi - ad - nak, Is - te - nünk, Meny-nyet hogy nyí - tott ne - künk, Ün - ne - pel - jük ün - ne - pét, Áld - juk ál - dott szent ne - vét.

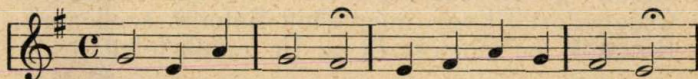
2. Megnyitotta szíveink, Hozzád vont a lelkeink.
Mennyországot ott nyitott, Mikor hozzád szólított.
3. Emberszívben ott rakod, Szent Atyánk, föl trónusod,
Üdvösség csak ott terem, Itt e földi téreken.
4. Megdicsőül, égbe száll, Itt, Uram, ki rád talál,
Már e földön üdvözül, Jobb kezed felére ül.
5. Szent fiadnak ünnepén Ez az áldott szent remény,
Boldogítson, jó Atyám, Új egemnek hajnalán.

(P. M.)

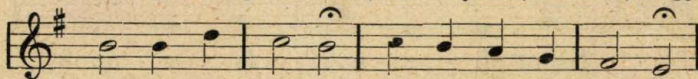
7. Pünköstre.

139.

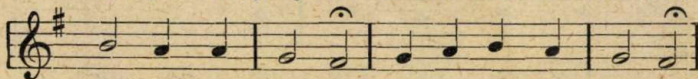
Bartók M. énekgyűjteményéből.

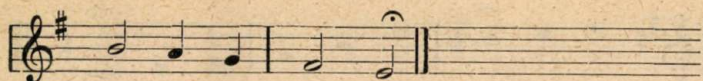
1. Egy, csak egy kút - fő, ö - rök é - gi föl - ség,
2. Győz - he - tet - len vár, mi e - rős kő - szá - lunk,
3. El nem al - vó fény, lo - bo - gó szö - vét - nek,
4. Hall - gas meg min - ket, mi A - tyánk, oh add, hogy

Jé - zus Krisz - tus - nak sze - re - tő szent Aty - ja,
Bú - sult lel - kek - nek bi - zo - dal - mas bá - stya,
Jó - ban já - rók - nak ki nem al - vó lám - pás,
Út - ja - in jár - junk a mi Mes - te - rünk - nek,

Ál - dott szent lel - ked, ki re - ánk bo - csá - tod,
Csüg - gedt ván - dor - nak cso - bo - gó for - rás - víz,
E - gyet - len biz - tos me - ne - dék fent és lent,
S él - te - tő Szent - lel - ke - det oh bo - csásd ránk,

Egy ö - rök Is - ten.
Egy ö - rök Is - ten!
Egy ö - rök Is - ten!
Egy ö - rök Is - ten!

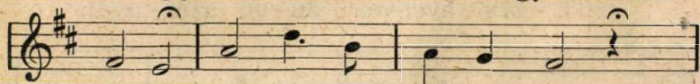
(Régi Ék.-ből átírta : P. M.)

140.

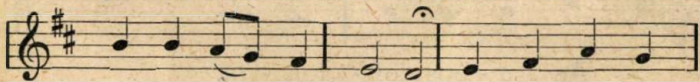
Régeni Áron.

1. Reng-jen a föld be - lé, úgy é - ne-ke-
2. E - le - ink - nek az Úr va - la - mit i -
3. Reng-jen a föld be - lé, úgy é - ne-ke-

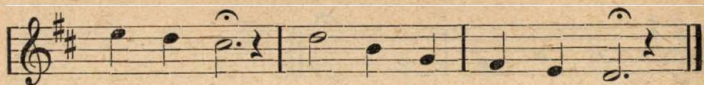
je - tek, Men - től na - gyobb szí - vet
gért volt, A mi jó i - dők - ben
je - tek, Há - la - telt szí - ve - det

Ur - nak je - lent - se - tek, Mert ez - zel tar -
ím min - dent meg - a - dott, Csak ő ben - ne
öntsd ki, ki - csiny se - reg, Im meg - tel - je -

toz - tok az Ur - nak, ti hí - vek, Mert meg - tel -
bíz - zunk, tör - vé - nyé - ben él - jünk Vé - let - len
sed - tek mind az i - gé - re - tek, Reng - jen a

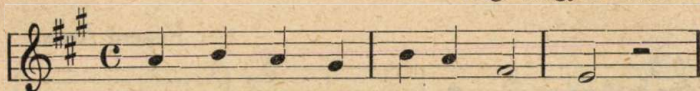
je - sed - tek mind az i - gé - re - tek.
ve - szé - ly - től so - ha mi ne fél - jünk.
föld be - lé, úgy é - ne - kel - je - tek.

(XVI. század.)

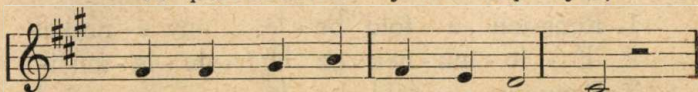
(Bogáti F. M.)

141.

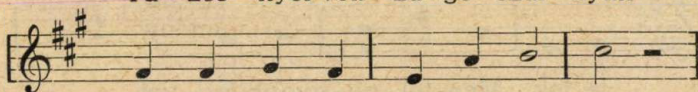
Régi magyar ének.

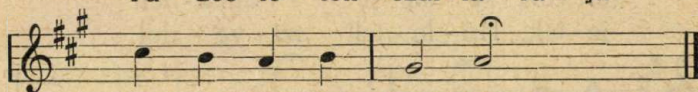
A pün - köst - nek je - les nap - ján,

Tü - zes nyel - vek zú - gó szár - nyán

Tü - zes lé - lek szál - la rá - ja

Az a - pos - to - lok - ra.

2. Keresztények búzgó serge,
Úristennek áldott népe,
Krisztus Jézus öröksége,
Örvendezzél végre!

3. Árvául ím nem maradtál,
Lám megajándékoztattál,
Lángja minden nagynak, szépnek
Száll reád: a lélek.

4. Megmutatja üdvösségünk,
Lelket önt belénk, ha félünk,
Sötétségben világosít,
S int előre lépünk.
5. Ajándékát az Istennek,
Drága jelét kegyelmének
Háláljuk meg, köszönjük meg,
Keresztények, jertek.
6. Szent Atyánk, légy áldott, áldott,
Lelkedet hogy ránk bocsátod.
Tarts meg minket kegyelmedben
Mindörökké. Ámen.

(Átírta : P. M.)

142.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Csudálandók, Úristen, számtalan műveid,
Melyeket a mindenben alkottak kezeid,
Erődet prédikálják minden teremtmények,
Műveidet csodálják elmélkedő lelkek.
2. Isten kisdéd dolgokat magosakká térszen,
Elbont ellen-célokat s győzedelmet vérszen,
Apostolok nyelvével, nem érc-fegyverekben,
Hinté a vallást széllyel s őrzé veszélyekben.
3. Szent lelkének hatalmát küldé tűznyelvekben
És a hit viadalmát kevés hirdetőkbén,
Megszentelé s terjeszté ezer népek közölt
S diadalmassá tévé azt koronák fölött.
4. Dicső légy, örök felség, ily lelki napfényért,
Melyben a kereszténység boldog, derült kort ért,
Minden részét földünknek derítsd fel e nappal,
Győzedelmét a hitnek terjeszd hatalmaddal.

(Sz. S.)

143.

Dallama : 263. Uram, tehozzád száll imánk.

1. Bölcs, teremlő, Szent Úristen,
Szentelj minket meg lelkünkben,
Tölts bé szent ajándékkal,
Bölcseséged sugarával,
Jövel, szívek vizsgálója,
Légy lelkünk bölcs oktatója.

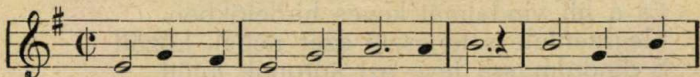
2. Mennyei szent ajándékok
Mihelyt nyerte, megbátrodott
Jézus kisdéd társasága
S felgerjedett búzgósága
Hirdetni szent országodat,
Magasztalni dolgaidat.

3. Gyűjts világot értelmünkben,
Szeretetet szíveinkben,
Balsorsunkban oh ne hagyj el,
Gyámolíts segedelmeddel,
Hozd el hitünk dicsőségét,
Hiveid szép békességét.

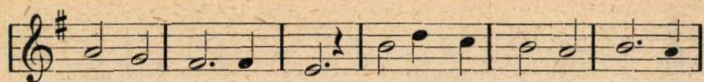
(Sz. S.)

144.

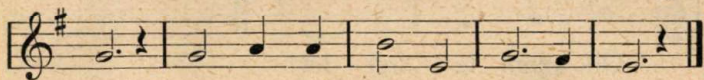
A kolozsvári százsz unitárius Gradualból 1622.

1. Is-ten szent lel-ke, é - gi láng, lob-banj fel,
2. Ket-tős tü-zes nyelv, har-so-nád A lel-ke -
3. A csüg-ge dőt, a lan-ka-dót Tü-zel - je
4. Ke-mény i - gá - ba míg e-lőbb Be nem fog
5. Légy láng-os-tor, légy fer-ge-teg. Szi-vünk-be

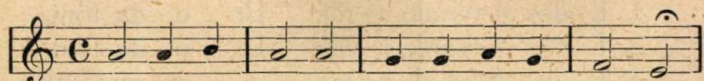
szállj le, szállj le ránk. Vi-lá-got gyúj-tó sze-re-
in-ken has-son át! A bú szí-vün-ke-t el-te-
tett-re szó-za-tod, Nyug-tát ne lel-je em-ber
min-den csepp e-rőt. Pi-hen-ni ad-dig oh ne
irt szent vé-ge-zet. Is-ten szent lel-ke, é-gi

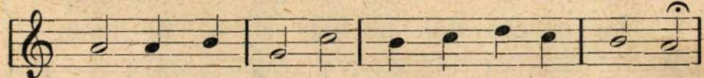
tet, Á-raszd szí-vünk-be szent tü-zed.
lé, Szólj hoz-zá, verj lel-ke-t be-lé.
itt, Mig meg nem lel-te Is-te-nit.
hagyd, Üsd, vágd, a-míg mun-ká-ba kap.
láng, Lob-banj fel ben-nünk, szállj le ránk!

(P. M.)

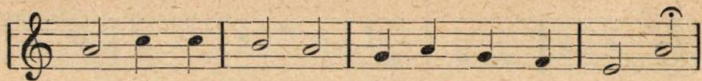
145.

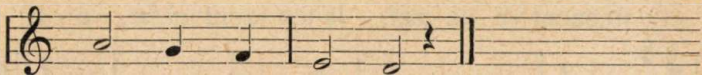
1. Oh lob-banj fel pün-köst-nek é-gi láng-ja,
2. A tik-kadt föld keb-lét az ég-re tár-ja,
3. Vi-gaszt U-ram mi csak te tő-led vá-runk,
4. Ket-tős tü-zes nyelv, szállj oh szállj kö-zink-be,

U-runk szent lel-ke, szállj, oh szálj re-ánk ma.
Bá-gyadt szí-vünk eny-hül-tét, jaj de vár-ja.
Te vagy ne-künk mi el nem om-ló vá-runk,
É-gesd ki, a-mi bűn szo-rult szí-vünk-be.

Le-helj lel-künk-be lán-go-ló sze-rel-met,
 Oh szállj le, hullj le, Ég har-mat-ja köny-nye,
 Te vagy szí-vünk-nek e-gyet-len re-mé-nye,
 Szólj hoz-zánk, szólj, hadd tud-junk új-ra hin-ni,

Oh szent le - hel - let!
 Eny - hü - le - tünk - re!
 Oh nézz fe - lé - je!
 Te - ben - ned bíz - ni.

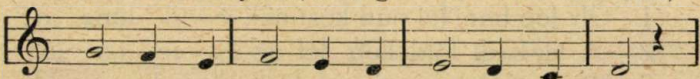
(P. M.)

146.

The Salvation Army Musicból.

1. É-des A-tyánk, ö-rök Úr o-da fönt,
 2. É-des A-tyánk, ö-rök Úr o-da fönt,
 3. É-des A-tyánk, be-teg a mi szí-vünk,

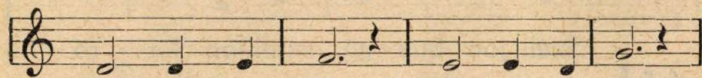
Lá-tod a szív-ben a bá-nat-ö-zönt.
 Lel-ket a szív-be le-hel-le-ted önt,
 Jaj a cso-dák-ba' fogy el a hi-tünk,

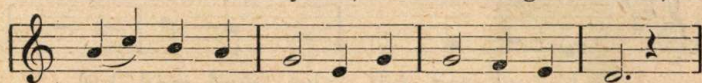
Lá-tod a ránk sza-ka-dó zi-va-tart,
 Szom-ju-ho-zó-nak ad eny-hü-le-tet
 Gyó-gyul-e vagy se, ki tud-ja se-bünk,

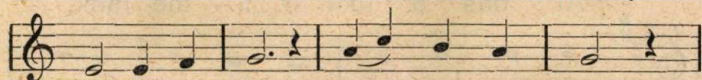
Lá-tod, a fel-leg, a vész ho - va tart,
S bá-to - rí - tást ba - ja - ink kö - ze - pett.
Jaj mi - ne - künk, i - me csüg - ge - de - zünk.

Oh kö - nyö - rülj, é - des A - tyánk,
Szom - ju - ho - zók kút - fe - je vagy,
É - des A - tyánk, halld meg i - mánk,

vond el a vészt, ne bo - csásd mi - re - ánk,
Eny - hü - le - tet se - be - ink - re te adj.
Lel - ke - det öntsd ki ma, töltsd ki mi ránk,

Es - de - ke - lünk, légy mi - ve - lünk,
É - des A - tyánk, halld meg i - mánk,
Légy mi - ve - lünk, es - de - ke - lünk,

Küldj, U - ram, eny - hü - le - tet mi - ne - künk.
Lel - ke - det öntsd ki ma, töltsd ki mi ránk.
Adj, U - ram, adj, hi - tet adj mi - ne - künk.

(P. M.)

8. Őszi hálaadás.

147.

Iszlai Márton.

Száll-jon buz-gó, száll-jon for-ró
Há-la hoz-zád, jó A-tyánk,
Jó-vol-tod-ból, ke-gyel-med-ből
Ál-dás á-radt i-me ránk,
Meg-ál-dot-ta me-ze-in-ket
Min-den jó-val jobb ke-zed,
Új ke-nyér-re, új i-gé-re
Tá-masz-tot-tad né-pe-det,
A-tyánk, Is-te-nünk,

2. Fáradalmink szép gyümölcsét Hátatelten szedve le,
 Hőn imádjuk azt, ki adta, Áldva légyen szent neve!
 Mert ha voltunk néha jók is, Százszor annyit
 Mégis tőled büntetésnél Százszor több áldást
 [vétkezénk,
 [nyerénk,
 Atyánk, Istenünk!

3. Telve csürünk, telve kamránk, Ám szívünk is
 [tele van!
 Bízalomra, hitre ébredt Hálás dobbanásiban.
 Tél fagyára, sir ölére Bízva nézünk, jó Atyánk,
 Hisszük, itt lenn új tavasz vár, Ott fenn öröklét mi ránk,
 Atyánk, Istenünk!
 (Szentkirályi Á., átírta P. M.)

148.

Előző kiadás szövege kimaradt.

9. Adventi.

149.

Dallama: 195. Dicsérünk téged Isten.

1. Isten, aki népedet bűnben, gyászban nem hagyod,
 Rád tekintve várjuk a betlehemi csillagot.
 Feltűnése lesz nekünk új világunk, reggelünk.
2. Ez a fény ha felragyog napkelettől nyugatig,
 Hervadó mezők felett angyalének hallatik,
 Szíveket vigasztaló, könnyeket szárítató.
3. Vágyva vágyunk, nagy király, ünnepelni jöttödet,
 Könnyünk lesz a drága gyöngy, tömjénünk a
 [szeretet.
 És hideg jászol helyett szívünkben adunk helyet.
4. Isten, aki szót adál prófétáid ajkaira,
 Téged áldva néz szemünk Betlehem határra,
 Várva várjuk őt, aki jön minket megváltani.
 (Szabolcska M.)

150.

Dallama : 99. Ne küldd le még.

1. Isten országa eljő, útba' van,
És alkotmánya lesz a szeretet,
A szív parancsa s nem a hiszekegy.
E szent reménnyel lépj be boldogan
2. Itt nem szegeznek vallatást feléd,
Mit is hiszel, csak ezt: szeretsz-e még?
S bent rá szívedben bátran, boldogan
Fölszög a kórus: Szeretlek, Uram.
3. Szeretlek, édes áldott jó Atyám...
Hitem megtart s erőssé tesz talán,
De üdvösségem egy, csak egy lehet:
A mindent pótló áldott szeretet.

(H. B. Carpenter után P. M.)

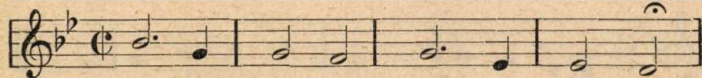
151.

Dallama : 110. Mindenható Úristen.

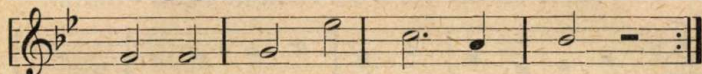
1. Oh te keresztény ember, Álmodból serkenj fel,
Mert a nap föltámadott, Elmult már az éjjel.
2. A szent evangelium Napja süt az égen,
A lelki sötétséget eloltotta régen.
3. Mi urunk Jézus Krisztus, Istennek szent fia,
Hogy te el ne kárhozzál, Tenéked azt mondja:
4. Ha te akarsz az Istennek Menni országába,
A parancsolatokat Megtartsd igazságban.
5. Azokat te ígénként Hogyha megtanultad,
Ha nem akarsz vétkezni, Szívedben hordózzad,
6. Hogy pediglen azokat Mindenkor tudhassad,
Könyörögj az Istennek, Ő vezérli útad.

(Régi Ék. 292.)

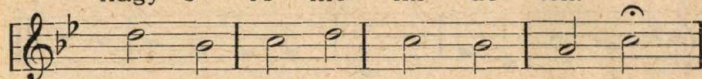
Omni die dic Mariae.

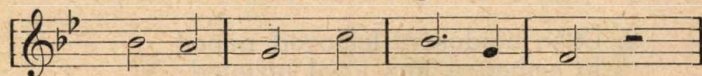
Ál - mo - tok - ból éb - red - je - tek,
Csüg - ge - dők - nek, bú - nő - sök - nek

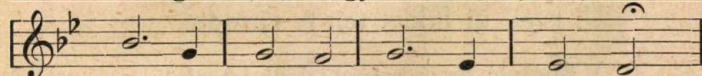
kel - je - tek föl, em - be - rek,
nagy ö - rö - mőt hir - de - tek.

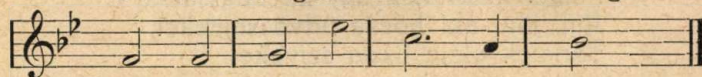
Ránk te - kint a meg - vál - tás - nak

ir - gal - mas egy is - te - ne,

Üd - vös - sé - günk szent or - szá - gát

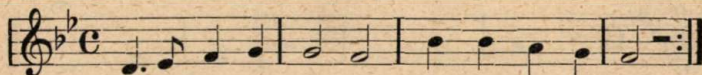
kül - di már a föld - re le.

2. Üdvösségünk szent országát Hozza áldott mesterünk,
Bús homályban bújdosóknak Virrad már, lesz [reggelünk,
Itt az íge, itt az írás, Út, igazság, napkelet,
Mindent értő, megbocsátó, Mindent pótló Szeretet.
3. Térjete meg, szálljatok ki Bűnötökből, emberek,
Törjete a magvetéshez Új gyepet, jobb földeket,
Hozzatok a Magvetőnek... Hozzátok el szívetek:
Vesse belé üdvösségünk Magvát a szent Szeretet.

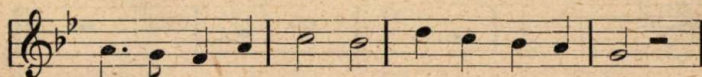
(P. M.)

153.

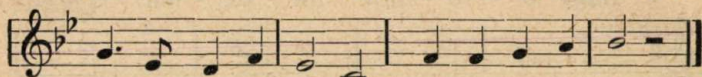
Zsasskovszki Énekes könyv.

I - gé - ret - be - vál - tó é - des jó A - tyánk,
Há - la - telt szi - vünk - ből száll hoz - zád i - mánk,

Ben - ned a ki bí - zik, an - nak meg - ma - radsz,

Út - lan buj - do - sók - nak me - ne - dé - ket adsz.

2. Útlan bújdosóra felhozod napod,
Jó embert a jóra jóval biztatod:
Ember ébredézzél, ím szólítanak,
Új eget, új földet rejt a virradat.
3. Vágjátok az ösvényt, útat irtsatok,
Földet föltöretlen úgy ne hagyjatok,
Jön, jön, aki hozza üdvösségeteket,
Tárjatok eléje tiszta szíveket.
4. Igéret-beváltó édes jó Atyánk,
Váltságunknak napját támaszd föl reánk,
Tűzkeresztelőre küldd el követed,
Küldd el, aki minket hozzád elvezet.

(P. M.)

154.

Dallama: 103. Oh mennyei kegyes Atyánk.

1. Istentől megáldott hívek, Buzgóságra gerjedjétek,
Tiszta szívből örüljétek, Mert kegyelem van veletek.

2. Sokszor a próféták által Királyt ígért szent szózattal,
Az Úr Isten közbenjárót, És haláltól szabadítót.

3. Nem siet, nem késik Isten, Amit elintézett bölcsen,
Megleszen tökéletesen, Mert országol felségesen.

(XVI. század.)

(Régi Ék. 35.)

10. Karácsonykor.

155.

(Kezdő.)

Dallama : 156. Úristennek szent fia.

Jer, mindnyájan örüljünk,
És ünnepet szenteljünk,
Mert született Úr Jézus nekünk.

(Régi Ék. 48.)

156.

Régi egyházi ének.

Úr Is - ten - nek szent fi - a

Szü - le - ték e vi - lát - ra,

El - jött lel - künk bol - dog - sá - gá - ra.

2. Céltalanul bújdosánk,
Bújdosánk s nem volt hazánk,
Istenem, de árvák is valánk!
3. Fényes csillag támada,
Hitreményünk csillaga,
Szenvedőknek lelki balzsama.
4. Hajnal támadt, napkelet,
Árnyak, éjnek vége lett,
Eltévednünk már sohasem lehet.
5. Bújdosásunk véget ért,
Csüggedés már nem kísért,
Már hajónk a biztos révbe ért.
6. Vert út vár, ha útra kelsz,
Sebzelt szív, gyógyirra lelsz,
Tépett lelkem, higgy, amíg lehelsz!
7. Úristennek szent fia
Születék e világra,
Eljött lelkünk boldogságára.

(Átírta P. M.)

157.

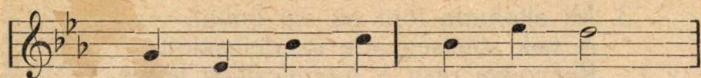
Dr. Boyce Vilmos.

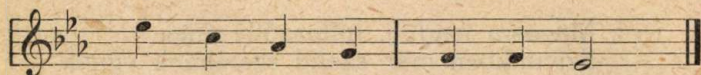
Nap - ke - let - re néz - ze - tek,

Té - pett lel - kü em - be - rek,

A - kit vár - va vár - ta - tok,

Fönt a csil - lag, fönt ra - gyog.

2. Égi béke, égi láng 3. Csillagoltó éjjelen
Önti sugarát le ránk. Csillagunk lőn Betlehem,
A vak éj, a vak sötét Útlan bújdosók felett
Bomlik, oszlik szerteszét. Betlehem derít eget.
4. Arcod, árnyad, bús halál, 5. Nincs már többé rettegés,
Nincs kit rettegetne már, Nincs hitetlen csüggedés,
Egy lehellet, fuvalom... Ember, eltört rabigád:
S tova tűnt a borzalom. Egy testvér lett a világ.

6. A szeretet ünnepén,
Életosztó melegen
Bontsd ki, lelkem, szárnyadat,
Messze nincs a virradat.

158.

Dallama : 48. Miatyánk, kit.

1. Magasra lendülj, hálaszülte ének:
Dicsőség a magasság Istenének,
Megértés lent az emberek szívébe,
S közöltük béke.
2. Magasra lendülj, hálaszötte ének,
Beteljesült a várva várt ígért,
A szeretetnek áldott nagy királya
Népét megváltja.

3. Mi eltakarta fönt az égi boltot,
A vak sötétség ime szertefoszlott,
Ragyogva rezg a hajnalcsillag fénye
Sorsunk egére.
4. Magasra lendülj, hálaszötte ének,
Szívünkben már szelid szerelmek égnék,
Van már miért dobogni bent a szívnek:
Lángok hevítnek.
5. Kitűzve már az életcél, az eszmény,
Ott reszket-villog mesterünk keresztjén:
Szeresd az embert s élted bár az ára,
Tedd bátran rája.

(P. M.)

159.

(Hassler 1601.)

Oh jer - tek, ün - ne - pel - jünk, meg -
 seb - zett bús szí - vek, Nagy ün - ne - pén a
 Nagy - nak, a Ná - zá - re - ti - nek. A
 meg - seb - zett szí - vek - nek ír - ját Ő mond - ja
 meg, A ná - zá - re - ti
 csil - lag fel - jött s biz - tat - va rezg.

2. Azt mondja most is : boldog, kinek fájdalma van.
 Örülni nem tanul meg, ki mindig gondtalan.
 A könny a boldogságnak elbűvölt köntöse,
 Örömvirág, nem élsz meg, ha könny nem öntöze.
3. Azt mondja most is : boldog, ki másért élni tud.
 A boldogsághoz nem visz, nincs is más földi út.
 Ember, ha tudsz szeretni, megletted üdvödet,
 A mennyország tebenned, az üdv : a szeretet.
 (P. M.)

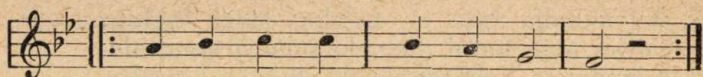
160.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Karácsonyra virradtunk, keresztények jertek,
 Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek,
 Zengedezve szálljon föl szívünkből az ének
 Trónjához a szeretet áldott Istenének.
2. Betlehemnek csillaga, ránk ragyog ma fényed,
 Betlehemnek jászola, lettél szent ígérlet,
 Elűzöd az éjszakát, árnyat, éjet, rémet,
 Te lettél az üdvösség, út, igazság, élet.
3. Karácsonyra virradtunk, keresztények, jertek.
 Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek.
 Zengedezve szálljon föl szívünkből az ének
 Trónjához a szeretet áldott Istenének.
 (P. M.)

161.

Di - cső - i - tünk és tisz - te - lünk,
 Ö - rök Is - ten, té - ge - det.

Szí - ve - in - ket itt ki - tár - ni,
Vi - gasz - ta - lást tő - led vár - ni

Gyült be ki - csiny se - re - ged.

2. Mi Urunknak, Krisztusunknak Születése ünnepét
Méltólag hogy megülhessük, Hálával hogy
Szent nevét, szent életét. [hirdethessük]
3. Keresztfával, kínhalállal Szerzett nekünk életet,
Embervoltunk méltóságát, Magasabbra hivatását
Példával mutatta meg.
4. Szent életre, szeretetre Szólított fel szent fiad:
Önts szívünkbe töredelmet, Igazságért buzgó lelket.
S meg nem szűnő szomjakat.
5. Szomjuhozzuk, áhitozzuk Szent igédnek szózatát,
A halálon győzelmet vett Krisztusi szent szeretetnek
Életosztó italát.

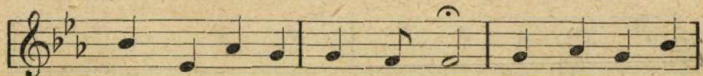
(Áírta : P. M.)

162.

Kath. énekeskönyvből.

A sze - re - tet szent ün - ne - pén

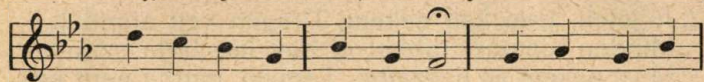
Szállj, szállj da-lunk, az ég - be, A hol tró-nol

nagy Is - te - nünk Ö - rök su - gár - ba' fény - be'!

Szállj, szállj, da - lunk, s tör - jön ve - led

Ma - gas - ra fel a há - la, Mert a sze - re -

tet Is - te - ne, Az ég di - cső ki - rá - nya.

2. A születés, élet, halál kezének egy vonása,
És jóságos tekintete világ megújhodása...
Elhint bölcsen néhány magot lélekbe, szívbe mélyen,
Abból fejlík a büszke tölgy: a szeretet törvénye.
3. Nyomán bomlik a régi rend, kél mindenütt tenyészet,
Közös és szent célok elé állítja mind a népet,
Ismerni őt, az ég urát egyellen egy Istennek
S szeretni embertársaink istenfélelme mellett.
4. Karácsonynak szent ünnepén szállj, szállj dalunk
[az égbe,
S vidd el szívünk hódolatát Isten trónja elébe.
A hitben mind hívek vagyunk és Jézus által egyek,
Jegyében a szeretetnek és istenfélelemnek.

(T. A.)

163.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Pásztoroknak hirdeté: Eljött már a gyermek,
Új nap, újabb virradat Ó — nap emberének,
Vak világok, bal hitek Látó szemre lelnek,
Már e földön örökös Mennyországot nyernek.
2. Jöjjetek, nem kell nekem, Drágán vett ajándék,
Minden kincsnél többet ér Egy kis tiszta szándék,
Mást nekem ne hozzatok, Tömjén, mirrha nem kell,
Jöjjetek, nem kell egyéb, Tiszta szívetekkel.
3. Hol kerestek? Ott vagyok Minden dobbanásban.
Megtaláltok könnyeteket Omló záporában.
Mit kerestek? Nem vagyok, Hogyha nem a szívben,
Aki ott meg nem talál, Annak Isten nincsen.
4. Jertek, jertek, ím izent Néktek szent karácsony,
Szívet őrlő bánatot Senki már ne lászon.
Vak világok, bal hitek Látó szemre lelnek,
Már e földön örökös Mennyországot nyernek.

(P. M.)

10. Esztendő utolsó napjára.

164.

Dallama : 149. Tebenned bízunk.

1. Az esztendők eljönnek s elenyésznek,
Bús martaléki búsult feledésnek.
A végtelen időnek tengerébe
Belészakadnak . . . s aztán vége, vége,
Elmulik minden: ember, év, határ . . .
Csak símít egyet rajtuk a halál.

2. Múló időben múltó sárgörönggyé
Minek gyúrtál, — kérdehetjük mindörökké...
Időnek múltó változása téged,
Örök hatalmu végső ok, nem érhet,
Csak sárgöröngyöd jön-megy, fut, tapot...
Honnan? Hová? Azt csak te tudhatod.
3. Elég tudnunk, hogy örködöl felettünk,
Hogy elfutó időnek gondja lettünk,
Élünk, élünk, oh hála, hála néked,
Megtartásunk élő Istenének,
Mert hült porunknak is csak nyugalom,
Megnyugvás benned lent a sírhalom.
4. Repülj, repülj hát, hunyó év! De mégse,
Ne menj le úgy, megállj, a feledésbe,
Végső napunk az évnek alkonyatján
Oh le ne menjen senkinek haragján,
Megértést, békét, boldog álmokat
Hozzon reánk a húnnyó alkonyat!

(P. M.)

165.

Dallama : 112. Én Istenem, halld meg.

1. Az esztendők eljönnek, hogy elenyésszenek,
Az időnek tengerébe elvegyüljenek,
Igy iramlik, foszlik szélyvel ez az élet is,
S ami elmúlt, vissza nem jön, bárhogy kéred is.
2. Uram, kiben a kezdet és vég összeolvadott,
Emberész kit meg nem ért és föl nem foghatott,
Idők múltó változása akihez nem ér,
Útja földi vándorodnak vajjon merre tér?

3. Csak te tudod, merre térünk, mire virradunk,
Meddig tart e földi pálya, lesz-e hajnalunk,
Mi van a nagy fordulón túl, mi vár ott mi ránk,
Átlépünk-e rajta, vagy a semmiségbe ránt.

4. A vén idő váltó sarkán akármerre néz,
Szemünk csak a kiterjesztett végtelenbe vész.
Egy lehellet, annyi sincs, az ember élete,
Mire számít mégis, hogy oly nagyra van vele ?

5. Uram, a te lehelleted, te tudod mit ér,
Te tudod, mit s minek dobol szívünkben a vér,
Add, amig ver, verjen olyan istenigazán,
Dobbanása verjen át a sir hideg falán.

Dobbanása verjen át a sir hideg falán,
Szeretteink meghallják a síri éjtszakán.

(P. M.)

VII. Urvacsorai énekek.

166.

Dallama : 189. Mint a szép.

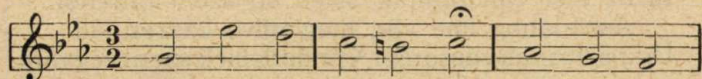
1. Jer az Urnak asztalához, Krisztus áldott serege,
Rád erőt, megújulást hoz Életosztó melege.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája : Lelkünk boldog
[megnyugtára.
2. Jertek, jertek mind, akiknek Búsulás a pohara,
Kiknek arcán árkot ejtett Könnyeiknek zápora,
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Búsulásnak áldott ára.
3. Jertek, jertek, elfáradtak, Jertek későn érkezők,
Itt az élet vándorának, Isten ád szent pihenőt.
Asztalához ime vár, megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Vándorlelkek szent végvára.
4. Jöjjetek, kik szomjuhoztok, Jöjjön aki elepedt,
Örök élet italával Töltsétek bé lelketek.
Asztalához ime vár, megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Sebzett lelkek gyógyírjára.
5. Vesd le, dobd le, büszke ember gögös önteltségedet,
Jer az Urnak asztalához, Egytestvér vagyunk veled.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Testvérek találkozósa.
6. Oh de boldog, oh de áldott Kútforrás lett e kehely,
Mennyi bút örömmre váltott Áldást osztó cseppjivell
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Boldog lelkek boldogsága.

7. Szent Atyánk, oh légyen áldott, Áldott az a pillanat,
Amikor közénkbe szállott Prófétánknak szent fiad.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusunk vacsorája, Üdvösségünk oltalmára.
8. Im kinyilt a titkok tilka, Úgy hívják hogy szeretet,
Már ezentul ebbe bizva Eltévednünk sem lehet.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Szeretetünk jutalmára.
9. Tárva-nyitva áll az útunk, Lépjetek rá, emberek,
Rajta jó Atyánkhoz jútunk, Vezetőnk a szeretet.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Küzdelmink diadalára.

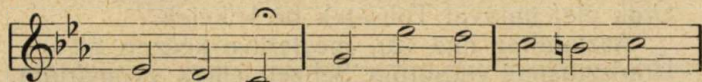
(P. M.)

167.

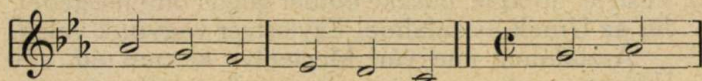
Zsaskovszki Énekes könyv.

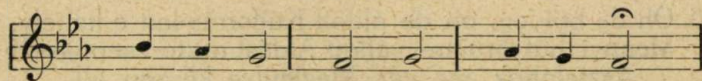
Jer, jer, ki - csiny se - reg, em - lé - ket

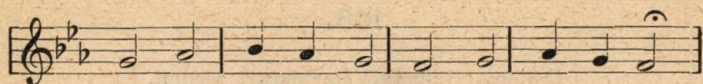
ül - ni ma! Im, meg - te - rit - ve vár

az Ur - nak asz - ta - la. Oh szállj

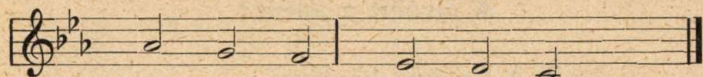
mi - be - lénk, el - folyt, el - e - pedt,

Ér - tünk szen-ve-dett, ál - dott sze - re - tet!

A - tyánk, em - lé - ke - zünk,

Add, hogy pél - dát ve - gyünk!

2. Én édes Istenem, vendégségben vagyunk,
Úgy illenék, elébb megvizsgálnók, magunk.
Oh szállj mibelénk stb.
3. Szívünkbe néz szemünk s aggódva látja, hogy
Testvértelen közöny tanyát ott mint rakott.
Oh szállj mibelénk stb.
4. Szívünkbe néz szemünk s aggódva kérdezi,
Testvér baját vajjon testvér minek lesi.
Oh szállj stb.
5. Mert méreg a kenyér, ha vére szomjazol
S ha bent a baj, bizony nem bort: halált iszol.
Oh szállj stb.
6. Jer, jer, kicsiny sereg, vetközd le bűnödöt,
Meglásd, oh megszeresd tennen testvéredet.
Oh szállj stb.
7. Uram vallást teszünk, ez emlékűnnepe int,
Egymást szeretni, hogy megpróbáljuk megint.
Oh szállj stb.

(P. M.)

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

1. Krisztus Urunk kérdezi,
 Meg tudad-e érteni,
 A Golgota mit jelent.
 Tudsz-e holtig hű maradni,
 S véred árán oda adni
 A jövőért a jelent ?

2. A Golgota kérdezi,
 Meg tudad-e érteni
 Az új ige velejét :
 Tudsz-e százszor megbocsátni,
 A bántalmat meg se látni,
 Úgy venni el erejét ?

3. Az új Ige kérdezi,
 Kész vagy-é megérteni
 A megváltó ihletést :
 Eszményekért élni, égni,
 A pokollal szembe nézni
 S nem ismerni csüggedést.

4. A Megváltó kérdezi,
 Szíved mért nem vértezi
 Egy kis élő szeretet.
 Gőgös ember, büszke ember,
 Gőgöd engem hogy nem esmer,
 Véredet, testvéredet ?!

5. A kifolyt vér kérdezi,
 Meg tudnád-e érteni,
 A szeretet mit jelent :
 Másért égni, másért fájni
 S nyugtot aztán sem találni
 Sem ott fent, sem ide lent.

6. A megtört szív kérdezi,
Testvér vajjon mért lesi,
Hol fáj, hogy ott szúrja bé.
Homlokodon Kain-bélyeg,
Kebeledben gyilkos méreg,
Testvér, jaj, meghalsz belé.
7. A keresztfa kérdezi,
Konokságod mért teszi
Sívárrá az életedet.
Megtanulsz, ne félj, örülni,
Próbáld csak meg letörülni
Egyszer bár a könnyeket.
8. Kérdezd meg hát szívedet,
Terítettek-é neked
Itt ez emlékűnnepen,
S hogyha szíved igent dobbant,
Köszönts borral a betoppant
Új vendéget szívesen.
9. Szíved ha megengedi,
Boldogan állj ide ki,
Testvér, s vedd a kenyeret,
Amit kérsz, az Isten azt hoz,
Csak ne szólj, csak ne fogadkozz,
Hadd beszélni szívedet.
10. Szíved szól, hát hígyj neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Testvér, s fogd a poharat
S mondd, hogy légyen százszor áldott,
Holt hirtől hogy megváltott
Ez a boldog pillanat.
11. Szíved szólt, hát hígyj neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Bánatútak vándora,

Sorsod akit búval vert meg,
Arcodon ha árkot ejtett
Könnyeidnek zápora.

12. Jertek mind, megnyílt az út,
Áldást ont a csoda-kút,
A Krisztusi szeretet,
Fölpattant a titkok titka,
Jőjjetek, mert ebbe bízva
Nem remélni nem lehet.

(P. M.)

169.

Előző kiadás szövege kimaradt.

170.

Régi magyar egyházi ének.

Szent vagy, Is - ten, szent vagy,
Vég - he - tet - len szent s nagy.

Té - ged min - den szív i - mád,

Min - den lé - lek té - ged áld.

2. Krisztus által leltünk Rád, Uram, mert lelkünk
Boldogságra vezérléd, Tenmagadnak szenteléd.
3. Ez az asztal mostan, Hol szent kenyér s bor van,
Arra int itt bennünket, Áldják idvezítőnket,
4. Áldjuk és tiszteljük, Állala reméljük
A szent cél elérését, Lelkünknek üdvösségét.

5. Érezzük, oh Atyánk, Mily jó áradt reánk
Szent fiadnak általa, Hogy mi értünk meghala.
6. Oh Atyánk, irgalmazz, Bününkért ne halmazz
Méltó büntetést reánk, Légy kegyelmes mi hozzánk.
(Sz. S.)

171.

Dallama: 189. Mint a szép híves patakra.

1. Gondviselő szent Istenünk, tekints bünös fejünkre,
Nincs más, kiben reménylenünk, Te vigyázz
[életünkre.
A mennyből letekintél s magadhoz azzal intél,
Hogy szent fiadat kövessük, és halálát emlegessük.
2. Jövel, Úristen, szívünkbe önts teljes búzgóságot,
Erősíts meg szent hitünkben, hogy nyerjünk
[boldogságot.
Midőn ily nagy jót tettél, Úrvacsorát szereztél,
Áldunk Örökké tégedet, magasztaljuk szent nevedet.
3. Lelkünknek egy reménysége, Atyánk, mi fejedelmünk,
Szent lekednek segítsége légyen erős védelmünk.
Kegyes szemmel tekintsed, vigasztalással hintsed
Szíveinknek töredelmét s tartsd meg szent neved
[félelmét.
4. Oh ne ontsd ránk bűneinkért búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vélkeinkért áldott orcád sugarát!
Segélj, útid kövessük, hogy egykor elnyerhessük
Megtérésünknek jutalmát, az életnek koronáját.
(Idb. Gyergyai László.)

172.

Dallama: 136. Fénylik a nap.

Útat vágtaal, az vagy, út vagy,
Életvize áldott kútnak,
Életünkre telt pecsét vagy,
Vérrel írt szent szövetség vagy.

(P. M.)

173.

Dallama : 167. Jer, jer, kicsiny sereg.

1. Zengő nyelvem, szavam, mondj hangos éneket,
Krisztusodért, szívem, szálljon fel éneked.
Áldott mesterünk emlékűnnepe
Szálljon mibelénk új hit, új remény.
Atyánk, magasztalunk, tenéked áldozunk.
2. Zengő nyelvünk, szavunk hasson fel trónodig,
Nyisd fel, Uram, nekünk, mutasd meg útaid,
Áldott mesterünk stb.
3. Igéreted szerint elküldted szent fiad,
Újítsd meg újra ma vélünk irgalmadat.
Áldott mesterünk stb.
4. Légy itt ma mivelünk, Atyánk jövel, jövel,
Itasd meg lelkeink igédnek cseppjével
Áldott mesterünk stb.

(P. M.)

174.

Dallama : 96. Én Istenem.

Menjetek el Békével, Ég áldottjai,
Nem fogja senki
E szent kötést feloldani.

(Átírta P. M.)

175.

Dallama : 96. Én Istenem.

Uram bocsásd	Szemeim láttak,
Szolgádat el	Megtaláltak,
Már békével:	Áldott Atyám.

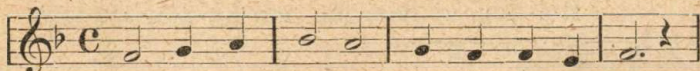
(P. M.)

VIII. Zsoltárok.

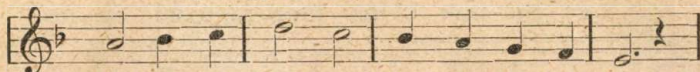
176.

(I. ZSOLTÁR.)

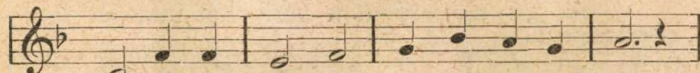
Goudimel A 124. zs. dallama.

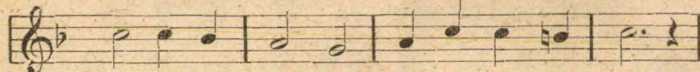
Bol-dog vagy em-ber, kit a hit-le - nek

Ha-mis ta - ná - csa meg nem in - ga - tolt,

Ki bű - nö - sök - kel egy ú - ton nem állsz,

Is-tent gya - lá - zók szé - két el - ha - gyod,

Is-tent gya - lá - zók szé - két el - ha - gyod.

2. Mert míg az Úrnak örvendez szíved
És hitben éled éjed, nappalod,
Virulni fogsz, mint termő törzs, melyet
Hűs folyam öntöz, termés megrakott.
3. Nem így, a hitlen gúnyoló, nem így,
Szétszórja őket majd a büntetés,
Mint könnyű polyvát fergeteg szele
S útjuk hazátlan messzeségbe vész.

4. Mert ülvén ott Sionnak szent hegyén,
Itél az Úr, a mindent jól tudó,
És állván ott a megítéltetést,
Elvész a hitlen, üdvözül a jó.

(J. A.)

177.

(I. ZSOLTÁR.)

Erdős Mihály.

Bol-dog, ki nem jár vét-ke-zők sza-ván
és bű-nök út-ján meg nem áll so-ha.
A gú-nyo-ló-dók szé-két meg-ve-ti,
mert szent tör-vény az Ú-ré ő ne-ki;
Jó ked-ve nap-pal, éj-jel ván-ko-sa.

2. Olyan lesz ő, mint nagy folyóvizek
Megáldott partján ültetett babér,
Termésidőben dús gyümölcsöt ont
És nem kap rajta hervadást a lomb,
Nyomában áldás, jó szerencse kél.

3. Felkél az Úr, mint támadó vihar
S elsöpri polyvaként az álmokat,
Ítéletet tart, mert igaz bíró,
Napként ragyogni látja őt a jó,
A rossz pedig sötétben tántorog.

(B. D.)

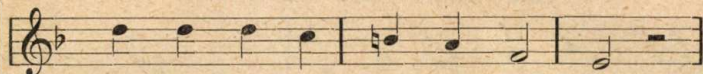
178.

(V. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

Úr Is - ten, az én i - mád - sá - gom,

Kér - lek, ve - gyed fü - le - id - be

És hall - gass meg ké - ré - sem - ben,

Én Is - te - nem és én ki - rá - lyom,

Értsd meg mon - dá - som.

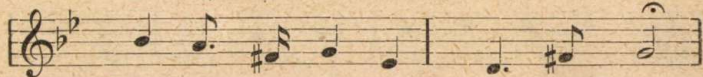
2. Tekintsd meg én esedezésem
És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak királyomat,
Meggallgatod én könyörgésem,
Bizonyal hiszem.
3. Jó reggel meghallgatsz engemet,
Uram, még virradta előtt,
Idejébb, mint a nap feljött,
Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmed.
4. Vezess, Uram, igazságodban,
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktass, hogy a te utaidban
Járhassak jobban. (Szenzi M. A.)

(VI. ZSOLTÁR.)

Iszlai Márton.

U-ram, ki bú-sulsz bú-ne-im mi - att

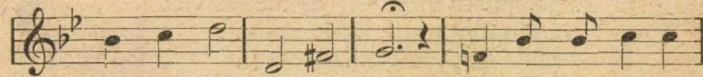
S ha - rag - ra ger-jedsz el - le - nem,

Kér-lek ne feddj, ne os-to-rozz to - vább,

Bár bün-te - té - sed mél-tán vi - se-lem.

Oh kö-nyö-rülj, légy ir - ga - lom - mal,
Nem bi-rok már a fáj - da - lom - mal!

Re-meg-nek csont-ja - im. Oh nézd e-rőt-len-

sé - ge - met, Gyó-gyíts meg en - ge - met.

2. Ne késs, ne késs, oh térj hozzám, Uram!
Lelkem, hitem már ingadoz
És csüggedezve búsan kérdezi,
Meddig kélek még rég várt vígaszod.
Mentsd meg lelkem, míg elragadja
A csüggedésnek áradata.
Oh szánj meg, jó Uram,
S bár nincs előtted érdemem, Irgalmazz énnekem.

3. Miért borítnál szemfedőt reám!?
 A sírban nincs emlékezet.
 S ha dalnokod a sírba száll alá,
 Ki zeng neked, Uram, dicséretet?!
 Fohászom lankadt, minden éjjel
 Ágyam feresztem könnyeimmel
 S nyoszolyám öntözöm,
 Arcóm megrémült, hervatag A búbánat miatt.

4. Távozzatok előlem, álnokok,
 Síralmam végre fölhatott.
 Kértem, könyörgtem és imé az Úr
 Meghallgatott, igen, meghallgatott.
 Piruljatok megszégyenülve
 És bűnötöktől üldöztetve
 Legyen mindannyitok,
 Kikért szállott rám szenvedés, Reátok megvetés.
 (R. G.)

180.

(VIII. ZSOLTÁR.)

Világi dalból. D. Bourgois.

Oh fel-sé-ges úr, mi ke-gyes Is-te-nünk,
 Mily cso-dá-la-tos a te ne-ved ne-künk;
 Nagy di-cső-sé-ged fel-hat az ég-re,
 Ter-jed-ten ter-jed mind e-gész föld-re.

2. Dícsérnek téged még a csecsszopók is.
Szájukban hordják nagy nevedet ők is.
Neved az ellenséget megejti,
A bosszúállót megszegényíti.

3. Kezed művének nézvén nagy-jóvoltát,
Felénk terített egeidnek boltját,
Csodálva kérdem, mi hát az ember,
Tőled, hogy ennyi dicsőséget nyer.

4. Oh felséges Úr, mi kegyes Istenünk,
Mily csodálatos a te neved nekünk.
Nagy dicsőséged felhat az égre,
Terjedten terjed mind egész földre.

(Szenczi M. A. átírva.)

181.

(XIII. ZSOLTÁR.)

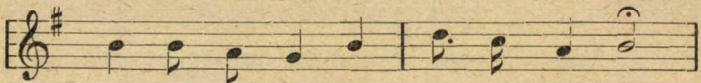
Iszlai Márton.

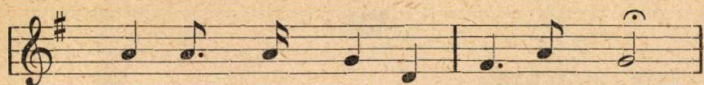
1. Med-dig fe - lej - tesz min - de - nes - től,
2. Nézz rám, U - ram, hall - gass meg en - gem,
3. Jó - vol - tod - ban van bi - zo - dal - mam,

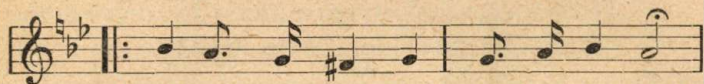
Med - dig fe - lej - tesz en - ge - met?
Vi - lá - go - sítsd meg sze - me - im,
Szí - vem te - ben - ned vi - ga - doz.

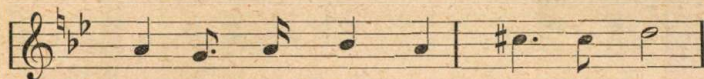
U - ram, ál - dott ar - cod su - ga - rát
Ne hagyd le - huny - ni még ha - lál - ra,
U - ram, el - csüg - gedt gyer - me - ked - nek

Meg-lát - nöm már nem en - ge - ded ?
Ne hagyd ö - rül - ni el - le - nim.
Te meg - mu - ta - tod vi - ga - szod.

Lel-kem gyöt-rel - mét, szív - ke-ser-ven
Há-bor - ga - tó - im oh ne en-gedd,
Meg-pen - dí - tem a hár - fa hur-ját,

Hát nap - ról nap - ra hor - do-zom,
Hogy di - a - dal - mat ül - je - nek,
Aj - kam ih - let - ve fel - nyi - tom

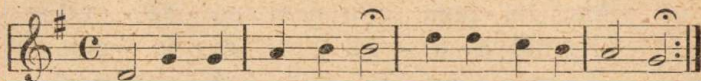
Én el - len - sé - gim di - a - dal - mát
Ne mond-has-sák el bi - za - kod - va:
S az Úr jó - vol - tát és ke - gyel - mét

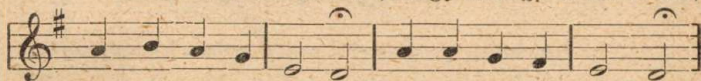
Ma - gasz - ta - lod bu - ká - so - mon ?
Győz - tünk, le-győz-tünk té - ge - det.
Új é - nek - kel ma - gasz - ta - lom.

(R. G.)

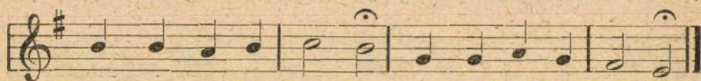
(XVI. ZSOLTÁR.)

Te benned, szent Atyám minden bi-zo-dal-mam,
E-rős hit-tel val-lom, Hogy te vagy ol-tal-mam,

El-tör-löd sze-mem-ről, Ke-ser-ves si - ral-mam,

Tarts meg en-gem és légy Ked-ves nyugo-dalmam.

2. Az én lelkem téged erős urának tart,
Reményemnek te vagy kívánt kikötőpart,
Nékem, hogy megőrizz, nyujtasz kegyesen kart,
Mely hogy el ne essem, kegyelmesen megtart.
3. Nincs nekem, mit adjak a jótételekért,
Melyeket jószágod életemben rám mért,
Te kimondhatatlan nagy szeretetedért,
Melyet te tudsz és az én lelkem megismért.
4. Áldlak, Atyám, téged, ki engem alkottál,
Magadból énbelém okos lelket adtál,
Éltem szélvész közt híven oltalmaztál
És a kegyességre bölcsen tanítottál.

(XVII. század.)

(Tordai J.)

(XXII. ZSOLTÁR.)

Régi magyar ének.

Én Is - te - nem, én Is - te - nem,
 el - ha - gyál, De mi - re hogy
 tő - lem mesz - sze tá - vo - zál?!
 Csak ki - ál - tok hoz - zád, meg se
 hall - ga - tál, Eny - nyi pa - na -
 szom - ra nem sza - ba - di - tál.

2. Tömlöci kenyérrel, vízzel mi lakunk,
 Könnyhullással elegy étünk, italunk,
 Szomszéd pogányoknak csúfjai vagyunk,
 Az ellenség szidva osztozik rajtunk.
3. Kelj fel Uram, kelj fel, mutasd színedet,
 Mert mihelyt mi mellénk adod erődet,
 Azonnal megűzzük az pogány népet,
 Mind az kik gyűlölik az mi hitünket.

4. Jól látsz Uram, vaj' ki jól látsz te mindent,
Szívek vizsgálója, értesz te mindent.
Lásd meg Uram, értsd meg, mi szakadott ránk,
Seregeknek ura, térj már mihozzánk.

(XVI. század.)

(Bogáti F. M.)

184.

(XXIII. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

Az úr én - né - kem ő - ri - ző pász - to - rom,
A - zért sem - mi - ben meg nem fo - gyat - ko - zom,
Gyö - nyö - rü szép me - zőn en - ge - met él - tet,
És szép ki - es fo - lyó - víz - nél le - gel - tet,
Lel - ke - met meg - nyug - tat - ja szent ne - vé - vel,
És en - gem i - gaz ös - vé - nyén ve - zé - rel.

2. Ha a halálnak árnyékában járnék,
Még az ő sötét völgyében sem félnék,
Mert mindenütt te jelen vagy én velem
És szent lelked megbátorítja szívem,
És nékem az én ellenségim ellen
Asztalt készítesz s eledelt adsz bőven.

3. Asztalt terítisz s nem hagysz halálra válnom,
 Te megtanítasz harcomat megállnom,
 Te megfogsz, hogyha tántorogna lábam,
 Ha lankadoznám perdöntő tusában.
 S ha megpihenni vágyom fáradottan,
 Megengeded, hogy házadban lakozzam.

(Szenci Molnár Albert)

185.

(XXV. ZSOLTÁR.)

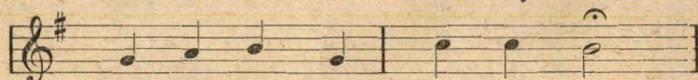
D. Bourgeois Világi dallamból.

Szí - ve - met hoz - zád e - me - lem,
 És meg nem szé - gyé - nit - te - tem,

És ben - ned bi - zom. U - ram.
 Nem ne - vet sen - ki raj - tam.

Mert szé - gyent nem val - la - nak.

A - kik hoz - zád e - se - dez - nek;

A - zok pi - ron - kod - ja - nak,

A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

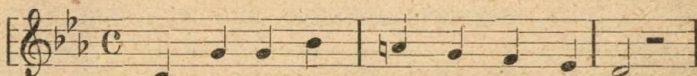
2. Oh mutasd meg Uram, nekem, Oh mutasd meg
 [útadat,
 És taníts, hogy ösvényedben Intézhessem jártamat.
 Úgy vezérelj engemet, Hogy szent igéd teljesülsem.
 Oltalmazd meg életemet, Benned bízom, Uram Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre,
 Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre.
 Oh ne tudd fel, Istenem, Ifjuságom számos vétkét,
 És tekintsd meg kegyesen A bűnösnek hozzád tértét.

(Szenci Molnár Albert.)

186.

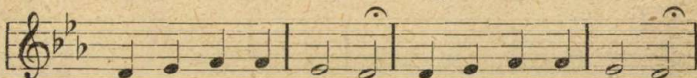
(XXXIII. ZSOLTÁR.)

No - sza is - ten - fé - lő szent hí - vek,
 Mert il - lik, hogy ő - tet di - csér - jék,

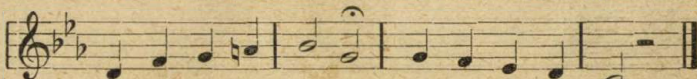
Ör - ven - dez - ze - tek az Úr - nak,
 Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak.

Áld - já - tok a - zér - tan, han - gos ci - te - rák - ban,

Az Úr ál - das - sék. Lant - ban, he - ge - dü - ben,

cim - bal - mi zen - gés - ben Ma - gasz - tal - tas - sék.

2. Neki vígan énekeljeteK,
Gyönyörű szép új éneket!
Zendüljön fel a ti szívetek
S mondjatok szép dicséretet!
Mert igaz mondása, álhatatos dolga;
Amit az Úr szól,
Megáll igazságban, minden dolgaiban
Cselekeszik jól.
3. Ne bízzatok földi erőben,
Ne csaljon meg hatalmatok,
Szabadítást nehéz időben
Emberektől ne várjatok.
Mert csak az Isten az, aki hű és igaz
És meg nem rendül.
Szabadítás, erő nála van, tőle jó
A magas mennyből.
4. Gondot visel az igaz Isten
Az ő kegyes híveiről,
Megőrzi a nehéz időKben,
Aki benne vígad s örül.
Azért Uram, kérünk, légy mi segítségünk
És erős várunk.
Ne hagyj szükségünkben, gyámolíts éltünkben,
Mert téged várunk.

(Szenci Molnár Albert átírva.)

187.

(XXXIV. ZSOLTÁR.)

Bartók M. énekgyűjteményéből.

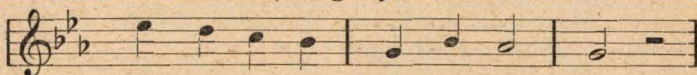
Ál-dom az én szent U - ra - mat,

Az én e - rős gyá-mo-lo - mat,

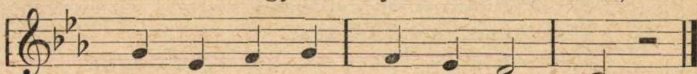
Di - csé-rem, meg-nyit - ván szá - mat

S csak ar - ra a - dóm ma - ga - mat,

Lel-kem hogy áld - ja U - ra - mat,

A - ki vi - se - li gon-do - mat.

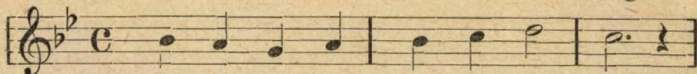
2. Kedvét keresem az Úrnak, Az Úr is sok jóvoltának
Adja jelét áldásának, Énnekem hív szolgájának,
Mert véget vet nyavalyámnak, hosszas
[nyomoruságomnak.]

3. Én szegény hozzá kiálték, Hitemben szégyent
[nem vallék;
Hogy előtte leborulék, Új vigasztalást találék,
Meghallgatá, amit kérék S haláltól megszabadulék.
(XVII. sz.) (Tordai J.)

188.

(XXXVIII. ZSOLTÁR.)

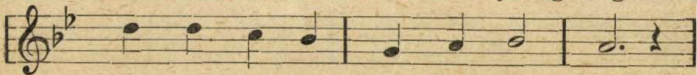
D. Bourgois.

Ha - ra-god-nak nagy vol-tá - ba'

Fel-in-dul-va, U-ram, ne feddj meg en-gem!

Bú - sult ger - je - de - zé - sed - be',

Rám - te - kint - ve Ne bün - tess meg, Is - te - nem.

2. A te nyílad bűneimért úgy is elért
S megsebzé már szívemet,
Kezeidnek súlyos volta porba sujta
És sanyargat engemet.
3. Gyászruhában járok sírva, mert gyógyírja
Sebeimnek nincs sehol;
Bűnöm átka száll utánam nyavalyámban,
Melyben testem elromol.
4. Én Istenem, szánalommal, irgalommal
Tekints inkább engemet,
S akit megtört már a bánat, a bocsánat
Váltsa már meg lelkemet.

(Szenci Molnár Albert átírva.)

189.

(XLII. ZSOLTÁR.)

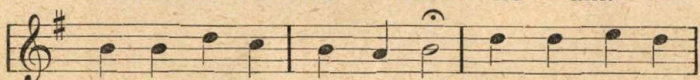
D. Bourgois. Világi dal.

Mint a szép hí - ves pa - tak - ra,
Lel - kem úgy ó - hajt U - ram - ra,

A szar - vas ki - ván - ko - zik.
És hoz - zá fo - hász - ko - dik.

Te - hoz - zád, én Is - te - nem, Szom - ju - ho - zik

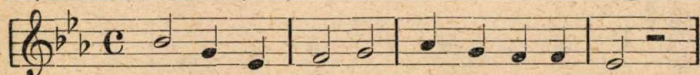
én lel-kem: Vaj-jon szí-ned e-le-i-be

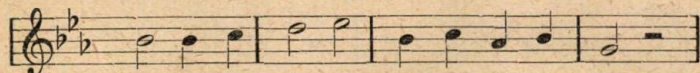
Mi-kor ju-tok é-lő Is-ten?

2. Éjjel-nappal hulló könnyem Énnekein a kenyere.
Amidőn azt kérdik tőlem, Vajjon hol van Istenem,
Lelkem ezen kiontom És szent házad óhajtom,
Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.
3. Én lelkem, hát mért csüggedsz el, Mért kesergesz
[ennyire?
Bizzál Istenben, nem hágy el, Megvígasztal végtire.
Arca hogyha rád tekint, Megvígasztal majd megint,
Oh kegyelmes jó Istenem, Mint sajog, fáj szegény
[szívem?!
4. Sebessége árvizednek És a zúgó nagy habok
Rajtam összeütközének, Mégis hozzád sóhajtok,
Mert te engem megtartasz, Éjjel-nappal vigasztalsz
S dicséretet énekelek Neked, erős őrizőmnek.
5. Én lelkem, hát mért csüggedsz el, Mért kesergesz
[ennyire?
Bizzál Istenben, nem hágy el, Megvígasztal végtire.
Ő nyújt majd szemlátomást Bánatimból gyógyulást
S megmutatja nyilván nékem, Hogy csak ő az én
[Istenem.

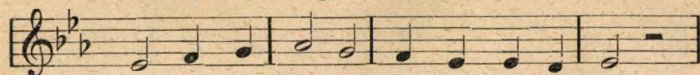
(Sz. Molnár Albert átírva.)

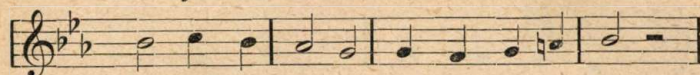
No min-den né-pek, di-cső-it-sé-tek

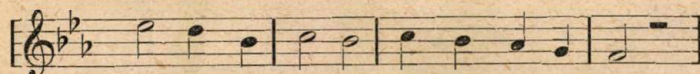
Az Is-tent vi-gan zen-gő da-lok-ban!

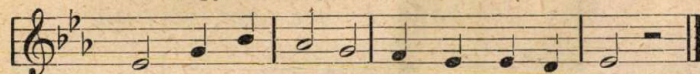
Áld-já-tok itt lent Az ö-rök Is-tent,

Ki-nek ha-tal-ma és bi-ro-dal-ma

Áll nagy fen-ség-ben A min-den-ség-ben

És itt a föl-dön Meg-áll ö-rök-kön

2. Ime az Isten e dicsőségben
Minket is felvett, Örökévé tett
És tiszta fényben Előttünk mégyen
Hogy ő utána, Fényes nyomába
Haladjon minden S őt áldja híven,
Ünnepi dallal, Nagy diadallal.
3. Fel hát, fel népek, Nevét zengjétek,
Gyüljétek egybe, Mind egy seregbe.
Mert így akarja A népek atyja,
Hogy minden nemzet, Kiket teremtett,
És az egész föld, Melyet ő bétölt,
Az Istent áldja, Csak őt imádja.

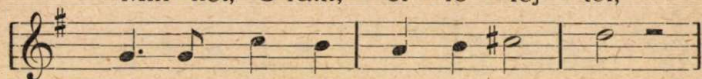
(Sz. Molnár Albert átírva.)

(LX. ZSOLTÁR.)

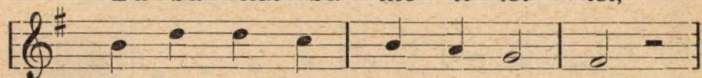
Dagues P.

Min - ket, U - ram, el - fe - lej - tél,

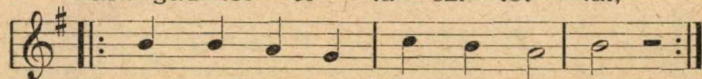
Bú - bá - nat - ba me - ri - tet - tél,

El - osz - tot - tál, to - va szór - tál,

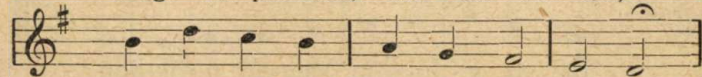

Ma - gad - tól el - ta - szi - tot - tál,

Meg - in - di - tád mind e föl - det,

Meg - ta - pod - tad, ősz - sze - tör - ted,

U - ram, mi - kor é - pít - sz új - ra meg,

Sze - gény rom - lott ár - va né - pe - det!?

2. Állj mi mellénk, segíts minket,
 Ellenségtől szabadíts meg,
 Mert emberi segítségben
 Hjába volnánk reménységben.
 Isten által lesz minékünk
 Erős, fényes győzedelmünk.
 Isten fogja pártul ügyünket,
 S megalázza ellenségünket

(Szenci M. A.)

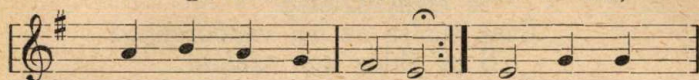
192.

(LXV. ZSOLTÁR.)

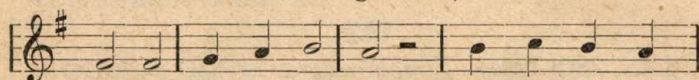
Világi dallamból. D. Bourgois.

A Si - on - nak he - gyén, Úr Is - ten,
Fo - ga - dást tesz - nek né - ked it - ten,

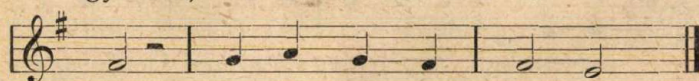
Ti - éd a di - csé - ret; Mert ké - ré -
Tisz - tel - vén té - ge - det;

sö - ket a hi - vek - nek Meg - hal - lod ke -

gye - sen, A - zért te - hoz - zád az em - be -

rek jön - nek min - de - nün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék
Terhelvén engemet,
De nagy volta kegyességednek
Eltörli vétkemet.
Oh boldog a te választottad,
Kinek helyet te adsz,
Ajtód kinek te megnyitottad
S akit te befogadsz.

3. Mert mindenek tebenned bíznak
E földi téreken,
És mind akik széjjel lakoznak
Túl messzi tengeren.

A messze terjedt nagy világot
 Átfogja szellemed,
 Az égbe nyúlt hegyóriások
 Egy-egy himnusz neked.

4. Zúgását a tenger vizének
 Te megcsendesíted,
 Zajgását a békétlen szívnek
 Te elenyészteted.
 Csak szólsz az égi vándorokhoz
 S az áldás már szakad,
 Beteg lelkünkre gyógyulást hoz
 Egyetlen sугarad.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

193.

(LXX. ZSOLTÁR.)

Régi magyar egyházi ének (1607).

Vi-gyázz ér-tem, Úr Is-ten! És légy gyá-mol
 ü-gyem-ben. Se-gélj meg s ö-rö-met Ger-jessz én
 szí-ve-m-ben, Vi-gasz-talj meg lel-kem-ben.

2. Mindazok is, Uristen, kik tégedet szeretnek,
 Hogy engem megtartsz, annak örvendjenek
 S hálával tiszteljenek.
3. Gyarló vagyok, Uristen, mint elhagyatott árva,
 Minden jó segítség tőlem el van zárva,
 Sóhajtok, téged várva.
4. Siess hozzám, Uristen, mert csak te vagy segítőm,
 Szabadíts meg engem, és tartsd meg életem,
 Oh én édes teremtőm.

(XVII. sz.)

(Tordai J.)

194.

(LXXII. ZSOLTÁR.)

Dallama : A Sionnak hegyén.

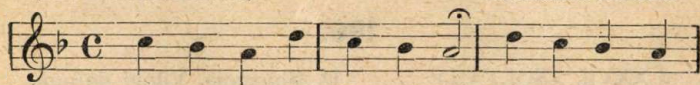
1. Igaz Isten, ítéleteddel Ruházd fel a királyt,
Igazsággal és kegyelemmel Fölkentedet megáldd!
Hogy népedet vezesse híven, Igazságot tevén;
Midőn itél, reád ismerjen Ő benne a szegény.
2. Az igazság békét teremjen A halmon és hegyen;
Benne a nép oltalmat leljen, Védőt a védtelen;
Erőszakot hadd törjön össze Az ő erős keze,
Hogy legyen áldott mindörökké A nagy király neve.
3. Csendes esők tarolt mezőre Nyomán fakadjanak,
Szép záporok a termőföldre Ő vele szálljanak;
Virágozzék ő idejében Minden hű és igaz,
És földi útján égi fényben Áradjon a vigasz.
4. Áldott legyen a jó királynak Közöttünk élete,
Szállhasson érte föl szívünkből A hála éneke.
Kiálthass fel szív: Zengedezhet Magasztaló imád,
Atyánk, áraszd ki ránk kegyelmed És tartsd meg
[a királyt.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

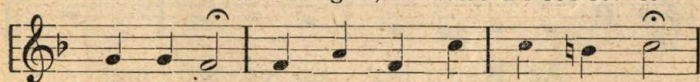
195.

(LXXV. ZSOLTÁR.)

Goudimel Kolozs.

Di-csé-rünk té - ged, Is - ten! Di-csé-ret lé-

gyen ne-ked; Mert a te di - cső ne - ved

Hoz-zánk kö - zel jött hi - ven; Mi a - zért cso -

dá - i - dat Hir - det - jük jó - vol - to - dat.

2. Tudd meg, ember, mindenha
Én igazán itélek.
Ha két sarka a földnek
Egyszersmind leomlana:
Én mégis ő oszlopát,
Jól állatnám gyámolát.
3. A bolondokat intem,
Ne bolondoskodjatok,
Akik pedig gonoszok,
Térjete meg, úgy kérem,
Szarvat ne emeljete.
Ily fent ne beszéljete.
4. Mert az épség és erő,
Tudd meg, nem kelet felől,
Sem nem napnyugat felől,
És a pusztáról se jó:
Minden Istenünkön áll,
Sujt vagy áld, — csak rajta áll.

(Sz. Molnár Albert.)

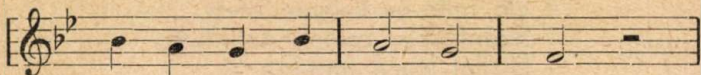
196.

(LXXVII. ZSOLTÁR.)

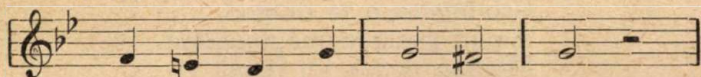
D. Bourgois. Világi dallam.

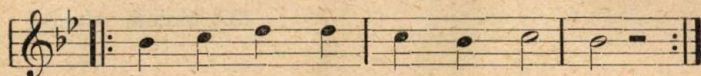
Az Is - ten - hez az én szó - mat,
E - me - lem ki - ál - tá - so - mat;

Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá,

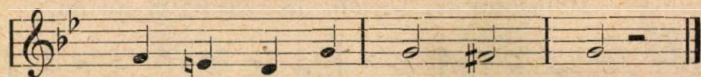
Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.

Min - den - né - mű szük - sé - gem - ben,
Re - mény - sé - gem csak az Is - ten:

Éj - jel ke - zem fel - tar - tom

S az ég - re hoz - zá nyúj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rejtett engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben
Panaszlok nagy inségemben,
Lelkem mégsem találhat
Semmiben nyugodalmat.
3. Szemeimet nyitva tartod,
Aludni éjjel sem hagyod.
Erőmben így elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt,
Forgatám szemeim előtt
Az elmúlt esztendőket,
Hányám és vetém őket.

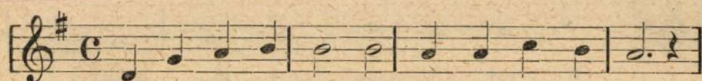
4. Oh erős és kegyes Isten,
 Szent vagy cselekedetidben,
 Hirdet téged minden itt,
 Zengő szóval istenit.
 Csodálatos a te dolgod,
 Amint gyakran megmutatod.
 Minden népek jól látják
 Hatalmadnak nagy voltát.

(Sz. Molnár Albert.)

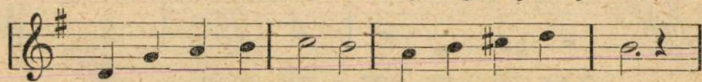
197.

(LXXIX. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

Ö-rö-köd-be, U-ram, po-gá-nyok jöt-tek,

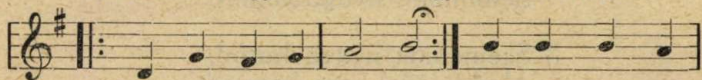
Meg-gya-láz-ták kö-vét szent kü-szö-böd-nek.

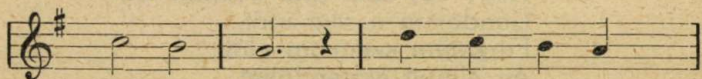
És tor-nya-in-kat le-ve-ték a por-ba,

Ha-zán-kat így dön-töt-ték gyá-szos rom-ba.

Szol-gá-id-nak tes-tek, Szét-szor-va ke-
 Kik küzd-ve el-es-tek.

gyet-le-nül A me-zőn ha-

gyat-tak, Pusz - ta - i va - dak - nak
Zsák - má - nyul és é - te - lül.

2. Hogy folyt a vér ottan, a szent, a drága,
Kövér patakokban, mint a víz árja.
Kővé dermedtünk a nagy öldöklésre,
S nem maradt szívünk méltó temetésre,
És porig alázva, Részvétet a gyászba,
Nem találunk senkinél,
Sőt gúnyal tetézte, Kárörömmel nézte
Vesztünket mind, aki él.

3. Uram, ne hagyj el, romlásunk ne nézzed,
Pusztulásából mentsd ki a te néped,
Kik megalázva most hozzád könyörgünk,
Ne hagyj bennünket bús igába' nyögnünk.
Szabadíts meg minket, Régi bűneinket
Ne idézd fel ellenünk,
Sőt a te kegyelméd Adjon győzedelmet
S az maradjon meg velünk.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

198.

(LXXXIV. ZSOLTÁR.)

Dallama: 83. Oh egyetlen.

1. Oh seregek nagy Istene!
Mily kedves gyönyörűsége
A te szerelmes hajlékidnak;
Az én lelkem fohászkodik,
Tornácodba kívánczik,
Oh Istene a magasságnak!
Áhitozik testem lelkem
Tehozzád élő Istenem!

2. Oh boldog az ember nyilván,
 Hogyha az Úr útján kíván
 Járnival szívvél lélekkel.
 Siralomnak járván völgyén,
 Hol kiszáradt minden ösvény,
 Ott is ő nagy hiedelemmel
 Kútat készít, ás csatornát,
 S belé esővizet bocsát.
3. Mert minékünk fényes napunk
 Az Isten és mi paizsunk,
 Kezén hordoz, úgy szeret minket.
 Azokkal ő csodát tészén,
 Kik járnak a jó ösvényen,
 Minden jóval megáldja őket.
 Ki bízik az Uristenben,
 Boldog teljes életében.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

199.

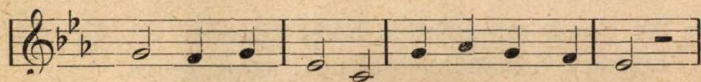
(XC. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

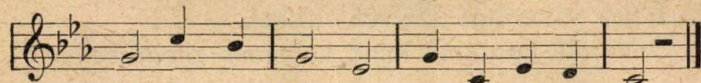
Te ben-ned bíz-tunk é-le-i-től fog-va,
 U-ram, té-ged tar-tot-tunk haj-
 lé-kunk-nak; Mi-kor még sem-mi
 he-gyek nem vol-ta-nak, Hogy még sem

ég, sem föld nem volt for - mál - va,

Te vol-tál és te vagy e - rős Is - ten,

És te meg-ma-radsz min-den i - dő - ben.

2. Az embereknek meg kell, Uram, halni,
Mert azt mondod az emberi nemzetnek :
Legyetek porrá, kik porból lettetek !
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapiak ő elmúlása
És egy éjjelnek átvirrasztása.
3. Haragod miatt napjaink letűnnek,
Eszteink, mint a beszéd, elszállnak,
Gyorsan enyészünk, mint a múltó árnyak
Határinál a hetven-nyolcvan évnek,
Elkisér addig munka, fájdalom,
S ott vár reánk a síri nyugalom.
4. Taníts meg minket, oh Uram, szolgálid,
Hogy múltó voltát tudván a napoknak
Bölcs szívvel éljünk, míg mind-mind lefutnak.
Haragoddal is ne sujtolj sokáig,
Sőt javaiddal minden nap betölts
És jóvoltodból víg énekre költs.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

200.

Dallama: 134. Krisztus feltámadá igazságunkra.

(C. ZSOLTÁR.)

1. Az Úrnak mindnyájan hálát adjatok.
Énekkal, örömgengéssel néki szolgáljatok.
2. Jertek sátorához szívvel-lélekkal,
Szine elé járuljunk mind kellemes zengéssel.
3. Áldjátok, mondjátok: az Úr az Isten,
Mi teremtőnk, mi megtartónk, áldott az Úristen!
(XVI. sz.) (Bogáti F. M.)

201.

(C. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

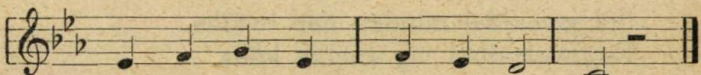
E föl-dön ti min-den né - pek!

Az Úr Is - tent di - csér - je - tek,

E - lőt - te szép é - ne - kek - kel,

Szol - gál - ja - tok vig ö - röm - mel.

2. Mert egyedül ő az Isten, Ő teremtett minket bölcsen,
Neki vagyunk gyermekei, Seregének a hívei.

3. Ő kapuin menjetek be, Hálát adván szívetekbe'
Jertek, menjünk tornácába, Teljes szívből őt imádva.

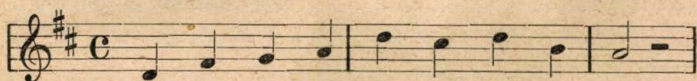
4. Megáll az Ur igazsága, Mindörökké tart jósága,
Kegyessége el nem fogyhat, Míg e világ mindétig tart.

(Sz. Molnár A. átírva.)

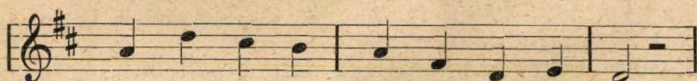
202.

(CV. ZSOLTÁR.)

Dagues P.

Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek,

I - mád-koz - za - tok szent ne - vé - nek ;

Hir - des - sé - tek di - csé - re - tét,
És min - den jó - té - te - mé - nyét,

A nép e - lőtt be - szél - je - tek

Nagy cso - dá - it, me - lye - ket tett,

2. Neki vígan énekeljétek,
Csuda-dolgait dicsérjétek,
Szent nevét magasztaljátok,
Kik csak őneki szolgáltok,
Örüljön a ti szívetek,
Nagy jóvoltát hirdessétek.
3. Atyáinkat is az Úr védte,
A jókat mindég ő-segélte.
Harcban a baj ha ránk szakadt,
Az Úr mindig velünk maradt.
Csak ő hozzá hívek legyünk,
Örökké megtart Istenünk.

(Sz. Molnár A. átírva.)

203.

(CXXIII. ZSOLTÁR.) Dallama: 55. Hozzád jöttünk Uram.

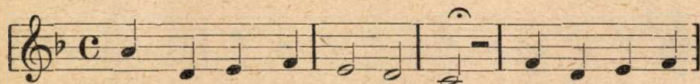
1. Búmba' két szememet az égre emeltem,
Mennybéli erős Úr, te székedre néztem.
2. Bízunk mi csak benned, szemünk csak rád vetjük,
Mig mihozzánk nem térsz, rólad el nem vesszük.
3. Engedj meg bűnünkből, már könyörülj rajtunk,
Mert nagy gyalázatban, szégyenben maradtunk.
4. Látod ez szidalmat, érted ez csúfságot:
Mennybéli erős Úr, hozd el már országod.

(XVI. század.)

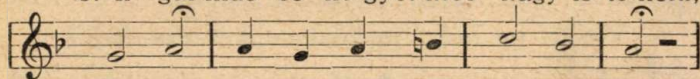
(Bogáti F. M.)

(CXXX. ZSOLTÁR.)

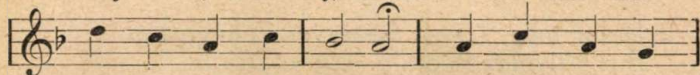
D. Bourgois.

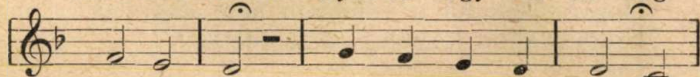
1. Te-hoz-zád tel-jes szív-ből ki-ál-tok szün-
 2. Bű-nös va-gyok, de biz-tat bo-csá-nat-tal
 3. Ir-gal-mas és ke-gyel-mes nagy Is-te-nem,

te-len, E si-ral-mas mély-ség-ből,
 hi-tem, Vi-gasz-ta-ló i-géd-del
 jö-vel, Oh szólj, lel-kem re-ád néz

Hall-gass meg, Is-te-nem, Nyisd meg te fű-
 bú-mat meg-eny-hi-tem. Oh mert ha bű-
 min-den re-mé-nyi-vel. Úgy vár be-teg

le-i-det, Mi-dőn té-ged hív-lak;
 ne-in-ke-t te-kint-ve bánsz ve-lünk,
 szí-ve-m, mint a fel-ke-lő na-pot,

Te-kintsd meg én ü-gye-met,
 Nem lesz ki itt meg-áll-hat
 Mert e-gyet-len sza-vad-dal

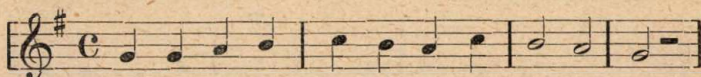
Mert ré-gen ó-hajt-lak.
 e-lőt-ted, Is-te-nünk.
 tu-dom meg-nyug-ta-tód.

(Sz. Molnár A. átírva.)

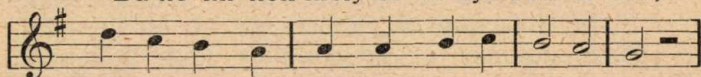
205.

(CXXX. ZSOLTÁR.)

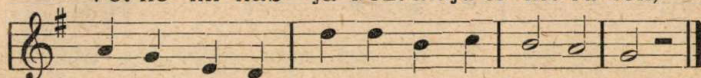
Tinódi Sebestyén.

Bű-ne-im-nek mély ör-vé-nyé-ben ü - lők,

Vét-ke-im hab - ja közt majd el-me-rü-lők,

Bo-csá-na-tért, U-ram, hoz-zád ké-szü-lők.

2. Halld meg, Uram, keserves zokogásom
Bús szívemből ömlő siránkozásom,
Vedd füledbe és értsd meg kiáltásom.
3. Hogyha, Uram, minden bűnért megfizetsz,
Hogyha semmit a vétkekben nem engedsz,
Uram, vajjon léssen-é, akit éltetsz?
4. Én Istenem, csak tebenned remélek,
Bűneimtől szabadíts meg engemet
S kegyelmedért mindörökké tisztellek.

(Tordai J.)

206.

(CXXXI. ZSOLTÁR.)

Dallama : Mostan Uristen.

1. Szívemben, Uram, Hogyha előtted Magamat elhittem,
Ha kevélykedtem, Ha merő nyakkal, Feszés
[szemmel néztem,
2. Lelkem ha eltelt, Ha szemöldököm Szokatlan
[fe.húztam,
Ha erőm felett Nagyobbra néztem, Magam
[mutogattam.

3. Ami Istené Nagy bátorsággal Ha magamra vettem,
Ha nagy ördögi Mesterkedéssel Hirt-nevet kerestem.

4. Zabolán magam Ha nem viseltem, Meg nem
[mértéklettem,
Kivánságimat Ha meg nem szegtem, Szeliden
[nem éltem :

5. Ám, Uram, büntess, Semmit se kimélj, Csakis arra
[kérlek,
Megjobbulásom Szomjuhozását Tőlem sose vond
[meg.

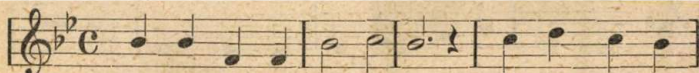
(XVI. század.)

(Bogáti Fazakas M.)

207.

(CXXXVI. ZSOLTÁR.)

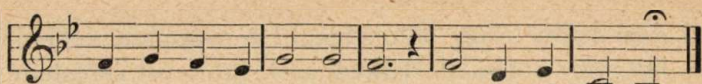
Régi magyar egyházi ének.

1. Di-csér-jé-tek az U-rat, Mert ő ad min-
2. A min-de-nek Is-te-nét, Ki a föld min-
3. Sok-szo-ri in-sé-günk-ből, Ve-szély-től, el-
4. A menny-bé-li nagy Is-tent, Az U-rat, a-

den jó-kat. Ö-rök ir-gal-mat mu - tat
den né-pét Bir-ja mint ö - rök - sé - gét,
len-ség-től, S min-den szük-sé-ge-ink -ből
ki min-dent É - le-tünk-re te - rem - tett,

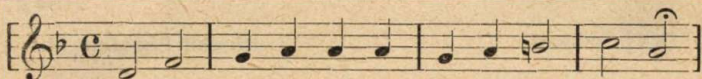
És ke-gyel-mé-be jut-tat. Ál-dott az Is-ten!
Di-csér-jé-tek szent ne-vét. Ál-dott az Is-ten!
Meg-men-tett jó ked-vé-ből. Ál-dott az Is-ten!
I-mád-já-tok, mert ő szent. Ál-dott az Is-ten!

(Tordai J.)

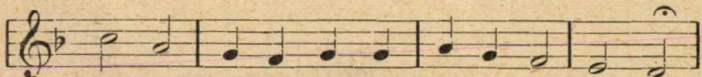
208.

(CXXXVII. ZSOLTÁR.)

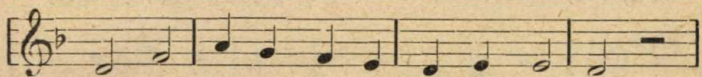
Goudimel Kolozs.

Hogy Ba - bi - lon vi - ze - i mel - lett ül - tünk,

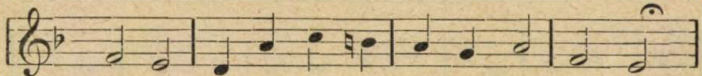
Szent ha - zánk-ért ke - ser - gett ott a lel - künk.

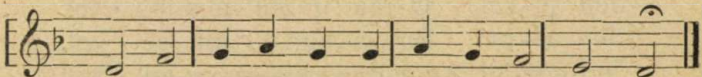
Mert e - ki - vül nincs bol - dog hely se - hol,

Szá - munk - ra nincs a föl - dön több Si - on,

A - zért a nagy bú - bá - nat - nak mi - at - ta

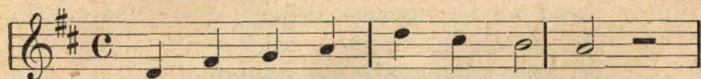
He - ge - dűn - ket füg - gesz - tet - tük fűz - fák - ra.

2. Kik minket ott bús rabigába zártak,
Víg éneket tölünk hiába vártak.
Az elnyomót nem üdvözölte dal,
Nem hangozott előtte diadal.
Foglyok valánk bár és nyögénk a láncon,
De ott csüggénk hitünkkel szent hazánkon.
3. Tapadjon is, ragadjon is le ajkunk,
Ha dalra kél, amíg a lánc csörg rajtunk,
Ha rab földről nem sir szívünk haza,
A szent Siont ne lássuk meg soha!
Nagy Istenünk, állj bosszút végre értünk,
Mert sújtva bár, mi csak benned remélünk.
4. Te Babilon leánya, azt meghiggyed,
Bizony mondom, por-hamuvá kell lenned.
Az Isten él és megfizet neked,
A sziklához paskolja gyermeked,
Pusztulni fogsz, de el nem vész a nemzet,
Megáldja Isten, meg a honszerelmet.

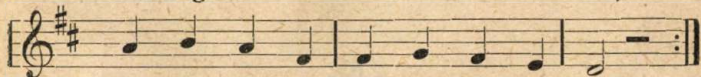
(Szenci Molnár A. Átírta a Ref. Próbaék.)

209.

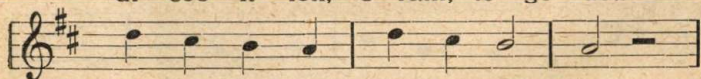
(CXXXVIII. ZSOLTÁR.) D. Bourgois. Világi dallamból.

Di - csér té - ged tel - jes szí - vem,
Ma - gasz - ta - ló é - ne - kek - ben,

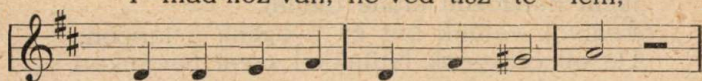
Én Is - te - nem, hir - de - tem ne - ved,
di - cső - it - lek, U - ram, té - ge - det.

És a te szent egy - há - zad - ban

I - mád - koz - ván, ne - ved tisz - te - lem,

Ál - dá - sod - ra én kész va - gyok

S há - lát a - dok né - ked Is - te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged,
Mert megteszed, amit megmondasz.
Ha könyörgök inségemben,
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, Uram dicsérnek,
Mert ismerik igazságát,
Tisztaságát te szent igédnek.

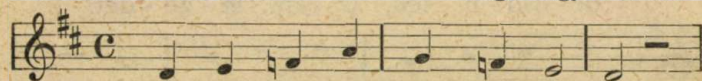
3. Mindennemű szükségemben,
Inségemben megerősítesz,
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez megy a földön itt,
Jó kedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el kezéd munkáit.

(Szenci M. A.)

210.

(CXLIII. ZSOLTÁR.)

Régi magyar ének.

I - gaz - lá - tó szent Úr Is - ten,

Nem árt fegyver, börtön, halál,
Szebb jövőt talál
Az üldözött egyház
És hálát adva
Az Urat szívből magasztalja.

3. Egy Istenünk, egy ^{magyar} ~~édes~~ hazánk,
Áldd meg ~~ezt a földet~~, jó Atyánk!
Itt nyertük a szent örökséget:
Hirdetni az „istenegységet”,
Itt hazánkban, bérc ölében,
A nép szívében
Vert gyökeret hitünk.
Szent e föld nekünk.
Oh áldd meg hazánk, jó Istenünk!

(N. L.)

215.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Szent örömrzésre gyúl, Isten, e ház népe,
Emlékünkbe felvonul mult időknek képe.
Ami benne szép és jó, lelked fényirása,
Ami bús, az oktató : bölcs kezéd vonása.
2. Szent családdá avatál népeid sorából,
Fiuságra kihozál szolgálat házából,
Lobogónknak jelszava volt a hitszabadság,
Szellemünknek főjava a tisztább igazság.
3. Isten, egy igaz való, oszthatatlan egység,
Nincs hozzá több hasonló imádandó felség.
Mint örök tűz élt szívünk mélyében az eszme
S hogy vallhatjuk, ez hitünk drágán nyert győzelme.
4. Im egünkről foszlik szét a nagy átok súlya,
Mely testvérek életét sorvasztólag dulja,
Hitkülönbség akiket egymástól elzára,
Egyé fűzi szívünket szeretet varázsa.

5. Isten áldd meg a hazát tiszta lelki fénnel,
Áldd meg egyhivők házát áldozó erénnyel —
Balsors akit régen tép, hozz rá víg esztendőt,
Megbűnhögte már e nép a multat s jövődöt.

(Krizsa J.)

216.

Dallama : 41. Örök biró.

1. Egy Istenünk, atyáink Atyja,
Ki annyi háborgás között
Megtartál, míg szélverte roncsa
Hajónknak végre kikötött:
Hajónak, napba néző mersznek,
Szent tűznek, mellyel Isten vert meg,
Oh végzetek nagy Istene,
Mi célja volt? Uram, mi volt célod vele?
2. Emelt fővel, merészen, bátran
Hogy hirdettek a Dávidok,
A megtagadt mester nyomában
Lángot küldtél, nem olthatót,
Azért-e csak, hogy rendületlen
Hittel vallhassuk: Egy az Isten,
Csak egy... s imánk könnyárba fult...
Uram, szent kincs, fájó öröm nekünk a mult.
3. Oh jó Atyánk, atyáink Atyja,
Elásva a kincs nem hevert,
De bár utód utódnak adja,
Balsorsunk, jaj, itt is betelt:
Már nem hevit, Átok van rajta?
Vagy csak mi volnánk, büszke fajta,
Könnymüségünkben vakok,
Multunkat (jaj, oh meg ne hallj) megtagadók?!

4. Oh jó Atyánk, atyáink Atyja,
 Bús aggodalmunk jól tudod.
 Ne hagyj, Uram, hogy megtagadja
 Apját, multját a korcs utód.
 Oh tégy csodát, lobbantsd ki lelked,
 Uram, lelkünk nincs, azt adj, lelket:
 A multon csüngő nemzedék
 Találja meg, szeresse meg Egy Istenét!

(P. M.)

217.

Dallama: 100. No minden népek,

<p>1. Világot bíró
 Mennyei bíró,
 Egy örök Isten,
 Akinek itt lenn
 Mindenki minden
 Gondolatáról
 Számot ad híven,
 Mert sziveinkben
 Ülsz törvénszéket,
 Itélőszéket,
 Egy örök Isten,
 Hallgass meg minket.</p> | <p>2. Fojtogat minket
 Égni nem égő,
 Égni nem értő,
 Titkon emésztő
 Bús tüzek üszke,
 Fekete füstje.
 Könny azt nem oltja,
 Csak belefojtja,
 Ott marad üszkös
 Fekete foltja,
 Keserű vádak
 Meredő csonkja.</p> |
|---|---|

3. Keserű vádak
 Meredő csonkja,
 Uram, a lelkünk
 Megülte, fojtja.
 Egy örök Isten,
 Te, ki a szívben
 Ülsz törvénszéket:
 A csonkká égett
 Remények üszkén
 Fájdalmunk büszkén
 Add, rád találjon
 S ott is csak áldjon.

(P. M.)

b) Hazáért és királyért. Koronázásra.

218.

Dallama : 213. Erős várunk.

1. Országol az Isten felettünk,
Mint mennyben legfőbb fejedelmünk.
Ő rendez földi országokat,
Királyokat ad s koronákat.
E világi nagy hatalmak
Általa állnak,
Erőben, békében, győzedelemben,
Nemzetek előtt méltóságban.
2. Ihlesd, Úristen, királyunkat,
Választott koronás urunkat
Erőddel és dicsőséggel,
Mérhetetlen bölcsességgel.
Erős legyen erőd által
És győzhetetlen,
Dicsőségeddel nagy,
És bölcsességeddel
Birja népét mint földi felség.
3. Országlása érjen sok időt,
Mint atyját, tisztelje népe őt,
Ha ellenség támad ellene,
Seregeknek ura, légy vele.
Fegyverének adj diadalt,
Népének erőt,
Koronájának fényt,
S végre mennyekben
Koronázd halhatatlansággal.

(Énekelhető a 72. zsoltár is.)

(Sz. S.)

c) Király végtiszteletére.

219.

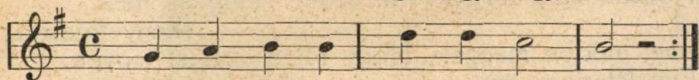
Dallama : 104. Vétkeim halomra.

1. Határt rendelt az Uristen magasságnak, mélységnek.
Végórát tett az életben minden földi felségnek.
Sirba szállnak fejedelmek, ámbár földi istenek,
Kik hallván az Úr szent szavát, leteszik testök
[sátorát.]
2. Szól az Úr az embereknek : porok porba térjetek,
Kik kezdetet élteteknek asszony által vettetek.
S a koronák eltűnnek, királyságok megszűnnek,
De te megállsz, örök Isten, e sors nem hat hozzád
[ott fenn.]
3. Elvégezte már pályáját imé dicső királyunk.
És letette koronáját, melyet viselt, mint urunk.
Mint az égi fényes nap, melytől minden éltet kap,
Áldást hintvén nagy útjára, siet esti szállására.
4. Isten vedd már szent kezedbe lelkét hazánk atyjának,
Engedj a sir kebelébe' békét áldott porának.
Dicső emlékezete legyen hálás érzete
Minden haza-gyermekének, kit szárnyai fedezének.
(Sz. S.)

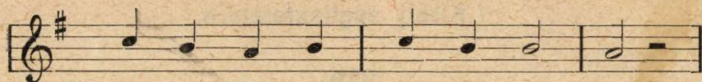
d) Konfirmációra.

220.

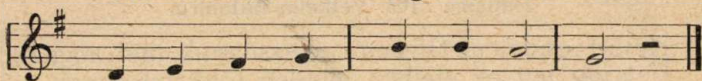
Régi magyar egyházi ének.

Hi-szem, val-lom : egy az Is - ten,
Más és több nem volt és nin - csen,

Ha - tal - má - ban vég - he - tet - len.

El - mé - vel föl - ér - he - tet - len.

2. Ő az Ok, a Cél, a Minden,
Törvényt ott ül bent a szívben,
Szeretet a mennyországga,
Ott mindenki megtalálja.

3. Vallom : Jézus volt a Mester,
Szóval, tettel, szeretettel
Istenhez ki eljuttatott,
Benne bízni megtanított.

4. Hiszek Isten Szent-lelkében,
A sűgalmas ihletésben.
A haláltól mit sem félek :
Istenben az örök élet. Ámen.

(1705.)

(Kmita J., áírta P. M.)

221.

(Ifjak éneke vallástétel előtt.)

Dallama : Mint a szép híves patakra.

Szent Istenem, tekints reám Az egekből kegyesen,
Hozzád kiált fel szívem, szám, Hallgass meg
[kegyelmesen.
Ime, elődbe megyek, Hogy rólad vallást tegyek,
Egy Istenem, egy reményem, kit a minden hirdet
[nékem.
(Sz. S.)

222.

(Ifjak éneke vallástétel után.)

Dallama : 14. Számadásra, vagy 12. Im bejöttünk
templomodba.

Szent hitemről vallást tettem, Te előtted, jó Atyám,
Szentegyházad tagja lettem, Áldásodat add reám,

Holtomig hogy járjam útam

Úgy, amint azt itt tanultam :

Mindig bízva, mindig bátran,

Mindig benned, jó Atyám.

(P. M.)

223.

(Gyülekezet éneke vallástétel után.)

Dallama : 252. Térj magadhoz.

1. Oh, ki biztató sudárba Indítsz selymes lágy vetést,
Ki a fáradt vén világba Tüzet küldesz s erjedést :
Im a rétnek selyme szólt, Új tüzeknek lángja szórt
Új hitet, hogy szent vallásunk, Atyánk, a mi
[fellegvárunk.

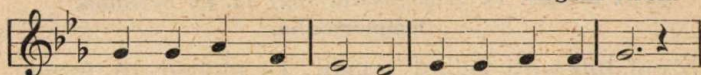
2. Oh te tartsd meg, oh te védj meg Ezt a féltett
[szép vetést,
Ezt a vérünkből kicsurrant Veled irott szent kötést,
A lelkünkből lelkezett S veled ím ölelkezett,
Örök Isten, tartsd meg, védj meg, Növeld velük
[dicsőséged.

(P. M.)

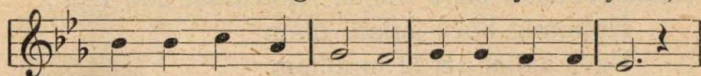
e) Esketésre.

224.

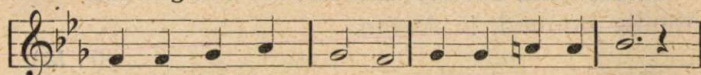
Régeni Áron.

Szí-ve-ket meg-ál-dó é-des jó A-tyánk,

Bol-dog dob-ba-nás-ban száll hoz-zád i-mánk.

Szí-ve-ink-be ír-tad leg-szebb tit-ko-dat,

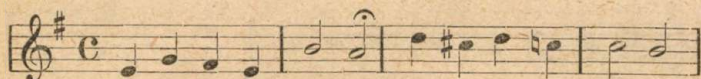
Oh te töltsd be, mit most két szív itt fo-gad.

2. Boldogságot, áldást, adj Uram, nekik,
Akik egymás terhét itt most fölveszik,
Akiket egymásnak jegyzett el szívük,
Add, egymásban leljék boldog édenük.
3. Egy ember félemler, egy ajk nem ajak,
Minek élsz, ha vágyad vágyra nem fakad?!
Minek volna szív és minek a kebel,
Dobbanatra ha nem dobbanat felel?
4. Ne keress magadban boldogságot itt,
Boldog itt csak az lesz, ki mást boldogít.
Boldogságát hogyha másba lelte fel,
Üdvéből ki nem fogy holtig a kebel.
5. Sziveket megáldó édes jó Atyánk,
Boldog dobbanásban száll hozzád imánk:
Szíveinkbe irtad legszebb titkodat,
Oh te töltsd be, mit most két szív itt fogad.
(P. M.)

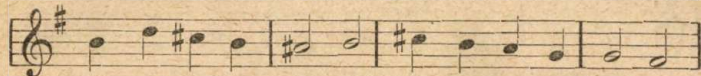
f) Egyházi tisztviselő választásakor.

225.

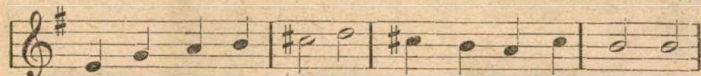
Régi magyar egyházi ének.

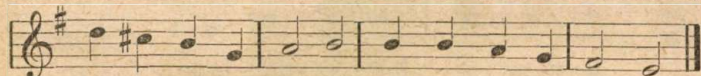
Há-la - a - dá - sunk - ban ró - lad em - lé - ke - zünk,

Ke - gyel - mes Is - te - nünk ! Té - ge - det tiszt - te - lünk,

Te nagy jó - vol - to - dért Ál - dunk, ma - gasz - ta - lunk,

Ez ne - künk a föl - dőn Leg - szebb hi - va - ta - lunk,

2. Jelenj meg közöttünk, értsd meg szándékunkat,
Te nevedben tartjuk tanácskozásunkat,
Tiszta szívből kérünk téged, teremtőnket,
Hallgasd meg kegyesen esedezésünket.
3. Gerjeszd fel ígédnek szerelmét lelkünkben,
Szent lelked szentségét áraszd el szivünkben,
Adj igaz értelmet s tudományt elménkben,
Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.
4. Szorgalmat, kitartást elkezdett dolgunkban,
Végig megmaradást adj hivatalunkban.
Készséget, hívséget felvállalt tisztünkben,
Egymás szeretetét tartsd meg szíveinkben.

(XVI. sz.)

(Sztárai Mihály.)

g) Pap beiktatásra.

226.

Régeni Áron.

Pász-to-rok-nak pász-to-ra, Nagy-ha-tal - mú
Is - ten! Né - pe - det te nem ha - gyod
Ár - ván, ő - ri - zet - len. Lan - ka - dók - nak
te vagy a lan - ka - dat - lan ő - re,
Té - vely - gők és csüg - ge - dők
Út - ra - té - ri - tő - je.

2. Örök Isten, oltalmad mindétig megőrzött,
Öröködbe most is im állítottál őrzőt,
Hadd legyen a pásztorunk, hadd legyünk a nyája,
Legyen akit kövessünk s hallgassunk szavára.
3. Add, Uram, hogy csurranó méz peregjen ajkán,
De a bajban keményen álljon meg a sarkán.
Szívében a szeretet csipkebokra égjen,
S ostora a hitlennen végtől végig érjen.

4. Ne csak könyvből olvassa, amit mond az irás,
Szépen szóló szavakból nem lesz burjánirtás.
Mutassa meg magyarán, mi a munkabírás ...
Példaadó szeretet, — jobb pap ennél nincs más.
5. Így lobog fel, csak ez a Mózes csipkebokra,
Omló forrást csak ez üt ránk, a szomjazókra,
Így leszen az Egy Isten neve mindig áldott,
A mi kicsiny egyházunk Istentől megáldott.

(P. M.)

h) Templomszentelésre.

227.

Dallama : 152. Álmotokból, vagy 147. Szálljon buzgó.

1. Nagy Isten, kit bé nem fognak az egeknek egei,
Lábad alatt világoknak sűrögnek a seregi,
Szállásodul nem szolgálhat semmi fényes palota,
Mit az ember roskadandó sárból összealkota.
2. Mégis a mi érted égő szerelmünknek jól esik,
Jól esik, hogy dicsőséged falaink is hirdetik
S bár himnuszra, hirdetésre dicsőséged nem szorult,
Bizodalmunk köszírt, neked raktunk rá kőkoszorut.
3. Hadd legyen hát ez a templom üdvösségünk kapuja,
Te kezедhez békéltünknek tetre hívó tanuja,
Élő Isten, tedd élővé ezeket a falakat,
Hozzád téрни, benned élni holtunkig hogy hívjanak.

(Átírta : P. M.)

i) Harangszentelésre.

228.

Dallama : 14. Számadásra.

1. Uram, akit mennydörögve hirdet zúgó zivatar,
Kit szívünkbe dobbant ezer titkos égi zenekar,
Hirnökiddel versenyezni,
Hatalmadról himnuszt írni,
Szerelmedet szívbe sírni.
Emberi hang hogy akar ?

2. Úgy akar, hogy harangszóba önti hálaénekét,
Harangszóval híja hitre hitevesztett életét,
Ércnyelveken szól, hogy néked
Hirdethesse dicsőséged.
Örök Isten, őrizd hát meg
Az ércnyelvek erejét.

3. Aki él, hogy hitre híja, sirassa a holtakat
S űzze el a fellegekben leskelődő árnyakat...
Bűneinknek meggyült mérgét,
Balsorsunknak bús keservét,
Új harangszó, verd szét, verd szét,
Hallasd, hallasd hangodat!

(P. M.)

j) **Járványos időben.**

229.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg az én.

1. Siralomvölgy, bánatország lettünk, Istenem,
Vak vadásznak, rút halálnak forgunk tőriben.
Szép napodnak áldott fénye ránk hiába néz,
Sarkunkban a vaktán vágó álnok sanda vész.
2. Tudtuk, Uram, életünk hogy hajszálon forog.
Tudtuk, várja zsákmányát a tátongó torok.
Mérgét azért ily gonosznak mégse gondolók,
Szüntesd, Uram, szüntesd már meg szörnyű ostorod.
3. Aggodalmunk, rettegésünk már-már megemészt,
Irgalomnak nagy Istene, küldd el már a vést.
Hogy ha bűnünk büntetése, tégy törvényt velünk,
Csak ez álnok vak vadásztól mentsd meg életünk.

(P. M.)

k) Tartós eső, árviz idején.

230.

Dallama: 252. Mire bánkódol.

1. Oh mindeneknek örök kútfeje,
Kinek kezéből száll a földre
Áldás és pusztulás,
Oh Hallgass meg, szabadíts meg,
Nézz alá a szenvedőkre.
2. Egednek megnyilt csatornáiból.
A pusztulásnak árja foly, foly
Feltartóztatlanul.
Oh állítsd meg, szabadíts meg
Az inségnek karmaiból.
3. Oh mindeneknek örök kútfeje,
Kinek kezéből száll a földre
Áldás és pusztulás,
Oh hallgass meg, szabadíts meg,
Nézz alá a szenvedőkre.

(P. M.)

l) Szárazságban.

231.

Dallama: 112. Én Istenem halld meg az én.

Jó Atyánk, kit fellegek közt sejt a képzelet,
Dördítsd meg a fellegtábort bús fejünk felett.
Gyógyítsa be balzsam-cseppje földünk sok sebét,
Áldhassuk az áldásoknak áldott Istenét.

(P. M.)

232.

Dallama : 179. Uram, ki búsulsz.

1. Uram, ki a felhőnek útat írsz
S iramlását elrendeled,
Ki törvényt szabsz a szélfuvásnak is
S áldott esőt fakaszt villámkezed :
Im elepedt földed kérve kér,
Esdekel az égi cseppekér',
Küld le már áldásod,
Oltsd el a földön fölfakadt
Tátongó szomjakat.
2. Uram, ki vágyainknak szárnyat adsz
S a gondokat elrendeled,
Ki számon kérsz minden szívdobbanást
S tudod, keblünk mért fáj, miért eped :
Oh tekints ránk, néped kérve kér,
Esdekel a balzsamcseppekér',
Küldd le már áldásod,
Oltsd el a szívben fölfakadt
Emésztő szomjakat.

(P. M.)

m) Inség, aszály, tűzcsapás, földrengés idején.

233.

Dallama : 179. Uram, ki búsulsz.

1. Uram, panaszra járulunk eléd :
Lángostorod reánk' csapott,
Hogy könnyeinknek ásson árkokat,
Uram, azért kel hát csak fel napod ?
Oh jaj nekünk, a pusztulásnak
Kopói mind ránk támadának,
Mindenünk oda lesz !
Oh jaj, ha ég-föld ellenünk,
Uram, ki lesz velünk ?

2. Ki lesz velünk, ha megtagadsz te is,
 Hol lesz számunkra kegyelem?
 Gyermekek ha botlik s téves útra tér,
 Ki fogja pártját, hogyha atyja nem?
 Oh sujts, Atyánk, érdemünk szerint
 Szabj büntetést s megtérünk megint,
 Csak magad el ne hagyj,
 Ég-föld ha minden ellenünk,
 Uram, te légy velünk.
3. Te légy velünk, a vésznek szabj határt
 S feledtesd el a pusztulást,
 A megcsúfolt remény-csonkokra hozz
 Vidám jövőt, boldog megújulást.
 Oh, adj erőt — add megértenünk:
 Az Úr ha sújt — akkor is velünk,
 Fölemel, nem hagy el,
 Ha ég-föld összedűl, szakad,
 Az Úr velünk marad.

(P. M.)

n) Jégveréskor.

234.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

1. Mit sirassunk, oh nagy Isten, földjeinket-e,
 Csapásverte földjeinkért bűneinket-e?
 Ostorodnak sok csapása már szívünkig ért,
 De előtted nem mondhatjuk: nem tudjuk, miért.
2. Bűneinknek sokasága égig felhatott,
 Fellegekkel borítá el a fényes napot;
 Szép világod rendje ellen annyit vétkezénk,
 Hogy haragra gyűladt immár ellenünk az ég.

3. Megdördülnek fejünk felett a bösz fellegek,
S ránk szakadtak a földünket pusztító jegek,
Lángostórral járt fölöttünk bosszus angyalod :
Úgy büntetsz te, Uram, minket, amint akarod.
4. Bűneinkért sirunk azért most keservesen,
Most keresünk, Uram, téged töredelmesen,
Leborulunk te előtted csapásod alatt,
Esdve kérünk: ne felejtsd el nagy irgalmadat!

(Fejes István.)

o) **Hála bő termésért.**

235.

Dallama : 195. Dicsérünk téged Isten.

1. Jöjjetek, oh jöjjetek, Minden rendű emberek,
Áldozatra hozzatok Buzgó hálaszózatot,
Istenünknek zengjete Hangos hálaéneket.
2. Áldásoknak Istene, Éltünk üdve, mindene,
Áldásod van mindenben Itt e földi téreken,
Itt a föld és fenn az ég Ittasult örömben ég.
3. Lám a föld, hogy illetéd, Nyitja kincses kebelét,
Dús határon ért kalász, Melynél szebbet nem
[találsz.
Még az ég is sugarát boldogan bocsátja rád.
4. Áldott, áldott légy ezért, Szent Atyánk, e kincsekért,
Hadd lehessünk érte itt Arra méltó gyermekid,
S hogyha béborul napunk, Hozd fel újra nappalunk.

(Átírta : P. M.)

p) Hála áldásos eső után.

236.

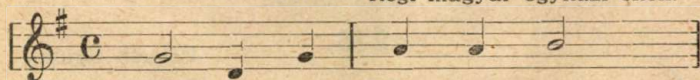
Dallama: 189. Mint a szép híves patakra.

1. Hála, hála nagy nevednek, Menny, föld erős Istene!
Téged áldunk, magasztalunk, Hitreményünk
[mindene,
Mert imánk meghallgattad, Földjeink megáztattad
Az ég enyhe harmatával, Kegyelmed gazdag-
[ságával...]
2. Búslakodtunk, csüggedeztünk Az aszály-csapás miatt,
Mely hervasztva dúlt mezőnkön, Félve,
[mindent learat...]
Imánk félve rebegett, Sóhajtoztuk nevedet:
„Jó Istenünk! oh légy velünk, ha nem segísz,
[mi elveszünk!“...]
3. Ah, mily gyöngé. mily erőltlen a mi gyermeki hitünk.
A legkisebb vész viharra Kishitüleg csüggedünk!
Pedig, hol a veszély nagy, Te ott legközelebb vagy!
Szólsz viharnak és veszélynek S kártétlenül
[elenyésznek.]
4. Hála, hála nagy nevednek stb. (1. versszak.)
(R. G.)

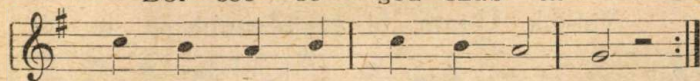
q) Tavasszal.

237.

Régi magyar egyházi ének.

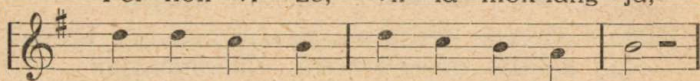
Di - csé - ret di - cső - ség,
Böl - cse - sé - ged szab itt

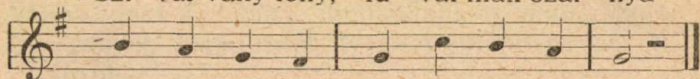
U - ram, a te nagy ne - ved - nek.
ég - nek, föld - nek ö - rök ren - det.

Fel - hők vi - ze, vil - lá - mok láng - ja,

Szi - vár-vány fény, fu - val-mak szár - nya

Az Ur e - lőtt száll, őt szol - gál - ja.

2. Ébredő tavaszban a természet ékessége,
Tenger, föld, szigetek s a csillagos ég szépsége;
Bársonya a hímes mezőknek,
Virágai halomnak, völgynek:
Himnuszt zengeni teremtődtek.
3. Emberek, Istennek remekei itt e földön,
Ajkatok is immár hálaszóra felzendüljön!
Lám az Istent nyilván látjátok,
Mert kitölté lelkét ti átok,
Teremtőtöket imádjátok.
4. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás
Az eget Urának légyen örök magasztalás,
Kiben soha változás nincsen,
Légyen tőlünk áldott az Isten,
Ránk a mennyekből áldást hintsen.

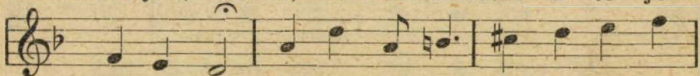
r) **Vetés idején.**

238.

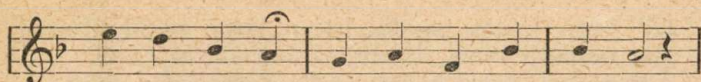
Péterffi Gyula.

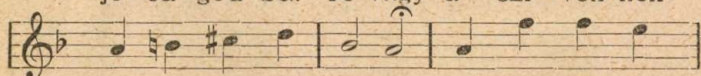
Vet-jük, U-ram, bi - zo - dal - munk a te jó -

vol - tod - ba; Ve - tünk, U - ram, bíz - va a te

jó - sá - god - ba. Te vagy a szí - vek - nek

meg - vi - gasz - ta - ló - ja; Te vagy az ál -

dá - sok ál - dott meg - a - dó - ja.

2. Nélküled a magvetés csak hiábavalóság,
Nélküled itt minden oknélküli hívság,
Hasztalan turja fel ember a világot,
Hiába a munka, ha te meg nem áldod.
3. Add, Uram, hogy a barázda megfizessen bőven,
Telt kalász a gazdát várja dús mezőben,
Add, Uram, a szív is, ez a tört barázda
Szent ígédnek magvát hajtsa dús kalászba.

(P. M.)

s) **Őszi ének.**

239.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

1. Hullnak, hullnak, egyre hullnak a falevelek,
Mулnak, mulnak, jaj de mulnak napjaink velek.
Istenem, de örökösnek indult hajnalod,
S már a vésznek, pusztulásnak szele ránk csapott.
2. Új élet a hült barázdán vajjon támad-é,
Életet az elmulásban ember várhat-é,
Reményének romlott roncsán megtalálhat-é,
Istenem, a pusztulásban vajjon ott vagy-é?

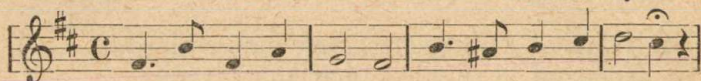
3. Ott vagy, Uram, szóltál, Uram, bent megdobbanál.
 Aki benned bízik, Uram, annak nincs halál.
 Törvényed, hogy minden élet örök sírba száll,
 De nem hal meg, aki téged ott is megtalál.

(P. M.)

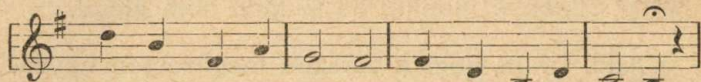
t) Téli ének.

240.

Péterffi Gyula.

U-ram, a - ki fe - hér ru - hát adsz a föld - re,

Me - leg ta - ka - rót a fá - radt szender - gő - re.

Tu - dod, re - ánk mi - nek jó tél,

Ta - ka - rót rá mi - nek szót - tél.

2. Tanuivá tettél a te hatalmadnak,
 Pártfogoltjaivá szerető karodnak,
 Zord idő ha mérgét ontja,
 Fent az Úr és van ránk gondja.
3. Kemény zimankónak kifáradt a mérgé,
 Szendergő szemekből láng csap fel az égre:
 Véget ér zord siri álmunk,
 Lesz vidám feltámadásunk.

(P. M.)

u) Utazáskor.

241.

Dallama : 189. Mint a szép híves patakra.

1. Istenem, a te nevedben kezdem felvett utamat,
Mint egy vándor védelmedben vetvén bizodalمامat.
Reád bízom életemet, kedvesim s mindenemet,
Segélj feltett szándékomban, légy vezérem
[járásomban.
2. Ne vigy, Atyám, kísértetbe utazásom folytában,
Véletlen s káros esetbe jó szándékom céljában,
Utmutatóm légy nekem, nappal kegyes vezérem,
Oltalmazz az éjtszakában, fáradt testem
[nyugvásában.
3. Segélj, hogy felvett útamát boldogul elvégezzem,
S előttem levő célomat tévén, hasznát érezzem.
Szent neved áldásával és magasztalásával
Térjek vissza kedvesimhez, kiket kegyességed fedez.
(Sz. S.)

v) Csapások idején.

242.

Kuruc dal.

Én U - ram Is - ten, be - fe - lé néz - ve
Le - haj - tolt fő - vel ál - lunk e - lőd - be,
Ke - se - rü - ség a szí - vünk - ben
Úgy el á - ra - dott, A - lig, a - lig

lát - juk tő - le, mért sujt ha - ra - god.

2. Ostorod, Uram, látod hová vág.

Látod, hogy mi bánt, látod, bent mi rág,
Vágjon hát ki irtó késed minden kelevényt,
Minden önző konok-magyar *ej-mit-bánom-én-t*.

3. Ostorod, Uram, látod, hova vág,

Ne kiméld tőlünk, vágd csak, jobban vágd.
Ostorozd ki belőlünk az egymásmegevést,
Ostorozd a pulyaságot, hitvány csüggedést.

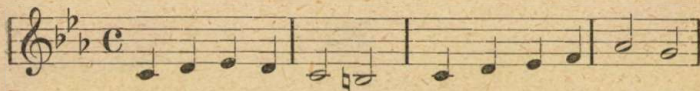
4. Jaj, mert hogyha fáj, tán fölébredünk,

Azt, amink ma nincs, lelket, azt veszünk.
Akkor aztán szakadhat ránk bármilyen csapás,
Él az Isten. Ő is ott lesz, Mit bánunk mi mást?!

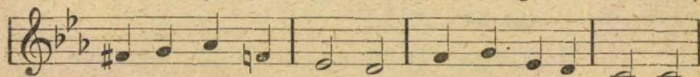
(P. M.)

243.

Régeni Áron.

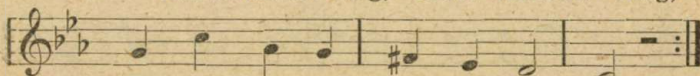
A mélységből, U-ram, Halld meg ki-ál-tá-sunk,

Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsulásunk.

Lel-künk be - teg, cson - tunk re - meg,

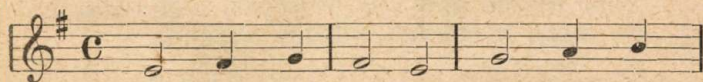

É - lő Is - ten é - píts te meg.

2. Szomjú szarvas várja szomja eloltását,
Szomorodott szívünk búja elosztását.
Kútad, Uram, tárd fel, nyisd meg,
Útad, Uram, mutasd már meg.
3. Mutasd már meg, Uram, merre, mire várjunk,
Mért törted le téged kereső két szárnyunk?
Anélkül az élet sem kell,
Élő Isten, emelj már fel.
4. A mélységből, Uram, halld meg kiáltásunk,
Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsulásunk,
Csontunk remeg, lelkünk beteg...
Élő Isten, gyógyíts te meg.

(P. M.)

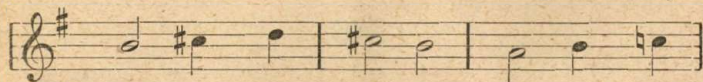
244.

Mos - tan Ur - is - ten, hoz - zád ki-

ál - tunk ke - se - rü - sé - günk - ben,

Hall-gass meg min-ket kö - nyör - gé-

sünk - ben, ily nagy szük - sé - günk - ben.

2. Te vagy Istenünk, téged tisztelünk, atyáinknak Atyját,
Urát az égnek s a mindenségnek, népeknek királyát.

3. Miért, Uristen, mostan mi reánk mindenek támadtak,
Sok szenvedéssel háborogtatnak, mindennel
[rontanak ?]

4. Miért minékünk mindezek ellen segítségünk nincs,
Azért csak reád vetjük szemünket, felséges Uristen.
(Régi Ék. 418. 1.)

245.

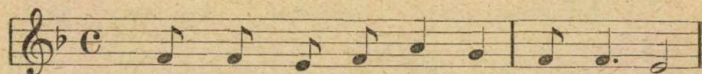
Dallama : 85. Uram terhednek.

1. Örökkévaló! Súgárzó fényözön,
Ki ragyogva gyúlsz világok felett,
Oh súgározd be sorsunknak éjjelét,
A vak sötétben gyújts szövétneket.
2. Légy tűzoszlop a rémes éjszakában,
Amelyre hittel föltekinhetünk,
S ha vészek hánynak, kétségek gyötörnek,
Ne hagyj magunkra, világíts nekünk.
3. Vezess, vezess a szörnyű éjszakából
Derengje hajnal sorsunk bús egét,
Tündöklő fénye süssön föl napodnak :
Megsemmisüljön minden, mi setét.

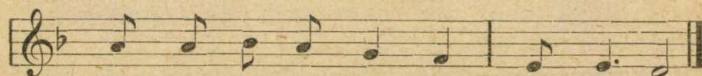
(Ü. K.)

246.

Régeni Áron.

Ba - bi - lo - ni sö - tét vi - zek - nek

Szo - mor - gok part - ján vár - va, vesz - teg.

2. Babiloni sötét vizeknek
Bús mormolási nem eresztnek.
 3. A gond a lelkem leteperte,
Vak kétség bús bilincsbe verte.
 4. Mérgét a lánc vérembe marta,
Csak isten-kéz ha segít rajta.
 5. Babiloni sötét vizeknél,
Uram, itt hagyta, elfeledtél.
 6. Babiloni sötét vizekben
Csak forgok, forgok önfeledten.
 7. A szörnyü néma rettenetben
Látomások Lázárja lettem.
 8. Amit szerettem, elfeledtem,
Magamnak jaj, csak roncsa lettem.
 9. Babiloni sötét vizekben
Igy lesz, Uram, hát szörnyü veszttem ?
 10. Ne hagyj Uram, ne hagyj itt engem
Babiloni sötét vizekben.
- (P. M.)

z) **Iskolai ünnepeken.**

247.

(Tanév-megnyitásra.)

Dallama : 192. A Sionnak.

Uram, szomjan vár megújulást
Nálad, benned szívünk.
Uram, üsd meg az omló forrást
Ez évben is nekünk.
Oh boldog nép mi, kútjaidnál
Megülnünk engeded,
De szeretted, hogy szomjat adtál,
Áldott legyen neved.

(P. M.)

248.

Dallama : 74. Jó Uristen.

Hajnalán az esztendőnek
Szálljon hozzád hála-ének,
Istene az érkezőknek,
Oltalma az elmenőknek.
Olts szívünkbe szomjuságot,
Útjaid megjárni vágyót,
Olthatlan buzgóságot.

(P. M.)

249.

(Gyermekeknek évváróra.)

Dallama : 33. Mennyben lakó.

Búcsúzóra kicsiny serged,
Uram, összeseregeltt.
Áldott légy, hogy megtartottál,
Mindig, mindig velünk voltál.
Add, Uram, hogy megtarthassuk,
Ami sok jót itt tanultunk.
Minden cseppje vérré váljék,
Belőlünk hogy ember váljék.

(P. M.)

X. Vigasztaló énekek.

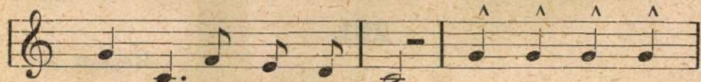
250.

Indulószerűen.

Régeni Áron.

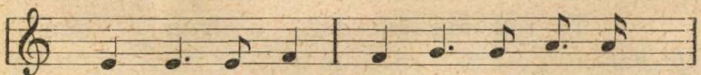
Ve-lünk az Úr! Eny-hűlj meg, ár - va szív,

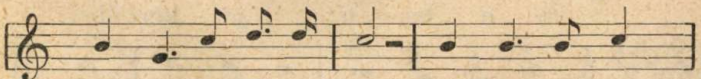
Sor-sod bár mos-to - ha, Csak légy i - gaz,

csak légy min-den-ben hív, s el nem merülsz so-ha.

Hí - vét az Úr meg - lá - to - gat - ja,

pró - bá - ra úgy te - szi S ki el - me - rül

a bán-ta-lom-ban, ju-tal-mát el-ve-szi.

2. Velünk az Úr. Dobbanj meg, árva szív
 S zengj hálaéneket.
 Súgallatát, mely új életre hív,
 Oh hallgasd meg s kövesd.
 Balsors akit borús haragban
 Oly sok próbára tett,
 Magára eszmélt öntudatban
 Esd most már új eget.
3. Velünk az Úr! Kiálts fel árva szív
 S győzelmi dalt dobolj.
 Hallod, hallod, Babilonból kihív,
 Nem vagy, nem vagy fogoly!
 A lánc, amely csontodba marta
 Mérgét, a porba hull,
 A pokloknak sincs már hatalma:
 Velünk, velünk az Úr!

(P. M.)

251.

Régeni Á.

Mi-re bán-ko-dol, oh te én szí-vem,
 Tö-röd ma-ga-dat o-lyan i-gen
 im a tes-ti jó-kért?!

Biz-zál csak a jó Is-ten-ben,
 ki u-ral-ko-dik menny-ég-ben.

2. Nem hágy el az Uristen tégedet,
Tudja ő minden szükségedet,
Mind e világ övé;
Bizzál minden inségedben
Csak az egy nagy Uristenben.
3. Én Uram és én Istenem te vagy!
Szegény szolgálodat, engem ne hagyj!
Oh én édes Atyám!
Én te szegény fiad vagyok,
Bízni másban én nem tudok.
4. Nem kérek én tőled gazdagságot,
Ami szükségem, azt jól látod,
Te mindeneket tudsz.
Uram, én csak arra kérlek,
Mindig, mindig veled légyek.

(Régi Ék. 332.)

(Sachs-Földvári J.)

252.

Régi magyar ének.

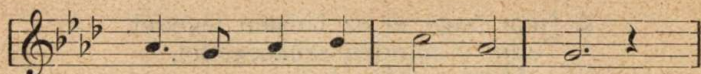
Térj ma-gad-hoz, drá-ga Si - on,
Ki A-tyád-ként fel - ka - rol - jon

Van még né - ked Is - te - ned,
S szí - vét osz - sza meg ve - led!

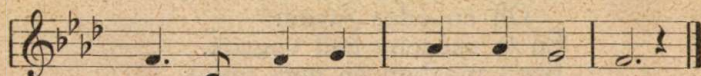
Azt bün - te - ti, kit sze - ret,

Más-kép az nem is le - het!

Si - on ezt hát jól gon-dold meg

S szabj ha - tárt bús gyöt - rel-med-nek.

2. Hullámok ha rémítenek Mérhetetlen víz felett
S a habok közt szíved remeg. Hogy sirod is ott leled,
Ha aludni látod őt, Ki reményed és erőd.
Sion, soha se feledd el, Ő megvívhat tengerekkel.
3. Bár hordozzad zsarnok láncát, Érjen kinos rab-halál,
Ha hitedet el nem játszád, Utad égbe nyitva áll!
Örvendj mindig és vigadj, Emlékezz, ki népe vagy.
Sion, nincs több Isten egynél, Benne hát ne
[kételkedjél.

(Gályarabok éneke.)

253.

Dallama : 283. Megszabadultam már.

1. Szánja az Uristen, híveinek romlását
Az ő fiainak, leányinak balsorsát.
Noha most eltüri,
De el nem szenved
Nagy szidalomvallását.
2. Kegyelmes az Isten, nem ver örökké minket,
Egy szempillantásig hagyott most csak el minket,
De örökké való
Irgalmasságából
Ismét felemel minket.

3. Azért, keresztények, ne essünk most kétségbe,
Erős bizodalunk legyen csak az Istenben.
Bizony majd meglátjuk,
Istent megtaláljuk
Még ez földön éltünkben.

(1566.)

(Szegedi Gergely.)

254.

Dallama : 106. Reménykedő szívvel.

1. Semmit ne bánkódjál, Krisztusnak serege,
Mert nem árthat néked senki gyűlölsége,
Noha ez világnak rajtad gyűlölsége,
Nem hagyhat szégyenben Isten öfelsége.
2. Királyi nemzet vagy, noha te kicsiny vagy,
Az Uristen előtt bizony te kedves vagy.
Agyarkodva futhat a világ utánad ;
Ha Istenben bízol, neked az nem árthat.

(XVI. század.)

(Szkárosi Horváth András.)

255.

Dallama : 144. Isten szent lelke.

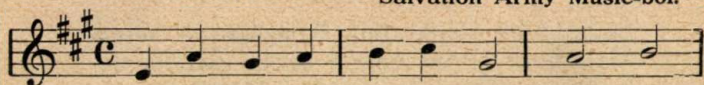
1. Merj, élni merj, föld gyermeke,
Természet titkos remeke,
Parazsat rejtő porhüvely,
Porköntösödben élni merj !
2. Lelked az Ég lehellete,
A mennyet hozd a földre le.
Porköntösöd ha földre ránt,
Szárnyad van, bontsd ki és ne bánd.
3. Szárnyad van, lelked, hogy lebird,
Ha rád szakadt, a bajt, a kint.
Föl, tette hív az égi kar,
A bátraké a diadal.

4. Merj, élni merj, föld gyermeke,
A mennyet hozd a földre le.
Ez-é az út, ez-é a cél,
Ne kérdd: szeress, bizzál, remélj!

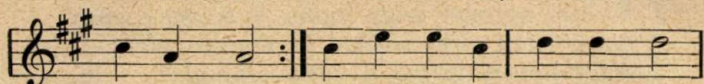
(Longfellow-P. M.)

256.

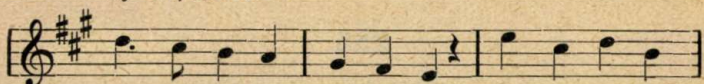
Salvation Army Music-ból.

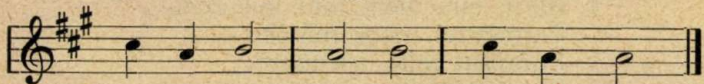
Em-ber ter-vez, o-da lesz — Kezdd el
Em-ber-nek a sor-sa ez, Kezdd el

új-ra, kezdd — Rosszul fog-tad, el - ve - szett,
új-ra, kezdd!

Más - sal is már meg-e-sett. Él az Úr fe-

jed fe - lett, Kezdd el új - ra, kezdd.

2. Azt ne mondd: Mért kezdeném?!
— Kezdd el újra, kezdd!

Nincs már abban, nincs remény.

— Kezdd el újra, kezdd!

Ember, ember, ébredezz,

Kishitűn ne csüggedezz,

Fent az Úr, nem érted ezt?

Kezdd el újra, kezdd.

3. Hogyha minden elveszett,
Kezdd el újra, kezd!
Nemzedék elvérezett,
Kezdd el újra, kezd!
Ember, hát nem érted ezt,
Máshol, már több is veszett?
Él az Úr fejed felett:
Kezdd el újra, kezd!
4. Várjon bár rád száz kereszt,
Kezdd el újra, kezd!
Bárha kebled vért ereszt,
Kezdd el újra, kezd!
Vért ereszt, hát vért ereszt,
Ember, csakhogy értsd meg ezt,
Itt e földön vérted ez:
Kezdd el újra, kezd!

(Angolból P. M.)

XI. Záró énekek.

257.

Sullivan Arthur.

U-ram, ke - gyel-med pit - va - rán ko-
pog-tunk, U-ram, föl - saj - gott resz-ke-
tő sza-vunk, Ne hagyj, ne hagyj két-
ség-ben el - e - ped - nünk, Ne hagyj ma-
gunk - ra, ál - dott Is - te-nünk. Á - men!
(P. M.)

258.

Dallama : 257. Uram, kegyelmed.

Uram, szavadnak harmatát fölittuk.
Eltikkadt lelkünk újra éledett,
A csüggedésnek nincs hatalma rajtunk.
Ember, remélj, veled van Istened. — Ámen.
(P. M.)

259.

Dallama : 257. Uram kegyelmed.

Uram kitártuk reszkető szívünket,
Uram, te látod, ott bent hogy mi fáj.
Oh küldj nekünk vigasztalást sebünkre,
Irgalmas Isten, kelj közinkbe már. — Amen.
(P. M.)

260.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

Igazságnak nagy Istene, halld meg népedet,
Fájdalmunkban görnyedezve hívtunk tégedet.
Adj nekünk már vigasztalást, emelj fel megint:
Mebűnhődtük, jaj de meg már minden bűneink.
(P. M.)

261.

Dallama : 192. A Sionnak.

Magasra szállj, szívünknek lángja!
Mért — mért imbolyganál?!
Az alkotó karját kitárta:
A láng a lángra vár.
Az egy Istennek légyen hála,
Szívünk örömben ég.
Szívünk, Uram, reád találta,
Megnyilt, megnyilt az Ég!

(P. M.)

262.

Dallama : 14. Számadásra, vagy 12. Im bejöttünk.

Végzetetlen irgalmadban bizakodva hívtalak,
Uttalanúl bújosóknak csillagfénye vártalak.
Fásult szívvel aki jártam,
Érzem, végre rád találtam.
Oh, ki mindent jóra fordítsz, hálás szívvel áldalak.
(P. M.)

263.

Mátéfi Ferencz.

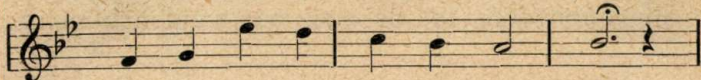
U - ram! Te - hoz - zád szállt i - mánk,

U - ram, te lá - tod, bent mi bánt,

Ne hagyj el min - ket, oh ne hagyj,

Ne - ved ne - künk fegy - ver - nek add.

Ne - ved ne - künk paj - zsunk le - gyen.

Hall - gass meg jó A - tyánk. Á - men.

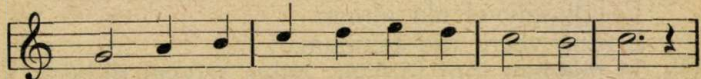
(P. M.)

264.

The Salvation Army Music-ból.

Re - mélj, re - mélj, lel - kem, ne csüg - ge - dezz,

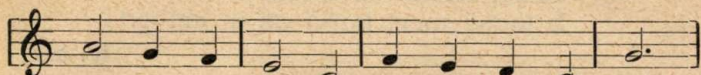
Meg - hall - ga - tott az Úr, mi - nek re - megsz?

Ke-gyel-me meg-tart s ő - riz si - ro - dig,

Ki ben - ne bí - zik, nem csa - lat - ko - zik.

Mi - től re - meg - nél lel - kem, hát ne félj,

Meg - hall - ga - tott az Úr, re - mélj, re - mélj.

(P. M.)

265.

Dallama : 33. Mennyben lakó.

Én Istenem, téged vártunk,
Itt szívünkben megtaláltunk.
Atdál nekünk élő hitet,
Benned bízó bátor szívet.
Egész világ ha összedül,
Álljuk meg a bajt emberül,
Ne kérjük, a holnap mit rejt,
Rendületlen álljunk mi helyt!

(P. M.)

266.

Dallama : 96. Én Istenem.

Meghallgatál,
Vigasztalál
Nagy Istenünk.

Oh te ki fent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk.

(P. M.)

267.

Dallama : 211. Áldjad én lelkem.

Szent Atyánk, megenyhülést nyert
Hajlékodba bús szívünk.
Oh, hogy itt a régi embert
Levetköznünk sikerült !
Nézd, Uram, az ó-embert
S tartsd meg, tartsd az új embert !

(P. M.)

268.

Dallama : 96. Én Istenem.

Mennybéli Úr,
Szívünkben új
Remény fakadt.

Oh te ki fent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk.

(P. M.)

269.

Dallama : 244. Mostan Uristen.

Úr Isten, kelj fel, kezed emeld fel, neved dicsőítsd meg.
Nagy irgalmaddal és hatalmaddal minket

[szabadíts meg.

(Tordai J. XVII. század.)

270.

Dallama : 79. Dicsérlek tégedet.

Lelkem, de mit búsulsz, bennem igen dulsz-fulsz,
Ne háborgass engemet.
Ne hagyd el magadat, kétségbe se essél,
Várd el csak Istenedet.

(Bogáti, XVI. század, 42. zsolt.)

271.

Dallama : 79. Dicsérlek tégedet.

Légy meghallgatója én könyörgésemnek,
Édes Atyám, Istenem,
Vigasztalj meg engem a te szent lelkeddel,
Hogy örülhessen szívem.

(Dóczi Ilona, XVII. sz.)

272.

Dallama : 251. Mire bánkodom.

Nagy hálát adok, Uram, tenéked,
Hogy értenem adtad ezeket
A te templomodban.
Adj mindvégig megmaradást
És idvességés kimúlást.

(1697-i Énekeskönyv 332. l.)

273.

Dallama : 251. Mire bánkodom.

Ugy-e hogy úgy van, oh te én szívem,
Ugy-e hogy látod, érzed, milyen
Boldog, ki bizni tud!
Oh higyj, remélj, bizzál s ne félj,
Nem hagy el az élő Isten.

(P. M.)

274.

Dallama : 153. Igéretbeváltó, vagy 224. Szíveket megáldó.

Bosszudat, ember, hagyd a jó Istennek,
Ha megnémultak néked a törvények.
Várd meg és lásd meg végét a bűnösnek,
Ha lehet, se árts előbb ellenségnék.

(XVI. század.)

(Bogáti F. M. 57. zsolt.)

275.

Dallama : 192. A Sionnak.

Akik bíznak az Úristenben
Törhetetlen hittel,
Szégyent sohsem vallnak hitükben,
Tört szív, hidd el, hidd el.
Mint a Sion-hegy bérce állnak
Ok rendületlenül,
Nem félnek, nem remegnek : állnak
Ledönthetetlenül.

(P. M.)

276.

Dallama : 170. Szent vagy Isten.

Porba sujtott néped Sóhajtását értsd meg,
Oh, emelj föl, nézz le ránk, Állj mi mellénk szent
[Atyánk !

(P. M.)

277.

Dallama : 237. Dicséret, dicsőség.

Dicsőség Istennek, E nagy világ szent Urának.
Hála nagy nevének, Békesség szent hajlékának
Hogy itt minket most meghallgatott,
Igéjével hogy felbuzdított,
Légyen felsége mindig áldott !

(Sz. S.)

278.

Dallama : 96. Én Istenem.

Óhajtva várt,
Remegve szállt
Hozzád imánk,

Oh te ki fent vagy,
Maradj velünk,
Vigyázz reánk !

(P. M.)

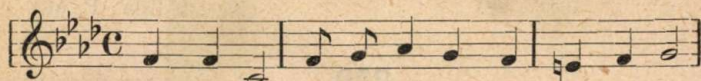
XII. Temetési énekek.

a) Templomban vagy halottas háznál.

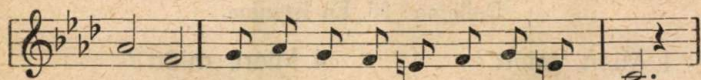
279.

(Öregek felett.)

Iszlai Márton.

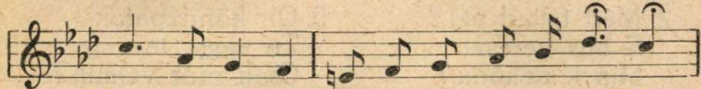
Mint cél-hoz ért fo-lyam-nak csen-des ár-ja,

Kar-ját ha már a ten-ger széllyel tár - ja,

• Hal-kan, sze-li-den, megnyug-vás-ra vá-gyón,

Mint el-tik-kadt vész sí-vár pusz-ta-sá-gon,

Elnyugszik él - tünk, pi - he - nes - re tér,

• Lám-pánk el - al - szik, ú - tunk vé - get ér.

2. Boldog, ki úgy ér kívánt nyugovóra,
 Hogy indulóra hogyha kong az óra,
 Nem kell esengni, kérni késedelmet,
 Lehúnyja csak szemét és elpihenhet:
 Atyám, amért küldöttél, megtevém,
 Engedj pihennem sírom éjjelén.
3. Engedj pihennem! Hosszú volt a pálya,
 Csontom remeg, a versenyt úgy sem állja,
 Öreg fa törzse úgy se hajt virágot,
 Elmúlt, Atyám, éntőlem szép világod,
 Engedj pihennem, nyisd fel csarnokod,
 Boldog, ki így ér kívánt nyugovót.

(Átírta : P. M.)

280.

Dallama : 96. Én Istenem.

1. Miért, miért?
Remegve kérd
Beteg szívünk.
Uram, hogy történt,
Hogy ily törvényt
Írtál nekünk?	4. Miért, miért?
A sírba tért
Menny nem felel,
Csak lelkünk tépi,
Szívünk vérzi
Gyötrelmivel.
2. Mért tetted ezt?
E bús kereszt
Minek nekünk?
Uram, felelj meg,
Jaj, hogy kell ezt
Megértenünk?!	5. Oh könnypatak,
Te vagy, te vagy
Csak már velünk?
Oh te felelj hát,
Nem lát, nem lát
Könnyes szemünk.
3. Miért, miért
Hogy meg nem ért
A könnypatak,
Mért omlik egyre,
Lelkét vesztve
Minek szakad?	6. Hiába kérd,
A könny sem ért
Meg már, Uram.
Nem látja: benne,
Hogy épp' benne
Ott vagy, Uram.

7. Ott vagy, Uram,
Szóltál, Uram,
Hallottalak.
Bús könnyeimben,
Áldott Isten,
Megláttalak.

8. Miért, miért?
Nem kérd, nem kérd
Beteg szívem.
Akartad, úgy lett,
Uram, úgy lett,
Amen, amen!

(P. M.)

281.

Dallama : 188. Haragodnak nagy voltában.

1. Halandó lásd, mely hirtelen s reménytelen
Úthet rád a végóra.
Oh vedd, míg virulsz, holtodat és sorsodat,
Mely követ, gondolóra.
2. Oh szenteld hát Istenednek és tisztednek,
Ember, minden órádat,
Mától el ne halogassad, most folytassad
Reád bízott munkádat.
3. Oh Isten, légy erősségünk, segítségünk
Végső bajvívásunkban,
Halál fájdalomt enyhítsed, rövidítsed
S idvezíts kimultunkban.

282.

(Kisdedek felett.)

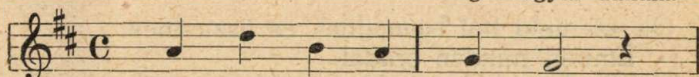
Dallama : 289. Jer temessük.

1. Életünk csak füst és pára, Elenyészik nemsokára,
Ha reggel szép napja derül, Fénye majd homályba
[merül.
2. Mint a gyenge szép rózsaszál, Mely tavasszal
[nyilóra vál,
Mutat vidám ékességet, Szívet bájló kedvességet.

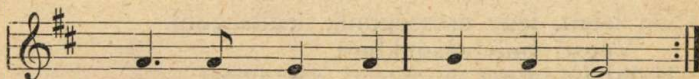
3. De mihelyt a hervasztó szél Reá fuvall, tovább
[nem él.
Hiába az ég harmatja, Leveleit elhullatja.
4. Így lőn sorsa e kisednek, Kit halotti leplek fednek.
Szépen felderült hajnala, Hosszabb időt ígér vála.
5. Reá fuvallt halál szele, S nincsen rajta élet jele,
Hiába szülők könnyei, Szánakozó keservei.
6. De szívetek csendesedjék, A mennyre fölemelkedjék,
Az Urnak bölcs rendelésén, Nyugodjatok meg
[tetszésén.

283.

Régi magyar dallam.

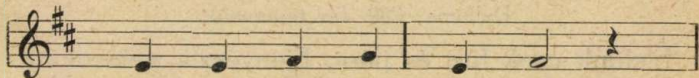
Meg - sza - ba - dul - tam már
És meg - me - ne - kül - tem

Én a tes - ti ha - lál - tól,
Min - den nya - va - lyá - im - tól,

Bűn - től, bú - bá - nat - tól,

E csa - lárd vi - lág - tól,

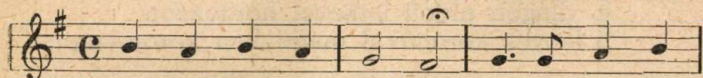
En - nek sok pró - bá - i - tól.

2. Lelkemet ajánlom a hatalmas Istennek,
 Por-testemet hagyom gyám-anyjának, a földnek,
 E világot pedig még rövid ideig
 A most benne élőknek.
3. A testi halálból mégyek örök életre,
 A kimondhatatlan örömré s dicsőségre,
 Melyet Isten szerzett és számokra eltett
 Az őtet szeretőknek.

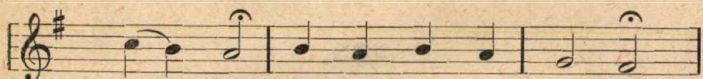
284.

(Ifjak felett.)

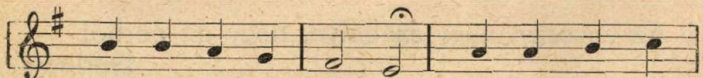
Régi magyar dallam.

Vi - rág - szál ko - rom - ban É - le - tem el -

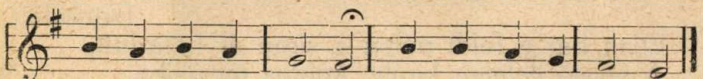
mú - lék, Gyá - szos ko - por - sóm - ba

Vé - let - len bo - ru - lék. De - rü va - la

na - pom Ked - ves haj - na - lá - val

s a ha - lál le - met - sze Mér - ges ka - szá - já - val.

2. Szerelmes szülőim, ha nem keserítlek,
Hervadt ajkaim titeket említnek.
Engemet a halál mikor kiszólíta,
Titeket is sötét gyásszal elboríta.
3. Jól tudom keservét bágyadt szíveteknek,
Súlyos hánykódását búsult lelketeknek,
Mint háborús tenger tornyos habjaival,
Lelketek küzködik terhes gondjaival.
4. Miért zokogtok, hogy kedvesetek megholt,
Örüljeteink inkább, hogy a tietek volt.
A fényes egekben lészen már lakásom,
Angyali karokkal nyájas társalgásom.
5. Lelketek sérelmét Istenem enyhítse,
Napjaitok számát az Úr öregbitse,
E világon áldott lelkével hordozzon
S fényes koronával mennyben koronázzon.

285.

Dallama: 104. Vétkeim halomra.

1. Az enyészet nagy szabálya, hogy mi porból
[sarjadott,
 Porrá lesz, habár a pálya földi fényben áradott.
 Ha megszólal a halál, a jobbágy és a király
 Por-ágyán a gyászhalálnak, testvér-nyúgalmat
[találnak.
2. Az öröklét nagy szabálya, hogy mi mennyből
[sarjadott,
 Éljen, bár a földi pálya a síron át haladott,
 A végső ítéleten király, koldus megjelen.
 Amit vetett, azt aratja, ez az Isten akaratja.

286.

(Árvát hagyó szülők felett.)

Dallama : 211. Áldjad én lelkem.

1. Az Isten az árvák Atyja s hív pártfogó bírāja,
Azok ügyét ő forgatja, kik maradtak ő rája,
Ő azoknak védelme, kiknek nincs segedelme.
2. Óh árvák, bús sorsotokban az Istenben bízzatok,
Mindenféle bajotokban könyörül ő rajtatok,
Ő az édes jó atya, nem lesz soha mostoha.

287.

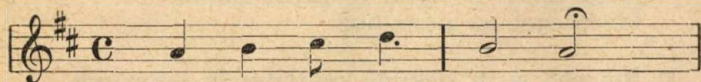
Dallama : 109. Seregeknek hatalmas.

Már elhagylak, drága, kedves szállásom,
Nehéz nekem tőled való válásom.
Nem lehet több mulatásom,
Mert készen van mennyben már lakásom.

b) Úton.

288.

Régi magyar dallam.

Bi - zony - ta - lan vol - tát
Vál - to - zá - sát lát - juk

vi - lág ál - la - pot - já - nak,
Mi min - den ál - la - tok - nak,

Kik ma e - gész - ség - ben
Vol - tak, hol - nap es - nek

Tor - ká - ba a ha - lál - nak.

2. Ne örüljön bátor senki gazdagságának,
Ékes természetnek, se szép ifjúságának,
Aranynak, ezüstnek, hímes öltözetnek,
Mert azok mind elmulnak.
3. Vizi buborékhoz mi életünk hasonló,
Mezei virággal egyiránt elmulandó.
Nincs e világ színén oly erős építmény,
Mely lehetne állandó.
4. Első óráját is születésed napjának,
Jajszóval kezded el eleit e világnak,
Jaj léssen közepe, jaj léssen végzete
A te kimulásodnak.
5. Mit ragaszkodol hát oly igen e világhoz?!
Földhöz ver az Isten, ne bizzál tárházadhoz.
Majd mikor a halál nyilával eltalál,
Idvességet az nem hoz.
6. Nincsen is itt nekünk maradandó lakásunk,
A példák tanítják, zarándokság járásunk,
Ha ma folyt víg zajjal, holnap talán jajjal
Végződhetik futásunk.
7. Megkérdik azután, mint éltünk e világban,
Igazán jártunk-e minden hivatalunkban.
Számot kell majd adnunk, miként sáfárkodtunk
Az Ur talentumában.

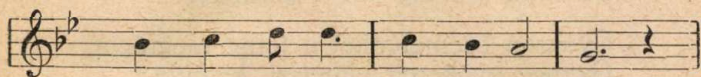
8. Minden ember azért magát megoltalmazza,
Szívét bűn szennyétől mindenkor tisztán tartsa,
Elveszendő kincsért, aranyért, ezüstért
Lelkét el ne árulja.

289.

Régi magyar dallam.

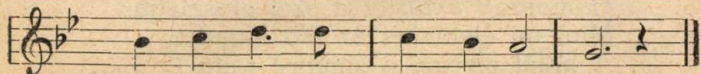
Jer, te - mes - sük el a tes - tet,

me - lyet a ha - lál il - le - tett.

Lel - ke el - vált ég - be szál - lott,

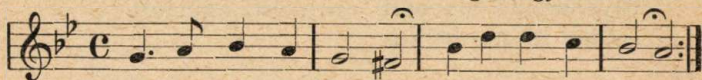

Visz-sza tért az Ég U - rá - hoz.

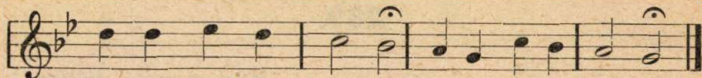
2. Küzdelmekben ki elfáradt,
Vessünk neki síri ágyat,
S temessük a föld mélyébe,
Hadd pihenjen ott békébe.

3. Lelke pedig tovább éljen
A jobbaknak seregében,
Fájdalom ahol nem éget,
Nyerjen örök üdvösséget.

Régi magyar dallam.

Em-ber, em - lé-kez - zél u - tol - só na - pod - ról,
Egy szem - pil - lan - tás - ban vál - to - zó sor - sod - ról,

S ta - lán aj - tód e - lőtt ál - ló ha - lá - lod - ról.

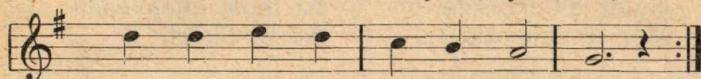
2. Olyan, mint az árnyék az ember élete,
Melyet vetni szokott valamely csemete,
De csak félórát tart ő kerülete.
3. Gyakran csemeténket a féreg megrágja,
Gyenge gyökereit elmetszi, kivágja:
Oda lesz, elhervad életünk virága.
4. Micsoda az élet, forgatom, vizsgálom,
Felkapott finnyácska fűszálnak találok,
S mulandónak, mint a hajnali szép álom.
5. Hamarébb a füstöt a szél eloszlatja,
Mint mi életünket az idő forgatja,
A halál elvégzi a símitást rajta.
6. Gyermeki búborek, ez világi élet,
Jön a halál, ráfű, játéknak határt vet,
S mérő serpenyővel kér szót az ítélet.
7. Mit ragaszkodunk hát ez alsó világhoz,
Szívünket mért kötjük a mulandósághoz?
Esztelenség bízni veszendő jószághoz.
8. Ember, siess hát az életre bémenni,
Vigyázz, mert az ajtót be találják tenni.
Jaj, hogy tudsz öröklét nélkül majd pihenni?!
(Átírva.)

291.

Régi magyar dallam.

Már el - mé - gyek az ö - röm - be,
Pa - ra - di - csom szép kert - jé - be,

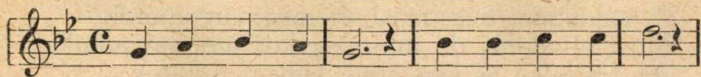
Lel - kem é - gi lak - he - lyé - be.

2. Már elvészem diadalmát,
Az életnek koronáját.
Lelkem örök nyugodalmát.
3. Keservek ott nem véreznek,
Fájdalmak le nem szegeznek,
Csalódások nem epesznek.
4. Leszünk hívek egyességben,
Mind fejenként dicsőségben,
Háborítlan békességben.
5. Együtt gerjed ott szerelmünk,
Együtt zeng az éneklésünk,
Örökké tart idvességünk.

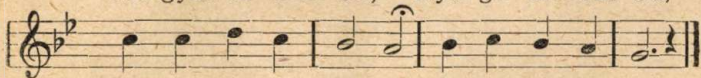
(XVI. sz.)

(Miklós diák írta.)

292.

Me - gyek sí - rom - ba, Nyu - go - da - lom - ba,

Fo - gadj el. sö - tét - ség, Ö - rök cse - nes - ség.

2. Eresszetek el
Jó reménységgel!
Látom már a kezet,
Mely oda vezet.

4. A föld rám omlik,
Testem elromlik;
De lelkem Istennél
Boldogságban él.

3. Éltem szépségét,
Gyönyörűségét
Halál elhervasztá,
Már leszakasztá.

5. S majd amaz órán,
Ítélet napján
Ki most eljegyezett,
Ad új életet.

6. Akkor nagy fényben
És dicsőségben
Egymásra találunk,
Kik most elválunk.

293.

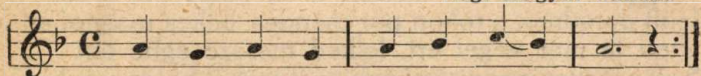
Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

1. Búcsut vennem, el kell mennem e földről nékem,
Fényességben, dicsőségben lesz ülő-székem,
Mennyországba, boldogságba mert felvitetem,
Fájdalmidtól, siralmidtól szünj meg hát, lelkem.
2. Sátoromat, hajlékomat sírba helyezem,
Szép pálmámat, koronámat fejemre teszem,
Amire mind törekedtem, végre elveszem,
Vígsgómom és boldogságom végnélkül leszen.
3. Hát, kedvesim, szerelmesim, már ne sirjatok,
A válásban, búcsuzásban megnyugodjatok,
Most elválunk, de majd egykor utánam juttok,
Az Úr lelke és kegyelme legyen rajtatok.

c) A sírnál.

294.

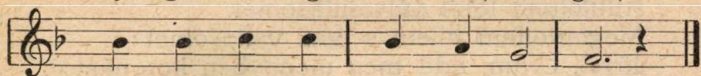
Régi magyar dallam.

To-vább már nem ki - sér - he - tünk,
Tilt és visz - sza hiv é - le - tünk,

Nyu - god - ni fogsz a - lant, ma - gán,

Hosz - szú sí - ri nagy éj - sza - kán.

2. Búsan zúg a halál szele,
Reszket fájó szívünk bele,
Reszket éltünk fája s elszáll
Életünk is zúgásinál.
3. S amint sülyed alább, alább,
Nem bírja a szív bánatát,
Csordultig van már a pohár,
Omolj, omolj gyászos könnyár.
4. Omolj könnyár, te végadó
Azért, ki most elhervadó.
Többet adnunk, haj nem lehet,
Od'adnók bár az életet.
5. Föld elnyelte már testedet,
Ég ölelte fel lelkedet,
Ott vár reád szebb kikelet,
Ott leszünk majd mi is veled.
6. Ott vagy te már, ott szellemed,
Feltaláltad már üdvödet.
Oda míg elkísérhetünk,
Isten veled, Isten velünk.

295.

Dallama : 104. Vétkeim halomra.

Térj pihenni fáradt vándor, a sír keble vár reád,
Hűlt porodnak a rokon por csendes, békés nyugtot ad:
Útad itt már véget ért, lelked messze égbe tért
S ott a fényes mennyországban él örökös boldogságban.

296.

Dallama : 106. Reménykedő szívvel.

Elvégeztem, Atyám, rám bízott munkámat,
Kifutottam földi pályafutásomat,
Megtartottam hitem s igaz vallásomat :
Jövel, Uram, add meg mennyben koronámat.

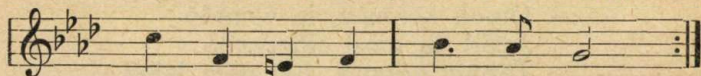
d) Köz- és záróénekek templomban és sírnál.

297.

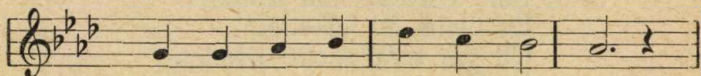
Régi magyar dallam.

El - bo - csá - tunk, sze - lid lé - lek,
Le - vet - kez - vén por - haj - lé - kod,

In - dulj vég - ső ú - tad - ra.
Nyit - va a menny szá - mod - ra.

Ott fent a csil - la - gok fe - lett

Ta - lász di - csőbb, szebb é - le - tet.

298.

Dallama : 37. Légyen kedves az áldozat.

Sajgó szívünk sóhajtását,
Zajgó lelkünk háborgását
Hallgattasd el, jó Atyánk,
Gyógyító irt küldj le ránk,
Taníts meg, hogy bízni kell :
Fent az Úr, Ő nem hagy el.

(P. M.)

299.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

Oh árvák és özvegyek,
Összeomlott életek
Csodatévő orvosa,
Oh te fordítsd újra jóra,
Amit elnyelt a sir torka
S vissza nem ad már soha.

(P. M.)

300.

Dallama : 145. Oh lobbanj fel pünkösdsnek.

Amen, amen! Úgy, úgy, amint akartad . . .
Bár vágyak, álmok, tervek még marasztanak,
Megyek, megyek, nincs már mit késlekednem :
Úgy légyen! Amen!

(P. M.)

301.

Dallama : 193. Vigyázz értem Uristen.

Édes Atyánk, Istenünk,
Szent egedből küldj erőt,
Ha látunk hervadást,
Ha látunk elmulást,
Ne rettegjük a jövőt.

(J. J.)

302.

Dallama : 44. Mennyben lakó.

Én lelkem, mit háborogsz,
Bánatodban mért forogsz
Oly hitetlen pogány módra ?
Jóra fordul minden, jóra,
Üt még egyszer virradóra
— Csak ne félj, ne csüggedezz, —
Ez a halált kongó óra.

(P. M.)

303.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

Könny-hullatva említünk,
Hit-reménnyel tekintünk
Szent egedre, Istenünk.
Leborulva kérünk téged,
Adj enyhet a fájó szívnek
S töröld le a könnyeket.

(J. J.)

304.

Dallama : 96. Én Istenem.

1. Oh mily fájó
E végbúcsú s szívszaggató !
Sírod ölében
Aludd álmod szép csöndesen.
2. Isten hozzád,
Van már neked dicsőbb hazád.
Ott fenn az égben
Látunk majd egy szebb reggelen.

Az úri imádság.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben. szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben: úgy itt e földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik mi ellenünk vétkeztek; és ne vigy minket a kísértelbe, de szabadíts meg minket a gonosztól; mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen. (Máté 6, 9—14.)

Apostoli hitforma.

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében.

Hiszek Jézus Krisztusban, Istennek egy szülött fiában, a mi Urunkban.

Hiszem a szentlelket.

Hiszek egy közönséges keresztény anyaszentegyházat.

Hiszem a bűnöknek bocsánatját és az örök életet.

(Ferencz József: Unitárius Káté.)

A tizparancsolat.

1-ső parancsolat. Én vagyok a te Urad, Istened, a ki tégedet kihoztalak Egyiptomnak földjéről, szolgálatnak házából, ne legyenek tenéked én előttem idegen isteneid.

2-ik par. Ne csinálj magadnak faragott képet, se semmi hasonlatosságot azoknak formájára, kik fenn az égben, ég alatt a földön, vagy a föld alatt a vizekben vannak; azokat se ne tiszteljed, se ne imádjad; mert én vagyok a te Istened, erős, bosszúálló Isten, ki meglátogatom az atyáknak vétkeit a fiakban, harmad- és negyediziglen azokban, akik engem gyűlölnék; és viszont irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, akik engem szeretnek és megtartják az én parancsolataimat.

3-ik par. A te Uradnak, Istenednek nevét hiába föl ne vedd; mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki az ő nevét hiába fölveszi vagy említi.

4-ik par. Megemlékezzél a szombat napról, hogy azt megengeszteljed. Hat napokon munkálkodjál és minden dolgaidat elvégezzed; a hetedik napon a te Uradnak és Istenednek szombatja vagy; ne tégy akkor semmi dolgot se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgáló leányod, se barmod, se a te jövevényed, mely a te kapuidon belül vagy; mert hat napokon teremté az Úr a mennyet, földet, a tengert és minden azokban levő állatokat, a hetedik napon pedig megnyugovék az Úr és megszentelé a szombat napot.

5-ik par. Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú életü légy e földön és jól legyen dolgod, melyet a te Urad, Istened ad tenéked.

6-ik par. Ne ölj.

7-ik par. Ne paráználkodj.

8-ik par. Ne lopj.

9-ik par. Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot.

10-ik par. Ne kívánjad a te felebarátodnak házát

vagy feleségét, se szolgáját, se szolgáló leányát, se ökrét, se szamarát, se semmi vagyonát, melyek a te felebarátodéi.

Templomba bemenetelkor.

A mindennapi élet gondjait és kötelességeit letéve, ide jöttem a te szent házádba jó Atyám, hogy itt hitem és üdvösségem dolgaival foglalkozzam. Oh milyen jól esik, hogy együtt lehetek hitbeli testvéreimmel s közös érzelemmel emelkedhetünk hozzád, jó Atyánkhoz.

Szenteld meg érzéseimet és gondolataimat, hogy azok méltók legyenek a szent helyhez és a valláshoz, melynek követője vagyok. Készítsd elő szívemet, mint a jó termőföldet, igéd hallgatására és befogadására. Engedd, hogy gondolataim emelkedettek, érzéseim nemesek s elhatározásaim erősek legyenek, hogy így lelki áldozatom kedvet találjon előtted. Ámen.

Templomból kijövetelkor.

Hálát adok neked jó Istenem azért a lélekemelő óráért, amelyet szent házádban vallásos elmélkedés között tölthettem. Hallottam itt szavadat, láttam dicsőségedet. Szent elhatározások ébredtek lelkemben Jézus követésére s a te országod munkálására.

Ne bocsáss el addig, amíg meg nem áldasz engemet. Áldj meg hűséggel, hogy ha a világ zajában ismét előmbe állának a kísértők, hogy elvonjanak tőled és hivatásomtól: én mégis tartsam meg neked tett fogadásaimat. Vezess kézen fogva minden lépésemben, hogy életemben, munkámmal és csele-

kedeteimmel bizonyrágot tehessek a bennem lakozó szentlélekról. Legyen atyai áldásod velem küzdelmeimben és nyugodalmam óráiban. Ámen.

Reggeli imádság.

Istenem, jó Atyám! Téged illet az első érzélem, mely szívemből fakad s dicsőségedet hirdeti az első szó, mely ajkamról elszáll e reggeli órában. Te voltál őriző pásztorem az éjszakában s te virrasztottál álmaim fölött annak sötétségében. Neked köszönöm az új napot s a testi és lelki erőt, amellyel megajándékoztál, hogy vidáman és jó kedvvel indulhassak el kötelességeim teljesítésére.

Légy velem jó Atyám, minden lépésemben. Dicsőítsd meg erődet az én erőtlenségemben, hogy elvégezhessem a munkát, melyet rám bízál. Segélj, hogy szóval és cselekedettel tegyek bizonyrágot arról, hogy a te élő templomod vagyok, telve a lélek jósgával, a hit erejével, az igazság szomjával, a szeretet melegségével, a nyugodt lelkiismeret boldogságával. Ámen.

Estvéli imádság.

Gondviselő Istenem, jó Atyám! A munka és küzdelem óráiban tőled vesszük az erőt és kitartást, hogy hívek lehessünk mindhalálig. Fáradalmaink után a te szárnyaid árnyékában találhatunk csöndes nyugodalmat. Köszönöm jó Istenem, hogy a mai napon is vezérem és világosságom voltál, hogy munkáimban támogattál, hitemben megtartottál, bánatomban vigasztaltál, örömben alázatosságra tanítottál s gondviselésed karjain hordoztál.

Reád bizom magamat, életemet, javaimat és kedveseimet az éjszakára is. Oh te, ki soha el nem fáradsz az örökösben, virrasz atyai szeretettel álmaink felett. Ha valami jót tehettem a mai napon, nyugtass meg a tiszta öntudat örömeivel. Ha pedig lelkiismeretem vádolna, adj erőt és segítséget, hogy műlasztásaimat helyrehozhasam. Ne engedd, hogy egy nap is elmúljk életemből anélkül, hogy valami jót ne cselekedtem volna. Istenem! én benned bizom. Te légy az én oltalmam és megtartásom Istene most és mindörökké. Ámen.

Betegségben.

Gondviselő Istenem! Mennyei édes Atyám! Hozzád emelkedem lélekben s hitemnek erejével hozzád ragaszkodom; mert te vagy az én egyetlen reményem és vigasztalásom. Meglátogatnál engemet Uram! mert ime elhagyott testi erőm. Az öröm és a jókedv elköltözött szívemből. Könnyhullatás kenyerem éjjel és nappal. A betegség útjában áll legjobb szándékaimnak és elhatározásaimnak. Ebben a nehéz helyzetben a te neved világol, mint a csillag a sötét éjszakában. Benned való hitem azt mondja nekem, hogy ha meg is látogatsz, de el nem hagysz. Sőt, ahol legnagyobb a szükség, ott van legközelebb a te segítséged. Égő vággyal várom oh én szabadító Istenem, a te jobb kezedet, amely megkönnyebbitse szenvedésem terheit, letörölje éjjeli és nappali könnyeimet s megvigasztaljon engemet.

Ne engedd jó Istenem, hogy benned való hitem megszégyenítsen. De taníts meg tűrni is; mert a panasz és zúgolódás csak sorsomat súlyosbitaná. Az

életben sok áldást halmoztál reám s ha a jót elvettem szent kezeidből, a rosszat ne venném-e el? Nem volnék méltó tanítványa Jézusnak, ha a keresztet panasz nélkül nem tudnám hordozni. Hiszen ő tanította, „hogy boldogok, akik sirnak, mert azok megvigasztaltatnak.“ Ne engedd hát, hogy a csüggedés örvényébe essem. De tekintsd meg jó Atyám gyöngességemet is s ne látogass erőm felett. Add vissza erőmet, egészségemet és életkedvemet, hogy munkáimat végezhessem, hivatásomat betölthessem. Örködjél beteg gyermeked fölött, aki téged hív segítségül. Szabadíts meg fájdalmaitól, hogy öröm- és hálaérzések között dicsőítselek tégedet. Ámen.

Ja

Betürendes mutató.

Sorszám	Lapszám
202. Adjatok hálát az Istennek	157
118. Adj már csendességet	82
101. Adjunk hálát az erős	67
43. Adjunk hálát mindnyájan	20
275. Akik bíznak	208
243. A mélységből Uram	190
141. A pünkösztnek jeles napján	100
192. A Sionnak hegyén	147
162. A szeretet szent ünnepén	116
19. A te népeidet Uram	9
285. Az enyészet nagy szabálya	214
286. Az Isten az árvák	215
165. Az esztendők eljönnek hogy	119
164. Az esztendők eljönnek s el	118
196. Az Istenhez az én szómat	150
184. Az Ur énnékem őriző	138
200. Az Urnak mindnyájan	156
211. Áldjad én lelkem az Urat	165
89. Áldjad én lelkem, minden érzelmem	59
187. Áldom az én szent Uramat	141
214. <u>Áldott az Ur, a mi Istenünk</u>	168
130. <u>Áldott az Ur, oh legyen áldott</u>	91
84. Áldott Isten, életemnek	55
94. Áldott Isten, napjainknak	62
80. Áldott napod, hogy felhozád	52
152. Álmatokból ébredjetek	109
300. Amen, amen	223
246. Babiloni sötét vizeknek	192
288. Bizonytalan voltát	215
114. Bocsásd meg Uristen	79
177. Boldog ki nem jár	130
176. Boldog vagy ember	129
274. Bosszudat, ember	207
143. Bölcs teremő szent	102
249. Búcsúzóra kicsiny sereged	194
293. Búcsút vennem	220
203. Búmba két szememet	158
126. Bús harangszó hirdeti	87
127. Bús harangszó messze hangzó	88

Sorszám	Lapszám
38. Bús vagy és szomorú ...	18
205. Bűneimnek mély örvényében ...	160
61. Csak tebenned örök ...	36
142. Csudálandók, Uristen ...	101
34. Csüggedők, óh jertek ...	16
133. Diadalmi örömnép ...	93
66. Dicsérem én az Urat ...	40
237. Dicséret, dicsőség ...	185
207. Dicsérjétek az Urat ...	161
82. Dicsérlek tégedet én édes ...	53
209. Dicsér téged teljes ...	163
195. Dicsérünk téged, Isten ...	149
161. Dicsőítünk és tisztelünk ...	115
51. Dicsőséges Uristen ...	28
277. Dicsőség Istennek ...	208
75. Drága dolog ...	48
139. Egy csak egy kűfő ...	98
45. Egyetlen egy Istenség ...	22
216. Egy Istenünk ...	170
201. E földön ti minden ...	156
297. Elbocsátunk szelid lélek ...	222
296. Elvégeztem Atyám ...	222
290. Ember emlékezzél ...	218
113. Ember ha bűnbe estél ...	78
256. Ember tervez ...	200
169. Ember vigyázz ...	126
39. Emlékezzél meg hatalmas ...	18
213. Erős várunk ...	167
49. Erős várunk E szent napon örvendezzünk ...	26
122. Esztendők és idők ...	84
69. Ébredjete fel lelkeink ...	43
301. Édes Atyánk, Istenünk ...	223
146. Édes Atyánk, örök Ur ...	104
129. Élet-halál bírása ...	90
282. Életünk csak füst ...	211
5. Élő Isten egybegyültünk ...	2
87. Éjnek viharának vége ...	58
116. Én bizodalمام ...	81
183. Én Istenem, én Istenem ...	137
112. Én Istenem halld meg ...	77
96. Én Istenem te légy velem ...	63
265. Én Istenem téged vártunk ...	205
302. Én lelkem, mit háborogsz ...	224
119. Én nem perlek ...	83
92. Én orvosom, megtartó ...	60
242. Én Uramisten, befelé nézve ...	189
132. Feltámadott, feltámadott ...	92
135. Feltámadunk, feltámadunk ...	95

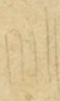
Sorszám	Lapszám
62. Felséges Isten, hálát adunk	37
136. Fénylik a nap	96
60. Gondviselő jó Atyám X	36
171. Gondviselő szent Istenünk	127
20. Hajlékodba, templomodba	9
248. Hajnalán az esztendőnek	194
131. Hajnal derül	91
281. Halandó lásd	211
30. Halld meg Uram sziveink	14
124. Hallgassuk meg figyelmesen	86
188. Haragodnak nagy voltában	142
77. Hatalmas Isten X	49
121. Határtalan határokon	84
219. Határt rendelt	173
225. Hálaadásunkban	177
236. Hála hála nagy nevednek	185
220. Hiszem, vallom	173
208. Hogy Babilon vizei	162
21. Hozzád imádkozom	9
55. Hozzád jöttünk Uram	31
57. Hozzád megyek Uram	32
123. Hozsánna, jön, jön	85
239. Hullnak, hullnak	187
67. Igaz felség, egyedül Ur	41
194. Igaz Isten, ítéleteddel	149
210. Igazlító szent Uristen	164
260. Igazságnak nagy Istene	203
15. Igaz Uristen, igazra kérlek	7
153. Igéretheváltó édes jó Atyánk	110
7. Im bejöttünk édes Atyánk	3
12. Im bejöttünk templomodba	5
70. Im kinyitlak	44
9. Im templomodba Istenünk	4
107. Irgalmaz Uristen	73
149. Isten, aki népedet	107
241. Istenem a te nevedben	189
97. Istenem, mi gyorsan	64
17. Isiennek uj énekeket	8
150. Isten országa eljö	108
2. Isten szent házába	1
144. Isten szent lelke, égi	102
154. Istentől megáldott hívek	110
166. Jer az Urnak asztalához	121
167. Jer, jer kicsiny sereg	122
155. Jer mindnyájan örüljünk	111
289. Jer temessük el	217
137. Jézus, lelkünk nagy királya	97
86. Jó Atyánk, az éjszakának	57

Sorszám	Lapszám
231. Jó Atyánk kit fellegek közt	181
212. Jó az egyességben	166
74. Jó Uristen, tekints	46
235. Jöjjetek, oh jöjjetek	184
160. Karácsonyra virradtunk	115
79. Kegyelmes Isten, kinek	51
90. Kegyes őrző pászlorom	59
102. Két kezemet összetéve	68
8. Kongva-bongva bús	3
303. Könnyhullatva említünk	224
108. Könyörülj Uristen	73
134. Krisztus feltámadá	94
128. Krisztusunk megfeszíték	89
168. Krisztus Urunk kérdezi	124
270. Lelkem de mit búsulsz	206
37. Légyen kedves az áldozat	17
271. Légy meghallgatója	207
18. Magas mennyégben	8
158. Magasra lendülj	113
261. Magasra szállj	203
81. Magasra szárnyalj szívünk	53
98. Maradj velem	65
100. Már az ég bealkonyul	67
287. Már elhagylak	215
291. Már elmegyek	219
181. Meddig felejtesz	134
266. Meghallgatál	205
16. Megpihenni, megnyugodni	8
283. Megszabadultam már	212
292. Megyek siromba	219
174. Menjete el békével	130
33. Mennyben lakó én Istenem	16
44. Mennyben lakó hatalom	21
268. Mennybéli Ur	206
255. Merj, élni merj	199
71. Még nem, még nem szeret	45
48. Miatyánk kit fenn	25
280. Miért, miért	210
120. Mindenható én Istenem	83
53. Mindenható fővaló	30
52. Mindenható fővalóság	29
54. Mindenható Isten	31
110. Mindenható Uristen	75
191. Minket Uram	146
189. Mint a szép híves X	143
279. Mint célhoz ért	209
251. Mire bánkódol	196
58. Mit remegsz, mért	33

Sorzsám	Lapszám
234. Mit sirassunk	183
244. Mostan Uristen	191
272. Nagy hálát adok	207
227. Nagy Isten kit bé nem	179
24. Nagy Istenünk tekints	11
157. Napkeletre nézzetek	112
115. Ne hagyj elesnem	80
99. Ne küld le még	66
190. No minden népek	145
186. Nosza istenfélő	140
95. Nő az árnyék	62
278. Óhajtva vár	208
299. Oh árvák és özvegyek	223
83. Oh egyetlen egy Istenség	54
111. Oh én Uram, szabadító	76
180. Oh felséges Ur	133
72. Oh irgalmas és kegyelmes	45
125. Oh isten ki a törődött	86
25. Oh jelenj meg, szállj	12
10. Oh jer, borulj le	4
159. Oh jertek ünnepeljünk	114
223. Oh ki biztató sudárba	175
40. Oh ki mindent látsz	18
145. Oh lobbanj fel pümköstnek	103
29. Oh meg nem alvó szeretetnek	13
103. Oh mennyei kegyes Atyánk	69
68. Oh merre vagy	42
304. Oh mily fájó	224
230. Oh mindeneknek	181
91. Oh nyisd ki hajnal	60
198. Oh sereg k nagy Istene	153
73. Oh simogasd meg	46
151. Oh te keresztény ember	108
117. Oh Uristen árva lelkek	82
218. Országol az Isten	172
41. Örök biró, irgalmas	19
245. Örökkévaló, sugárzó	192
197. Öröködbe Uram	152
76. Örül mi szívünk	49
46. Örvendezünk örömlünkben	23
163. Pásztoroknak hirdetésk	118
226. Pásztoroknak pásztora	178
276. Porba sujtott néped	208
264. Remélj, remélj, lelkem	204
106. Reménykedő szívvel	72
140. Rengjen a föld belé	99
298. Sajgó szívünk sóhajtását	223
93. Sebes szárnyon mint rohan	61

Sorszám	Lapszám
254. Semmit ne bánkódjál ...	199
109. Seregeknek hatalmas ...	74
229. Siralomvölgy bánatország ...	180
26. Sóhajtásunk, búsulásunk ...	12
1. Sóhajtva vár ...	1
31. Sorsod hagyd az Urra ...	14
35. Szállj föl, szállj imánk ...	17
148. Szállj magasra, szállj fel ...	107
147. Szálljon buzgó, szálljon forró ...	106
14. Számadásra, bűnbánásra ...	7
253. Szánja az Uristen ...	198
47. Szeret, imád ...	24
267. Szent Atyánk, megenyhülést ...	206
138. Szent fiadnak, Istenünk ...	97
222. Szent hitemről vallást ...	175
221. Szent Istenem, tekints ...	174
36. Szent Istenünk feléd ...	17
215. Szent örömrzésre ...	169
56. Szent színed előtt állunk ...	32
170. Szent vagy Isten ...	126
88. Szétárad ismét ...	58
224. Sziveket megáldó ...	176
206. Szivemben Uram ...	160
185. Szivemet hozzád emelem X	139
27. Szívünk szavát küldtük ...	12
22. Szomorúan sóhajt szívünk ...	10
199. Tebened biztunk ...	154
182. Tebened szent Atyám ...	136
204. Tehozzád teljes szívből ...	159
78. Teremtő Isten bármily messze ...	51
6. Teremtő nagy Isten ...	3
64. Téged dicsérlek ...	38
63. Téged illet Uristen ...	37
59. Téged kereslek ...	34
105. Téged várlak én Istenem ...	71
252. Térj magadhoz ...	197
295. Térj pihenni fáradt ...	222
294. Tovább már nem ...	221
273. Ugy-e hogy úgy van ...	207
13. Uram, a gondnak rajtam ...	6
240. Uram aki fehér ruhát ...	188
228. Uram, akit mennydörögve ...	179
175. Uram, bocsásd ...	128
65. Uram, hol vagy ...	39
257. Uram, kegyelmed pitvarán ...	202
232. Uram, ki a felhőnek ...	182
179. Uram, ki búsulsz ...	132
259. Uram, kitártuk ...	203

Sorszám	Lapszám
233. Uram, panaszra járulunk ...	182
258. Uram, szavadnak harmatát ...	202
247. Uram, szomjan vár ...	193
28. Uram, tehozzád kiáltunk ...	13
263. Uram, tehozzád szállt imánk ...	204
85. Uram, terhednek földi ...	56
4. Uram, templomodba gyűltünk ...	2
11. Uram te templomodba ...	5
178. Uristen, az én imádságom ...	131
269. Uristen, kellj fel ...	206
3. Uristen kész az én szívem ...	2
156. <u>Uristennek szent fia</u> ...	111
172. Utat vágtál ...	127
42. Vedd fel igazságom ...	19
250. Velünk az Úr ...	195
238. Vetjük, Uram ...	186
262. Véghetetlen irgalmadban ...	203
104. Vétkeim halomra ...	70
32. Végzésidet megértenünk ...	15
50. Vidám szívvel ...	26
193. Vigyázz értem, Uristen ...	148
23. Világosság szent Atyja ...	11
217. Világot bíró ...	171
284. Virágszál koromban ...	213
173. Zengő nyelvem ...	128

192.

9 (b)

103

20

141

209

BUDAPESTI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖZSÉG

Lelkészi Hivatala

1055 Bp., Nagy Ignác u. 4.

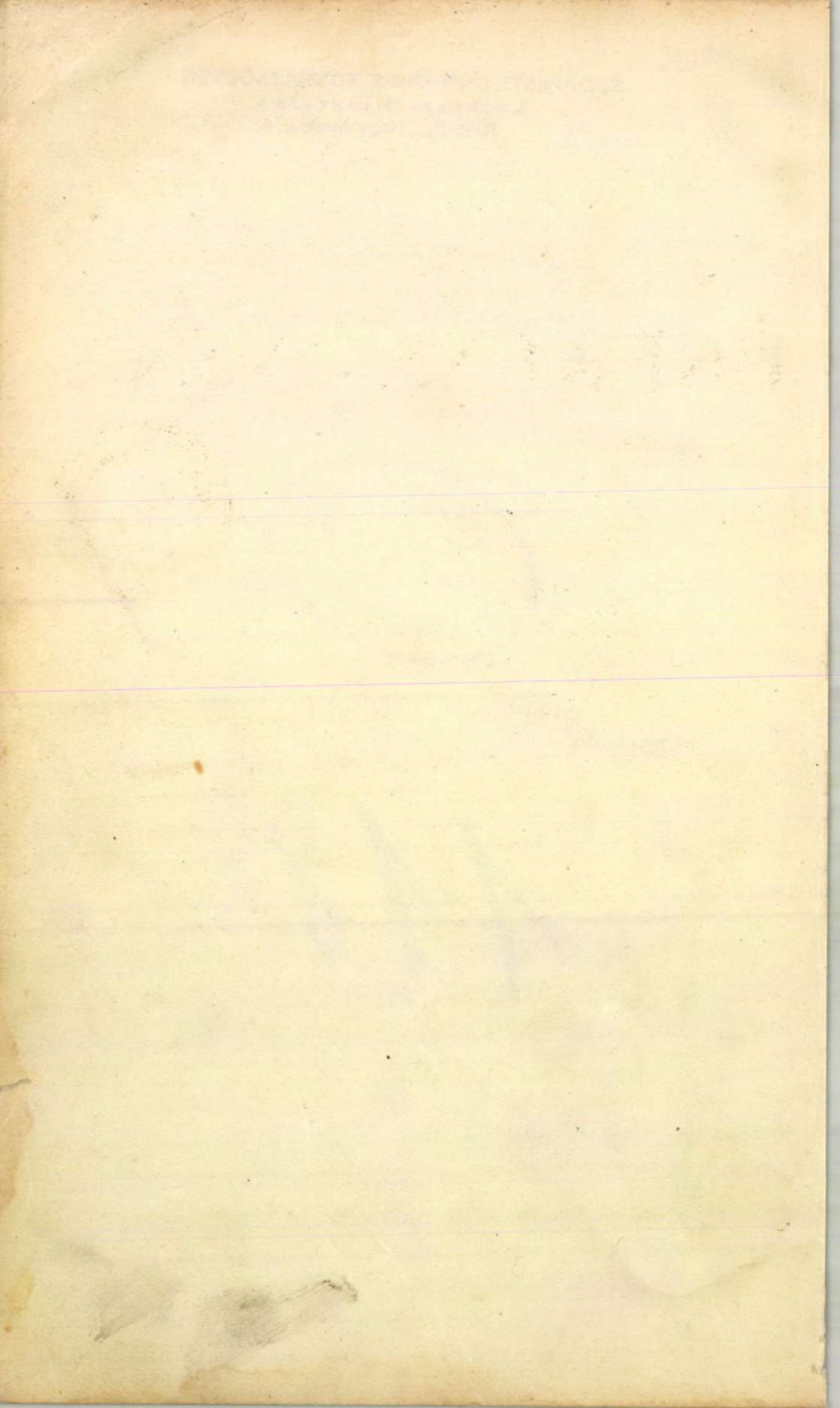
267

csig a

252-terjmagathos csig a. Leon

118

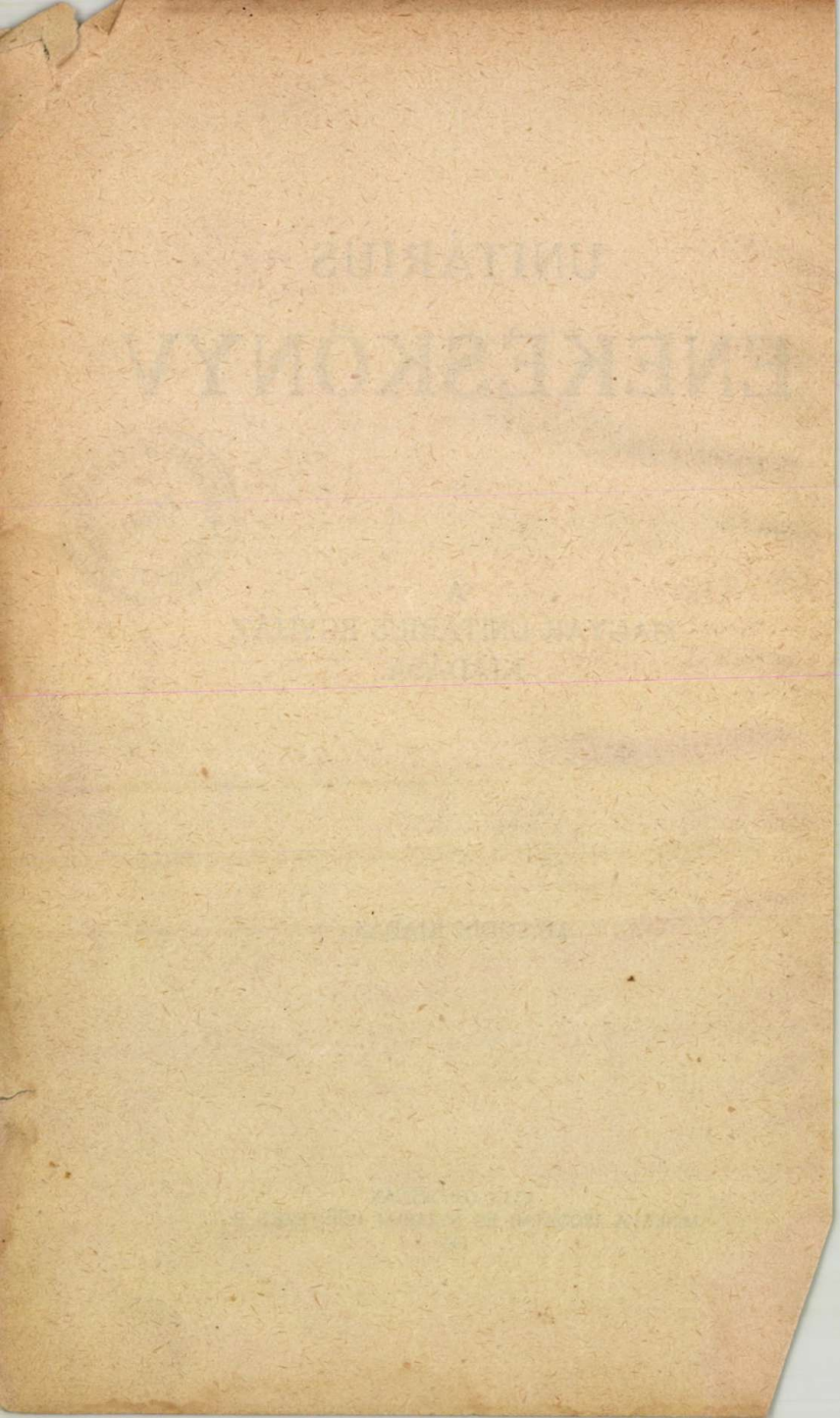
UNITÁRIUS ÉNEKESKÖNYV

A
MAGYAR UNITÁRIUS EGYHÁZ
KIADÁSA.

MÁSODIK KIADÁS.

CLUJ-KOLOZSVÁR
MINERVA IRODALMI ÉS NYOMDAI MŰINTÉZET R.-T.
1927.

Ajánlat.

Amire régóta törekszünk, hogy egy új Énekeskönyvet adjunk ki, szerencsésen megvalósult. Szerencsésen, mondom, mert az új Énekeskönyv több megjavított régi énekkel, sok új énekkel és új dallamokkal meggazdagodva s a „Halotti Énekeskönyvet“ is magába foglalva jelent meg. Remélem, hogy hiveink mindenütt örömmel fogadják s nem lesz egy unitárius család is, akinél ez az új Énekeskönyv a Biblia mellett ott ne legyen s azzal ne menjen a templomba, esetleg temetésre.

De emellett még van egy pár ajánlatom. Mikor én tanuló voltam, ahogy a templomba bementünk, mindenek előtt egy kezdő ének felállva énekeltünk el. Ez most jóformán kiment a szokásból. Meg kell újítani. Ezért a hívek, amint a harangozás megszűnik, lehetőleg igyekezzenek azonnal a templomba bemenni, hogy a kezdő énekben fennállva részt vegyenek. Valamint a templomból se menjenek ki addig, — ami szintén rossz szokás — amíg egy záró ének el nem énekelnek, mert az istentisztelet tulajdonképpen ezzel ér véget s az istentisztelet az ima és egyházi beszéd mellett a közös éneklés teszi igazán hatásossá és lélekemelővé, különösen nálunk, hol oly egyszerű s minden ceremonia nélkül foly le az istentisztelet.

Kétségen kívül az új Énekeskönyv használata az új énekek és dallamok miatt nem lesz könnyű, ha e tekintetben az énekvezérek a hiveknek nem jönnek segítségére azzal, hogy önmagok gyorsan megtanulják azokat, amire kérem is s egyszersmind ajánlom, hogy minden egyházközségben, ahol még nincs, állítsanak énekkarokat s azokat szintén gyorsan tanítsák be az új énekekre és dallamokra, aztán otthon is énekelve ezeket, tőlük a család többi tagjai is lassanként megtanulják.

Végül nem mulaszthatom el köszönetemet nyilvánítani mindazoknak, akik az új Énekeskönyv egybeállításában éveken át fáradtak és buzgolkodtak. Ezek között különösen az Énekeskönyv szerkesztőjének.

Te pedig, új Énekeskönyvünk, légy megáldva Istentől s légy ápolója vallásunknak, fajunknak és nemzetiségünknek unitárius egyházunkban.

Kolozsvár, 1924. szeptember hóban.

Ferencz József,
unitárius püspök.

Előszó

az első kiadáshoz.

Új cím alatt, megújult formában, új beosztással és tartalommal jelenik meg ezúttal, a halotti énekeket is magában foglalva, ez Énekeskönyv.

Ismeretlen első kiadását az irodalomtörténet Dávid Ferencnek tulajdonítja s 1570. táján keresi. E legrégebb formájában öt vagy hat kiadást ért, az utolsót „Isteni Ditséreték, imádságos és vigasztaló énekek“ címen 1777-ben, összesen 299 énekkel s a vele egybekötött 150 Szenczi-féle zsoltárral.

Tudvalevőleg ebből a régi Énekeskönyvből állította össze 1837-ben A. Székely Sándor püspökünk a máig használatban levő Unitárius Énekeskönyvet. A 299 énekből csak 47-et hagyott meg s 63-at maga írt, vagy íratott. Zsoltárt 34-et vett föl. Az énekeket verssorokba írta s nagyrészen hangjegyekkel látta el. Énekeskönyve napjainkig hat kiadást ért, jórészt változatlanul, az utolsót, a hatodikat „Énekeskönyv. Istent dicsőítő magasztalások és esedezések az unitáriusok használatára“ címen 1913-ban.

A közvélemény már 35 évvel ezelőtt új énekeskönyvet óhajtott. Régi tartozást ró hát most le ez új kiadás, mely ezek szerint az unitárius egyház megalapítása óta a 12. vagy 13., Székely Sándor óta a 7-ik kiadás, gyökeresen megújított formáját, tartalmát, beosztását tekintve a 3. unitárius énekeskönyv, valójában pedig az első összesített kiadás.

A Székely S.-féle Énekeskönyvet veszi alapul, de revideálja a régi unitárius énekeskönyveket, valamint Bogáli és Tordai, e két régi unitárius zsoltárköltő énekeit is s beolvasztja a Halotti énekeket, melyek eddig külön jelentek meg (az első ismert kiadás „Halotti Temetéskorra való Énekek“ címen 1660-ban, a II. 1697-ben, a III. 1768-ban, a IV. 1786-ban, az V. 1796-ban, a VI. 1805-ben, a VII. és utolsó „Halotti Énekeskönyv“ címen 1856-ban).

Dallam- és énekszám megkétszereződött, bár a terjedelemben jóval kisebb (18, illetőleg a Halotti Énekeskönyvvel 27 ív helyett csak 15 ív). A szövegek annyira megrövidültek, hogy egyfolytában az egészet el lehessen énekelni, záró éneknek ne maradjon. Arra külön énekek vannak. Az elég nagyszámú kezdő énekeknél pedig egyes gyülekezeteinknek az a szép régi szokása lebegett szemünk előtt, hogy az istenliszteleket invocatioval kezdik, melyet fölállva énekel az egész gyülekezet s a derekas ének csak azután következik.

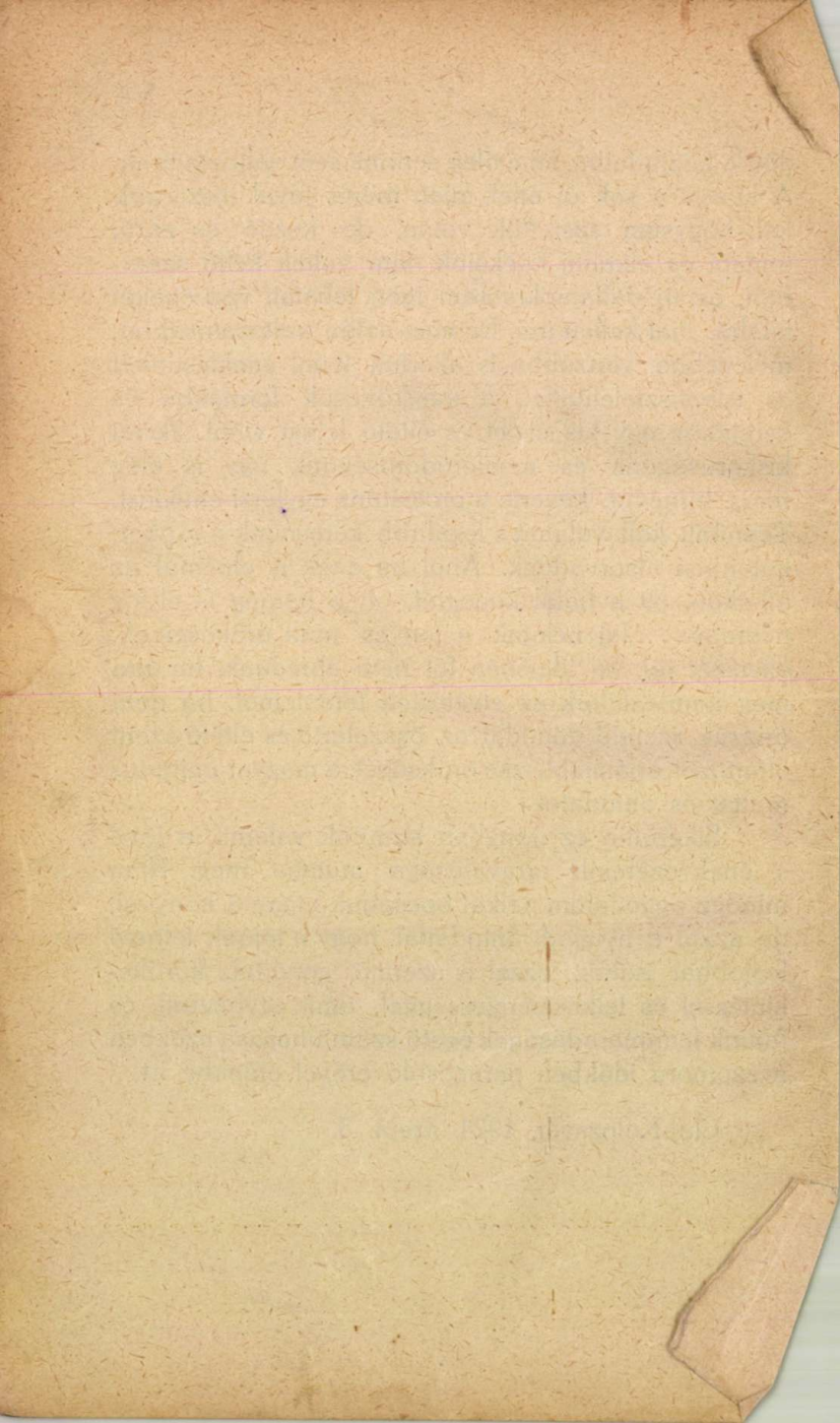
Az énekeket többé nem a lapszám, hanem folyószám jelöli, a zsoltárokat is.

Hogy az átmenet minél kevesebb zökkenéssel járjon, ok nélkül lehetőleg semmit sem változtattunk. A régiség nemes patináját kegyeletben tartottuk. A régi kedvelt énekek lehetőleg változatlanul maradtak, toldozás-foldozás helyett ami nem bírta meg a tatarozást, inkább egészen átírtuk s a sok új dallamra egészen új éneket hozunk, kívánatra jelezve, ahol megtudtuk állapítani, a szerzőt is. A Szenczi-féle zsoltároknál jórésztben a testvér egyházak átírását vettük át, de valamivel konzervatívebben, az első versszakon, mivel ez már szállóigészerűleg bevéső-

dött a köztudatba, lehetőleg semmit sem változtattunk. A könyv a sok új ének miatt mégis jóval újszerűbb lett, hogysem szerettük volna, de kezdő és záró, ünnepi és alkalmi énekeink nem voltak kellő számban, az új dallamokra sem igen lehetett régi éneket találni, újat kellett írni. De meg aztán változatosabbá, melegebbé, vonzóbbá is akartuk tenni éneklésünket és istentiszteletünket, a megkövesült formákba és keretekbe egy kis életet és éltető lelket vinni. Zenei kiskoruságunk és nemtörődömségünk úgy is elég rossz hirnévbe keverte a protestáns egyházi éneklést. Tennünk kell valamit s legalább keresnünk a jobbat, különben elsorvadunk. Ahol az ének is elnémul az ajkakon, ott a halál kopogtat, ott a harang is el fog némulni... Jaj nekünk, a fényes múlt örököseinek, ezerszer jaj, ha idejében föl nem ébredünk, ha újra meg nem találjuk az elveszített templomot, ha nem őrizzük szerető gonddal az összetartó és éltető szent oltártüzet, apáink büszke örökségét, a magyar unitárius multat és öntudatot.

Sikerült-e ez irányban tennünk valamit, a jövő s énekvezéreink arravalósága mutatja meg. Nem minden aggodalom nélkül bocsátjuk utjára a könyvet, de azzal a nyugodt öntudattal, hogy a tőlünk telhető legjobbat adtuk, azzal a szerető gonddal, körültekintéssel és lelkiismeretességgel, amit egyházunk és fajunk fennmaradásának égető szomjuhozása ezekben a szomorú időkben parancsoló erővel előnkbe írt.

Cluj-Kolozsvár, 1924. szept. 3.

I. Kezdő énekek.

1.

Dallama : 96. Én Istenem.

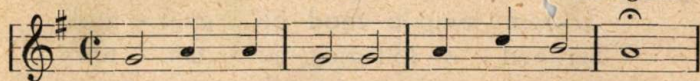
Sóhajtva vár,
Remegve száll
Imánk feléd,

Oh, te ki fent vagy,
Szent arcodat
Fordítsd felénk.

(P. M.)

2.

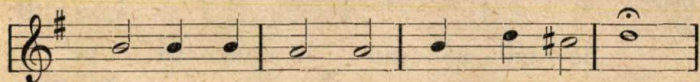
D. Bourgeois.

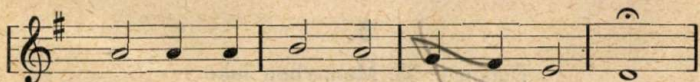
Is - ten szent há - zá - ba bé - me - gyek,

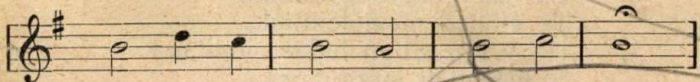
az én U - ram e - le - i - be.

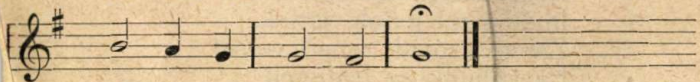
Ö - rö - me Ő az én szí - vem - nek,

Vi - gas - ság - ban buz - gón é - nek - lek

És há - lát a - dok szün - te - len

Te - né - ked, Ur Is - ten. (XLIII. Zs. 4. verse.)

3.

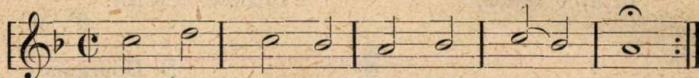
Dallama : 191. Minket Uram, elfelejtél.

Uristen, kész az én szívem, Dobogása hozzád viszen,
Házadban hogy hálát mondjon, Előtted hogy leboruljon,
Nosza lantok és citerák. Zendüljetek fel muzsikák,
Zengő szóval zengő éneket Istenünknek énekeljetelek.

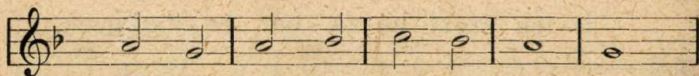
(CVIII. Zs. 1. verse.)

4.

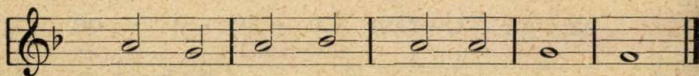
Régi magyar korál.

U - ram! temp-lo - mod - ba gyül - tünk,
Szi - ned e - lőtt meg - je - len - tünk

Fel - sé - ged i - má - dá - sá - ra,

Se - gít - sé - gül hí - vá - sá - ra.

(Sz. S.)

5.

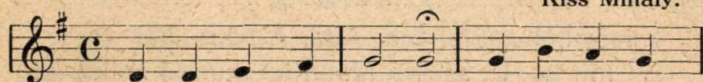
Dallama : 33. Mennyben lakó.

Élő Isten, egybegyültünk,
Te előtted megjelentünk,
Hogy házadban hálát mondjunk,
Szined előtt leboruljunk,
Nosza istenfélő lelkek,
Imádkozni jertek, jertek,
Zengő szóval zengő verset
Énekeljünk az Istennek.

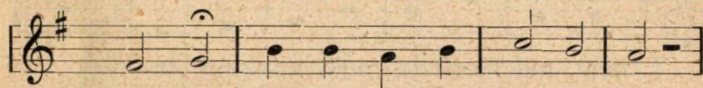
(P. M)

6.

Kiss Mihály.

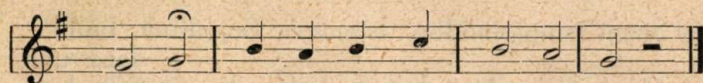
Te-rem-tő nagy Is-ten! Ki la-kó-zol

menny-ben, Ma-gasz-ta-lunk Té-ge-det

Zen-gő di-csé-ret-tel, For-ró tisz-te-

let-tel Em-lit-jük szent ne-ve-det.

(K. M.)

7.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg az én.

Im bejöttünk, édes Atyánk, szent hajlékodb,
 Szent hitünkbe rendületlen beléfogózva,
 Aki téged, örök Isten, választ vezérül,
 Rendületlen hittel valljuk, meg nem szégyenül.

(P. M.)

8.

Szicíliai vallásos népdal.

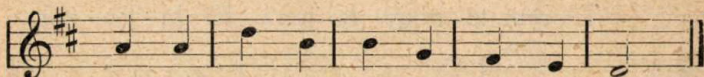

1. Kong-va, bong-va, bús ha-rang szó, hív-tál,

2. Ár-va sziv, ne té-pe-lődj már, hal-lod,

1. meg-hall-gat-ta - lak. Add, A-tyám, hát ér - te -
2. hív az Úr sza-va. Mondd el, mondd, mi fáj, mi

1. nem, mit mon-da - nak e szent fa - lak.
2. bú - sit, vár az Ur - nak bal - zsa - ma.

(P. M.)

9.

Dallama : 10. Óh jer, borulj le bánatunk.

- a) Szent templomodba, Istenünk, Bejöttünk, halld [szavunk,
Megtartó jó Atyánkat itt Áldón magasztalunk.
Hadd zendüljön örvendezőn Ajkunkon háladal :
Hadd töltse bé szent házadat Forró imáival.

(P. M.)

- b) Óh jőjj az Urnak házába Buzgón imádkozni,
Itt megtanulsz az Istenben Bizni és remélni.
A búbanat sulyos terhét Itt nem érzi szived,
A hit szava megvigasztal S megenyhíti lelked.

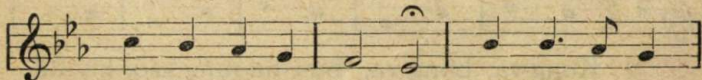
(I. M.)

10.

Iszlai Márton.

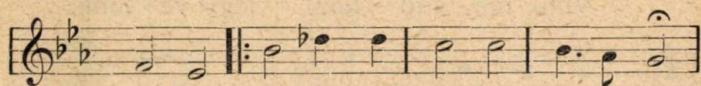
Oh jer, bo - rulj le bá - na - tunk,

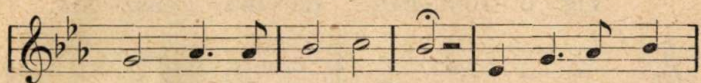
Az Úr aj - tót nyi - tott. Tárd fel te is

tit - kos ka - pud, E - lőt - te nincs

ti - tok. Oh térj ma - gad - hoz vég - re hát,

mondd el, mi fáj, mi bánt, Meg - lá - tod, meg

a köny - nyen át: Az Ur néz itt le rád.

(P. M.)

11.

Dallama : 2. Isten szent házába.

Uram, te templomodba léptem,
Szent hajlékodba, Istenem.
Hozzád, Uram, hozzád kiáltok,
Sebemre írt csak tőled várok.
Oh hallgass meg, jó Istenem,
Imámba' légy velem.

(P. M.)

12.

Zsaszkovszky.

Im be - jöt - tünk temp - lo - mod - ba,
Oh e - meld - fel szi - ve - in - ket,

É - des a - tyánk, Is - te - nünk,
 Vonj ma - gad - hoz, légy ve - lünk.

Vig ö - röm - ben, né - ma gyász - ban.

Min - den meg - pró - bál - ta - tás - ban

Bi - zo - dal - munk csak te - ben - ned,

É - des a - tyánk, Is - te - nünk.

(P. M.)

13.

Dallama : 145. Óh lobbanj fel, vagy 48. Miatyánk.

1. Uram, a gondnak rajtam bús keresztje,
 Enyhültét lelkem hasztalan kereste.
 Óh, földön-égen egyetlen reményem,
 Gyógyíts meg engem.
2. Ki nélküled jár, útját h'jába futja,
 Ég-föld között csak bús kereszt az útja.
 Óh földön-égen egyetlen reményem,
 Ne hagyj el engem.

(P. M.)

14.

Zsaszkovszky.

Szá - ma - dás - ra, bűn - bá - nás - ra
 Meg-meg - bot - ló gyer - me - ked - re

Hoz - zád jöt - tem, jó Á - tyám,
 Óh te - kints, óh nézz le rám.

Jár - tam ú - tam el - fá - sul - tan,

Szem - be - huny - va, el - va - kul - tan,

Jaj, hogy bűm - ből sem ta - nul - tam:

Nyisd fel, U - ram, sze - me - im.

(P. M.)

15.

Dallama : 244. Mostan Ūristen.

1. Igaz Ūristen,
 Igazra kérlek
 Igazs agom fogytán,
 Szivem és nyelvem
 Tehozzád szakad,
 Kegyesen láss hozzám.

2. Te légy én birám,
 Mert nincs más birám,
 Tehozzád kiáltok,
 Rajtam lett veszélyt
 Te lásd meg, Ūram:
 Igazat kivánok.

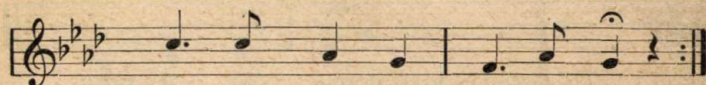
(Bogáti, XVI. század.)

16.

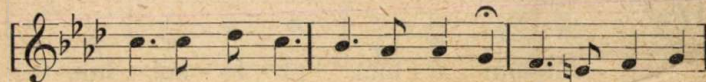
Ütő Lajos.

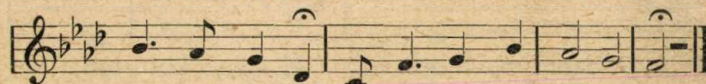
Meg - pi - hen - ni, meg - nyu - god - ni
Mert a harc-ban ú - jabb e - rőt

Hoz - zád jöt - tünk, Is - te - nünk,
csak te - ná - lad lel - he - tünk.

Bű-nös fe-jünk por-ba hajt-va, Megremegve

s meg-nyu-god-va Te-kin-tünk rád, Is-te-nünk.

(—)

17.

Dallama : 52. Mindenható fővalóság.

Istennek új énekeket,
Aki táplál mindeneket,
Jertek, mondjunk dicséretet.

(Tordai J. XVII. század.)

18.

Dallama : 244. Mostan Úristen.

Magas mennyégben, Nagy dicsőségben
Uralkodó Atyánk, Hozzád emeljük
Keserves szívünk, Nézz kegyesen reánk.

(Tordai J. XVII. század.)

19.

Dallama : 140. Rengjen a föld, vagy 106. Reménykedő.

A te népeidet, Uram, immár szánd meg,
A te ostorodat, Tőlünk immár vond meg,
Te nagy haragodat, Szent Atyám, enyhítsd meg,
Gyülekezetedet Immáron építsd meg.

(Barát István XVI. század.)

20.

Dallama : 86. Jó Atyánk, az éjtszakának.

1. Hajlékodbá, templomodba
Im bejöttem, jó Atyám,
Száll fohászom tiszta szárnyon
S mintha szavad hallanám.
2. Én Istenem, légy itt velem,
Mutasd meg szent arcodat,
Szállj szivembe, szállj lelkembe,
Érezzem jóvoltodat.

(P. L.)

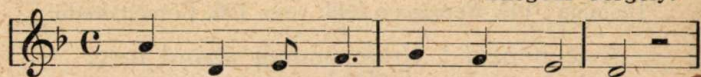
21.

Dallama : 140. Rengjen a föld belé.

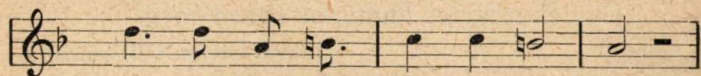
Hozzád imádkozom, Atyám, reggel korán,
Hozzád imádkozom, annak alkonyán.
Kit is magasztalnék? Neve nélkül dalom
Csak csengő érc, Uram, És péntek imbalom.

22.

Szegedi Gergely.

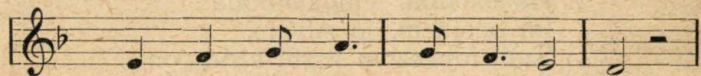
Szo - mo - rú - an só - hajt szí - vünk

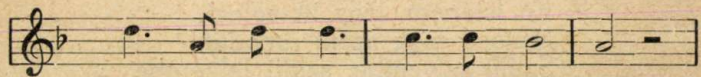
Fel te hoz - zád, jó Is - te - nünk,

Oh te - kints ránk, mig e - lőd - be

Le - bo - ru - lunk kö - nyö - rög - ve!

Nézd se - bét a szen - ve - dő - nek,

A bűn mi - att ke - ser - gők - nek

S ir - gal - ma a meg - té rők - nek!

(E. I.)

II. Közénekek.

23.

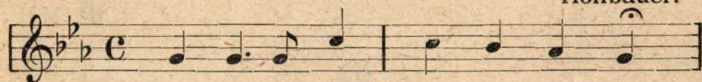
Dallama : 58. Mit remegsz.

Világosság szent atyja, Jelenjél meg köztünk,
Felséged magasztalja Szánk, szívünk és lelkünk.
Sziveinket hát buzdítsad,
Szentlelkeddel elménk Világosítsad.

(Sebes Pál.)

24.

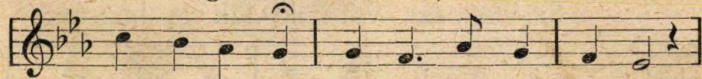
Hoffbauer.

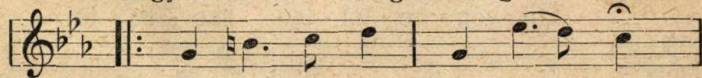
Nagy Is - te - nünk, te - kints le ránk,

Halld meg hí-vó szá-vunk, Te-ben-ned biz-

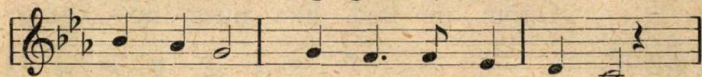
va gyer-me-kid Té-ged ma-gasz - ta-lunk.

Hi - tünk ha lan - ka - doz - nék,

E-rőnk ha csüg - ge - dez, Szent u - ta - dat

szent i-géd ne-künk mu - tas - sa meg.

(P. M.)

25.

Dallama : 58. Mit remegsz.

Oh jelenj meg, szállj közénk, Értelemnek Atyja.
Im, feléd száll szíveink Égő áldozatja.
Gyűjts mibennünk, gyűjts világot,
Láthassunk szent égi lángod Fényinél.

(P. M.)

26.

Dallama : 60. Gondviselő jó Atyám.

Sóhajtásunk, búsulásunk Hallod, érted, jó Atyánk,
Szabadító szent igédet Áhitozzuk, küld le ránk.
Égi harmat, égi szózat, Szállj alá a szomjazónak.

(P. M.)

27.

Gerech Antal.

Szi-vünk sza - vát küld - tük te - hoz - zád,
Oh vég - he - tet - len sze - re - tet,
Szi-vünk-nek bol-dog dob - ba - ná - sa
Ö-röm ne - ked, him - nusz ne - ked.
Oh csak do - bog - tasd szi - ve - ink - nek

e - get föl - tá - ró rit - mu - sát,

Hogy föld - re szál - lott szent e - ged - nek

üd - vét te ben - ned fog - juk át.

(P. M.)

28.

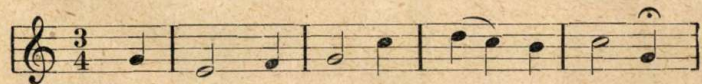
Dallama : 263. Uram, tehozzád szállt imánk.

Uram, tehozzád kiáltunk,
Légy mivelünk, szívből hívunk,
Oh, hallgasd meg könyörgésünk,
Szenteld meg egybegyűlésünk,
Hogy épüljünk szent igédben
Most és mindörökké. Amen.

(Sárdi S.)

29.

Bortnianszky.

Oh meg nem al - vó sze - re - tet - nek

Ö - rök for - rá - sa, jó A - tyánk, Té -

ged ke - res - nek, zen - ge - dez - nek

Buz - gó sza - vunk, for - ró i - mánk. Oh

légy ve - lünk, töltsd bé szí - vünk, Üd - vöt mi

csak Sze - rel - med - ben le - lünk.

(P. M.)

30.

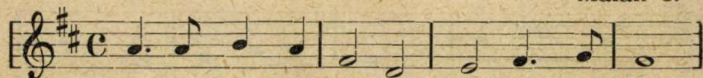
Dallama : 51. Dicsőséges, vagy 226. Pásztoroknak.

Halld meg, Uram, szíveink Hangos dobbanását,
Ajkainkról elröppent Esdeklő fohászat,
Gyújts világot elménkben, Szent igéd megértsük,
Tanítását, intelmét, Lelkünkbe bevéssük.

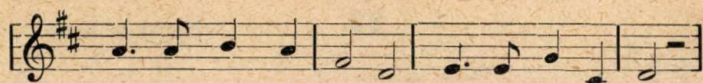
(P. M.)

31.

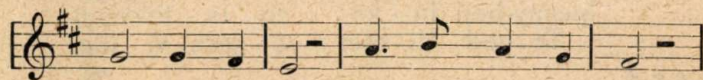
Malan C.

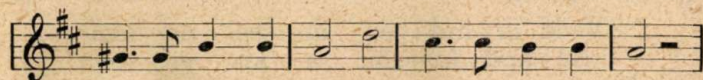
Sor - sod hagyd az Ur - ra, s biz - zál hí - ven,

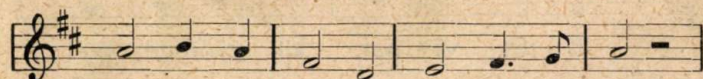
Bát-ran lépj az út-ra, me-lyen ő vi-szen.

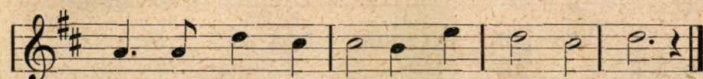
Bár éj fe-dez, Mit se csüg-ge-dezz!

Su-ga-rát le-kül-di s fel-de-rül a nap.

Jó-kedv-ben, bú-ban ott van ve-led

Fény-ben és bo-ru-ban jó Is-te-ned. (—)

32.

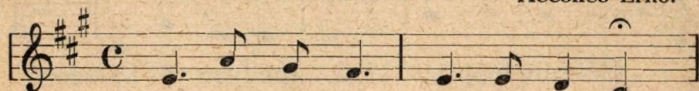
Dallama : 10. Óh jer, borulj le, bánatunk.

Végzésidet megértenünk
Óh adj erőt, Atyánk,
Add értenünk, mi lett velünk,
Mért küldted ezt reánk! ?
A búbanat betegre mart,
A balsors ránk szakadt.
Atyánk, add látnunk, hol a part,
Mutasd meg már magad.

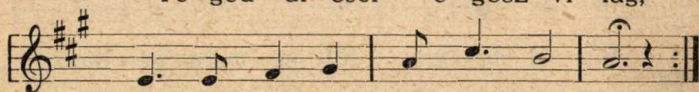
(P. M.)

33.

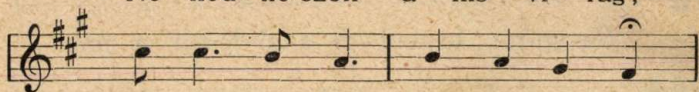
Kecskés Ernő.

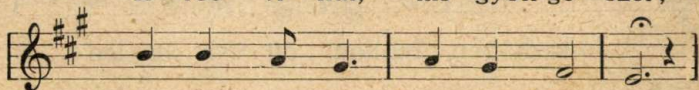
Menny-ben la - kó én Is - te - nem!
Té - ged di - csér e - gész vi - lág,

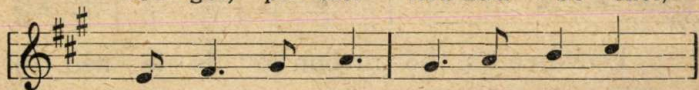
Vedd fü - led - be di - csé - re - tem!
Né - ked kö - szön a kis vi - rág;

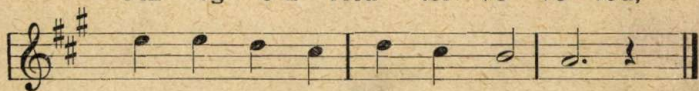
E - rős vi - har, kis gyön - ge szél;

Ten - ger, pa - tak hoz - zád be - szél,

Az ég s a föld tel - ve ve - led,

Di - csér - tes - sék a te ne - ved!

(Pósa Lajos.)

34.

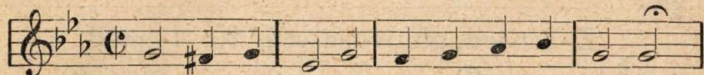
Dallama : 106. Reménykedő szívvel.

Csüggedők, óh jertek, Éjre nappal jő fel,
Földre sújtott lelkek, Fel a szívvel, fővel!
Elsírt könnyetekben Olt a balzsam írja,
Könyvében az Isten Cseppenként felírja.

(P. M.)

35.

Hews G.

Szállj föl, szállj, imánk, szárnyalón az ég-be,

É - des jó atyánk, megtartónk e - lé - be.

Vé - ge lesz, ha fáj ott a szen - ve - dés - nek,

Balzsam ír - ja vár ég föld Is - te - né - nek.

(P. M.)

36.

Dallama : 167. Jer, jer kicsiny sereg.

Szent Istenünk, feléd Száll fel buzgó szavunk,
Te vagy nekünk, te légy El nem nyugvó napunk.

Szólj, oh szólj nekünk, áldott szeretet,

Áhit, szomjuhoz kiseded sereged,

Szent igéd szózatát, Hadd értenünk szavát.

(P. M.)

37.

Bach Sebestyén után.

Lé - gyen ked - ves az ál - do - zat,
Mely - lyel szí - vünk most ál - do - zott,

E - lőt-ted, oh is-ten-ség, Kit i - mád a
 min - den - ség; Mi - tő-lünk is ál - dott légy,
 Min - ket ke - gyel - med - be végy.
 (Sárdi Sámuel.)

38.

Dallama : 82. Dicsérlek tégedet.

Bús vagy és szomorú Sok ellenségedtől
 Ne bánkodj én lelkem, Felette ne rettegj,
 Ne törd, emészd magadat, Bízd Istenre dolgodat.
 (Bogáti, XVI. század.)

39.

Dallama : 244. Mostan Uristen.

Emlékezzél meg Tekints mi reánk,
 Hatalmas Isten, Szabadíts meg mi
 Nyomoruságunkról, Nagy végromlásunkból.
 (Szegedi G. XVI. század.)

40.

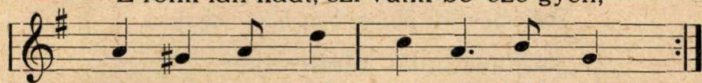
Dallama : 74. Jó Uristen.

Oh, ki mindent látsz és értesz,
 Tudod, ki mit és miért tesz,
 Mért fogyott el, mire nincsen
 Elég sóhaj bent a szívben,
 Oh hallgass meg, oh ne hallj mást:
 A szóig sem ért sóhajtást
 Fogd fel, Uram, Uram értsd meg!
 (P. M.)

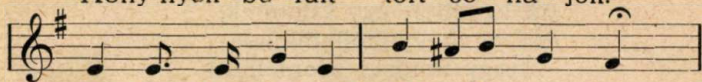
41.

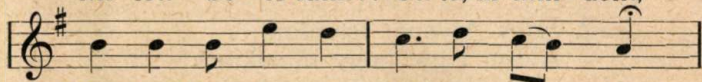
Ö-rök bi-ró, ir-gal-mas Is - ten,
E rőnk lan-kadt, szí-vűnk-be' szé-gyen,

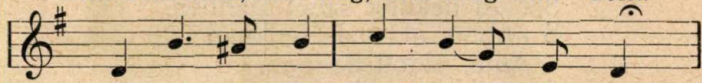
Med - dig suj - tol még ha - ra - god ?!
Köny-nyek - be fult tört só - ha - jok.

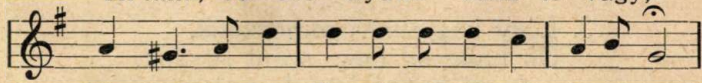
Mi lett be - lő-lünk !! Oh te, ki min - dent,

Min-dent látsz, láss meg, érts meg min - dent.

Hi-tűnk, re - mé - nyűnk csak te vagy,

Min-den-ha - tó, Min-den-ha-tó, oh el ne hagyj!
(P. M.)

42.

Dallama : 82. Dicsérlek tégedet

1. Vedd fel igazságom,
En hatalmas biróm,
Vedd elé már peremet,
Mindenről lemondó.
Kicsinyhitűségtől
Mentsd meg Uram lel-
[kemet. | 2. Itéld meg ügyünket,
Mert nincs igazságok,
Aki reánk támadtak,
Törd le igazságból
Az erős keziját,
Ellenim kit rám vontak.
(Bogáti, XVI. sz. 43. zs.) |
|---|---|

III. Vasárnapi énekek.

43.

Dallama : 44. Mennyben lakó hatalom.

1. Adjunk hálát mindnyájan
Hálás szívvel, vidáman
A felettünk fennvalónak,
Az egyetlen egy Istennek,
Aki egybegyűjtött minket,
Hogy innepet szenteljünk
És szent igéjével éljünk.
2. Édes Atyánk, Istenünk,
Áldott légy, hogy minekünk
Magadat megjelentetted.
Szóltál nekünk szent igédben,
S abban, aki azt élénkben
Adta, áldott fiadban,
A mi kegyes Megváltónkban.
3. Légy kegyelmes mihozzánk,
Oh hallgasd meg, szent Atyánk,
A mi buzgó könyörgésünk.
Szentelj meg te szent lelkeddel,
Gerjessz föl szent gerjelemmel,
Hogy te rólad, Istenünk,
Vallást bátran így tehessünk.
4. Oh emeld fel szívünket,
Világosítsd elménket
Életadó beszédeddel.
Áldott Isten, erősítsd meg,
Szent hitében védelmezd meg
A te kicsiny sereged
S óvd meg minden tévelygéstől.

(Dávid Ferenc.)

Menny-ben lá - kó ha - ta - lom,
É - let osz - tó ir - ga - lom,

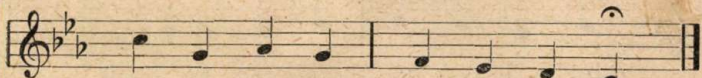
Min-dent lá - tó é - lő Is - ten.

Halld meg szí - vünk dob - ba - ná - sát,
Fogd fel saj - gó zo - ko - gá - sát,

Mély - ről om - ló, sza - ka - dó

S meg nem ál - ló könny - hul - lá - sát.

2. Megbocsátó Szeretet,

Lásd meg, oh lásd gyermeked

Magavádló bánatával.

Azt a vért, mit érte ontott,

Váltsa meg az érte omlott

Mérhetetlen könnypatak

S elborult sok férfihomlok.

3. Szent Igazság, akarunk,

Érte adtuk két karunk

Vérontásra, végromlásra.

Virrasztunk a néma éjben,

Várunk rád a vak sötétben,

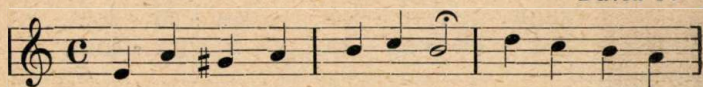
Arcod amig felragyog

Fényömlésben, napsütésben. (P. M.)

45.

Dallama : 43. Adjunk hálát.

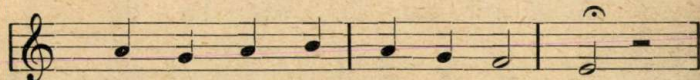
Dávid F.

1. E-gyet-len egy Is-ten-ség! Té-ged áld a
2. Nagy ke-gyel-med int fe-lém, Jó A-tyám-nak
3. Gyó-gyíts, U-ram, en-ge-met, Hogy el-nyer-jem

min-den-ség. Fű, fa, vi-rág Té-ged áld,
ke-be-lén, Ott nyu-gal-mat lel-he-tek
üd-vö-met. Szent lel-ked-nek su-ga-rát,

Szí-vem is Te-hoz-zád ki-ált.
És raj-ta meg-pi-hen-he-tek:
A-tyám, tő-lem meg ne vond hát.

Hall-gasd meg hát ké-ré-se-met,
Le-bo-ru-lok. Rád ta-lá-lok
Föl-dön, é-gen, csil-la-gok-ban

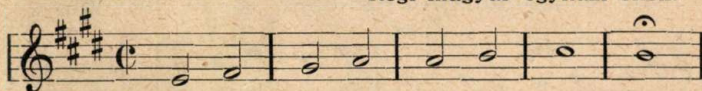
Te-kints re-ám ke-gye-sen,
Szom-ju-ság-tól be-te-gen
É-let, ál-dás így fa-kad

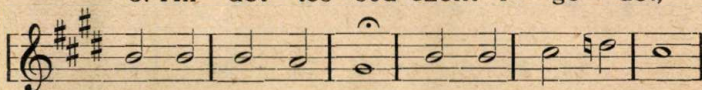
És bo-csásd meg bű - ne - i - met.
Mint egy fá - radt, bús za - rán - dok.
S Rád di - cső - ség á - rad on - nan ...
(J. M.)

46.

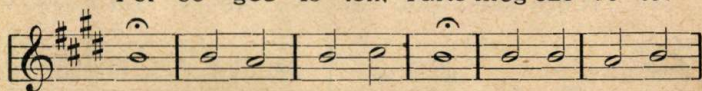
Régi magyar egyházi ének.

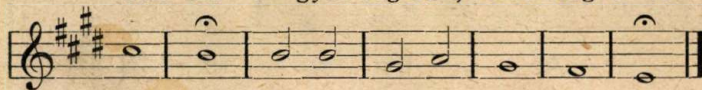
1. Ör - ven - de-zünk ö - rö - münk - ben,
2. Tartsd meg ál - dott bé - kes - ség - ben,
3. Hir - det - tes - sed szent i - gé - det,

Fel - sé - ges Is - ten! Hogy el - bé - ju - tot -
Fel - sé - ges Is - ten! E ki - csiny se - re -
Fel - sé - ges Is - ten, Tarts meg sze - re - tet -

tünk Im - már e - lőd - be, A te temp - lo -
get. Az i - gaz hit - ben, Szent tisz - te - le -
ben És e - gyes - ség - ben, Áldd meg é - le -

mod - ba, E - gyet - len ö - rök Is - ten!
ted - ben, E - gyet - len ö - rök Is - ten.
tün - ket, E - gyet - len ö - rök Is - ten.

(XVI. század.)

47.

Haydn Mihály.

Sze-ret, i-mád, ma-gasz-tal
 Ér-tel-münk, ér-ze-tünk, É-lő hit-tel,
 há-lá-val, Té-ged, szent Is-te-nünk,
 Ér-ze-mé-nyink tá-rá-ban
 Nincs szen-tebb é-re-zet,
 Mint ez: Is-ten ve-lünk van,
 Az Is-ten sze-re-tet.

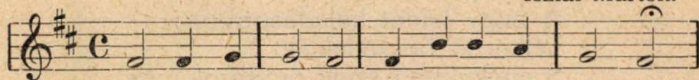
2. Dicsőítések felett Dicső a tisztelet,
 Melyet áldoz előtted A tiszta szeretet,
 A mindenség háláját Meghaladja szívünk,
 Midőn téged mint atyát Szívünk-ből tisztelünk.

3. Kegyelmed adott létet E nagy teremtésnek,
Osztott illő helyzetet Angyalnak, féregnek.
Létel, élet, kegyelem Ragyog s munkál ottan,
Hol isteni szerelem Teremtményi közt van.

(Sz. S.)

48.

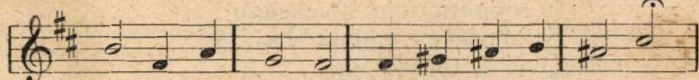
Iszlai Márton.

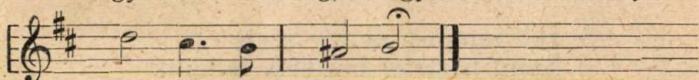
Mi-a-tyánk, kit fenn ra-gyo-gó ma-gas-ság

S itt a-lant mély-ség le-bo-rúl-va tisz-tel

Egy ö-rök fel-ség, ke-gyes ér-ze-mé-nyink

Té-ged i - mád-nak.

2. Országod szálljon le közénk a mennyből,
Templomot néked sziveinkbe rakjunk,
Fent és lent, mert így telik itt be Isten
Szent akaratja.
3. Add meg mindennap kenyerünk s ne nézd, ha
Hálátlansággal fizetünk is érte,
Oh ne tartsd számon, be ne tudd, bocsásd meg,
Légy könyörülő!
4. Megkísértésekbe ne vigy. Gonosztól
S önző vágyaktól szabadíts meg, védj meg,
Országod, hogy végre közinkbe szálljon,
Ugy legyen. Ámen.

(Sz. S. átírta : P. M.)

49.

Dallama : 209. Dicsér téged teljes szívem.

1. E szent napon örvendezzünk,
Hálát zengjük az Uristennek,
Magasztaljuk tiszta szívből,
Buzgó hitből, áldás nevének.
Leborúlva dicsőítsük
A nagy Istent háladásunkban,
Lelkesítő beszédekben
S énekekben szent örömünk van.

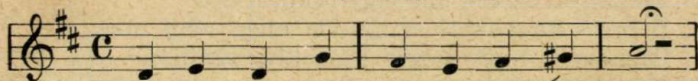
2. Mert nagy az Úr és hatalmas,
Diadalmas mindenek felett.
Teljesíti, amit akart,
Mert mindent tart, amit teremtett.
E roppant föld kereksege
S teljessége hatalmában áll,
Övéi a fénylő egek,
Napok, földek, Ő mindent táplál.

3. Hit, remény és hív szeretet,
Szent tisztelet buzdítsa lelkünk
Istenünkhöz, ki művében
Végzetetlen s jó Atyánk nekünk.
Őrizzük meg minden bűntől
S vétkes tettől rövid éltünket,
Bizzuk áldott kegyelmére
S tetszésére testünk s lelkünket.

(Sz. S.)

50.

Régi magyar egyházi ének 1607.

Vi-dám szív-vel, vig zen - gés - sel

Áld-juk szent u - run-kat, A ma - gá - tól

é - lő Is - tent, Ke-gyel-mes A - tyán - kat,

Ő te - rem - tett meny-nyet föl - det,

Min-den ál-la - to - kat For - mált, szer-zett,

táp-lál, él - tet S szép rend-szer-ben tart-hat.

2. Oltalmazónk, segedelmünk Te vagy, áldott Isten,
Hatalmadnak, jószágodnak Párja-mássa nincsen.
Kimérted a csillagoknak Kerengő futását,
Számon tartod szíveinknek Minden dobbanását.
3. Fénysugárát hajnalodnak Áldón ránk teríted,
Arcainkról te törülöd Le a verítéket.
Elröppenő sohajtások Szerét számon tartod,
Szereteted, élő Isten, Mindéig megtartott.
4. Szereteted, élő Isten, Lobbantsd lángra bennünk,
Tedd megértő testvérekké Téged áldó sergünk.
Szívünkbe szállt szent országod Törvényét hogy
[értsük,
Haragtartó indulattal Egymást meg ne sértsük.

(Petki István, átirta : P. M.)

Haydn József.

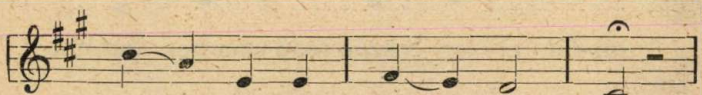
Di - cső - sé - ges Úr Is - ten,
Kit i - mád szent ö - röm - ben

Min - den - ha - tó fel - ség,
S hir - det a min - den - ség,

An - gya - lok meg - ha - jol - nak

E - lőt - ted s tisz - tel - nek,

Menny, föld, ten - ger hó - dol - nak

Né - ked s meg - szen - tel - nek,

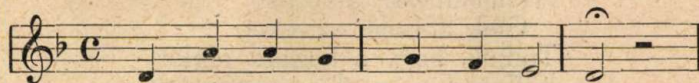
Né - ked s meg - szen - tel - nek.

2. A napok ezerei Kiáltják: szent, szent, szent,
Szent az Úr, a mennyei Felség alatt és fent.
Fent az egek boltjain, Alant föld határin,
A csillagok sorain, A harmat sugárin,
A harmat sugárin.
3. A nappal világában, Az éj gyászleplében,
A hajnal pirultában, Az estnek csendjében,
A tengerek síkságán, Mely vízözönbe fúl.
A setétség országán, Hol hallgatás az Úr,
Hol hallgatás az Úr.
4. Imád lelkünk, Uristen, Hálaérzetében,
Részt veszünk a nagy minden Együtt-zengésében.
Boldogság és szeretet Hatja által lelkünk,
Hogy tenéked, jó Atyánk, Dicséretet zengünk,
Dicséretet zengünk.

(Sz. S.)

52.

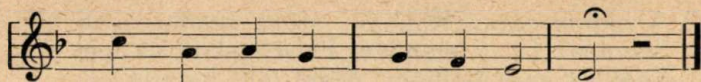
Régi magyar egyházi ének.

1. Min-den - ha - tó fő - va - ló - ság,
2. U - ral - ko - dó ir - gal - mas - ság,
3. Té - ged val-lunk és di - csé - rünk,
4. Tartsd meg a mi szent hi - tün - ket,
5. Vi - rá - goz - zék szent val - lá - sunk,

- Ki vagy fény - lő vi - lá - gos - ság,
Hal - ha - tat - lan ha - tal - mas - ság.
Mi e - gyet - len egy Is - te - nünk,
Ol - tal - mazd meg é - le - tün - ket,
Lel - ki - tes - ti sza - bad - sá - gunk,

Meny-nyen föl-dön egy u - ra - ság,
Sze - re - tet és leg - főbb jó - ság.
Föl - dön, ég - ben egy re - mé-nyünk.
Se - gélj min - den jó - ban min - ket.
Ne - künk drá - ga kis egy - há - zunk.

(XVI. század.)

53.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

1. Mindenható fővaló,
Ésszel föl nem fogható
Világbiró Akarat,
Aki fent vagy fellegedben
S itt vagy minden percenetben,
Oh jelents meg magadat.
2. Nem hozunk mi semmi mást,
(Tömjénfüstöt, áldozást)
Csak dobogó szíveket,
Tudjuk, hogy a hozzád omlót
Fölfogod s az el nem mondott
Sóhajt is megszívleled.
3. Látod, hogyha árkot és
Arcunkon a bánkodás,
Eléd minek hordanók?!
Hogy sebünknek nincsen írja,
Bánatát már alig bírja,
Minek, minek mondanók?!
4. Annyi könnyet, annyi vért
Ránk a végzet mire mért,
Uram, azt csak te tudod.
A sujtó kéz, tudja, mit mért,
Azt is tudja mindig, hogy mért.
Áldott legyen ostorod.

5. Oh te, föl nem fogható,
Mindent céllal alkotó,
Láthatatlan Akarat,
Ostorod elcsördültében,
Sujtó karod szerelmében
Láttasd, értesd meg magad.

(P. M.)

54.

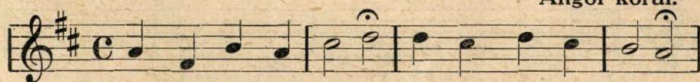
Dallama : 237. Dicséret, dicsőség.

1. Mindenható Isten, Teremtényid édes Atyja,
Szent házad szerelme Szíveinket im meghatja.
Rólad zengjen buzgó énekünk,
Istenem, hogy véled lehetünk,
Boldogabban ver mindjárt szívünk.
2. Szenteld meg, Istenem, Érted buzgó igyekvésünk,
Hozzád hogy illendőn, Tehessük meg tiszteletünk.
Öntsd ki mi ránk áldott lelkedet,
Megújúlva mondhassunk neked
Diadalmasan szép éneket.
3. Tedd élővé köztünk Benned való bizalmunkat,
Értesd meg mivelünk Célját-végét harcainknak.
Kishitűn ne lankadjon karunk,
Rendületlen vállaljuk bajunk
S jutalmat mástól sohse várjunk.

(Átirta : P. M.)

55.

Angol korál.

1. Hoz-zád jöt-tünk, U-ram Egy szent pi-he-nő-re
2. Itt el-ma-rad tő-lünk Min-den a-mi föl-di,
3. A te tem-plo-mod-ban I-má-ra bo-ru-lunk,
4. Te-kints ránk jó A-tyánk, Vég-te-len ke-gyed-del,

A te temp-lo mod-ba, A Si-on he-gyé-re.
Itt lel-künk ün-ne-pi Kön-tös-sét fel-öl-ti.
Ösz-sze-kul-csolt kéz-zel Te-hoz-zád só-haj-tunk.
A bűn ör-vé-nyé-ből Lel-kün ket e-meld fel.
(R. G.)

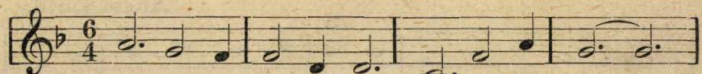
56.

Dallama : 47. Szeret, imád.

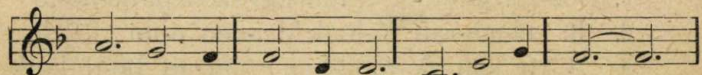
1. Szent színed előtt állunk, Mindenható felség,
Műveidben csodálunk Téged, fő bölcseség.
E világ lármáitól Imé külön válva
Szívünk neked meghajol, Szentséged imádvá.
2. Az eget behintéd Fénylő csillagokkal,
Szépen felékesítéd Sok ezer napokkal,
Kimérted mindezeknek Köröket, útjokat,
Rendelted, míg léteznek, Tartsák pályájokat.
3. Emberek, imádjátok Az áldott teremtőt,
Kegyelmét háláljátok, Tisztelvén szívből őt.
A földtől majd megválva Lelkünk a mennyégben
Tisztábban imádandja, Szentebb dicsőségben.
(Sz. S.)

57.

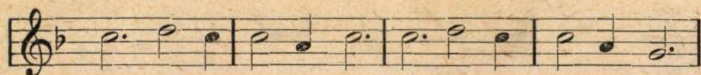
Lowel Mason.

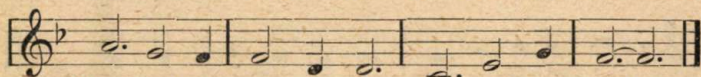
Hoz-zád me-gyek, U-ram, hoz-zád kö-zel.

Ke-resz-ted ha suj-tol majd fel-e-mel.

Di - cső - it a - ja - kam, hoz - zád me - gyek, U - ram,

Hoz - zád me - gyek, U - ram, Hoz - zád kö - zel.

2. Útas vagyok. És már lement a nap,
Fölöttem éj: egy kő fejem alatt...
Álmomban is híven hozzád vágyik szívem,
Hozzád vágyik szívem, Hozzád közel.
3. Oh mint ragyog pályám az égbe' fent...
S kegyelmet, üdvöt ad már ide lent,
Angyalid intenek: Uram, hozzád megyek,
Uram, hozzád megyek, Hozzád közel.
4. S ha majd sasszárnyakon lelkem ragad,
Elhagyva nap- s csillagvilágokat,
Dicsőít ajakam: Hozzád megyek, Uram,
Hozzád megyek, Uram, Hozzád közel.

(Angolból J. M.)

58.

Sebes Pál.

Mit re - megsz, mért há - bo - rogsz,
Azt hi - szed, hogy sen - ki - sem

Én szí - vem, mi bán - tott?
Fog - ja már a pár - tod?

Oh szi - vem - nek bús ke - ser - ve,

Fönt az Úr, az ő ke-gyel-me nem hagy el.

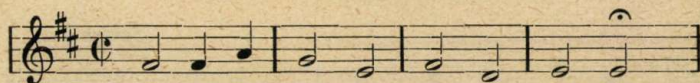
2. Mit remegsz, mért háborogsz, én szívem, mi bántott?
Bánat és bú ellened mért ütöttek pártot?
Oh ne csüggedj, nézz az égre,
Küld az Úr a szenvedésre
Balzsamot.

3. Mit remegsz, mért háborogsz, én szívem, mi bántott,
Bánatodra balzsamod mérthogy nem találsz?
Oh tekintsz fel bánatodból,
Fent az Úr, nem hallod, így szól:
Bízzatok.

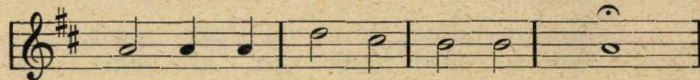
(P. M.)

59.

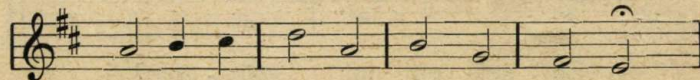
Régi magyar egyházi ének.

Té-ged ke - res - lek köny - nye - im - ben,

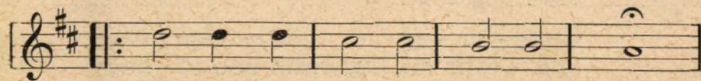
Két - sé - gim közt hoz - zád me - gyek

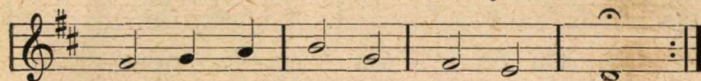
Szí-vek-nek vizs - gá - ló - ja, Is - ten,

Te - ró - lad most val-lást te - szek.

Föl - tá - rom szí - vem rej - te - két

S A - tyám, ki - ön - tőm itt e - léd.

2. Sötétbe' jártam, tévelyegtem
Gondatlanul, félig vakon,
Kétség se tört, csak önfeledten
Éltem, éltem sok napom,
Oh jaj, Uram, fölébredék,
Mért hogy rád ily későn lelek!
3. A mindenségben hol a tengely,
Hány sarkon, mért s hogyan forog
S könny és kacaj között az ember
Minek botorkál, tántorog,
Csak most tudom: szerelmedet
Szívem csak most ismerte meg.
4. Titkát a mindenség kitárta
Szerelmedben, szerelmedért.
Szívem szent arcod látja, látja
S a könnyen át megért, megért,
Oh áldott légy, hogy könnyeket
Adtál, megtartó Szeretet.
5. Oh áldott légy, hogy könnyeimben
Fölcillantál, megláttalak.
Oh százszor áldott légy, hogy itt benn
Szívemben megtarthattalak.
Könny s fájdalom jöhet reám,
Nem fáj: megszenteléd, Atyám. (P. M.)

60.

Gond - vi - se - lő jó a - tyám vagy,
Lá - tom én, hogy min - den el - hagy

Oh én é - des Is - te - nem,
E vi - lá - gon, csak te nem;

Hoz - zád vá - gyom, ben - ned é - lek,

Üd - vőt más - tól nem re - mé - lek.

2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot,
Vérző szívem fájdalomra Csak te hintesz balzsamot.
Könnyül sorsom terhe rajtam, Ha imára nyílik ajkam.
3. Rám, rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm;
Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm;
Hálakönnyem tündöklése A te neved hirdetése.
4. Gyenge vagyok, lankadoznak Búzgóságom szárnyai,
Bármily híven vágyakoznak Színed elé szállani.
Oh adj erőt, hogy míg élek, Egyedül csak néked éljek!
(Lévay József.)

61.

Dallama : 50. Vidám szívvel.

1. Csak tebenned, örök Isten, Van nagy bizodalmunk,
Lent a földön, fönt az égen Másban nincs oltalmunk.
Óhajtásunk, sóhajtásunk Meghallod, megérted,
Megnyugtatod, boldogítod, Aki hozzád tér meg.

2. Országoknak, világoknak Látod elmulását,
Népeknek és nemzeteknek Lassu elomlását,
Eszendőknék ezereit Gyepplőszáron tartod,
Szívünk minden dobbanását Sorra megszámlálod.
3. Oltalmaz meg, védelmezz meg Minden ellenségtől,
Állj mi mellénk, vonj ki minden Kinzó kétségünkből,
Ragadj ki a reánk szakadt Kicsinyhitűségből,
Vérevesztett népedet a Kétségbeeséstől.

(Álírta : P. M.)

62.

Dallama : 48. Miatyánk kit.

1. Felséges Isten, hálát adunk néked,
Dicséretedre összehívtál minket,
Szent nevedről hogy most vallást tehessünk,
Hozzád mehessünk.
2. Mennyei szent felség, házadba jöttünk,
Sóhajtásunkat im elődbe öntjük,
Nincsen nekünk másban semmi oltalmunk,
Semmi vígaszunk.
3. Lelkeddel építsd meg a mi elménket,
Hogy szerethessük a te szent ígédet,
Szabhassuk mellé igyekezetünket
És életünket.

(XVI. század.)

63.

Dallama : 58. Mit remegsz.

1. Téged illet, Uristen, végtelen dicséret,
Téged illet, szent Atyánk, diadalmas ének.
Hirdetünk szent szeretettel,
Áldunk áldott gerjelemmel — Tégedet.

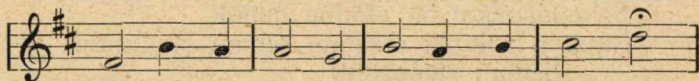
2. Mennyen-földön mindenek általad levének,
 Rólad zengi himnuszát minden érző lélek,
 Égi testek, égi lángok,
 Mérhetetlen nagy világok — Áldanak.
3. Oh nagy Isten, minden im, szent kezed munkája,
 Mindenik szívdobbanás országod munkálja.
 Oh dicsőítsd szent neved meg,
 Állíts bennünk szent nevednek — Templomot.
- (Átirta : P. M.)

64.

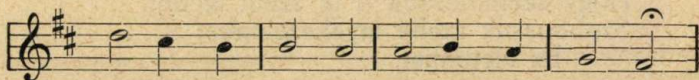
Adorján Domokos.

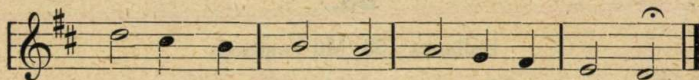
1. Té - ged di - csér - lek, Én U - ram Is - ten.
 2. Ti - éd a ha - lál, Ti - éd az é - let,

1. A te szent mű - ved I - de lenn min - den,
 2. U - ra vagy min - den Nagy - nak, cse - kély - nek.

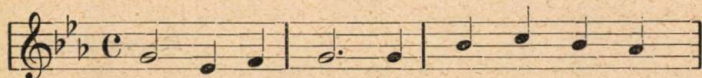
1. I - de lenn, ott fenn, A mer - re lá - tok,
 2. Si - e - tek hoz - zád, Az i - ma szár - nyán,

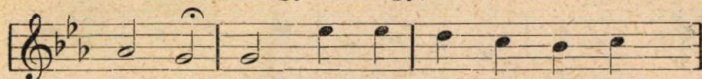
1. Har - mat - csepp, por - szem, Na - pok, vi - lá - gok.
 2. A - tyám, fo - gadd el gyer - me - ki há - lám.

(Endrődi Sándor.)

Sullivan Arthur.

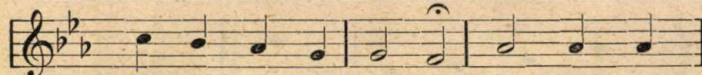
1. U-ram, hol vagy? Ki - bont - ja szár - nyát
2. U-ram, hol vagy? Ma - gam - ba tér - ve
3. U ram, hol vagy? Ha - tár - ta - lan ha -
4. U-ram, hogy hol vagy, nem, nem kér - de -

lel - kem, s me - ré - szen röp - pen fel la -
 kér - dem S for - ró i - má - ra térd - re
 tá - rok Ö - rök ha - tá - ra, ér - zem,
 zem már, Ben - nem la - kol s én Ben - ned

kod fe - lé, A vég - te - lent ver -
 ros - ka - dok. A gon - do - lat lán -
 itt vagy, itt, Itt vagy szi - vem - ben.
 la - ko - zom, E föl - dön itt ö -

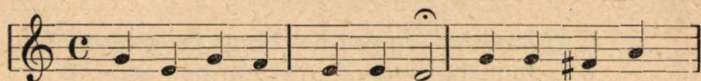
gőd - ve jár - ja, víj - ja S fé - nyed - től
 cát hi - á - ba' ráz - za, Hoz - zád nem
 Tün - dök - lő na - pod - nak Itt - ér - zem,
 rök sze - rel - med ő - riz S ha men - nem

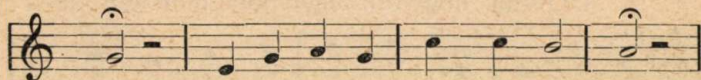
nem lát, meg - va - kul be - lé.
 ér föl. Nem ta - lál meg ott.
 itt me - leg su - gá - ra - it.
 kell, me - gyek: van ott - ho - nom.

(Angolból P. M.)

Régeni Áron.

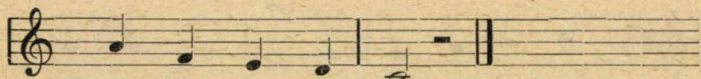
Di-csé-rem én az U-rat Min-den i - dő-

ben, Ma-gasz-ta-lom az ő ne - vét

Tel-jes él - tem-ben, Mig é - lek e föl-dön,

Szí - vem - ben a há - la - dás,
Szám-ban di - csé - ret mon - dás

Nem lé - szen szű - kön.

2. Oly igen nagy jóvoltát Hozzám Istennek
Lelkem nem tudhatja számát Sok jó tétinek,
Azért dicsekedem, Bízván az Úristenben,
Leszek őfelségében Jó reménységben.
3. Csodálják ezt megértvén Sok nyomorultak,
És örülnek engem látván. Kik meghervadtak,
Ők is én példámmal Szívüket felgerjesztik,
Istenhez felemelik Bizodalommal.

4. Jersze azért felszóval Őt magasztaljuk,
 Mi is mind egy akarattal Szent nevét áldjuk,
 Mert ő meghallgata, Minden keserűségből,
 Kimentvén szükségünkből Minket megtarta.

(Dóczy Zsuzsánna, XVII. század.)

67.

Régeni Áron.

I - gaz fel - ség, e - gye - dül Úr,
 Egy ha - tal - mas Is - ten! Ki - nek hí - re
 és nagy ne - ve ter - jedt föl - dön, men - nyen,
 Hal - ha - tat - lan s lát - ha - tat - lan
 vagy di - cső - sé - ged - ben, Te - remt - mé - nyid
 s gyer - me - ke - id áld - nak é - ne - kek - ben.

2. A nagy órák, a nagy napok im majdan elmulnak,
 Minden rendes folyásukban lassan megváltoznak,
 Te pediglen azon Úr vagy, száma nincs napodnak,
 Világ létén, világ fogytán csak egynek találják.

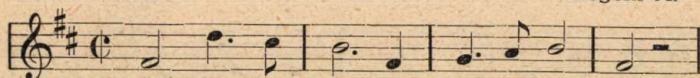
3. Nézz alá már kegyes Atyánk ez nyomorult földre.
A nagy büntől megrakodott háborgó tengerre,
Kik vettünk bujdosásra ez siralmas völgyre,
Felkiáltunk, tőled várunk, hallj könyörgésünkre.

(Petki János.)

(XVI. század.)

68.

Régeni Á.

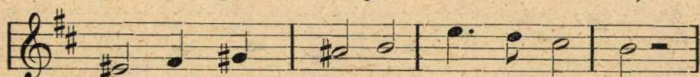
Oh mer-re vagy, oh mer-re tér-tél,

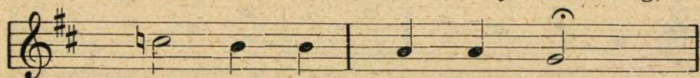
Én Is - te - nem, hogy kérd-je - lek meg?

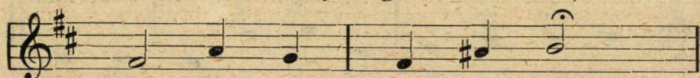
Or - szá - god út - ja mer-re tért el,

Hogy nem tu - dom, hol lel - je - lek meg,

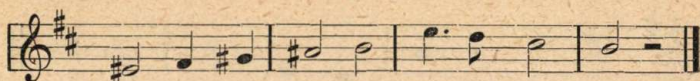
Mért té - vely - gek va - kon,

Mi - nek ta - pos - ga - tom

A té - vely - gők - nek gyá - szos út - ját,

A vég - te - lent kik hjá - ba fut - ják. .

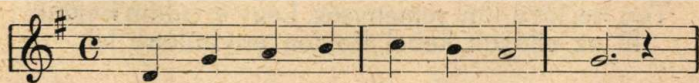
2. A végtelent elénk tárta,
És kiterjesztette két karod
S fölirta rája lángbetűkkel
Örök szentleckéd : akaratod.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcu menny
Nyitott könyv, ott az írás rajta,
Mért nem tudok elmenni rajta!?

3. Szemem világtalan világát
Nyisd föl, Uram, hadd leljelek meg,
Könyvedből sorsomnak talányát
Hadd olvassam, hadd értselek meg.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcu menny
Tanítsanak meg himnuszukra :
Tebenned bízni, hinni újra.

(P. M.)

69.

Howard Sámuel.

Éb-red - je - tek fel, lel - ke - ink,

Szí-vünk, ne resz-kess, lelj vi - gaszt!

Föl, é - gi ver - seny pá - lya int,

Bát-ran, vi - dá - man fus-suk azt.

2. Mondják, tuskés a pálya, szűk,
S a lélek gyöngé, roskatag,
De elfelejtik, Istenünk,
Te segítő oltalmadat.
3. Téged, hatalmas Úr, kinek
Kegyelmed el nem fogy soha
S szilárdan áll, míg évre év
Örök körben rohan tova.
4. Belőled, áldás kútfeje,
Merítsen lelkünk új erőt!
Ki önmagában bízik, az
Elhal, lehull idő előtt.

(Angolból Szász K.)

70.

Dallama : 211. Áldjad én lelkem.

1. Im kinyiltak, híva hívnak Templomodnak ajtai :
Térj be, tova tünt reménység, Légy a vídám hajdani ;
Itt az elfásult kebel Boldog enyhületre lel.
2. Szent házadba hát beléptem, Lépj Uram, te is belém,
Itt építsd te templomod föl, Itt benn szívem rejtekén,
Érezzem, hogy enyhület Nincs sehol, nincs nélküléd.
3. Szólj, Uram, szólj, dobbanj bennem Diadalmas
[tettre fel.
Mindent értő szeretetté Olvadjon föl a kebel,
Boldogan hadd zengenem : Megtaláltam Istenem.

(P. M.)

71.

Händel.

Még nem, még nem sze-ret E-lég for-rón
szí-ve-m, Még tán-to-rog-va ta-po-
som Ös-vé-nyed, Is-te-nem.

2. Még vak, még lázadok, Nem látja arcodat,
Még nem siet betölteni Minden parancsodat.
3. Még nem, még nem siet Ismerni tégedet,
S amerre lépünk rendeléd, Csodás ösvényedet.
4. Még nem, nem itta bé Szavadnak harmatát,
Nem szomjuhozza szüntelen Igédnek italát.
5. Egészen a tiéd, Uram, mikor leszek?
Mikor fogom munkálni szent Országod ide lent?
6. Oh szólj hozzám, Uram, Mutasd meg arcodat,
Tebenned lássam üdvömet És boldogságomat.
(Angolból P. M.)

72.

Dallama : 112. Én Istenem, halld meg az én.

1. Oh irgalmas és kegyelmes Atya Uristen,
Ki országolsz hatalommal földön és mennyben,
Oltalmadhoz esedezünk könyörgésünkben,
Légy minékünk segítséggel mi szükségünkben.

2. Sok szükségink ámbár vannak mostan minekünk,
Kiváltképpen mégis neked ezen könyörgünk:
Szent lelkednek erőssége légyen mivelünk,
Hogy az igaz tudományban elé mehessünk.
3. Értelmünknek homályát te oszlasd Uram, el,
Jutalmazz meg engedelmes szívvel-lélekkel,
Szent ígédet, hogy vehessük mindig jó kedvvel,
Követhessük boldog hittel, igaz örömmel.

(Régi Énekeskönyv. 81.)

73.

Dallama : 98. Maradj velem.

1. Oh simogasd meg gyötrött lelkemet,
Mikor epedve száll, sóvárg feléd.
Ha esdem biztatásod szent jelét,
Szellemezed szívem érintse meg.
2. Ölelj, ölelj, ha kétség kínja mar
S reményvesztetten állok, védtelen ...
Jóságkendőd törülje bús szemem,
Ha könnypatak előlem eltakar.
3. Ringasd öledben csitult gyermeked,
Sugárzó lényed hassa át valóm,
Zord éj után, tündöklő hajnalon
Gyógyult szívem himnuszt zengjen neked.

(Ü. K.)

74.

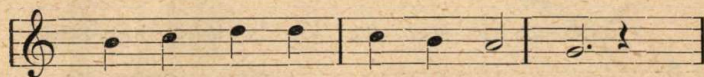
Régi korál.

Jó Ur Is - ten, te - kints hoz - zánk,
És kö - nyö - rülj te né - pe - den,

Ma-gas menny-ből nézz mi re - ánk,
Nyó - mo - rult ke - resz - té - nyi - den,

Mert el - fogy - tak a te szen - tid,

Meg lan - ka - dott a sze - re - tet

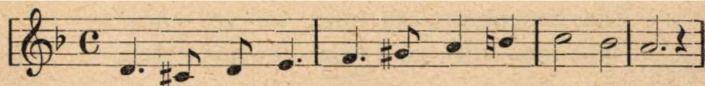
Az em - be - rek fi - a - i közt.

2. Azért szólasz így Úr Isten:
Feltámadnom szükség nékem,
Hogy megrontsam szerzéseket,
Megszabadítsam népemet;
Mert láttam nyomoruságát,
Hallottam fohászzkodását,
Megtekintem óhajtását.

3. Nem hagyom az én nevemet,
Eloltani szent igémet;
De megtartom én házamban,
És választott templomomban,
Hogy megszentelje szentimet,
Gerjessze nekik szívüket,
Bíztassa az ő lelküket.

(János Zsigmond fejedelem kedvelt éneke.)

Régi virágének.

Drá - ga do - log az Úr Is - tent di - csér - ni,

É - nek - szó - val, zen - gő - szó - val tisz - tel - ni,

Drá - ga do - log az Úr ne - vét ál - da - ni,

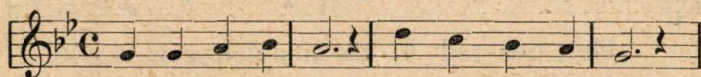

Me - leg szív - vel né - ki há - lát mon - da - ni.

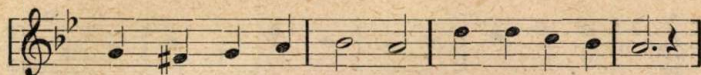
2. Országunkat megáldotta békével,
Mezeinket gazdagítja bővséggel,
Nem látogat semmi terhes szükséggel,
Táplál minket mindennapi kenyérrel.
3. Balsors akit csapdos-verdes, ne féljen,
Bánatára írt az égtől reméljen,
Könnyünk árja záporként bár omolna,
Nincsen bánat, kinek írja ne volna.
4. Imádd azért, Jeruzsálem, uradat,
Megtartódat, kereszténység, magasztald.
Sionnak a sűgár hegye égbe néz:
Mit búsulnál, ember, fel a mennybe nézz!

(Skaricza Máté, átírta P. M.)

76.

1. Ö-rül mi szí-vünk, mi - kor ezt hall - juk,
2. Meg áll - a lá - bunk, ö - rök Ur - is - ten
3. Áldd meg, Ur - is - ten, a te né - pe - det.

1. A temp - lom - ba mé - gyünk, Az Ur - is - ten - nek
2. A te temp - lo - mod - ban, És tiszt - a szív - vel
3. Kik té - ged sze - ret - nek, Tartsd meg kö - zöt - tünk

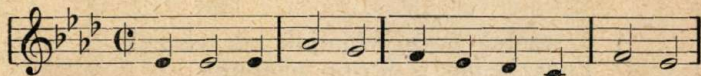

1. Szent i - gé - jét hall - juk.
2. Di - csé - rünk té - ge - det.
3. A gyü - le - ke - ze - tet.

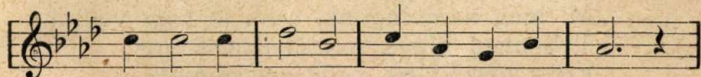
(Szegedi G. 1582-ből.)

77.

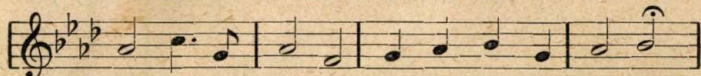
Schnorr H. után Pálffy Ákos.

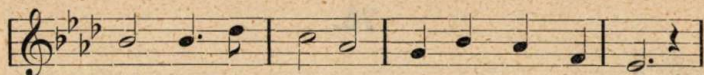
Ha - tal - mas Is - ten, győz - he - tet - len vá - runk,

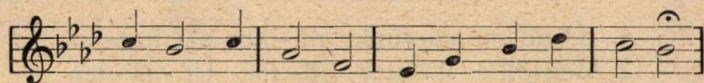
Ra - bok re - mé - nye, jó - ság és e - rő!

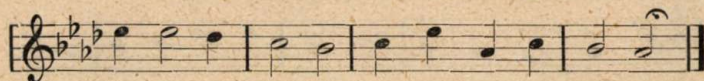
Mély - sé - ges mély - ből te - hoz - zád ki - ál - tunk,

Mert ben-ned bi-zik min-den szen-ve-dő.

Ki-ben biz-zunk, ha ben-ned meg nem ál-lunk,

E-rős kő-szik-lánk, ö-rök i-gaz-sá-gunk.

2. Ha bánat ér, ha fáj a lánc, a börtön,
Vigaszt te adsz a szenvedés között
S tömegsirokról messzi harcmezőkön
Virágot hajt a véráztatta rög.
Koporsók mélyén, ott is megtalálunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.
3. Ki benned bízik, annak szent a rabság
S bilincs vasán is boldog és szabad,
Mert te vagy élet, végtelen szabadság,
Feltámadás és boldog virradat.
Te benned bízunk, győzhetetlen várunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.
4. Tengerek árján víjjanak bár vészek,
Egész világ is törjön ellenünk
S rendüljenek meg völgyek és a bércek,
Mi meg nem ingunk, csak te légy velünk.
Te benned bízva rendületlen állunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.

(B. D.)

78.

Dallama : 48. Miatyánk kit.

1. Teremtő Isten, bármily messze menjek,
Fölöttem fénylik a te tiszta mennyed,
A tiszta mennynek tükörében képed
S örök hűséged.
2. Közelben s túl a tengereken, távol,
A napsugárban jószágod világol;
A négy tájékról zengési az égnek
Rólad beszélnek.
3. Áldlak, teremtőm, mindnyájunknak atyja,
Aki sorsunkat bölcsen igazgatja.
Add, hű lehessek hozzád mind halálig.
Sirom zártáig.

(S. K.)

79.

Dallama : 244. Mostan Úristen.

1. Kegyelmes Isten,
Kinek kezébe
Életemet adtam,
Viseld gondomat
Vezesd útamat,
Mert csak rád maradtam.
2. Gyermekségemtől
Fogván egyedül
Csak te tőled vártam,
Mint atya után
Fiu, kiáltván,
Könyörögve jártam.
3. Most is csak benned
Reménységemet,
Uram, helyheztettem,
Magam rád hagytam,
Rád támaszkodtam,
Te alád vettettem.
4. Hallgass meg azért
Te nagy nevedért
Én könyörgésemben,
Mutasd meg jódat,
Sok áldásodat
Az én szerencsémben.

(1591.)

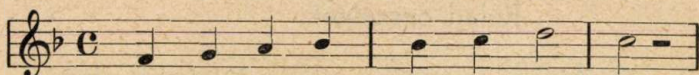
(Balassi B.)

IV. Hétköznapi énekek.

a) Reggel.

80.

Régi unitárius egyházi ének.

Ál - dott na - pod hogy fel - ho - zád,

U - ram, szí - vünk ú - jult e - rőt me - rit,

Fel - vesz - szük a le - tett i - gát

S mit ránk ra - kál, az é - let ter - he - it.

2. Ha csüggedünk, ha lankadunk,
Uram, próbádhoz adj erőt nekünk,
Ha nem bírjuk, s leroskadunk,
Ne hagyj el minket, fogd meg két kezünk
3. Ne tedd raboddá gyermeked,
Ne tedd a munkát kínessá nekünk.
Nem kérünk, hogy terhét levedd,
Csak kedvet és erőt adj, Istenünk.

4. Csak kedvet adj, csak lelket adj
 S a szenvedés is édes lesz nekünk,
 Csak megmaradj, csak el ne hagyj
 S dalolva áldunk, édes Istenünk.

(P. M.)

81.

Dallama : 202. Adjak hálát az Istennek.

1. Magasra szárnyalj szívünk hangja,
 Mint ébredő hajnal harangja,
 Röpülve buzgó énekünk
 Az eget nyissa meg nekünk,
 Uram, magad elé bocsásd,
 Találjon meghallgattatást,

2. Lelkünket im elődbe öntjük,
 Kelő napod fényét köszöntjük,
 Melyből kegyelmed árad ránk,
 Oh Istenünk, védő Atyánk,
 Hálánk esdő szavát fogadd,
 Magasztalván jóvoltodat.

(Szász K.)

82.

Régi unitárius egyházi ének.

Di-csér-lek té - ge - det. Én é - des
 Is - te - nem, Nagy ke-gyel-mes-sé - ge - dért
 S ál-dott szent fi - ad - ban Én hoz-zám
 mu - ta - tott Bő ir - gal-mas - sá - god - ért.

2. Oh mely édességes és mely örvendetes
Uram, a te szent lelked.
Szentelj meg engemet és vigasztaljon meg
Életadó kegyelmed.
3. Csak tebenned biztam mindörökké, Uram,
Soha meg nem csalódtam.
Most is, én Istenem, mint erős kőszálhoz,
Tehozzád támaszkodtam
4. Imhol e mai nap' gyarló életemet
Szent kezedbe ajánlom,
Mint édes atyámtól minden védelmemet
Egyedül tőled várom.

(Dóczi Ilona, XVII. század.)

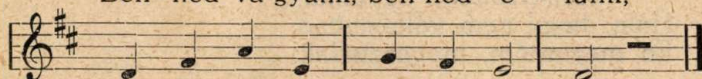
83.

D. Bourgeois.

Oh e - gyet - len egy Is - ten - ség,
Ki - től függ a nagy min - den - ség,
Ma - gasz - ta - lunk szent ha - tal - mad - ban.
Te - remt - mé - nyid az em - be - rek,
A menny, föld és a ten - ge - rek
Van - nak s áll - nak szent ol - tal - mad - ban,

Ben - ned va-gyunk, ben-ned é - lünk,

A-tyánk, szív-ből di - cső - i - tünk.

2. Tebenned volt nyugovásunk,
Általad megújulásunk,
Mert fedezett kegyelmességed.
S most éjjeli mély álmunkból
Csendes testi nyugalomunkból
Ujjá szüle gondviselésed.
E tündöklő szent nap fénye
Élet s áldás új reménye.

3. Szent igédnek betöltése,
Hivatalunk elvégzése
Legyen lelkünk legfőbb öröme.
E szent nap is békességben,
Lelki s testi csendességben
Szenteltessék épülésünkre ;
Vezéreljen igéd minket,
Igazgassa lépésinket.

(Sz. S.)

84.

Dallama : 189. Mint a szép hives patakra.

1. Áldott Isten, életemnek megtartója, áldalak,
Jóllétemnek megadója, epekedve vártalak,
Napod amig keleten
Tündökölve megjelen,
Amig harcra kél az éjjel
S áldást áraszt szerteséjjel.

2. Oltalmaznak szárnya alatt édes volt a nyugalom.
Mig aludtam, őrt állott a mennyei szent oltalom.
Halálommá álmomat,
Koporsómmá ágyamat,
Hála, hogy nem változtattad,
Én megtartóm, magasztallak.

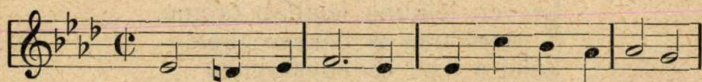
3. Oltalmazra bízom újra ma is árva életem,
Védj meg, óvj meg, tarts meg engem, oh mennyei
[kegyelem.

Mig e földi pálya tart,
Nyújtsd, oh nyújtsd felém a kart
S majd ha nappalom leáldoz,
Tárd kaput az éjszakához.

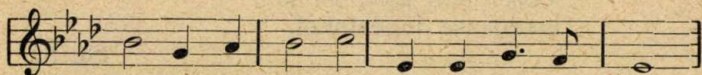
(Átirta P. M.)

85.

Main P. Hubert.

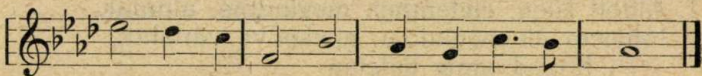
U - ram, ter - hed - nek föl - di - hor - do - zó - it,

E föl - di út - nak fá - radt ván - do - rát,

Az új nap új - jabb küz - de - lem - re szó - lit,

Tárd fel e - lénk, tárd fel a lát - ha - tárt.

2. Ne vond, ne vond el tőlünk fényes arcod,
Fénylő napod legyen szövétnekünk,
S hogy álljuk meg keményen itt a harcot,
Oh adj, Uram, hozzá erőt nekünk.

3. S ha nyugtot int a fényes égi vándor,
Ha újra szárnyat bont az alkonyat,
Találjon nyugtot itt a földi vándor
Tebenned és ne lásson gondokat.

(P. M.)

86.

Iszlai Márton.

1. Jó A-tyánk, az éjt - sza - ká - nak
2. Fá - radt tes - lünk fá - ra - dal - mit
3. Most, U - ram, a mun - ka szó - lit,
4. Légy te, légy ma is ve - zé - rünk,

mesz-sze úz - ted ár - nya - it. Új reg - gel - re
Ki - pi - hen - ni en - ge - déd, Nap - ja - ink - hoz
Hív az é - let, hajt a gond, Add U - ram, hogy
Véd - jed, óv - jad ú - ta - ink, S meg - pi - hen - ni

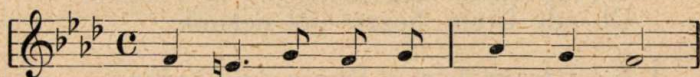

vir - ra - dat - ra tá - masz - tot - tad gyer - me - kid.
na - pot ad - tál, Új re - mény - ség új e - gét.
láz - ban ég - jen Ér - te min - den csepp va - lónk.
te fo - gadj be, Hogy - ha majd az ó - ra int.

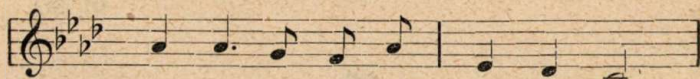
(P. M.)

87.

Adorján Domokos.

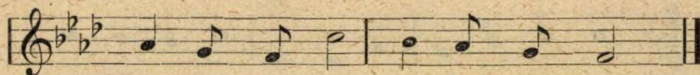
1. Éj - nek, vi - har - nak vé - ge van
2. Vir - rad, pom - pá - ban, ég ke - let,
3. Üdv né - ked, fény - lő, tisz - ta nap

Nem boly - gok töb - bé út - ta - lan.
 Még a fel - hők is fény - le - nek,
 Lő - veld lel - kem - be su - ga - rad,

Lel - kem az i - gaz ös - vényt meg - le - lé:
 Hív - nak, mint é - gi sor - suk ren - de - lé:
 Se - melj, szí - vem e - gé - szen az ö - vé:

Is - ten fe - lé, Is - ten fe - lé!
 Is - ten fe - lé, Is - ten fe - lé!
 Is - ten fe - lé, Is - ten fe - lé!

(Endrődi S.)

88.

Dallama: 48. Miatyánk, kit.

1. Szétáradt ismét szép napod világa,
 Teremtő Isten, az egész világra,
 A kies reggelt örömmel köszöntöm, — Szivem
 [kiöntöm.]

2. Kiöntöm szívem buzgó háladásban,
Lelkem mélyéből fakadó fohászbán,
És áldva áldom atyai hűséged, — Gondviselésed.
3. Atyám, oh tarts meg mindvégiglen engem,
Tehozzád hajló gyermeked hitemben,
Hogy így naponként boldogabb lehessenek, — Hozzád
[mehessenek.
(S. K.)

89.

Dallama : 244. Mostan Uristen.

1. Áldjad, én lelkem,
Minden érzelmem,
Teremtő Istened,
Áldjad szent nevét,
Áldott kegyelmét
Soha el ne feledd.	3. Tereád vigyáz
És megkoronáz
Gazdag áldásával,
Ékesít napok,
Testi-lelki jók
Szép sokaságával.
2. Mert megbocsálja
És meggyógyítja
Erőtlenségedet,
Minden veszélytől
Megszabadítja
Gyarló életedet.	4. Reggel felgyújtja,
Meg-megújítja
Fényes szövétnekét,
Hogy megismerhesd
És dicsőíthesd
Végtelen kegyelmét.
5. Serkentsd fel ezért
Dicséretéért
Minden gondolatod,
Megjobbulásra,
Igazulásra
Szenteld ez új napot.

(Régi Énekeskönyvből átírt : P. M.)

90.

Dallama : 138. Szent fiadnak.

1. Kegyes őrző pásztorom, Légy vezérem útamon,
Bizodalمام csak te vagy, Kérlek, engem el ne hagyj.

2. Nappal légy az én napom, A sötétben csillagom ;
Állj a vészben pajzsomul, S lábam meg nem tántorul.
3. Oh légy nekem mindenem Útaimban, Istenem.
Úgy vezérelj engemet, Hogy áldhassam szent neved.
(S. K.)

91.

Dallama : 99. Ne küldd le.

1. Oh nyisd ki, hajnal, rózsasátradat !
Elmult az éj, itt már a támadat,
A föld vidul és a virágkehely
Mint hő imát, jó illatot lehel.
2. Te is szívem, mely álmaid között
Fekvél bezárva, mint lenyűgözött,
Nyilj meg s bocsáss az égre hő imát,
Halkan, titkon, van Isten, aki lát.
3. Oh én Atyám, teremő Istenem,
Ki áldhat jóval engem, ha te nem ?
Ki óva eddig s óv meg ezután,
Ki tartja élted ? Csak te, jó Atyám.
4. Oh légy velem, míg dolgozom, ma is,
Neved nekem legyen erős paizs.
Távoztass tőlem bűnt, rossz vágyakat
S veritékemre áldásod te add.

(Sz. K.)

92.

Dallama : 159. Oh jertek.

1. Én orvosom, megtartó Édes jó Istenem,
Megújítom te voltál Az elmult éjjelen.
Aggasztó kétség marja, Szaggatta lelkemet
S meggyógyítottál. Érzem Gondsímitó kezéd.
2. Gondoszlátó kezedtől Elsímult homlokom,
Úgy érzem, túladhattam A meddő gondokon.
Ki Istenében bízik, Meglelte önmagát,
Ki Istennel megy együtt, Annak nincs semmi gát.

3. Hadd szálljon hát magasra Az új nap hajnalán
Szivem szerint dicséret Tehozzád, jó Atyám,
Áldott, oh százszor áldott Légy, én szent orvosom,
Tebenned élek, üdvöm Tebenned hordozom.

(P. M.)

b) Estve.

93.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

1. Sebes szárnyon, mint rohan,
Az idő hogy elsuhan,
Mint a könnyű képzelet,
A sötétség éjjelébe,
Mérhetetlen tengerébe
Életünk is így siet.
2. Oh ha ez a rohanás,
Ez a helyt nem maradás
Gondolatra késztene,
Oh ha a nap elmulása
Mindnyájunkat jobbulásra,
Új életre keltene!
3. De jó volna, Istenem,
Hogyha tudnók, hogy milyen
Drága minden pillanat,
Oh ha mindig meggondolnók,
Hogy a bú-baj, csak azért sok,
Mert az idő elszalad.
4. Add, Uram, hogy napjait
Nyugodt szívvel hagyja itt
Vándorod, ha célhoz ér,
Add, a perccel élni tudjunk,
Esztelen ne törjünk, fussunk
Üres, léha célokért.

(P. M.)

94.

Dallama : 83. Oh egyetlen egy.

1. Áldott Isten, napjainknak
Bölcs adója s javainknak,
Ki e mai napot is adta,
Meghallgatván kérésünket,
Fenntartottad életünket,
Szent oltalmadba befogadtad
S eljuttattál ez estére
Mai napunk végeztére

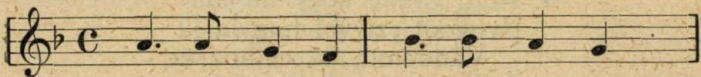
2. Oh, lelkünk mily boldog volna,
Ha ez a nap nem vádolna,
Hogy céltalan elvesztegettük,
Mily öröm, ha estvére ért
Elhaladó napunk dicsért,
Hogy kötelességünket tettük,
Mert így leszünk békeességben
Egész éjjel csendességben.

3. Parancsolj az éjszakának,
Hogy testünk nyugodalmának
Ne legyen bántása, sérelme ;
Sőt legyen a nyugovásra,
A viszonti újulásra
A fáradtaknak reménysége,
Hogy újulva reggelt érzünk,
Téged hálával tiszteljük.

(Sz. S.)

95.

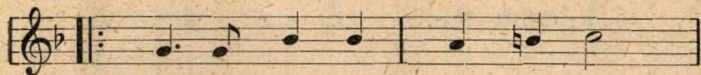
Iszlai Márton.

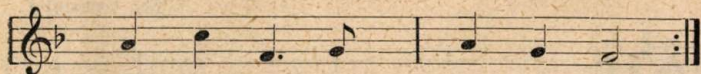
1. Nő az ár - nyék, Itt az es - te,
2. Egy nap új - ra to - va szál - lott,
3. É - des á - lom, bol - dog á - lom,

É - gi bé - ke, jöjj szí - vem - be,
A - ki ad - ta, lé - gyen ál - dott!
Leng sze - li - den szem - pil - lá - mon,

Szállj le, é - des nyu - ga - lom,
Ösz - sze té - ve két ke - zem
S mit meg - ér az ál - mo - dó,

Rin - gass, mint a fu - va - lom.
Zeng fo - há - szom csen - de - sen.
Hadd kö - ves - se szebb va - ló.

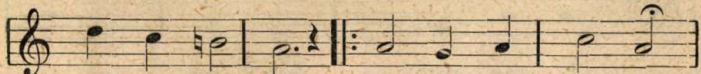
(Rudnyánszky.)

96.

Iszlai Márton.

1. Én Is - te - nem, Te légy ve - lem
2. Vi - gyázz re - ám, Oh szent A - tyám,
3. Oh jól tu - dom, A nyú - ga - lom
4. S láng fé - nyi - vel, Na - pod ha kel

Ez éj - je - len Ol - tal - mad véd - jen,
Ez éj - sza - kán, Adj nyu - go - dal - mat,
Meg - ú - jí - tom; Fe - dez - zen ár - nyad,
És ün - ne - pel A nagy min - den - ség:

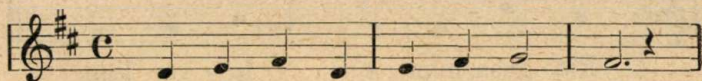

Hogy ne ér - jen ve - sze - de - lem.
E - röm lan - kadt, Ál - mot ki - ván.
Ö - röm - szár - nyad, Míg nyu - go - szom.
I - mám ti - éd Ér - zé - si - vel.

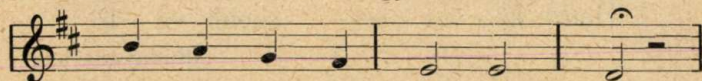
(R. G.)

97.

(S. Vebner.)

Is - te - nem, mi gyor - san tűn - nek

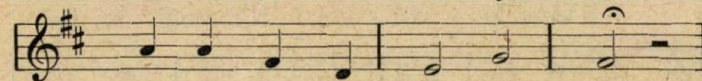
É - le - tünk - nek nap - ja - i.

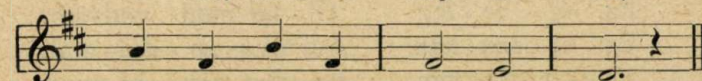
Mint ro - ha - nó ten - ger ár - nak

Fel - csil - lám - ló hab - ja - i.

I - me, mint a kép - ze - let,

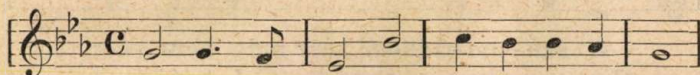

Egy nap új - ra to - va lett.

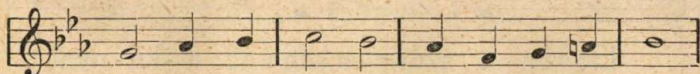
2. És az este pihenésre hívja bágyadt tagjaim.
 Oh mi édes megpihenni szelid álom karjain!
 Új erőt csak úgy nyerünk, hogyha csendes éjjelünk.
3. De hiába int az éjjel, hogyha lelkem nyugtalan,
 Mint félénk galamb, az álom elröppen, gyors
 Istenhez fohászokodom, lelkem így elringatom. [szárnya van.]
4. Mint töltöttem, mint végeztem e napomat, Istenem,
 Tettem-é jót, törvényedhez nem voltam-é hűtelen,
 Nincs-e bűn, mely ellenem méltó vádakát tegyen?
5. Oh ítélj meg, mindenható és bocsáss meg, hogyha tán
 Gyarlóságból megtévedtem e letűnt nap folyamán
 S gondviselő szárnyadat borítsd rám, add nyugtomat.
 (R. G.)

98.

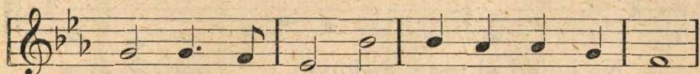
Monk W. H.

1. Ma-radj ve - lem. Már nő az al - ko - nyat,
 2. Ma-radj ve - lem. Ne úgy, mint i - de - gen,
 3. Ne, mint ki - rály, ki szá-ma-dás-ra von;

Bús est - ho - mály bús ár-nyat bon - to - gat,
 Kit er - re visz az út - ja s be - i - zen.
 Úgy jöjj, gyó - gyí - tó ír - ral aj - ka - don

Te - ren - ge - ti fáty - lát a fé - le - lem,
 Ne mint ven-dég, ki csak be-szól s me-gyen:
 S gyó-gyíts meg. Eny-híts nagy ke - ser - ve - men,

Oh vé - de - lem - nek Aty - ja, légy ve - lem.
Ö - rök la - kóm - ként, úgy ma - radj ve - lem.
Én or - vo - som, jö - vel s ma - radj ve - lem.

(Angolból P. M.)

99.

Dykes J. B.

1. Ne küldd le még, U - ram, ne küldd na - pod,
2. Még szá - mot nem ve - ték. Nem mond - ha - tom:
3. Ha sem - mi vágy hoz - zád, fe - léd nem űz,

A szá - ma - dás - sal kész még nem va - gyok.
Csak menj le nap, de - rül majd haj - na - lom.
Na - pod re - ám, ha gon - dat - lan - ra tűz,

Lib - ben - ti szár - nyát künn az al - ko - nyat,
Ta - lán de - rül, de jaj, mit ér a nap,
Ha el - ve - szít - lek itt benn, — oh A - tyám,

Ne küldd el még, ne küldd a gon - do - kat.
Ha csak bo - rút hoz rá az al - ko - nyat?!
Ne küldj, ne küldj ily reg - gelt én re - ám.

(Angolból P. M.)

100.

Dallama : 126. Bús harangszó.

1. Már az ég bealkonyul,
Vak homálya ránk borul,
Ránk szakad a rejtelem.
Megpihenni hova térjünk,
Oltalmat mást hol reinéljünk,
Ha nem nálad Istenem ?!
2. Azt, amivel hajnalod
Egész nap csak biztatott,
Hozza meg az alkonyat,
Azt, amit a lelkünk fájlal,
Gyógyítsa be nyúgalmával
S űzze el a gondokat.
3. Ha méltatlan szenvedünk,
Ha megcsaltak, ha fejünk
Lehajtanunk sincs hova,
Sebeinkre szálljon szálljon
Pihentető édes álom
Megnyugtató mámora.
4. S hogyha fölkel hajnalod,
Feltámasztod új napod
Fénysugárzó reggelit :
Add, az új nap újult fénye
Újabb harcra, új reményre
Ösztönözze gyermekid.

(P. M.)

101.

Dallama : 48. Mi Atyánk.

1. Adjunk hálákat az erős Istennek,
Mennynek és földnek szent teremtőjének,
Teremtmények bölcs gondviselőjének
S éltetőjének.

2. Mert Isten hozzánk atyai szerelmét,
Kijelentette drága szent igéjét,
Mellyel táplálja híveinek lelkét,
Nyujtván kegyelmét.

3. Isten megáldja a benne bízókat,
Megerősíti hittel a gyarlókat,
Megvilágosít homályos sziveket,
Sötét elméket.

4. Az Úristennek mindezekért legyen
Dicséret és nagy dicsőség mennyégben,
Hogy így táplálja az ő igéjében
Lelkünket. Ámen.

(XVI. sz. Régi Ék. 369.)

102.

Dallama : 60. Gondviselő jó Atyám vagy.

1. Két kezemet összetéve Leborulok, jó Atyám,
Kegyelmedből szálljon béke, Csöndes álm
[csókja rám,
Ringass, ringass hű öledben,
Ott nyugszom legédesebben.

2. Védj meg, Uram, áldást hintve Minden bajtól
[engemet,
Gondjaidba, kezeidbe Ajánlom a lelkemet,
Ringass, ringass hű öledben,
Ott nyugszom legédesebben.

3. Nyisd meg, Atyám, trónodiglan Éj sötétjén az egel,
Hadd lássam meg álmaimban Ragyogó szent
[képedet.
Ringass, ringass hű öledben,
Ott nyugszom legédesebben.

(P. L.)

V. Töredelmes esedezések.

103.

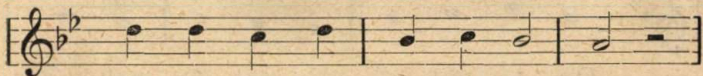
Régi magyar ének.

1. Oh meny-nye - i ke - gyes A - tyánk,
2. Te vizsg - gá - lod szí - ve - in - ket,
3. Nincs ne - künk más se - git - sé - günk,
4. Mu - tasd a - zért ir - gal - ma - dat,

Te - kints menny - ből most mi re - ánk,
Ér - tel - mün - ket, ér - zel - mün - ket,
Nincs más, ki is - mer - je szí - vünk,
Szánd meg, A - tyánk, fáj - dal - mun - kat,

I - me hoz - zád' száll hő i - mánk,
É - rez - zük sok bú - ne - in - ket
E - gye - dül vagy egy ol - tal - munk,
Di - cső - ítsd meg ten - ma - ga - dat

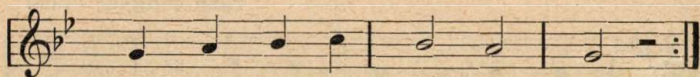
Haldd meg ké - rünk, é - des A - tyánk.
S a - lig hord - juk már ter - hün - ket.
Gyöt - rel - mink - ből gyó - gyu - lá - sunk.
És ne vesd el szol - gá - i - dat.

(XVI. század.)

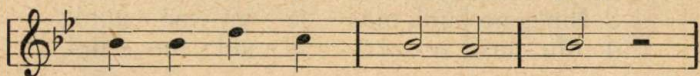
D. Bourgeois.

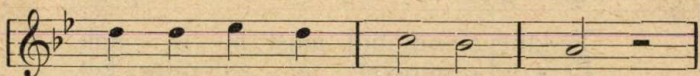
Vét - ke - im ha - lom - ra gyül - tek
Mint sö - tét hol - lók meg ül - tek,

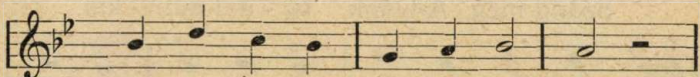
én sze - gény fe - jem fe - lett.
mint mo - raj - ló fel - le - gek,

Mint a zá - por, mint az ár,

Mely - nek ár - ja meg nem áll,

Om - la - nak, jaj, jön - nek, jön - nek

s én sze - gény fe - jem - re tör - nek.

2. Hol keressen, hol találjon Oltalmat szegény fejem?
Merre fussak, merre tudjak Megmaradni, Istenem?
Hol nem látsz? Hol nem talál Rám a rettentő halál?
Látom már, jaj, rémes, rémes; Itt ül bent és
[mardos, tépdés.]

3. Itt ül bent és számadásra Szólit rettentő szava,
Elsuhan s nagy gyásztalárja Mintha rám rivallana.
Nincs menekvés, elveszít, Én magammal szembesít,
Ellenem szól minden részem, Rám vall minden
[szívverésem.

4. Szánj meg engem, láss meg engem, Irgalomnak
[Istene.
Ennyi vádlóm, perlőm ellen Nincs ki más megvédene.
Szent Atyám, te légy nekem, Magam ellen fegyverem,
Adj erőt új útra térnem, Irgalmad megérdemelnem.
(P. M.)

105.

Dallama : 104. Vétkeim halomra gyültek.

1. Téged várlak, én Istenem. Áldott segedelmeddel,
Vétkeim tanúk ellenem. Állj mellém kegyelmeddel.
Siralmas szavaimra, Fohászzkodásaimra
Nékem kegyelmes választ adj S hánykodásim
[közt el ne hagyj.

2. Felülhaladták vétkeim Boldogtalan fejemet,
Sértik s szaggatják bűneim Keseredett lelkemet ;
Gondolatim lankasztanak, Rettentenek s bágyasztanak,
Nincs más, kiben reméllenem, Benned bizom én
[Istenem.

3. Ne ontsd reám bűneimért Búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeimért Áldott orcád sugarát.
Térj hozzám s erőt veszek, Moss meg, fehérebb
[leszek,
Akármely fehér hónál is, Tisztább a fényes
[napnál is.
(Geyza J.)

Iszlai Márton.

Re - mény - ke - dő szív - vel, Só - haj - tok az
 ég - re, A - tya - i ke - gyel - med gyermek hit - tel
 kér - ve. Ne nézd bü - nös vol - tom,
 Oh halld meg ké - ré - sem, Kö - nyö - rülj
 én raj - tam, Kö - nyö - rü - lő Is - ten.

2. Szívemen félelem, Lelkemen a bánat,
 Mint két folyam árja, Meglepett, rám támadt...
 Én szerető Atyám, Légy irgalmas hozzám:
 Megtért gyermekednek Bűnét megbocsátván.
3. Szánd meg könnyhullásom, Én nagy búsulásom;
 Jóságod, irgalmad Jeleit hogy lássam!
 Végy fel kegyelmednek Karjaira engem,
 Nehogy a csüggedés Örvényébe essem!
4. Bűnömből kilérve, Hozzád térek, Atyám,
 Szent parancsolatid Útaiban járván
 Kivüled más nincsen, Ki rajtam segítsen,
 Minden bizodalمام Benned van, jó Isten!

(R. G.)

107.

Dallama : 106. Reménykedő szível.

1. Irgalmazz, Uristen, immáron énnékem,
Oh hallgasd meg az én keserves kérésem,
Mert tebenned bízok, Uram, az én lelkem
És tebenned nyugszik, Uram, az én szívem.
 2. Szárnyad alá vetem az én reménységem,
Míg elmúlik tőlem az én ellenségem
És míg eltávozik tőlem az én vétkem,
Csak tebenned léssen, Uram, én örömem.
 3. Tehozzád kiáltok, hatalmas Uristen,
Mert nincsen, énvelem ki most jót tehessen,
Én ellenségimtől engem megmenthessen,
És én dolgaiban ki jóra vihessen.
 4. Kelj fel azért most is, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem most is segítségem,
Erőtlenségemben légy én erősségem,
Nagy veszedelmemben oltalmazóm nékem.
- (XVI. század.) (István diák készítette.)

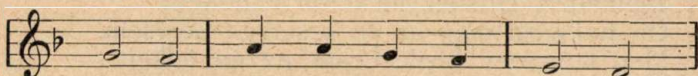
108.

Régi magyar ének.

The image shows three staves of musical notation in a single system. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody consists of quarter and eighth notes, with a fermata over the second measure. The lyrics are written below the notes. The second and third staves continue the melody and lyrics. The lyrics are: Kö-nyö-rülj, Úr Is-ten, Én bű-nös lel-ke-men, Szá-na-kod-jál A-tyám, szo-mo-ru szí-ve-men; Ha-ra-god menny-

kö-vét, é - les he-gyes tő-rét, vedd vissza vét-

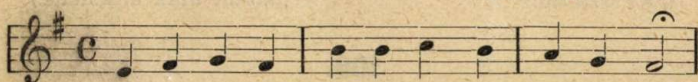

ke - im su - hin - tó vesz - sze - jét.

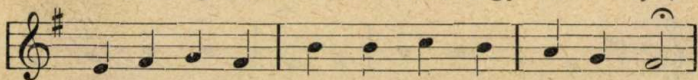
2. Egyedül ellened vétettem, Istenem,
Te szent színed előtt gonoszt cselekedtem,
Kegyelmes Uristen, érzem, hogy vétkeztem,
Irgalmazz, könyörülj én bűnös lelkemen.
3. Tisztogasd lelkemet, Uram, irgalmaddal,
Enyhítsd meg szívemet vigasztalásoddal,
Fordítsd rám szemedet, nyujtsd kegyelmedet,
Hogy megtisztulhassak, add segedelmedet.

109.

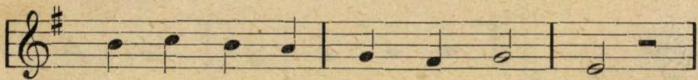
Régi magyar ének.

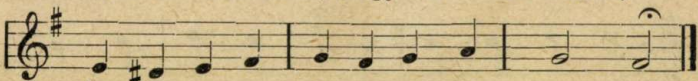
Se-re-gek-nek ha-tal-mas nagy ki-rá-lya,

Hall-gass az én kö-nyör-gé-sem sza-vá-ra;

sok a bű-nöm, nagy a ter - hem,

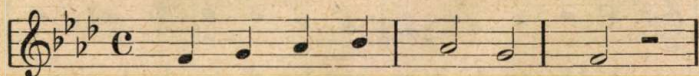
Én ls - te-nem, Oh, ho-vá kell len - nem?!

2. Im előtted megaláztam magamat.
Földre hajtván szomorodott orcámat,
Halld meg, Atyám, csendes szómat,
Add meg szívből kívánt lelki jómat.
3. Kihez hajtsam búa merült fejemet,
Ki gyógyítja meg sebesült szívemet?
Ha te is elhagysz engemet,
Elveszek, ha nem szánod lelkemet.
4. Örök Isten, felette irgalmas vagy,
Megtérőkhöz kegyelmed is igen nagy,
Engem talpig bűnöst ne hagyj,
Vigasztalást inkább szívemnek adj.

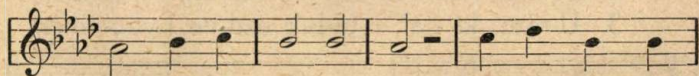
(Sinka György.)

110.

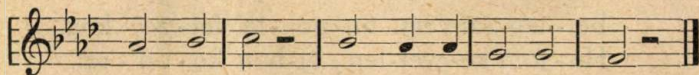
Régeni Áron.

Min-den - ha - tó Úr Is - ten,

mi bű-nös em-be-rek, Gyó-nást és val-

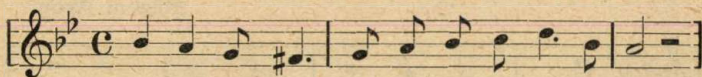
lást te-szünk, mint tö-re-del-me-sek.

2. Mert mi igen vétkeztünk Istenséged ellen,
Mint teremtő megtartó És szent atyánk ellen,
3. Életünknek rendiben Igen megbántottunk,
Mi nagy sok bűneinkkel Téged káromlottunk.

4. Gonosz szóval, szándékkal, Látással-hallással,
Irigységgel, mordsággal, Rágalmazásokkal,
5. Szitkos-átkos voltunkkal, Harag tartásunkkal,
Hamisan mi hitünket Gyakran mondásunkkal,
6. Káromlással, konok és Nagy hittelenséggel,
Mi nyomorúságunkban Békételenséggel.
7. Mindenható Uristen, Mi bűnös emberek
Gyónást és vallást tettünk, Mint töredelmesek.
8. Haragodban ne büntess, Büntet úgy is bűnünk.
Irgalmat mutatd meg: Meg ne szégyenüljünk.
(XVI. század.) (Szegedi G.)

111.

Erdős Mihály.

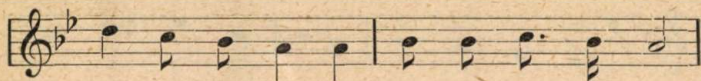
1. Oh én U - ram, sza - ba - dí - tó Is - te - nem,
2. Sö - tét ha - bok - ba ve - tet - tél en - ge - met,
3. U - ram, ki - ál - ta - lak esd - ve, nyög - ve én,

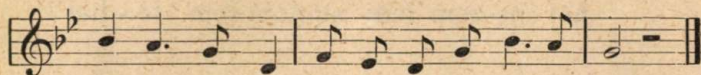
- be - teg szí - vem na - pon - ta fel - zo - kog,
Ha - jóm ke - gyet - len éj - ben kó - bo - rol,
Oh mondd, mi - velsz - e hol - ta - kon cso - dát,

- Sok gyá - szos éj - ben térd - re ros - ka - dok
Há - bor - gó ör - vény ár - ja ver, so - dor,
Di - csér - e, mondd, az ár - nyak aj - ka hát,

És úgy kö - nyör - gök hoz - zád szün - te - len :
Mint tört ha - jót a zor - don ten - ge - rek,
Be - szél - e száj és zeng - e köl - te - mény

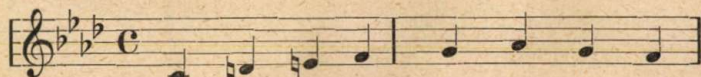

Hall - gass meg, én sza - ba - dí - tó Is - te - nem !
Bú - sult ha - rag - gal a lel - kem úgy ve - red.
Ir - gal - mad - ról a ko - por - sók éj - je - lén ? !

(B. D.)

112.

Kálmán Farkas.

Én Is - te - nem, halld meg az én

ki - ál - tá - so - mat, Ke - be - lem - ből

föl - föl - csuk - ló zo - ko - gá - so - mat,

El - sír - tam már bá - na - tom - ban

min-den köny-nye-met, Én Is - te - nem,

hát ne-kem már sir-nom sem le - het?!

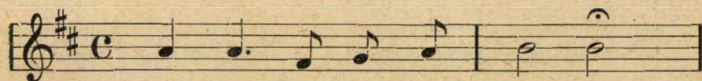
2. Én Istenem, erő bennem már-már alig van,
Búsulásod poharát már cseppig kiittam,
Ostorodat, villámodat elszenvedtem már,
Azt se tudom, élek-e még, vajjon meddig fáj.

3. Vérebeknek véres karma mardos engemet:
Bűneimnek omló halma érzem, eltemet,
Szánj meg, Uram, üzd el, Uram, a vérebekeket:
Bűneimtől szabadíts meg, védj meg engemet.

(P. M.)

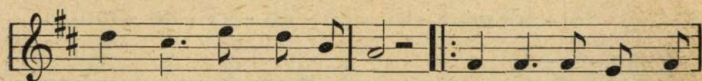
113.

Adorján Domokos.

1. Em - ber, ha bűn - be es - tél,

2. Em - ber, vi-gyázz, a föl - dön

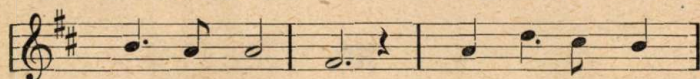

1. ne várj bo - csá - na - tot, Az em - be - rek közt

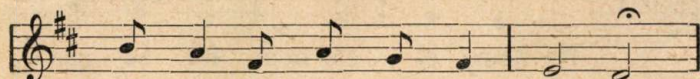
2. meg - tér - ni nem le - het, A - kik te - ná - lad

1. nincs bo-csá - nat, Hi - á - ba mind a
2. bű - nő - seb - bek, Re - ád ta - pos - nak,

1. bú s a bá - nat, A har - ma - tot
2. meg - kö - vez - nek, Bű - nöd fe - lett

1. csu - pán az ég - ből vár - ha - tod.
2. i - tél a leg - ke - gyet - le - nebb.

(Rudnyánszky Gy.)

114.

Dallama : 288. Bizonytalan voltát.

1. Bocsásd meg, Úristen, Ifjúságomnak vétkét,
Sok hitetlenségét, Számtalan tévelygését,
Töröld el rútságát, Minden álnokságát,
Könnyebbítsd lelkem sulyát.
2. Az én búsult lelkem Én nyavalyás testemben
Tétova bújdosik, Mint madár nagy szélvészben,
Tőled oly igen fél, Reád nézni nem mér,
Akar esni kétségben.
3. Akarna gyakorta Ismét hozzád megtérni,
De bűnei miatt, Nem mer elődbe menni,
Tőled elijedett, Tudván, hogy vétkezett,
Színed igen rettegi.

4. Bátorítsad azért, Uram, biztató szóddal.
 Mit használsz szegénynek, Örök kárhozatjával?!
 Hadd inkább dicsérjen, Ez földön élteben,
 Nagy sok hálaadással.

(XVI. sz.)

(Balassi B.)

115.

Régi magyar ének.

Ne hagyj el - es - nem, fel - sé - ges
 Is - ten, ke - se - rü - sé - gem - ben,
 Te szent ne - ve - dért, légy se - git -
 ség - gel, ne es - sem két - ség - ben.
 Mert min - den - fe - lől lá - tod Úr -
 Is - ten, va - gyok ki - sér - tés - ben.

2. Az írás rólad, Felséges Isten, Bizonytal azt mondja,
 Hogy valakinek Tebenned vagy Szíve bizodalma,
 Afféle ember Meg nem szégyenül, Mer te vagy
 [oltalma.

3. Gyermekségemtől Fogván, Uristen, Mindezideiglen
 Téged hittalak Én segítségül Minden szükségemben.
 Mostan is nincsen Több bizodalمام, Sem földön,
 [sem mennyben.]

4. Csak te egyedül Voltál, Uristen, Én nekem gyámolom,
 Nagy fájdalmimban És romlásimban Az én
 [vigasztalóm.
 Ne hagyj elesnem, Megszégyenülnöm, Kegyes
 [oltalmazóm.]

(1575.)

(Nagybányai Mátyás.)

116.

Kath. egyh. ének.

Én bi - zo - dal - mam, Én e - rős - sé -
 gem, Bú - sult lel - kem - ben én
 me - ne - dé - kem, Min - den bá - na -
 tom - ban, Saj - gó fáj - dal - mam - ban
 Csak te vagy, óh U - ram, paj - zsom né - kem.

2. Szorongó bánat im körülfogott,
 Keblemben kinzó kétséget dobott,
 Tudod, mért jött, honnan,
 Uram, vond ki onnan,
 Fordítsd felém már fényes homlokod.

3. Szorongó szívvel hívlak, jöjj, Atyám,
 Én bizodalمام a nagy éjtszakán,
 Lelket bűvölően,
 Szív remegtetően
 Lobbanj fel bennem lángolón, Atyám.

(P. M.)

117.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg az én.

1. Oh Urísten, árva lelkek kegyelmes Atyja,
 Szegény gyarló bűnösöknek bátorítója,
 Búsult lelki háborgások csendesítője,
 Mi szomorú szívünknek egy igaz öröme.

2. Vedd el a mi szívünknek bús hitelenségét,
 Világosítsd értelmünknek nagy sötéttségét,
 Válassz minket tenmagadnak élő templomul,
 És fogadd el könyörgésünk szent áldozatul.

(Régi Ék. 80.)

118.

Régeni Áron.

The musical score is written on three staves in a single system. The first staff begins with a treble clef and a common time signature (C). The melody consists of quarter and eighth notes, with a fermata over the final note of the first phrase. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables across notes. The second staff continues the melody with similar note values and a fermata. The third staff concludes the piece with a double bar line. The lyrics are: "Adj már cse - des - sé - get, lel - ki bé - kes - sé - get, men - ny - bé - li Úr! Bú - do - só el - mé - met, Ódd ár - va él - te - met fáj - da - lom - túl."

2. Sok ideje, hogy már Lelkem szomjuhoz, vár
Mentségére.
Őrizd, ne hagyd, ébreszd, Haragod ne gerjeszd
Életemre.
3. Nyisd fel hát karodnak, Szentséges markodnak
Áldott zárját.
Add meg életemnek S búval telt szívemnek
Kivánságát.

(Régi Ék. 182.)

119.

Dallama : 86. Jó Atyánk.

1. Én nem perlek, én nem merlek, igaz birám vádolni,
Ha elkezded itéleted én rajtam gyakorolni.
2. Szépen bántál, nem kívántál semmit is erőm felett,
Az izgató, csalogató mégis engem bűnre vett.
3. Büntetésem, szenvedésem látom én, hogy csak elér,
Szörnyű dolog lesz, ha megfog az igazság mindenért.
4. Sokszor hallom, az irgalom nálad, Atyám, végtelen,
Bocsánatom tőled várom, én egyetlen Istenem.

Lengyel József.

120.

(Kezdő.)

Dallama : 52. Mindenható fővalóság.

Mindenható én Istenem.
Ki nem fogyó szent kegyelem,
Oh hallgass meg, légy itt velem!

(P. M.)

VI. Ünnepi énekek.

1. Új esztendőre.

121.

Dallama : 135. Feltámadunk.

1. Határtalan határokon kit sejt szívünk, agyunk,
Határkövén a végtelen időnek halld szavunk.
2. Évmillió előtted egy arasznyi árva perc,
Elpattan, mint a bűborék, ha csak reá lehelsz.
3. Évmillió előtted egy elrebbent pillanat:
Ki kérdi, hol az éjtszaka, ha már fönt jár a nap?!
4. Hátán hurcolva aprait a vén idő szalad...
Stegnapról a holnapra csak egy foszlány sem marad.
5. Lefoszlik rólad mind, amit gyűjtél, kuporgatál,
Ha int a perc, ha ránk rivall a sunnyogó halál.
6. Uram, ha szólsz, megtorpan és orvul nem tör reánk,
Időt adj, oh időt nekünk, végetlen jó Atyánk.
7. S hogy nyomtalan ne fusson el, állíts fel öröket:
Nyomunkat itt őrizze szent áldó emlékezet.

(P. M.)

122.

Dallama : A Sionnak hegyén.

1. Esztendők és idők, Uristen, Előtted nincsenek,
Határtalan zajgás között mind Egymásba ömlenek.
Szemöldököd csak egyet villan S az élet megterem,
Szemöldököd csak egyet rebben S az élet elpihen.

2. Nincs változás és elmulás sincs, Nincs élet, nincs halál:
 Hajszálla-ra-egy ikertestvérpár Kart karba fonva jár,
 Élet s halál mint édesegy két Testvér ölelkezik,
 Egyek tebenned, egybefolyva Járják meg útjaik.
3. Csak minket vár itt, utazókat, Mindegyre változás:
 Leperg, lefoly a homokóra... Új föld, új állomás.
 Csak minket vár az állomáson Eltöltött életünk
 S megkérdi: Mit s kinek gyűjtöttél, Már méssz,
 [mit hagysz nekünk ?
4. Oh mennyien megérkezének Szent végzésed szerint,
 Uram, milyen kegyetlen rendet Vág minden év
 [megint !
 Körülnézünk s döbbenve látjuk, Hogy meg-
 [fogyatkozánk,
 Oh mennyi megpróbáltatást is Mértél, Uram, reánk !
5. Szeretteink elszólítottad, Elhívtad híveink,
 Magunk maradtunk könnyeinkkel, Magunk
 [s keserveink.
 Oh nézz, Uram, oh nézz felénk már, Deríts ránk új eget,
 A csillagoltó éjtszakára Hozd fel már reggeled.
 (P. M.)

2. Virágvasárnapra.

123.

Dallama : 190. No minden népek.

1. Hozsánna ! Jön, jön
A nagy király jön,
A békességnek,
Az üdvösségnek
Nagy fejedelme
Utjára kelve
Jön szabadító,
Halált lebíró,
Kínos, fájdalmas,
De diadalmas
Vértanúságra,
Példaadásra. | 2. Oh jertek, jertek,
Megváltott lelkek,
Menjünk elébe
Örömben égve.
Hozsánnát zengjünk,
Virágot hintsünk
Áldott útjára,
Lába nyomába,
Szívünk virágát.
Kihajtott ágát
A szeretetnek,
Emlékezetnek. |
|--|--|
3. Hozsánna ! Jön, jön (stb. az 1. versszak.)
 (P. M.)

124.

Dallama : Fénylik a nap.

1. Hallgassuk meg figyelmesen Pál apostolt intésiben,
A teremtő szent Uristen Minket hogy meg ne
[büntessen.
2. Immár azért felszerkenjünk, Mély álmunkból már
[felkeljünk,
Bűneinkből meneküljünk, Szent életre igyekezzünk.
3. Isten szavát meghallgassuk, Parancsait megfogadjuk,
Áhítatos hittel valljuk, Segítségre ötet hívjuk.
4. Őrizkedjünk a vétektől, Mindenféle tévelygéstől,
Emberi sok szerzésektől, Mert elvonnak Istenünktől.
(XVI. sz.) (Régi Ék. 44.)

3. Nagycsütörtökre.

125.

Dallama : 104. Vétkeim halomra.

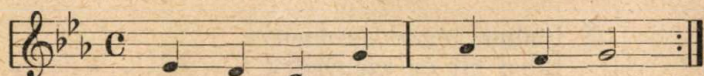
1. Oh Isten, ki a törődött szív keservét jól látod
És a bánat miatt ömlött könnyeket megszámlálod,
E gyásznapon tekints le fájdalmas könnyeinkre,
Melyek szívünkből felsirnak halálán te szent fiadnak.
2. Ott függ immár kiterjesztett kezekkel fölszegezve,
A föld testéből eresztett vérrel van befedezve,
Elalélván végtére a kínok érzésére
Meghal, atyjához sóhajtva, fejét keresztjére hajtva.
3. Elhal én bennem is a szív ezeket elgondolva
És bánatba merült lelkem ejt szomorú gondokba,
Miért kellett volt neked mindezeket szenvedned,
Ki csak igazságot szóltál s a mi üdvünkért
[munkáltál.

4. Vajha azért megtanulnók szenvedésid becsülni,
 Az üdvösség munkáiban amiként te, hevülni
 Mert így nyugton várhatjuk veled találkozásunk
 Ott fenn a nagy, s magas égben, hol te vagy már
 [dicsőségben.
 (Átirta: Sz. S.)

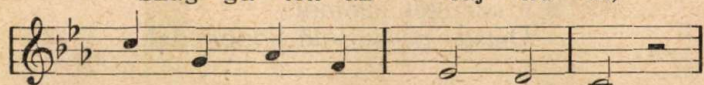
4. Nagypéntekre.

126.

Zsasskovszky: Énekes könyvéből.

Bús ha-rang-szó hir - de - ti
 Szag - ga - tón az fáj - ne - ki,

Az i - gaz - ság o - da - lett.

El - bo - rult a nap az é - gen,
 Itt ma - radt az árny, a szé - gyen:

Krisz - tus meg - fe - szít - te - tett!

2. Nagynak itt e föld felett
 Maradása nem lehet,
 Jaj hogy el kell mulnia!
 Nem volt, nem lesz sohse párja, —
 S halni megy a Gólgotára:
 Úristennek egy fia.

3. Ártatlan bár, büntelen,
 Másért fáradt szüntelen,
 Nem menekszik meg azért.
 Vasszegekkel általverve
 Ott vergődik s pergve-pergve
 Hull, csurog a drága vér.
4. Jaj, ki annyit szenvedtél,
 Nem panaszkodsz, drága vér :
 — „Atyám, bocsáss meg nekik,
 Nem tudják, mit cselekesznek,
 Azt hiszik, hogy sirba tesznek,
 Oh bocsásd meg vétkeik.“
5. Ember, téged szeretett,
 Érted élt és szenvedett
 Ez az áldott Szeretet.
 Oh gondolj a keresztfára
 S a szeretet ollárára
 Ontsd, ne sajnáld könnyedet.
6. Értünk elfolyt, elepedt
 Megváltó szent Szeretet,
 Hogy felednénk tégedet?!
 Add Úram, szent fiad által
 Nézzünk szembe száz halállal
 S szenteld meg e könnyeket.

(P. M.)

127.

Dallama : 96. Én Istenem.

1. Bús harangszó	2. Oh mert végső,
Messze hangzó	Szívet vérző
Érc-korongja	Nagy próbáját
Szomorúságunk,	Éppen most vívja
Sötét gyászunk	Isten fia
Kongja-bongja.	Halál-harcát.

3. Visszaretten
E rémtetlen
Ég-föld, minden,
S rendet bont rája
Megáll, várja:
Van-é Isten.

5. Hát te szívem,
Mért vagy ilyen
Érzéktelen,
Még szint se váltasz,
Nem szólsz, hallgatsz,
Igy bánasz velem?

4. Szégyenében
Ahogy éppen
Kisüt rája,
A nap is fátyolt
Fellegfátyolt
Ölt magára.

6. Oh ha a fal,
A sziklafal
Is megreped,
Rendülj meg, ontsd ki,
Te is bontsd ki
Keservedet.

7. Elvérezett,
Mert szeretett.
Gondolj rája
S ne sajnáld könnyed,
Öntséd, öntséd
Sirhalmára.

(Átírta : P. M.)

128.

Régi unitárius ének Bartók M. gyűjteményéből.

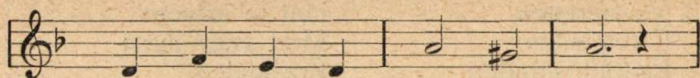
Krisz - tu - sunk meg - fe - szí - ték,

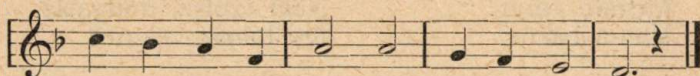
Ke - gyet - len zsi - dó - né - pek.

Ki mi - ér - tünk szü - le - ték,

Is - te - nünk - től a - da - ték.

Irgal-mazz mi né - künk, Ál-dott Is - ten!

2. Igazságunk megölék,
Csalárd névvel illeték,
Ördögösnek nevezék,
Halálra őt itélék.
Irgalmazz minékünk,
Áldott Isten! | 3. Számtalan sok kínokat
És nagy sok csapásokat,
Nagy sok káromlásokat,
Szenvede bosszuságot.
Irgalmazz minékünk,
Áldott Isten! |
|--|--|

(Régi Ék. 136.)

5. Husvétkor.

129.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Élet-halál bírása, mindenható Atyánk,
Magasztaló hálával száll hozzád föl imánk.
A szörnyü éjszakának elűzted rémeit,
Öröme fordítottad szívünk keserveit.
2. A megnyílt sirhalomról elvétellett a kő,
Tárolt mezők lehervadt virága újra nő,
Tarlott remények, vágyak új szárnyat öltenek,
Az Úr mindig megáldja az elsírt könnyeket.
3. Csak a hítetlen hal meg, az élet az örök,
Az élet lelek és a lélek nem földi rög.
Ember, ha tudsz szeretni, megletted üdvödet,
A mennyország mibennünk, az üdv: a szeretet.

(P. M.)

130.

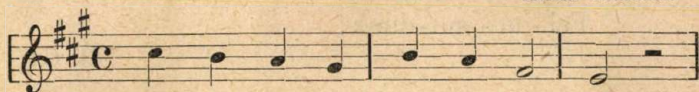
Dallama: 192. A Sionnak hegyén.

1. Áldott az Úr, oh légyen áldott, kegyelme van velünk,
Hitünk, reményünk hogy megállott, ünnepet
[szentelünk,
Az élet itt e földi létben koporsónkig vezet,
Lelkünk sóvárgva fönt az égben örök hazát keres.
2. Ki életét átküzdte bátran példát mutatva itt,
Aztán kimult kereszthalálban, minket ma is tanít.
Még áll reményünk, állni is fog, az igazság örök,
S megfejti rendre mind a titkot a sirhalom fölött.
3. Az élet nem cél önmagában. Az cél, hogy jók legyünk.
Ki egyedül áll a világban, segítse fel kezünk,
Szeressünk hiven mindhalálig, mert boldogúl a nép,
Amely szeret és hitben áll itt, imádvá Istenét.

(T. A.)

131.

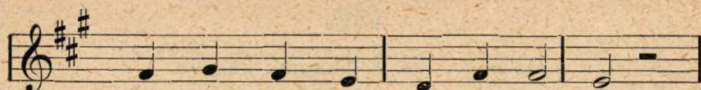
Iszlai Márton.

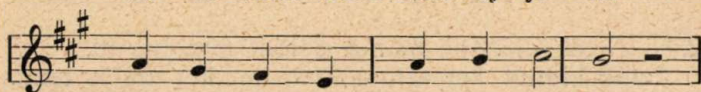
1. Haj - nal mo - solyg az éj u - tán,
2. Kong a ha - rang, i - má - ra hív,
3. Tö - vis - ko - szo - rú, fa - ke - reszt,
4. Oh há - la ne - ked, Is - te - nünk,

- Pa - csir - ta zeng nap - su - ga - rán,
Szent ér - zel - mek - kel telt a szív.
Rém - ké - pe - tek már nem i - jeszt!
Ki ily ke - gye - sen bánsz ve - lünk,

Har - mat - ban für - dik a vi - rág,
To - long a nép, nagy ün - nep ez,
A hal - ha - tat - lan - ság e - gén
Ki sí - runk hosz - szu éj - je - lét

Reg - gel van, éb - red a vi - lág!
Hús - vét van, é - nek zen - ge - dez :
Egy fé - nyes csil - lag int fe - lém :
E szent hi - tünk - kel eny - hi - téd :

Fel - tá - ma - dunk !
Fel - tá - ma - dunk !
Fel - tá - ma - dunk !
Fel - tá - ma - dunk !

(R. G.)

132.

Dallama : 33. Mennyben lakó.

1. Feltámadott, feltámadott! . . .
Hirdessétek, ujjongjatok!
Hatalmasok, hatalmasok,
Hol van, mit ér, hallgassatok!
Zendülj meg, szó, búg, orgona!
Mond meg, a sír kinek hona.
A jónak nem, a nagynak nem,
Kit szeretnek, annak sosem.

2. Akinek volt lelke türni
S törvényt ott benn mégsem ülni,
Ki keresztet, vad korbácsot,
Mindent, mindent megbocsátott:
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon,
Annak a sír nem árthatott:
Föltámadott, föltámadott!

3. Kinek áldott fenkölt lelke
Könnyet mindig másért ejte,
Élni másért aki ráért,
Ki meghalt az igazáért:
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon
S amíg csak egy hű szív dobog,
Ott élni fog, dobogni fog.

(P. M.)

133.

Dallama : 196. Az Istenhez az én szómat

1. Diadalmi örömnép
Dobogtatja sziveinket,
Golgotánkra ime fel
Az igazság napja kel.
Golgotára, bánkodásra
Rabbilincsek ropogása
Perget áldott riadót:
Krisztus ma föltámadott.
2. Uram, ünnepnapunk fénye
Vajjon hoz-e hát már végre
Bús egünkre virradást,
Sok sebünkre forradást?
Balsors, Uram, a mi sorsunk,
Bele tudod, hogy sodródtunk . . .
Nekünk perg-e riadód:
Krisztus él, föltámadott?

3. Holtak közt az élőt minek,
 Kishitűn mért keresitek?
 Oszlanak a fellegek,
 Új nap hoz fel új eget.
 Uram, hogyha csüggedoznénk,
 Téged gyáván elfelednénk,
 Pergesd meg szent riadód:
 Krisztus él, föltámadott. (P. M.)

134.

Bartók M. énekgyűjteményéből.

Krisztus fel-tá-ma-da, I-gaz-ságunk-
 ra, Ú-tat tárt a menny-or-szág-
 ba, Ö-rök i-gaz-ság-ra.

2. Krisztus feltámadása
 Üdvösségünkre,
 Utat tárt a mennyországba
 Örök üdvösségre.
3. Krisztus feltámadása
 Boldogságunkra,
 Utat tárt a mennyországba
 Örök boldogságra.
4. Krisztus feltámadása
 Szabadságunkra
 Utat tárt a mennyországba
 Örök szabadságra.

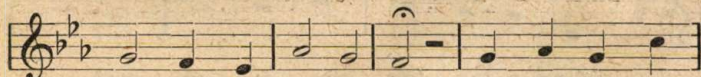
5. Krisztus feltámadá
Vigasságunkra,
Útat tárt a mennyországba
Örök vigasságra,
6. Krisztus feltámadá
Meváltásunkra,
Útat tárt a mennyországba
Örök váltságunkra.
7. Krisztus feltámadá
Bátorításra,
Útat tárt a mennyországba
Örök bátorságra. (Régi Ék. 138.)

135.

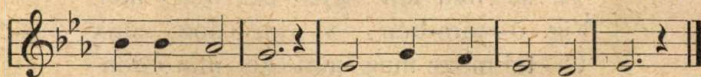
Salvation Army Music-ból.

Fel - tá - ma - dunk, fel - tá - ma - dunk,

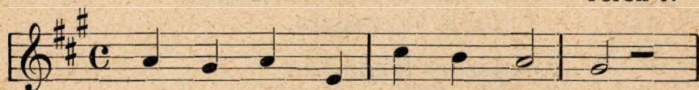

meg - halt már a ha - lál. Ö - röm - re vált

bú - bá - na - tunk, mér - gét ki - ad - ta már.

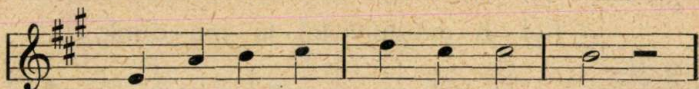
2. Kicsinyhitűk, hitetlenek, A sírba nézzetek:
Hol van, kit átvért, sírba tett A Golgotán a szeg?
3. Itt van szívünkben, nem halott, Itt épít templomot,
Örök hazát itt rak nekünk: Él, él, föltámadott!
4. A könny, a vér omolhatik, De mindent jóra vált:
Légy csak halálig hű s igaz, S legyőzted a halált.
(P. M.)

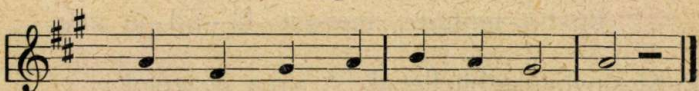
1. Fény-lik a nap fé-nyes-ség - gel,
2. Is - te - nünk - nek ál - dott fi - a
3. Oh ke - gyel - mes ál - dott Is - ten
4. E hús - vé - ti Ö - rö - münk - ben

Zeng az ég nagy di - csé - ret - tel,
 Fé - lel - med, sír, el - ron - tot - ta,
 Há - lát ger - jessz szí - ve - ink - ben,
 Ar - ra ké - rünk, ál - dott Is - ten,

Mind e vi - lág vig ö - röm - mel,
 A sír - han - ton győ - ze - del - met,
 Vig ö - röm - ben vi - ga - doz - zunk
 Ol - tal - mazz meg min - ket min - den

Lel - künk tel - jes új re - mény - nyel.
 A ha - lá - lon di - a - dalt vett.
 S ne - ked U - ram, há - lát mond - junk.
 Tes - ti - lel - ki gyöt - rel - mink - ben.

(Régi Ék. 56.)

6. Áldozó csütörtökre.

137.

Dallama : 211. Áldjad én lelkem az Urat.

1. Jézus, lelkünk nagy királya, Megdicsőült fájdalom,
Szent hitünknek sziklaszála, Fénysugár szent
[hajnalon,
Im nevedben ünnepel Minden hálatelt kebel.
2. Hogy kell türni, megmutattad, Értünk elfolyt Szeretet,
Kétséginket eloszlattad, Nincs halál, nincs rettenet:
Emberek, ne féljeteK, Fönt az Úr fejünk felett.
3. Éltedért nem alkudoztál, Elviselted sorsodat,
Földi nagy hatalmasoknál, Nem könyörgött ajakad,
Tudtad, hogy a viadal Végén vár a diadal.
4. Áldott légy, oh százszor áldott, Véghetetlen Szeretet,
Csüggedéstől hogy megváltott Bátorító szellemed:
Bizzatok, ne féljeteK, Él az Úr fejünk felett.

(P. M.)

138.

Régi litánia.

The musical notation consists of four staves of music in G major (one sharp) and common time (C). The melody is simple and hymn-like. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables across notes.

Szent fi - ad - nak, Is - te - nünk,
Meny-nyet hogy nyí - tott ne - künk,
Ün - ne - pel - jük ün - ne - pét,
Áld - juk ál - dott szent ne - vét.

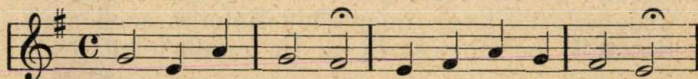
2. Megnyitotta szíveink, Hozzád vonta lelkeink.
Mennyországot ott nyitott, Mikor hozzád szólított.
3. Emberszívben ott rakod, Szent Atyánk, föl trónusod,
Üdvösség csak ott terem, Itt e földi téreken.
4. Megdicsőül, égbe száll, Itt, Uram, ki rád talál,
Már e földön üdvözül, Jobb kezed felére ül.
5. Szent fiadnak ünnepén Ez az áldott szent remény,
Boldogítson, jó Atyám, Új egemnek hajnalán.

(P. M.)

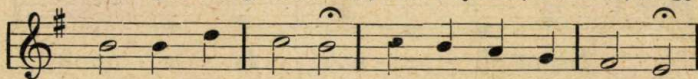
7. Pünköstre.

139.

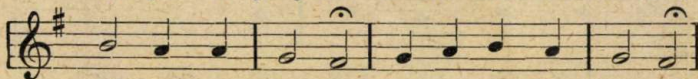
Bartók M. énekgyűjteményéből.

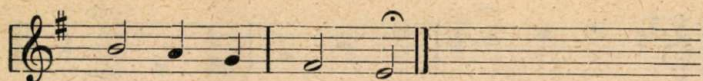
1. Egy, csak egy kút - fő, ö - rök é - gi föl - ség,
2. Győz - he - tet - len vár, mi e - rős kő - szá - lunk,
3. El nem al - vó fény, lo - bo - gó szö - vét - nek,
4. Hall - gas meg min - ket, mi A - tyánk, oh add, hogy

Jé - zus Krisz - tus - nak sze - re - tő szent Aty - ja,
Bú - sult lel - kek - nek bi - zo - dal - mas bá - stya,
Jó - ban já - rók - nak ki nem al - vó lám - pás,
Út - ja - in jár - junk a mi Mes - te - rünk - nek,

Ál - dott szent lel - ked, ki re - ánk bo - csá - tod,
Csüg - gedt ván - dor - nak cso - bo - gó for - rás - víz,
E - gyet - len biz - tos me - ne - dék fent és lent,
S él - te - tő Szent - lel - ke - det oh bo - csásd ránk,

Egy ö - rök Is - ten.
Egy ö - rök Is - ten!
Egy ö - rök Is - ten!
Egy ö - rök Is - ten!

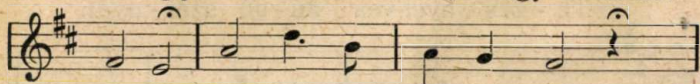
(Régi Ék.-ből átírta : P. M.)

140.

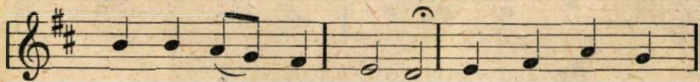
Régeni Áron.

1. Reng-jen a föld be - lé, úgy é - ne-ke-
2. E - le - ink - nek az Úr va - la - mit i -
3. Reng-jen a föld be - lé, úgy é - ne-ke-

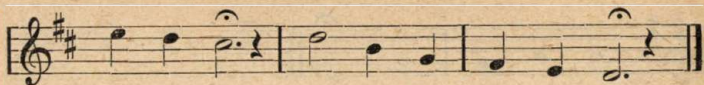
je - tek, Men - től na - gyobb szí - vet
gért volt, A mi jó i - dők - ben
je - tek, Há - la - telt szí - ve - det

Ur - nak je - lent - se - tek, Mert ez - zel tar -
ím min - dent meg - a - dott, Csak ő ben - ne
öntsd ki, ki - csiny se - reg, Im meg - tel - je -

toz - tok az Ur - nak, ti hí - vek, Mert meg - tel -
bíz - zunk, tör - vé - nyé - ben él - jünk Vé - let - len
sed - tek mind az i - gé - re - tek, Reng - jen a

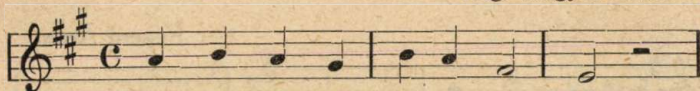
je - sed - tek mind az i - gé - re - tek.
ve - szé - ly - től so - ha mi ne fél - jünk.
föld be - lé, úgy é - ne - kel - je - tek.

(XVI. század.)

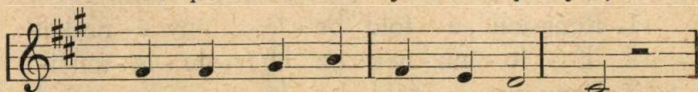
(Bogáti F. M.)

141.

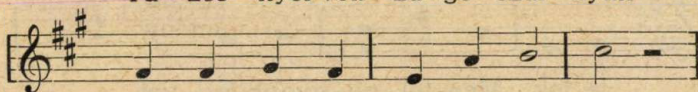
Régi magyar ének.

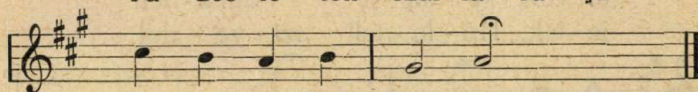
A pün - köst - nek je - les nap - ján,

Tü - zes nyel - vek zú - gó szár - nyán

Tü - zes lé - lek szál - la rá - ja

Az a - pos - to - lok - ra.

2. Keresztények búzgó serge,
Úristennek áldott népe,
Krisztus Jézus öröksége,
Örvendezzél végre!

3. Árvául ím nem maradtál,
Lám megajándékoztattál,
Lángja minden nagynak, szépnek
Száll reád: a lélek.

4. Megmutatja üdvösségünk,
Lelket önt belénk, ha félünk,
Sötétségben világosít,
S int előre lépünk.
5. Ajándékát az Istennek,
Drága jelét kegyelmének
Háláljuk meg, köszönjük meg,
Keresztények, jertek.
6. Szent Atyánk, légy áldott, áldott,
Lelkedet hogy ránk bocsátod.
Tarts meg minket kegyelmedben
Mindörökké. Ámen.

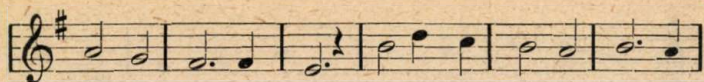
(Átírta : P. M.)

142.

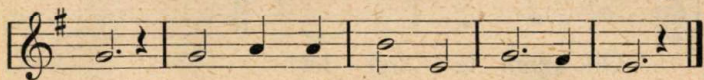
Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Csudálandók, Úristen, számtalan műveid,
Melyeket a mindenben alkottak kezeid,
Erődet prédikálják minden teremtmények,
Műveidet csodálják elmélkedő lelkek.
2. Isten kisdéd dolgokat magosakká térszen,
Elbont ellen-célokat s győzedelmet vérszen,
Apostolok nyelvével, nem érc-fegyverekben,
Hinté a vallást széllyel s őrzé veszélyekben.
3. Szent lelkének hatalmát küldé tűznyelvekben
És a hit viadalmát kevés hirdetőkbén,
Megszentelé s terjeszté ezer népek közölt
S diadalmassá tévé azt koronák fölött.
4. Dicső légy, örök felség, ily lelki napfényért,
Melyben a kereszténység boldog, derült kort ért,
Minden részét földünknek derítsd fel e nappal,
Győzedelmét a hitnek terjeszd hatalmaddal.

(Sz. S.)

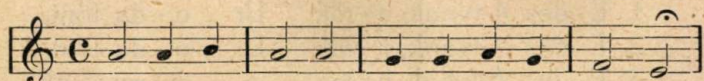
szállj le, szállj le ránk. Vi-lá-got gyúj-tó sze-re-
in-ken has-son át! A bú szí-vün-ke-t el-te-
tett-re szó-za-tod, Nyug-tát ne lel-je em-ber
min-den csepp e-rőt. Pi-hen-ni ad-dig oh ne
irt szent vé-ge-zet. Is-ten szent lel-ke, é-gi

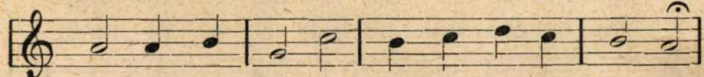
tet, Á-raszd szí-vünk-be szent tü-zed.
lé, Szólj hoz-zá, verj lel-ke-t be-lé.
itt, Mig meg nem lel-te Is-te-nit.
hagyd, Üsd, vágd, a-míg mun-ká-ba kap.
láng, Lob-banj fel ben-nünk, szállj le ránk!

(P. M.)

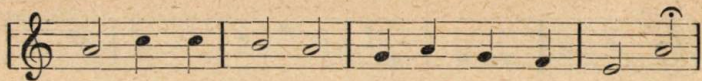
145.

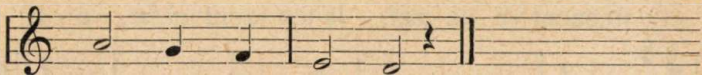
1. Oh lob-banj fel pün-köst-nek é-gi láng-ja,
2. A tik-kadt föld keb-lét az ég-re tár-ja,
3. Vi-gaszt U-ram mi csak te tő-led vá-runk,
4. Ket-tős tü-zes nyelv, szállj oh szállj kö-zink-be,

U-runk szent lel-ke, szállj, oh szálj re-ánk ma.
Bá-gyadt szí-vünk eny-hül-tét, jaj de vár-ja.
Te vagy ne-künk mi el nem om-ló vá-runk,
É-gesd ki, a-mi bűn szo-rult szí-vünk-be.

Le-helj lel-künk-be lán-go-ló sze-rel-met,
 Oh szállj le, hullj le, Ég har-mat-ja köny-nye,
 Te vagy szí-vünk-nek e-gyet-len re-mé-nye,
 Szólj hoz-zánk, szólj, hadd tud-junk új-ra hin-ni,

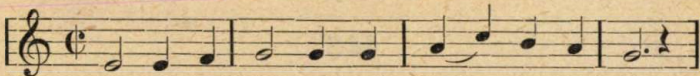

Oh szent le - hel - let!
 Eny - hü - le - tünk - re!
 Oh nézz fe - lé - je!
 Te - ben - ned bíz - ni.

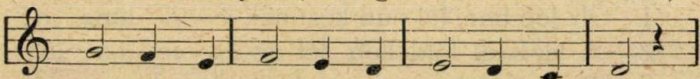
(P. M.)

146.

The Salvation Army Musicból.

1. É-des A-tyánk, ö-rök Úr o-da fönt,
 2. É-des A-tyánk, ö-rök Úr o-da fönt,
 3. É-des A-tyánk, be-teg a mi szí-vünk,

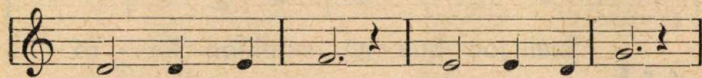
Lá-tod a szív-ben a bá-nat-ö-zönt.
 Lel-ket a szív-be le-hel-le-ted önt,
 Jaj a cso-dák-ba' fogy el a hi-tünk,

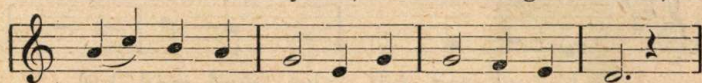
Lá-tod a ránk sza-ka-dó zi-va-tart,
 Szom-ju-ho-zó-nak ad eny-hü-le-tet
 Gyó-gyul-e vagy se, ki tud-ja se-bünk,

Lá-tod, a fel-leg, a vész ho - va tart,
S bá-to - rí - tást ba - ja - ink kö - ze - pett.
Jaj mi - ne - künk, i - me csüg - ge - de - zünk.

Oh kö - nyö - rülj, é - des A - tyánk,
Szom - ju - ho - zók kút - fe - je vagy,
É - des A - tyánk, halld meg i - mánk,

vond el a vészt, ne bo - csásd mi - re - ánk,
Eny - hü - le - tet se - be - ink - re te adj.
Lel - ke - det öntsd ki ma, töltsd ki mi ránk,

Es - de - ke - lünk, légy mi - ve - lünk,
É - des A - tyánk, halld meg i - mánk,
Légy mi - ve - lünk, es - de - ke - lünk,

Küldj, U - ram, eny - hü - le - tet mi - ne - künk.
Lel - ke - det öntsd ki ma, töltsd ki mi ránk.
Adj, U - ram, adj, hi - tet adj mi - ne - künk.

(P. M.)

8. Őszi hálaadás.

147.

Iszlai Márton.

Száll-jon buz-gó, száll-jon for-ró
Há-la hoz-zád, jó A-tyánk,
Jó-vol-tod-ból, ke-gyel-med-ből
Ál-dás á-radt i-me ránk,
Meg-ál-dot-ta me-ze-in-ket
Min-den jó-val jobb ke-zed,
Új ke-nyér-re, új i-gé-re
Tá-masz-tot-tad né-pe-det,
A-tyánk, Is-te-nünk,

2. Fáradalmink szép gyümölcsét Hátatelten szedve le,
Hőn imádjuk azt, ki adta, Áldva légyen szent neve!
Mert ha voltunk néha jók is, Százszor annyit
Mégis tőled büntetésnél Százszor több áldást
[vétkezénk,
[nyerénk,
Atyánk, Istenünk!

3. Telve csűrünk, telve kamránk, Ám szívünk is
[tele van!
Bízalomra, hitre ébredt Hálás dobbanásiban.
Tél fagyára, sir ölére Bízva nézünk, jó Atyánk,
Hisszük, itt lenn új tavasz vár, Ott fenn öröklét mi ránk,
Atyánk, Istenünk!
(Szentkirályi Á., átírta P. M.)

148.

Előző kiadás szövege kimaradt.

9. Adventi.

149.

Dallama : 195. Dicsérünk téged Isten.

1. Isten, aki népedet bűnben, gyászban nem hagyod,
Rád tekintve várjuk a betlehemi csillagot.
Feltűnése lesz nekünk új világunk, reggelünk.
2. Ez a fény ha felragyog napkeletől nyugatig,
Hervadó mezők felett angyalének hallatik,
Szíveket vigasztaló, könnyeket szárítgató.
3. Vágyva vágyunk, nagy király, ünnepelni jöttödet,
Könnyünk lesz a drága gyöngy, tömjénünk a
[szeretet.
És hideg jászol helyett szívünkben adunk helyet.
4. Isten, aki szót adál prófétáid ajkaira,
Téged áldva néz szemünk Betlehem határra,
Várva várjuk őt, aki jön minket megváltani.
(Szabolcska M.)

150.

Dallama : 99. Ne küldd le még.

1. Isten országa eljő, útba' van,
És alkotmánya lesz a szeretet,
A szív parancsa s nem a hiszekegy.
E szent reménnyel lépj be boldogan
2. Itt nem szegeznek vallatást feléd,
Mit is hiszel, csak ezt: szeretsz-e még?
S bent rá szívedben bátran, boldogan
Fölszúg a kórus: Szeretlek, Uram.
3. Szeretlek, édes áldott jó Atyám...
Hitem megtart s erőssé tesz talán,
De üdvösségem egy, csak egy lehet:
A mindent pótló áldott szeretet.

(H. B. Carpenter után P. M.)

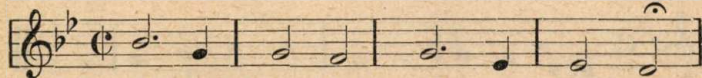
151.

Dallama : 110. Mindenható Úristen.

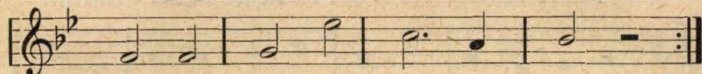
1. Oh te keresztény ember, Álmodból serkenj fel,
Mert a nap föltámadott, Elmult már az éjjel.
2. A szent evangelium Napja süt az égen,
A lelki sötétséget eloltotta régen.
3. Mi urunk Jézus Krisztus, Istennek szent fia,
Hogy te el ne kárhozzál, Tenéked azt mondja:
4. Ha te akarsz az Istennek Menni országába,
A parancsolatokat Megtartsd igazságban.
5. Azokat te ígénként Hogyha megtanultad,
Ha nem akarsz vétkezni, Szívedben hordózzad,
6. Hogy pediglen azokat Mindenkor tudhassad,
Könyörögj az Istennek, Ő vezérli útad.

(Régi Ék. 292.)

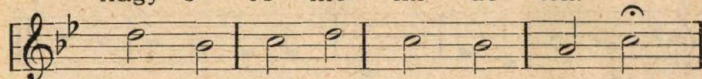
Omni die dic Mariae.

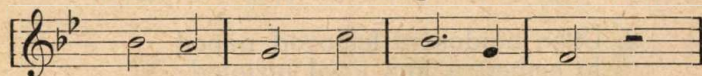
Ál - mo - tok - ból éb - red - je - tek,
Csüg - ge - dők - nek, bú - nő - sök - nek

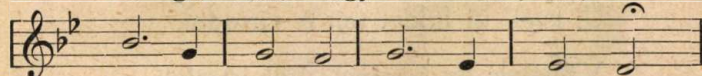
kel - je - tek föl, em - be - rek,
nagy ö - rö - mőt hir - de - tek.

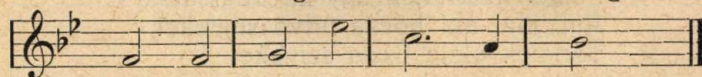
Ránk te - kint a meg - vál - tás - nak

ir - gal - mas egy is - te - ne,

Üd - vös - sé - günk szent or - szá - gát

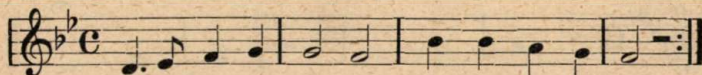
kül - di már a föld - re le.

2. Üdvösségünk szent országát Hozza áldott mesterünk,
Bús homályban bújdosóknak Virrad már, lesz [reggelünk,
Itt az íge, itt az írás, Út, igazság, napkelet,
Mindent értő, megbocsátó, Mindent pótló Szeretet.
3. Térjete meg, szálljatok ki Bűnötökből, emberek,
Törjete a magvetéshez Új gyepet, jobb földeket,
Hozzatok a Magvetőnek... Hozzátok el szívetek:
Vesse belé üdvösségünk Magvát a szent Szeretet.

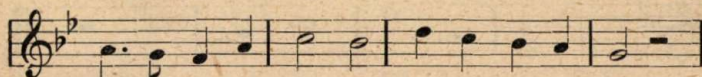
(P. M.)

153.

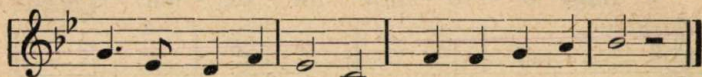
Zsaskovszki Énekes könyv.

I - gé - ret - be - vál - tó é - des jó A - tyánk,
Há - la - telt szi - vünk - ből száll hoz - zád i - mánk,

Ben - ned a ki bí - zik, an - nak meg - ma - radsz,

Út - lan buj - do - sók - nak me - ne - dé - ket adsz.

2. Útlan bújdosóra felhozod napod,
Jó embert a jóra jóval biztatod:
Ember ébredezzél, ím szólítanak,
Új eget, új földet rejt a virradat.
3. Vágjátok az ösvényt, útat irtsatok,
Földet föltöretlen úgy ne hagyjatok,
Jön, jön, aki hozza üdvösségeteket,
Tárjátok eléje tiszta szíveket.
4. Igéret-beváltó édes jó Atyánk,
Váltságunknak napját támaszd föl reánk,
Tűzkeresztelőre küldd el követed,
Küldd el, aki minket hozzád elvezet.

(P. M.)

154.

Dallama: 103. Oh mennyei kegyes Atyánk.

1. Istentől megáldott hívek, Buzgóságra gerjedjeteK,
Tiszta szívből örüljeteK, Mert kegyelem van veleteK.

2. Sokszor a próféták által Királyt ígért szent szózattal,
Az Úr Isten közbenjárót, És haláltól szabadítót.

3. Nem siet, nem késik Isten, Amit elintézett bölcsen,
Megleszen tökéletesen, Mert országol felségesen.

(XVI. század.)

(Régi Ék. 35.)

10. Karácsonykor.

155.

(Kezdő.)

Dallama : 156. Úristennek szent fia.

Jer, mindnyájan örüljünk,
És ünnepet szenteljünk,
Mert született Úr Jézus nekünk.

(Régi Ék. 48.)

156.

Régi egyházi ének.

Úr Is - ten - nek szent fi - a

Szü - le - ték e vi - lát - ra,

El - jött lel - künk bol - dog - sá - gá - ra.

2. Céltalanul bújdosánk,
Bújdosánk s nem volt hazánk,
Istenem, de árvák is valánk!
3. Fényes csillag támada,
Hitreményünk csillaga,
Szenvedőknek lelki balzsama.
4. Hajnal támadt, napkelet,
Árnyak, éjnek vége lett,
Eltévednünk már sohasem lehet.
5. Bújdosásunk véget ért,
Csüggedés már nem kísért,
Már hajónk a biztos révbe ért.
6. Vert út vár, ha útra kelsz,
Sebzett szív, gyógyirra lelsz,
Tépett lelkem, higgy, amíg lehelsz!
7. Úristennek szent fia
Születék e világra,
Eljött lelkünk boldogságára.

(Átírta P. M.)

157.

Dr. Boyce Vilmos.

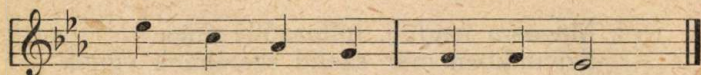
Nap - ke - let - re néz - ze - tek,

Té - pett lel - kü em - be - rek,

A - kit vár - va vár - ta - tok,

Fönt a csil - lag, fönt ra - gyog.

2. Égi béke, égi láng 3. Csillagoltó éjjelen
Önti sugarát le ránk. Csillagunk lőn Betlehem,
A vak éj, a vak sötét Útlan bújdosók felett
Bomlik, oszlik szerteszét. Betlehem derít eget.
4. Arcod, árnyad, bús halál, 5. Nincs már többé rettegés,
Nincs kit rettegetne már, Nincs hitetlen csüggedés,
Egy lehellet, fuvalom ... Ember, eltört rabigád :
S tova tűnt a borzalom. Egy testvér lett a világ.

6. A szeretet ünnepén,
Életosztó melegen
Bontsd ki, lelkem, szárnyadat,
Messze nincs a virradat.

158.

Dallama : 48. Miatyánk, kit.

1. Magasra lendülj, hálaszülte ének :
Dicsőség a magasság Istenének,
Megértés lent az emberek szívébe,
S közöltük béke.
2. Magasra lendülj, hálaszötte ének,
Beteljesült a várva várt ígért,
A szeretetnek áldott nagy királya
Népét megváltja.

3. Mi eltakarta fönt az égi boltot,
A vak sötétség ime szertefoszlott,
Ragyogva rezg a hajnalcsillag fénye
Sorsunk egére.
4. Magasra lendülj, hálaszötte ének,
Szívünkben már szelid szerelmek égnék,
Van már miért dobogni bent a szívnek:
Lángok hevítnek.
5. Kitűzve már az életcél, az eszmény,
Ott reszket-villog mesterünk keresztjén:
Szeresd az embert s élted bár az ára,
Tedd bátran rája.

(P. M.)

159.

(Hassler 1601.)

Oh jer - tek, ün - ne - pel - jünk, meg -
 seb - zett bús szí - vek, Nagy ün - ne - pén a
 Nagy - nak, a Ná - zá - re - ti - nek. A
 meg - seb - zett szí - vek - nek ír - ját Ő mond - ja
 meg, A ná - zá - re - ti
 csil - lag fel - jött s biz - tat - va rezg.

2. Azt mondja most is : boldog, kinek fájdalma van.
 Örülni nem tanul meg, ki mindig gondtalan.
 A könny a boldogságnak elbűvölt köntöse,
 Örömvirág, nem élsz meg, ha könny nem öntöze.
3. Azt mondja most is : boldog, ki másért élni tud.
 A boldogsághoz nem visz, nincs is más földi út.
 Ember, ha tudsz szeretni, megletted üdvödet,
 A mennyország tebenned, az üdv : a szeretet.
 (P. M.)

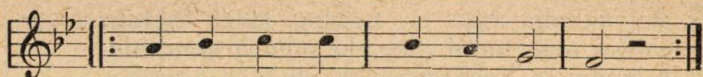
160.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Karácsonyra virradtunk, keresztények jertek,
 Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek,
 Zengedezve szálljon föl szívünkből az ének
 Trónjához a szeretet áldott Istenének.
2. Betlehemnek csillaga, ránk ragyog ma fényed,
 Betlehemnek jászola, lettél szent ígérlet,
 Elűzöd az éjszakát, árnyat, éjet, rémet,
 Te lettél az üdvösség, út, igazság, élet.
3. Karácsonyra virradtunk, keresztények, jertek.
 Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek.
 Zengedezve szálljon föl szívünkből az ének
 Trónjához a szeretet áldott Istenének.
 (P. M.)

161.

Di - cső - i - tünk és tisz - te - lünk,
 Ö - rök Is - ten, té - ge - det.

Szí - ve - in - ket itt ki - tár - ni,
Vi - gasz - ta - lást tő - led vár - ni

Gyült be ki - csiny se - re - ged.

2. Mi Urunknak, Krisztusunknak Születése ünnepét Méltólag hogy megülhessük, Hálával hogy [hirdethessük] Szent nevét, szent életét.
3. Keresztfával, kínhalállal Szerzett nekünk életet, Embervoltunk méltóságát, Magasabbra hivatását Példával mutatta meg.
4. Szent életre, szeretetre Szólított fel szent fiad: Önts szívünkbe töredelmet, Igazságért buzgó lelket. S meg nem szűnő szomjakat.
5. Szomjuhozzuk, áhitozzuk Szent igédnek szózatát, A halálon győzelmet vett Krisztusi szent szeretetnek Életosztó italát.

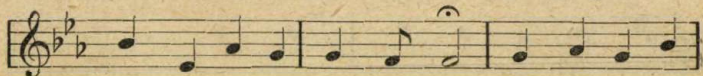
(Átírta : P. M.)

162.

Kath. énekeskönyvből.

A sze - re - tet szent ün - ne - pén

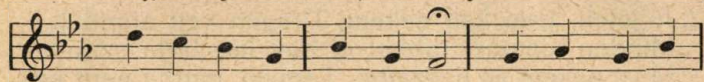
Szállj, szállj da-lunk, az ég - be, A hol tró-nol

nagy Is - te - nünk Ö - rök su - gár - ba' fény - be'!

Szállj, szállj, da - lunk, s tör - jön ve - led

Ma - gas - ra fel a há - la, Mert a sze - re -

tet Is - te - ne, Az ég di - cső ki - rá - nya.

2. A születés, élet, halál kezének egy vonása,
És jóságos tekintete világ megújhodása...
Elhint bölcsen néhány magot lélekbe, szívbe mélyen,
Abból fejlík a büszke tölgy: a szeretet törvénye.
3. Nyomán bomlik a régi rend, kél mindenütt tenyészet,
Közös és szent célok elé állítja mind a népet,
Ismerni őt, az ég urát egyellen egy Istennek
S szeretni embertársaink istenfélelme mellett.
4. Karácsonynak szent ünnepén szállj, szállj dalunk
[az égbe,
S vidd el szívünk hódolatát Isten trónja elébe.
A hitben mind hívek vagyunk és Jézus által egyek,
Jegyében a szeretetnek és istenfélelemnek.

(T. A.)

163.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Pásztoroknak hirdeté: Eljött már a gyermek,
Új nap, újabb virradat Ó — nap emberének,
Vak világok, bal hitek Látó szemre lelnek,
Már e földön örökös Mennyországot nyernek.
2. Jöjjetek, nem kell nekem, Drágán vett ajándék,
Minden kincsnél többet ér Egy kis tiszta szándék,
Mást nekem ne hozzatok, Tömjén, mirrha nem kell,
Jöjjetek, nem kell egyéb, Tiszta szívetekkel.
3. Hol kerestek? Ott vagyok Minden dobbanásban.
Megtaláltok könnyetek Omló záporában.
Mit kerestek? Nem vagyok, Hogyha nem a szívben,
Aki ott meg nem talál, Annak Isten nincsen.
4. Jertek, jertek, ím izent Néktek szent karácsony,
Szívet őrlő bánatot Senki már ne lászon.
Vak világok, bal hitek Látó szemre lelnek,
Már e földön örökös Mennyországot nyernek.

(P. M.)

10. Esztendő utolsó napjára.

164.

Dallama : 149. Tebenned bízunk.

1. Az esztendők eljönnek s elenyésznek,
Bús martaléki búsult feledésnek.
A végtelen időnek tengerébe
Belészakadnak . . . s aztán vége, vége,
Elmulik minden: ember, év, határ . . .
Csak símít egyet rajtuk a halál.

2. Múló időben múltó sárgörönggyé
Minek gyúrtál, — kérdehetjük mindörökké...
Időnek múltó változása téged,
Örök hatalmu végső ok, nem érhet,
Csak sárgöröngyöd jön-megy, fut, tapot...
Honnan? Hová? Azt csak te tudhatod.
3. Elég tudnunk, hogy örködöl felettünk,
Hogy elfutó időnek gondja lettünk,
Élünk, élünk, oh hála, hála néked,
Megtartásunk élő Istenének,
Mert hült porunknak is csak nyugalom,
Megnyugvás benned lent a sírhalom.
4. Repülj, repülj hát, hunyó év! De mégse,
Ne menj le úgy, megállj, a feledésbe,
Végső napunk az évnek alkonyatján
Oh le ne menjen senkinek haragján,
Megértést, békét, boldog álmokat
Hozzon reánk a húnnyó alkonyat!

(P. M.)

165.

Dallama : 112. Én Istenem, halld meg.

1. Az esztendők eljönnek, hogy elenyésszenek,
Az időnek tengerébe elvegyüljenek,
Igy iramlík, foszlik szélyvel ez az élet is,
S ami elmúlt, vissza nem jön, bárhogy kéred is.
2. Uram, kiben a kezdet és vég összeolvadott,
Emberész kit meg nem ért és föl nem foghatott,
Idők múltó változása akihez nem ér,
Útja földi vándorodnak vajjon merre tér?

3. Csak te tudod, merre térünk, mire virradunk,
Meddig tart e földi pálya, lesz-e hajnalunk,
Mi van a nagy fordulón túl, mi vár ott mi ránk,
Átlépünk-e rajta, vagy a semmiségbe ránt.

4. A vén idő váltó sarkán akármerre néz,
Szemünk csak a kiterjesztett végtelenbe vész.
Egy lehellet, annyi sincs, az ember élete,
Mire számít mégis, hogy oly nagyra van vele ?

5. Uram, a te lehelleted, te tudod mit ér,
Te tudod, mit s minek dobol szívünkben a vér,
Add, amig ver, verjen olyan istenigazán,
Dobbanása verjen át a sir hideg falán.

Dobbanása verjen át a sir hideg falán,
Szeretteink meghallják a síri éjtszakán.

(P. M.)

VII. Urvacsorai énekek.

166.

Dallama : 189. Mint a szép.

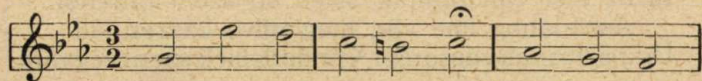
1. Jer az Urnak asztalához, Krisztus áldott serege,
Rád erőt, megújulást hoz Életosztó melege.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája : Lelkünk boldog
[megnyugtára.
2. Jertek, jertek mind, akiknek Búsulás a pohara,
Kiknek arcán árkot ejtett Könnyeiknek zápora,
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Búsulásnak áldott ára.
3. Jertek, jertek, elfáradtak, Jertek későn érkezők,
Itt az élet vándorának, Isten ád szent pihenőt.
Asztalához ime vár, megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Vándorlelkek szent végvára.
4. Jöjjetek, kik szomjuhoztok, Jöjjön aki elepedt,
Örök élet italával Töltsétek bé lelketek.
Asztalához ime vár, megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Sebzett lelkek gyógyírjára.
5. Vesd le, dobd le, büszke ember gögös önteltségedet,
Jer az Urnak asztalához, Egytestvér vagyunk veled.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Testvérek találkozósa.
6. Oh de boldog, oh de áldott Kútforrás lett e kehely,
Mennyi bút örömmre váltott Áldást osztó cseppjivell
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Boldog lelkek boldogsága.

7. Szent Atyánk, oh légyen áldott, Áldott az a pillanat,
Amikor közénkbe szállott Prófétánknak szent fiad.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusunk vacsorája, Üdvösségünk oltalmára.
8. Im kinyilt a titkok tilka, Úgy hívják hogy szeretet,
Már ezentul ebbe bizva Eltévednünk sem lehet.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Szeretetünk jutalmára.
9. Tárva-nyitva áll az útunk, Lépjetek rá, emberek,
Rajta jó Atyánkhoz jútunk, Vezetőnk a szeretet.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Küzdelmink diadalára.

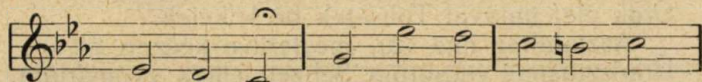
(P. M.)

167.

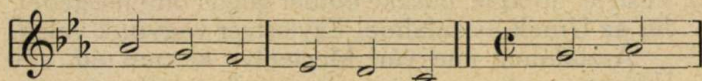
Zsaskovszki Énekes könyv.

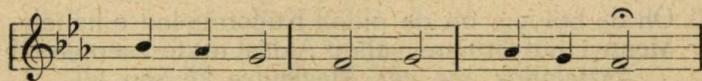
Jer, jer, ki - csiny se - reg, em - lé - ket

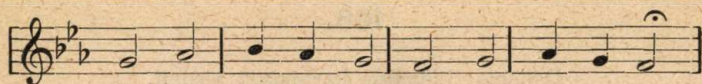
ül - ni ma! Im, meg - te - rit - ve vár

az Ur - nak asz - ta - la. Oh szállj

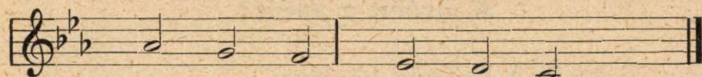
mi - be - lénk, el - folyt, el - e - pedt,

Ér - tünk szen-ve-dett, ál - dott sze - re - tet!

A - tyánk, em - lé - ke - zünk,

Add, hogy pél - dát ve - gyünk!

2. Én édes Istenem, vendégségben vagyunk,
Úgy illenék, elébb megvizsgálnók, magunk.
Oh szállj mibelénk stb.
3. Szívünkbe néz szemünk s aggódva látja, hogy
Testvértelen közöny tanyát ott mint rakott.
Oh szállj mibelénk stb.
4. Szívünkbe néz szemünk s aggódva kérdezi,
Testvér baját vajjon testvér minek lesi.
Oh szállj stb.
5. Mert méreg a kenyér, ha vérre szomjazol
S ha bent a baj, bizony nem bort: halált iszol.
Oh szállj stb.
6. Jer, jer, kicsiny sereg, vetközd le bűnödöt,
Meglásd, oh megszeresd tennen testvéredet.
Oh szállj stb.
7. Uram vallást teszünk, ez emlékűnnepe int,
Egymást szeretni, hogy megpróbáljuk megint.
Oh szállj stb.

(P. M.)

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

1. Krisztus Urunk kérdezi,
 Meg tudad-e érteni,
 A Golgota mit jelent.
 Tudsz-e holtig hű maradni,
 S véred árán oda adni
 A jövőért a jelent ?

2. A Golgota kérdezi,
 Meg tudad-e érteni
 Az új ige velejét :
 Tudsz-e százszor megbocsátni,
 A bántalmat meg se látni,
 Úgy venni el erejét ?

3. Az új Ige kérdezi,
 Kész vagy-é megérteni
 A megváltó ihletést :
 Eszményekért élni, égni,
 A pokollal szembe nézni
 S nem ismerni csüggedést.

4. A Megváltó kérdezi,
 Szíved mért nem vértezi
 Egy kis élő szeretet.
 Gőgös ember, büszke ember,
 Gőgöd engem hogy nem esmer,
 Véredet, testvéredet ?!

5. A kifolyt vér kérdezi,
 Meg tudnád-e érteni,
 A szeretet mit jelent :
 Másért égni, másért fájni
 S nyugtot aztán sem találni
 Sem ott fent, sem ide lent.

6. A megtört szív kérdezi,
Testvér vajjon mért lesi,
Hol fáj, hogy ott szúrja bé.
Homlokodon Kain-bélyeg,
Kebeledben gyilkos méreg,
Testvér, jaj, meghalsz belé.
7. A keresztfa kérdezi,
Konokságod mért teszi
Sívárrá az életedet.
Megtanulsz, ne félj, örülni,
Próbáld csak meg letörülni
Egyszer bár a könnyeket.
8. Kérdezd meg hát szívedet,
Terítettek-é neked
Itt ez emlékűnnepen,
S hogyha szíved igent dobbant,
Köszönts borral a betoppant
Új vendéget szívesen.
9. Szíved ha megengedi,
Boldogan állj ide ki,
Testvér, s vedd a kenyeret,
Amit kérsz, az Isten azt hoz,
Csak ne szólj, csak ne fogadkozz,
Hadd beszélni szívedet.
10. Szíved szól, hát hígyj neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Testvér, s fogd a poharat
S mondd, hogy légyen százszor áldott,
Holt hiredtől hogy megváltott
Ez a boldog pillanat.
11. Szíved szólt, hát hígyj neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Bánatútak vándora,

Sorsod akit búval vert meg,
Arcodon ha árkot ejtett
Könnyeidnek zápora.

12. Jertek mind, megnyílt az út,
Áldást ont a csoda-kút,
A Krisztusi szeretet,
Fölpattant a titkok titka,
Jőjjetek, mert ebbe bízva
Nem remélni nem lehet.

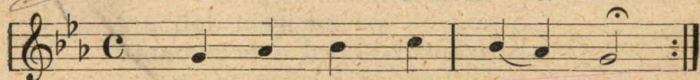
(P. M.)

169.

Előző kiadás szövege kimaradt.

170.

Régi magyar egyházi ének.

Szent vagy, Is - ten, szent vagy,
Vég - he - tet - len szent s nagy.

Té - ged min - den szív i - mád,

Min - den lé - lek té - ged áld.

2. Krisztus által leltünk Rád, Uram, mert lelkünk
Boldogságra vezérléd, Tenmagadnak szenteléd.
3. Ez az asztal mostan, Hol szent kenyér s bor van,
Arra int itt bennünket, Áldják idvezítőnket,
4. Áldjuk és tiszteljük, Állala reméljük
A szent cél elérését, Lelkünknek üdvösségét.

5. Érezzük, oh Atyánk, Mily jó áradt reánk
Szent fiadnak általa, Hogy mi értünk meghala.
6. Oh Atyánk, irgalmazz, Bününkért ne halmazz
Méltó büntetést reánk, Légy kegyelmes mi hozzánk.
(Sz. S.)

171.

Dallama: 189. Mint a szép híves patakra.

1. Gondviselő szent Istenünk, tekints bünös fejünkre,
Nincs más, kiben reménylenünk, Te vigyázz
[életünkre.
A mennyből letekintél s magadhoz azzal intél,
Hogy szent fiadat kövessük, és halálát emlegessük.
2. Jövel, Úristen, szívünkbe önts teljes búzgóságot,
Erősíts meg szent hitünkben, hogy nyerjünk
[boldogságot.
Midőn ily nagy jót tettél, Úrvacsorát szereztél,
Áldunk Örökké tégedet, magasztaljuk szent nevedet.
3. Lelkünknek egy reménysége, Atyánk, mi fejedelmünk,
Szent lekednek segítsége légyen erős védelmünk.
Kegyes szemmel tekintsed, vigasztalással hintsed
Szíveinknek töredelmét s tartsd meg szent neved
[félelmét.
4. Oh ne ontsd ránk bűneinkért búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeinkért áldott orcád sugarát!
Segélj, útid kövessük, hogy egykor elnyerhessük
Megtérésünknek jutalmát, az életnek koronáját.
(Idb. Gyergyai László.)

172.

Dallama: 136. Fénylik a nap.

Útat vágtaal, az vagy, út vagy,
Életvize áldott kútnak,
Életünkre telt pecsét vagy,
Vérrel írt szent szövetség vagy.

(P. M.)

173.

Dallama : 167. Jer, jer, kicsiny sereg.

1. Zengő nyelvem, szavam, mondj hangos éneket,
Krisztusodért, szívem, szálljon fel éneked.
Áldott mesterünk emlékűnnepe
Szálljon mibelénk új hit, új remény.
Atyánk, magasztalunk, tenéked áldozunk.
2. Zengő nyelvünk, szavunk hasson fel trónodig,
Nyisd fel, Uram, nekünk, mutasd meg útaid,
Áldott mesterünk stb.
3. Igéreted szerint elküldted szent fiad,
Újítsd meg újra ma vélünk irgalmadat.
Áldott mesterünk stb.
4. Légy itt ma mivelünk, Atyánk jövel, jövel,
Itasd meg lelkeink igédnek cseppjével
Áldott mesterünk stb.

(P. M.)

174.

Dallama : 96. Én Istenem.

Menjetek el Békével, Ég áldottjai,
Nem fogja senki
E szent kötést feloldani.

(Átírta P. M.)

175.

Dallama : 96. Én Istenem.

Uram bocsásd	Szemeim láttak,
Szolgádat el	Megtaláltak,
Már békével:	Áldott Atyám.

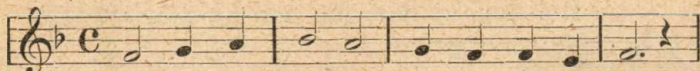
(P. M.)

VIII. Zsoltárok.

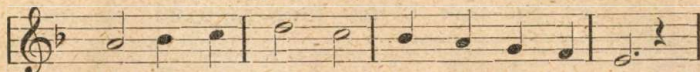
176.

(I. ZSOLTÁR.)

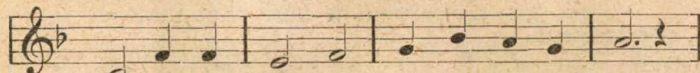
Goudimel A 124. zs. dallama.

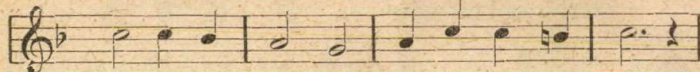
Bol-dog vagy em-ber, kit a hit-le - nek

Ha-mis ta - ná - csa meg nem in - ga - tolt,

Ki bű - nö - sök - kel egy ú - ton nem állsz,

Is-tent gya - lá - zók szé - két el - ha - gyod,

Is-tent gya - lá - zók szé - két el - ha - gyod.

2. Mert míg az Úrnak örvendez szíved
És hitben éled éjed, nappalod,
Virulni fogsz, mint termő törzs, melyet
Hűs folyam öntöz, termés megrakott.

3. Nem így, a hitlen gúnyoló, nem így,
Szétszórja őket majd a büntetés,
Mint könnyű polyvát fergeteg szele
S útjuk hazátlan messzeségbe vész.

4. Mert ülvén ott Sionnak szent hegyén,
Itél az Úr, a mindent jól tudó,
És állván ott a megítéltetést,
Elvész a hitlen, üdvözül a jó.

(J. A.)

177.

(I. ZSOLTÁR.)

Erdős Mihály.

Bol-dog, ki nem jár vét-ke-zők sza-ván
és bű-nök út-ján meg nem áll so-ha.
A gú-nyo-ló-dók szé-két meg-ve-ti,
mert szent tör-vény az Ú - ré ő ne-ki;
Jó ked-ve nap-pal, éj-jel ván-ko-sa.

2. Olyan lesz ő, mint nagy folyóvizek
Megáldott partján ültetett babér,
Termésidőben dús gyümölcsöt ont
És nem kap rajta hervadást a lomb,
Nyomában áldás, jó szerencse kél.

3. Felkél az Úr, mint támadó vihar
S elsöpri polyvaként az álmokat,
Ítéletet tart, mert igaz bíró,
Napként ragyogni látja őt a jó,
A rossz pedig sötétben tántorog.

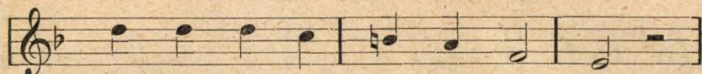
(B. D.)

(V. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

Úr Is - ten, az én i - mád - sá - gom,

Kér - lek, ve - gyed fü - le - id - be

És hall - gass meg ké - ré - sem - ben,

Én Is - te - nem és én ki - rá - lyom,

Értsd meg mon - dá - som.

2. Tekintsd meg én esedezésem

És halld meg kiáltásomat,

Midőn hívlak királyomat,

Meghallgatod én könyörgésem,

Bizonyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet,

Uram, még virradta előtt,

Idejébb, mint a nap feljött,

Elődbe számlálom ügyemet,

Várván kegyelmed.

4. Vezess, Uram. igazságodban,

Ellenségimnek láttokra,

Kik igyekeznek káromra,

Oktass, hogy a te utaidban

Járhassak jobban.

(Szeneci M. A.)

(VI. ZSOLTÁR.)

Iszlai Márton.

U-ram, ki bú-sulsz bú-ne-im mi - att

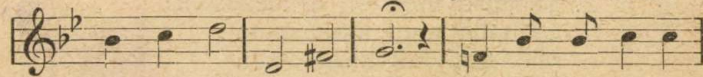
S ha - rag - ra ger-jedsz el - le - nem,

Kér-lek ne feddj, ne os-to-rozz to - vább,

Bár bün-te - té - sed mél-tán vi - se-lem.

Oh kö-nyö-rülj, légy ir - ga - lom - mal,
Nem bi-rok már a fáj - da - lom - mal!

Re-meg-nek csont-ja - im. Oh nézd e-rőt-len-

sé - ge - met, Gyó-gyíts meg en - ge - met.

2. Ne késs, ne késs, oh térj hozzám, Uram!
Lelkem, hitem már ingadoz
És csüggedezve búsan kérdezi,
Meddig kélek még rég várt vígaszod.
Mentsd meg lelkem, míg elragadja
A csüggedésnek áradata.
Oh szánj meg, jó Uram,
S bár nincs előtted érdemem, Irgalmazz énnekem.

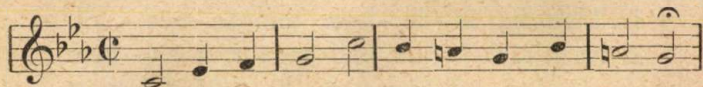
3. Miért borítnál szemfedőt reám!?
 A sírban nincs emlékezet.
 S ha dalnokod a sírba száll alá,
 Ki zeng neked, Uram, dicséretet?!
 Fohászom lankadt, minden éjjel
 Ágyam feresztem könnyeimmel
 S nyoszolyám öntözöm,
 Arcóm megrémült, hervatag A búbánat miatt.

4. Távozzatok előlem, álnokok,
 Síralmam végre fölhatott.
 Kértem, könyörgtem és imé az Úr
 Meghallgatott, igen, meghallgatott.
 Piruljatok megszégyenülve
 És bűnötöktől üldöztetve
 Legyen mindannyitok,
 Kikért szállott rám szenvedés, Reátok megvetés.
 (R. G.)

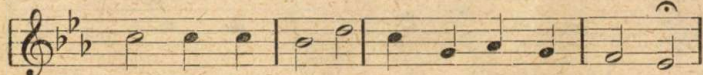
180.

(VIII. ZSOLTÁR.)

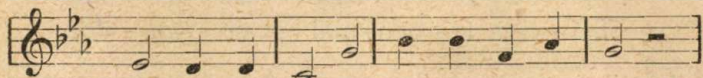
Világi dalból. D. Bourgois.

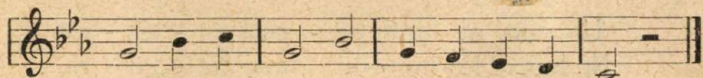
Oh fel-sé- ges úr, mi ke-gyes Is - te-nünk,

Mily cso-dá - la - tos a te ne-ved ne-künk;

Nagy di - cső - sé-ged fel-hat az ég - re,

Ter-jed-ten ter-jed mind e-gész föld-re.

2. Dícsérnek téged még a csecsszopók is.
Szájukban hordják nagy nevedet ők is.
Neved az ellenséget megejti,
A bosszúállót megszegyeníti.

3. Kezed művének nézvéen nagy-jóvoltát,
Felénk terített egeidnek boltját,
Csodálva kérdem, mi hát az ember,
Tőled, hogy ennyi dicsőséget nyer.

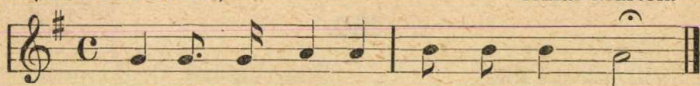
4. Oh felséges Úr, mi kegyes Istenünk,
Mily csodálatos a te neved nekünk.
Nagy dicsőséged felhat az égre,
Terjedten terjed mind egész földre.

(Szenczi M. A. átírva.)

181.

(XIII. ZSOLTÁR.)

Iszlai Márton.

1. Med-dig fe - lej - tesz min - de - nes - től,
2. Nézz rám, U - ram, hall - gass meg en - gem,
3. Jó - vol - tod - ban van bi - zo - dal - mam,

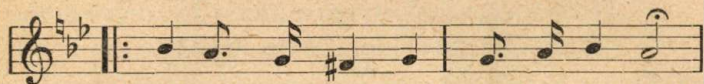
Med - dig fe - lej - tesz en - ge - met?
Vi - lá - go - sítsd meg sze - me - im,
Szí - vem te - ben - ned vi - ga - doz.

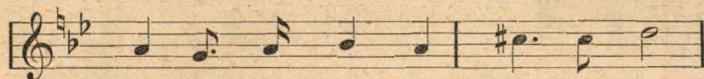
U - ram, ál - dott ar - cod su - ga - rát
Ne hagyd le - huny - ni még ha - lál - ra,
U - ram, el - csüg - gedt gyer - me - ked - nek

Meg-lát - nöm már nem en - ge - ded ?
Ne hagyd ö - rül - ni el - le - nim.
Te meg - mu - ta - tod vi - ga - szod.

Lel-kem gyöt-rel - mét, szív - ke-ser-ven
Há-bor - ga - tó - im oh ne en-gedd,
Meg-pen - dí - tem a hár - fa hur-ját,

Hát nap - ról nap - ra hor - do-zom,
Hogy di - a - dal - mat ül - je - nek,
Aj - kam ih - let - ve fel - nyi - tom

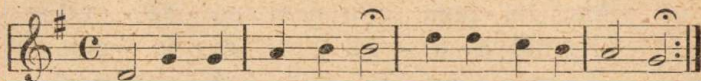
Én el - len - sé - gim di - a - dal - mát
Ne mond-has-sák el bi - za - kod - va:
S az Úr jó - vol - tát és ke - gyel - mét

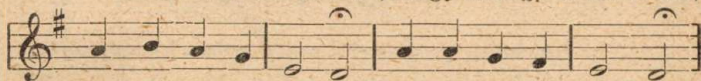
Ma - gasz - ta - lod bu - ká - so - mon ?
Győz - tünk, le-győz-tünk té - ge - det.
Új é - nek - kel ma - gasz - ta - lom.

(R. G.)

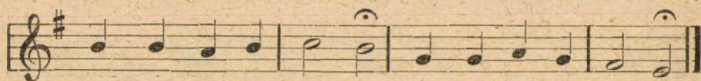
(XVI. ZSOLTÁR.)

Te benned, szent Atyám minden bi-zo-dal-mam,
E-rős hit-tel val-lom, Hogy te vagy ol-tal-mam,

El-tör-löd sze-mem-ről, Ke-ser-ves si - ral-mam,

Tarts meg en-gem és légy Ked-ves nyugo-dalmam.

2. Az én lelkem téged erős urának tart,
Reményemnek te vagy kívánt kikötőpart,
Nékem, hogy megőrizz, nyujtasz kegyesen kart,
Mely hogy el ne essem, kegyelmesen megtart.
3. Nincs nekem, mit adjak a jótételekért,
Melyeket jószágod életemben rám mért,
Te kimondhatatlan nagy szeretetedért,
Melyet te tudsz és az én lelkem megismért.
4. Áldlak, Atyám, téged, ki engem alkottál,
Magadból énbelém okos lelket adtál,
Éltem szélvész közt híven oltalmaztál
És a kegyességre bölcsen tanítottál.

(XVII. század.)

(Tordai J.)

(XXII. ZSOLTÁR.)

Régi magyar ének.

Én Is - te - nem, én Is - te - nem,
 el - ha - gyál, De mi - re hogy
 tő - lem mesz - sze tá - vo - zál?!
 Csak ki - ál - tok hoz - zád, meg se
 hall - ga - tál, Eny - nyi pa - na -
 szom - ra nem sza - ba - di - tál.

2. Tömlöci kenyérrel, vízzel mi lakunk,
 Könnyhullással elegy étünk, italunk,
 Szomszéd pogányoknak csúfjai vagyunk,
 Az ellenség szidva osztozik rajtunk.
3. Kelj fel Uram, kelj fel, mutasd színedet,
 Mert mihelyt mi mellénk adod erődet,
 Azonnal megűzzük az pogány népet,
 Mind az kik gyűlölik az mi hitünket.

4. Jól látsz Uram, vaj' ki jól látsz te mindent,
 Szívek vizsgálója, értesz te mindent.
 Lásd meg Uram, értsd meg, mi szakadott ránk,
 Seregeknek ura, térj már mihozzánk.

(XVI. század.)

(Bogáti F. M.)

184.

(XXIII. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

Az úr én - né - kem ő - ri - ző pász - to - rom,
 A - zért sem - mi - ben meg nem fo - gyat - ko - zom,
 Gyö - nyö - rü szép me - zőn en - ge - met él - tet,
 És szép ki - es fo - lyó - víz - nél le - gel - tet,
 Lel - ke - met meg - nyug - tat - ja szent ne - vé - vel,
 És en - gem i - gaz ös - vé - nyén ve - zé - rel.

2. Ha a halálnak árnyékában járnék,
 Még az ő sötét völgyében sem félnék,
 Mert mindenütt te jelen vagy én velem
 És szent lelked megbátorítja szívem,
 És nékem az én ellenségim ellen
 Asztalt készítesz s eledelt adsz bőven.

3. Asztalt terítisz s nem hagysz halálra válnom,
 Te megtanítasz harcomat megállnom,
 Te megfogsz, hogyha tántorogna lábam,
 Ha lankadoznám perdöntő tusában.
 S ha megpihenni vágyom fáradottan,
 Megengeded, hogy házadban lakozzam.

(Szenci Molnár Albert)

185.

(XXV. ZSOLTÁR.)

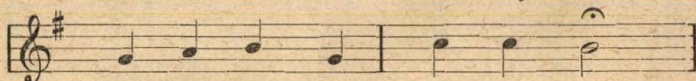
D. Bourgeois Világi dallamból.

Szí - ve - met hoz - zád e - me - lem,
 És meg nem szé - gyé - nit - te - tem,

És ben - ned bi - zom. U - ram.
 Nem ne - vet sen - ki raj - tam.

Mert szé - gyent nem val - la - nak.

A - kik hoz - zád e - se - dez - nek ;

A - zok pi - ron - kod - ja - nak,

A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

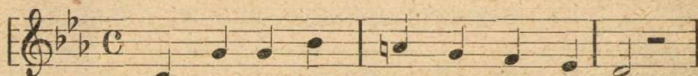
2. Oh mutasd meg Uram, nékem, Oh mutasd meg
 [útadat,
 És taníts, hogy ösvényedben Intézhessem jártamat.
 Úgy vezérelj engemet, Hogy szent igéd teljesísem.
 Oltalmazd meg életemet, Benned bízom, Uram Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre,
 Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre.
 Oh ne tudd fel, Istenem, Ifjuságom számos vétkét,
 És tekintsd meg kegyesen A bűnösnek hozzád tértét.

(Szenci Molnár Albert.)

186.

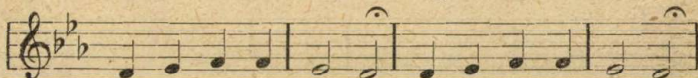
(XXXIII. ZSOLTÁR.)

No - sza is - ten - fé - lő szent hí - vek,
 Mert il - lik, hogy ő - tet di - csér - jék,

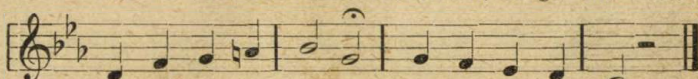
Ör - ven - dez - ze - tek az Úr - nak,
 Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak.

Áld - já - tok a - zér - tan, han - gos ci - te - rák - ban,

Az Úr ál - das - sék. Lant - ban, he - ge - dü - ben,

cim - bal - mi zen - gés - ben Ma - gasz - tal - tas - sék.

2. Neki vígan énekeljeteK,
Gyönyörű szép új éneket!
Zendüljön fel a ti szívetek
S mondjatok szép dicséretet!
Mert igaz mondása, álhatatos dolga;
Amit az Úr szól,
Megáll igazságban, minden dolgaiban
Cselekeszik jól.
3. Ne bízzatok földi erőben,
Ne csaljon meg hatalmatok,
Szabadítást nehéz időben
Emberektől ne várjatok.
Mert csak az Isten az, aki hű és igaz
És meg nem rendül.
Szabadítás, erő nála van, tőle jó
A magas mennyből.
4. Gondot visel az igaz Isten
Az ő kegyes híveiről,
Megőrzi a nehéz időKben,
Aki benne vígad s örül.
Azért Uram, kérünk, légy mi segítségünk
És erős várunk.
Ne hagyj szükségünkben, gyámolíts éltünkben,
Mert téged várunk.

(Szenci Molnár Albert átírva.)

187.

(XXXIV. ZSOLTÁR.)

Bartók M. énekgyűjteményéből.

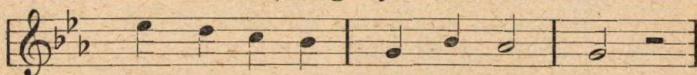
Ál-dom az én szent U - ra - mat,

Az én e - rős gyá-mo-lo - mat,

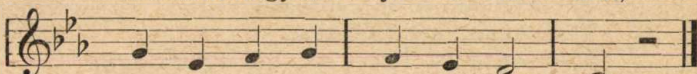
Di - csé-rem, meg-nyit - ván szá - mat

S csak ar - ra a - dóm ma - ga - mat,

Lel-kem hogy áld - ja U - ra - mat,

A - ki vi - se - li gon-do - mat.

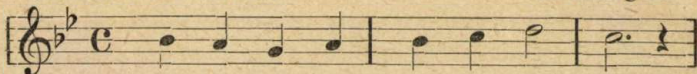
2. Kedvét keresem az Úrnak, Az Úr is sok jóvoltának
Adja jelét áldásának, Énnekem hív szolgájának,
Mert véget vet nyavalyámnak, hosszas
[nyomoruságomnak.]

3. Én szegény hozzá kiálték, Hitemben szégyent
[nem vallék;
Hogy előtte leborulék, Új vigasztalást találék,
Meghallgatá, amit kérék S haláltól megszabadulék.
(XVII. sz.) (Tordai J.)

188.

(XXXVIII. ZSOLTÁR.)

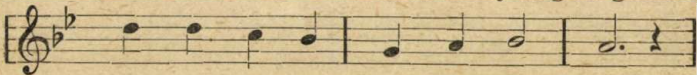
D. Bourgeois.

Ha - ra-god-nak nagy vol - tá - ba'

Fel-in-dul-va, U-ram, ne feddj meg en-gem!

Bú - sult ger - je - de - zé - sed - be',

Rám - te - kint - ve Ne bün - tess meg, Is - te - nem.

2. A te nyílad bűneimért úgy is elért
S megsebzé már szívemet,
Kezeidnek sulyos volta porba sujta
És sanyargat engemet.
3. Gyászruhában járok sírva, mert gyógyírja
Sebeimnek nincs sehol;
Bűnöm átka száll utánam nyavalyámban,
Melyben testem elromol.
4. Én Istenem, szánalommal, irgalommal
Tekints inkább engemet,
S akit megtört már a bánat, a bocsánat
Váltsa már meg lelkemet.

(Szenci Molnár Albert átírva.)

189.

(XLII. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois. Világi dal.

Mint a szép hí - ves pa - tak - ra,
Lel - kem úgy ó - hajt U - ram - ra,

A szar - vas ki - ván - ko - zik.
És hoz - zá fo - hász - ko - dik.

Te - hoz - zád, én Is - te - nem, Szom - ju - ho - zik

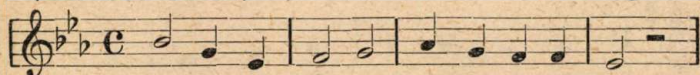
én lel-kem: Vaj-jon szí-ned e-le-i-be

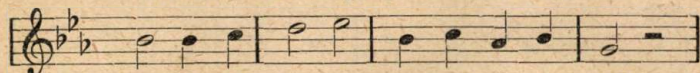
Mi-kor ju-tok é-lő Is-ten?

2. Éjjel-nappal hulló könnyem Énnekein a kenyere.
Amidőn azt kérdik tőlem, Vajjon hol van Istenem,
Lelkem ezen kiontom És szent házad óhajtom,
Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.
3. Én lelkem, hát mért csüggedsz el, Mért kesergesz
[ennyire?
Bizzál Istenben, nem hágy el, Megvigasztal végtire.
Arca hogyha rád tekint, Megvigasztal majd megint,
Oh kegyelmes jó Istenem, Mint sajog, fáj szegény
[szívem?!
4. Sebessége árvizednek És a zúgó nagy habok
Rajtam összeütközének, Mégis hozzád sóhajtok,
Mert te engem megtartasz, Éjjel-nappal vigasztalsz
S dicséretet énekelek Neked, erős őrizőmnek.
5. Én lelkem, hát mért csüggedsz el, Mért kesergesz
[ennyire?
Bizzál Istenben, nem hágy el, Megvigasztal végtire.
Ő nyújt majd szemlátomást Bánatimból gyógyulást
S megmutatja nyilván nékem, Hogy csak ő az én
[Istenem.

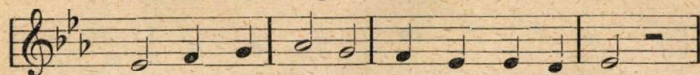
(Sz. Molnár Albert átírva.)

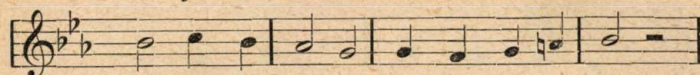
No min-den né-pek, di-cső-it-sé-tek

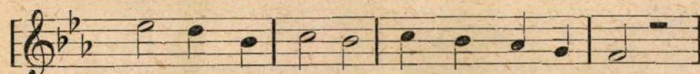
Az Is-tent vi-gan zen-gő da-lok-ban!

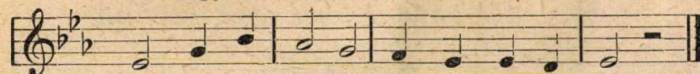
Áld-já-tok itt lent Az ö-rök Is-tent,

Ki-nek ha-tal-ma és bi-ro-dal-ma

Áll nagy fen-ség-ben A min-den-ség-ben

És itt a föl-dön Meg-áll ö-rök-kön

2. Ime az Isten e dicsőségben
Minket is felvett, Örökévé tett
És tiszta fényben Előttünk mégyen
Hogy ő utána, Fényes nyomába
Haladjon minden S őt áldja híven,
Ünnepi dallal, Nagy diadallal.
3. Fel hát, fel népek, Nevét zengjétek,
Gyüljetekek egybe, Mind egy seregbe.
Mert így akarja A népek atyja,
Hogy minden nemzet, Kiket teremtett,
És az egész föld, Melyet ő bétölt,
Az Istent áldja, Csak őt imádja.

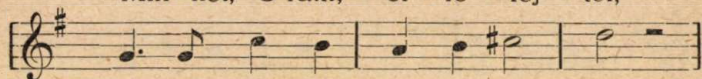
(Sz. Molnár Albert átírva.)

(LX. ZSOLTÁR.)

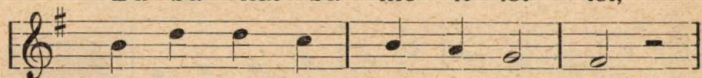
Dagues P.

Min - ket, U - ram, el - fe - lej - tél,

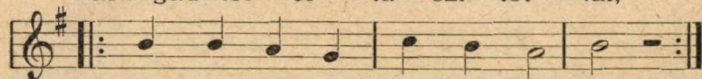
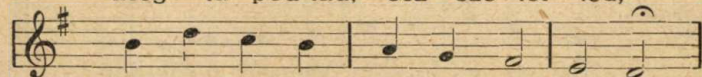
Bú - bá - nat - ba me - ri - tet - tél,

El - osz - tot - tál, to - va szór - tál,

Ma - gad - tól el - ta - szi - tot - tál,

Meg - in - di - tád mind e föl - det,
Meg - ta - pod - tad, ősz - sze - tör - ted,

U - ram, mi - kor é - pít sz új - ra meg,

Sze - gény rom - lott ár - va né - pe - det!?

2. Állj mi mellénk, segíts minket,
 Ellenségtől szabadíts meg,
 Mert emberi segítségben
 Hjába volnánk reménységben.
 Isten által lesz minékünk
 Erős, fényes győzedelmünk.
 Isten fogja pártul ügyünket,
 S megalázza ellenségünket

(Szenci M. A.)

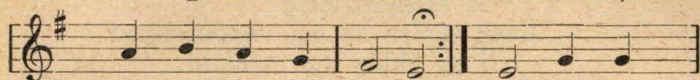
192.

(LXV. ZSOLTÁR.)

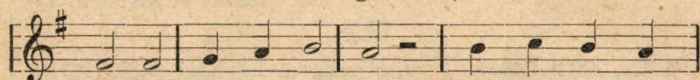
Világi dallamból. D. Bourgois.

A Si - on - nak he - gyén, Úr Is - ten,
Fo - ga - dást tesz - nek né - ked it - ten,

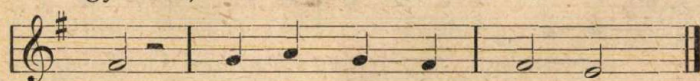
Ti - éd a di - csé - ret; Mert ké - ré -
Tisz - tel - vén té - ge - det;

sö - ket a hi - vek - nek Meg - hal - lod ke -

gye - sen, A - zért te - hoz - zád az em - be -

rek jön - nek min - de - nün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék
Terhelvén engemet,
De nagy volta kegyességednek
Eltörli vétkemet.
Oh boldog a te választottad,
Kinek helyet te adsz,
Ajtód kinek te megnyitottad
S akit te befogadsz.

3. Mert mindenek tebenned bíznak
E földi téreken,
És mind akik széjjel lakoznak
Túl messzi tengeren.

A messze terjedt nagy világot
 Átfogja szellemed,
 Az égbe nyúlt hegyóriások
 Egy-egy himnusz neked.

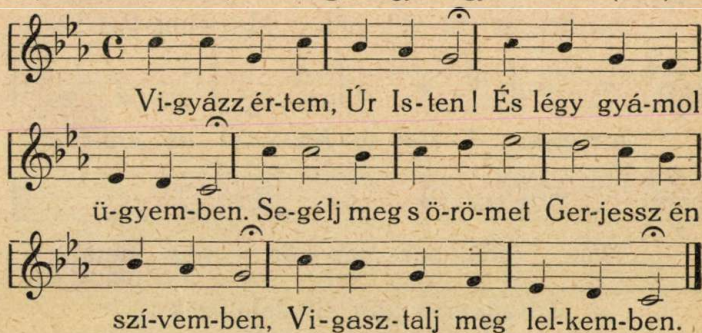
4. Zúgását a tenger vizének
 Te megcsendesíted,
 Zajgását a békétlen szívnek
 Te elenyészteted.
 Csak szólsz az égi vándorokhoz
 S az áldás már szakad,
 Beteg lelkünkre gyógyulást hoz
 Egyetlen sугarad.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

193.

(LXX. ZSOLTÁR.)

Régi magyar egyházi ének (1607).

Vi-gyázz ér-tem, Úr Is-ten! És légy gyá-mol
 ü-gyem-ben. Se-gélj meg s ö-rö-met Ger-jessz én
 szí-ve-m-ben, Vi-gasz-talj meg lel-kem-ben.

2. Mindazok is, Urísten, kik tégedet szeretnek,
 Hogy engem megtartasz, annak örvendjenek
 S hálával tiszteljenek.
3. Gyarló vagyok, Urísten, mint elhagyatott árva,
 Minden jó segítség tőlem el van zárva,
 S óhajtok, téged várva.
4. Siess hozzám, Urísten, mert csak te vagy segítóm,
 Szabadíts meg engem, és tartsd meg életem,
 Oh én édes teremtóm.

(XVII. sz.)

(Tordai J.)

194.

(LXXII. ZSOLTÁR.)

Dallama : A Sionnak hegyén.

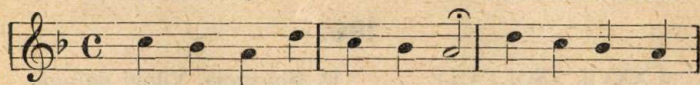
1. Igaz Isten, ítéleteddel Ruházd fel a királyt,
Igazsággal és kegyelemmel Fölkentedet megáldd!
Hogy népedet vezesse híven, Igazságot tevén;
Midőn itél, reád ismerjen Ő benne a szegény.
2. Az igazság békét teremjen A halmon és hegyen;
Benne a nép oltalmat leljen, Védőt a védtelen;
Erőszakot hadd törjön össze Az ő erős keze,
Hogy legyen áldott mindörökké A nagy király neve.
3. Csendes esők tarolt mezőre Nyomán fakadjanak,
Szép záporok a termőföldre Ő vele szálljanak;
Virágozzék ő idejében Minden hű és igaz,
És földi útján égi fényben Áradjon a vigasz.
4. Áldott legyen a jó királynak Közöttünk élete,
Szállhasson érte föl szívünkből A hála éneke.
Kiálthass fel szív: Zengedezhet Magasztaló imád,
Atyánk, áraszd ki ránk kegyelmed És tartsd meg
[a királyt.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

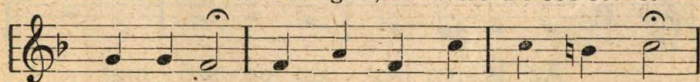
195.

(LXXV. ZSOLTÁR.)

Goudimel Kolozs.

Di-csé-rünk té - ged, Is - ten! Di-csé-ret lé-

gyen ne-ked; Mert a te di - cső ne - ved

Hoz-zánk kö - zel jött hi - ven; Mi a - zért cso -

dá - i - dat Hir - det - jük jó - vol - to - dat.

2. Tudd meg, ember, mindenha
Én igazán itélek.
Ha két sarka a földnek
Egyszersmind leomlana:
Én mégis ő oszlopát,
Jól állatnám gyámolát.
3. A bolondokat intem,
Ne bolondoskodjatok,
Akik pedig gonoszok,
Térjete meg, úgy kérem,
Szarvat ne emeljete.
Ily fent ne beszéljete.
4. Mert az épség és erő,
Tudd meg, nem kelet felől,
Sem nem napnyugat felől,
És a pusztáról se jó:
Minden Istenünkön áll,
Sujt vagy áld, — csak rajta áll.

(Sz. Molnár Albert.)

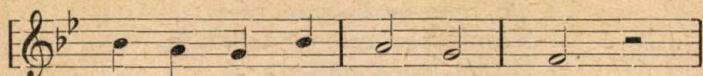
196.

(LXXVII. ZSOLTÁR.)

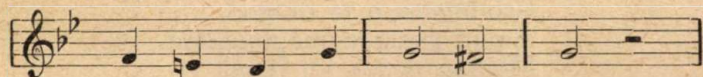
D. Bourgois. Világi dallam.

Az Is - ten - hez az én szó - mat,
E - me - lem ki - ál - tá - so - mat;

Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá,

Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.

Min - den - né - mű szük - sé - gem - ben,
Re - mény - sé - gem csak az Is - ten:

Éj - jel ke - zem fel - tar - tom

S az ég - re hoz - zá nyúj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rejtett engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben
Panaszlok nagy inségemben,
Lelkem mégsem találhat
Semmiben nyugodalmat.
3. Szemeimet nyitva tartod,
Aludni éjjel sem hagyod.
Erőmben így elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt,
Forgatám szemeim előtt
Az elmúlt esztendőket,
Hányám és vetém őket.

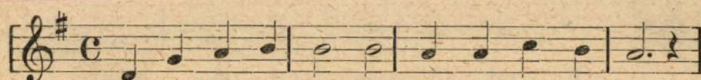
4. Oh erős és kegyes Isten,
 Szent vagy cselekedetidben,
 Hirdet téged minden itt,
 Zengő szóval istenit.
 Csodálatos a te dolgod,
 Amint gyakran megmutatod.
 Minden népek jól látják
 Hatalmadnak nagy voltát.

(Sz. Molnár Albert.)

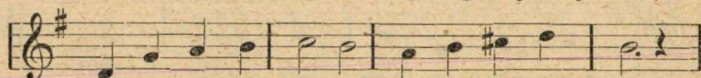
197.

(LXXIX. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

Ö-rö-köd-be, U-ram, po-gá-nyok jöt-tek,

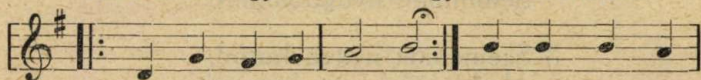
Meg-gya-láz-ták kö-vét szent kü-szö-böd-nek.

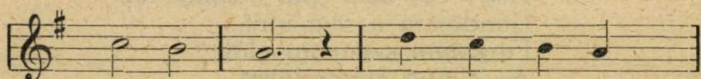
És tor-nya-in-kat le-ve-ték a por-ba,

Ha-zán-kat így dön-töt-ték gyá-szos rom-ba.

Szol-gá-id-nak tes-tek, Szét-szor-va ke-
 Kik küzd-ve el-es-tek.

gyet-le-nül A me-zőn ha-

gyat-tak, Pusz - ta - i va - dak - nak
Zsák - má - nyul és é - te - lül.

2. Hogy folyt a vér ottan, a szent, a drága,
Kövér patakokban, mint a víz árja.
Kővé dermedtünk a nagy öldöklésre,
S nem maradt szívünk méltó temetésre,
És porig alázva, Részvétet a gyászba,
Nem találunk senkinél,
Sőt gúnyal tetézte, Kárörömmel nézte
Vesztünket mind, aki él.

3. Uram, ne hagyj el, romlásunk ne nézzed,
Pusztulásából mentsd ki a te néped,
Kik megalázva most hozzád könyörgünk,
Ne hagyj bennünket bús igába' nyögnünk.
Szabadíts meg minket, Régi bűneinket
Ne idézd fel ellenünk,
Sőt a te kegyelméd Adjon győzedelmet
S az maradjon meg velünk.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

198.

(LXXXIV. ZSOLTÁR.)

Dallama: 83. Oh egyetlen.

1. Oh seregek nagy Istene!
Mily kedves gyönyörűsége
A te szerelmes hajlékidnak;
Az én lelkem fohászkodik,
Tornácodba kívánczik,
Oh Istene a magasságnak!
Áhitozik testem lelkem
Tehozzád élő Istenem!

2. Oh boldog az ember nyilván,
 Hogyha az Úr útján kíván
 Járnival szívvvel lélekkel.
 Siralomnak járván völgyén,
 Hol kiszáradt minden ösvény,
 Ott is ő nagy hiedelemmel
 Kútat készít, ás csatornát,
 S belé esővizet bocsát.
3. Mert minékünk fényes napunk
 Az Isten és mi paizsunk,
 Kezén hordoz, úgy szeret minket.
 Azokkal ő csodát tészén,
 Kik járnak a jó ösvényen,
 Minden jóval megáldja őket.
 Ki bízik az Uristenben,
 Boldog teljes életében.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

199.

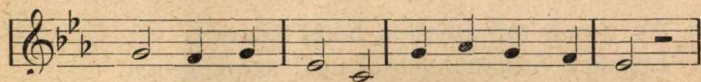
(XC. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

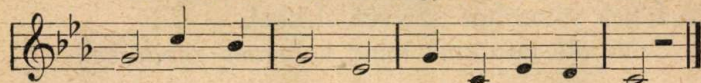
Te ben-ned bíz-tunk é-le-i-től fog-va,
 U-ram, té-ged tar-tot-tunk haj-
 lé-kunk-nak; Mi-kor még sem-mi
 he-gyek nem vol-ta-nak, Hogy még sem

ég, sem föld nem volt for - mál - va,

Te vol-tál és te vagy e - rős Is - ten,

És te meg-ma-radsz min-den i - dő - ben.

2. Az embereknek meg kell, Uram, halni,
Mert azt mondog az emberi nemzetnek :
Legyetek porrá, kik porból lettetek !
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő elmúlása
És egy éjjelnek átvirrasztása.
3. Haragod miatt napjaink letűnnek,
Esztendeink, mint a beszéd, elszállnak,
Gyorsan enyészünk, mint a múltó árnyak
Határinál a hetven-nyolcvan évnek,
Elkisér addig munka, fájdalom,
S ott vár reánk a síri nyugalom.
4. Taníts meg minket, oh Uram, szolgálid,
Hogy múltó voltát tudván a napoknak
Bölcs szívvel éljünk, míg mind-mind lefutnak.
Haragoddal is ne sujtolj sokáig,
Sőt javaiddal minden nap betölts
És jóvoltodból víg énekre költs.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

200.

Dallama: 134. Krisztus feltámadá igazságunkra.

(C. ZSOLTÁR.)

1. Az Úrnak mindnyájan hálát adjatok.
Énekkal, örmzengéssel néki szolgáljatok.
2. Jertek sátorához szívvel-lélekkal,
Szine elé járuljunk mind kellemes zengéssel.
3. Áldjátok, mondjátok: az Úr az Isten,
Mi teremtőnk, mi megtartónk, áldott az Úristen!
(XVI. sz.) (Bogáti F. M.)

201.

(C. ZSOLTÁR.)

D. Bourgeois.

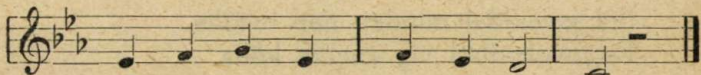
E föl-dön ti min-den né - pek!

Az Úr Is - tent di - csér - jé - tek,

E - lőt - te szép é - ne - kek - kel,

Szol - gál - ja - tok vig ö - röm - mel.

2. Mert egyedül ő az Isten, Ő teremtett minket bölcsen,
Neki vagyunk gyermekei, Seregének a hívei.
3. Ő kapuin menjetek be, Hálát adván szívetekbe'
Jertek, menjünk tornácába, Teljes szívből őt imádva.
4. Megáll az Ur igazsága, Mindörökké tart jósága,
Kegyessége el nem fogyhat, Míg e világ mindétig tart.
- (Sz. Molnár A. átírva.)

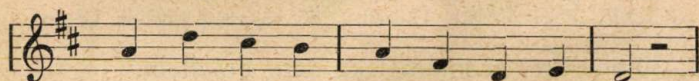
202.

(CV. ZSOLTÁR.)

Dagues P.

Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek,

I - mád-koz - za - tok szent ne - vé - nek ;

Hir - des - sé - tek di - csé - re - tét,
És min - den jó - té - te - mé - nyét,

A nép e - lőtt be - szél - je - tek

Nagy cso - dá - it, me - lye - ket tett,

2. Neki vígan énekeljétek,
Csuda-dolgait dicsérjétek,
Szent nevét magasztaljátok,
Kik csak őneki szolgáltok,
Örüljön a ti szívetek,
Nagy jóvoltát hirdessétek.
3. Atyáinkat is az Úr védte,
A jókat mindég ő-segélte.
Harcban a baj ha ránk szakadt,
Az Úr mindig velünk maradt.
Csak ő hozzá hívek legyünk,
Örökké megtart Istenünk.

(Sz. Molnár A. átírva.)

203.

(CXXIII. ZSOLTÁR.) Dallama: 55. Hozzád jöttünk Uram.

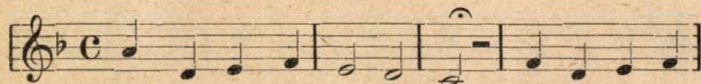
1. Búmba' két szememet az égre emeltem,
Mennybéli erős Úr, te székedre néztem.
2. Bízunk mi csak benned, szemünk csak rád vetjük,
Mig mihozzánk nem térsz, rólad el nem vesszük.
3. Engedj meg bűnünkből, már könnyörülj rajtunk,
Mert nagy gyalázatban, szégyenben maradtunk.
4. Látod ez szidalmat, érted ez csúfságot:
Mennybéli erős Úr, hozd el már országod.

(XVI. század.)

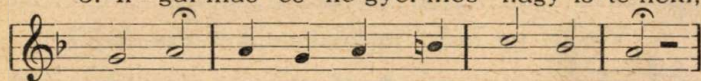
(Bogáti F. M.)

(CXXX. ZSOLTÁR.)

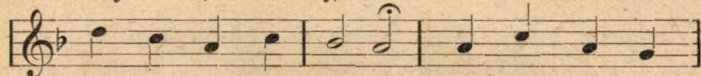
D. Bourgois.

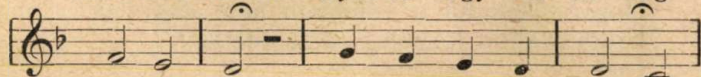
1. Te-hoz-zád tel-jes szív-ből ki-ál-tok szün-
 2. Bű-nös va-gyok, de biz-tat bo-csá-nat-tal
 3. Ir-gal-mas és ke-gyel-mes nagy Is-te-nem,

te-len, E si-ral-mas mély-ség-ből,
 hi-tem, Vi-gasz-ta-ló i-géd-del
 jö-vel, Oh szólj, lel-kem re-ád néz

Hall-gass meg, Is-te-nem, Nyisd meg te fű-
 bú-mat meg-eny-hi-tem. Oh mert ha bű-
 min-den re-mé-nyi-vel. Úgy vár be-teg

le-i-det, Mi-dőn té-ged hív-lak;
 ne-in-ket te-kint-ve bánsz ve-lünk,
 szí-ve-m, mint a fel-ke-lő na-pot,

Te-kintsd meg én ü-gye-met,
 Nem lesz ki itt meg-áll-hat
 Mert e-gyet-len sza-vad-dal

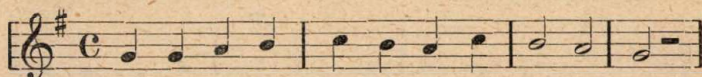
Mert ré-gen ó-hajt-lak.
 e-lőt-ted, Is-te-nünk.
 tu-dom meg-nyug-ta-tód.

(Sz. Molnár A. átírva.)

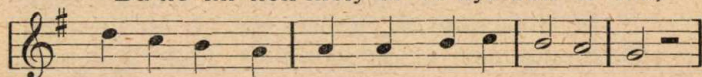
205.

(CXXX. ZSOLTÁR.)

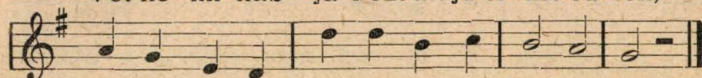
Tinódi Sebestyén.

Bű-ne-im-nek mély ör-vé-nyé-ben ü - lök,

Vét-ke-im hab - ja közt majd el-me-rü-lök,

Bo-csá-na-tért, U-ram, hoz-zád ké-szü-lök.

2. Halld meg, Uram, keserves zokogásom
Bús szívemből ömlő siránkozásom,
Vedd füledbe és értsd meg kiáltásom.
3. Hogyha, Uram, minden bűnért megfizetsz,
Hogyha semmit a vétkekben nem engedsz,
Uram, vajjon léssen-é, akit éltetsz?
4. Én Istenem, csak tebenned remélek,
Bűneimtől szabadíts meg engemet
S kegyelmedért mindörökké tisztellek.

(Tordai J.)

206.

(CXXXI. ZSOLTÁR.)

Dallama : Mostan Uristen.

1. Szívemben, Uram, Hogyha előtted Magamat elhittem,
Ha kevélykedtem, Ha merő nyakkal, Feszés
[szemmel néztem,
2. Lelkem ha eltelt, Ha szemöldököm Szokatlan
[fe.húztam,
Ha erőm felett Nagyobbra néztem, Magam
[mutogattam.

3. Ami Istené Nagy bátorsággal Ha magamra vettem,
Ha nagy ördögi Mesterkedéssel Hirt-nevet kerestem.

4. Zabolán magam Ha nem viseltem, Meg nem
[mértéklettem,
Kivánságimat Ha meg nem szegtem, Szeliden
[nem éltem :

5. Ám, Uram, büntess, Semmit se kimélj, Csakis arra
[kérlek,
Megjobbulásom Szomjuhozását Tőlem sose vond
[meg.

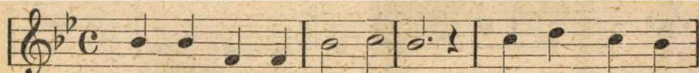
(XVI. század.)

(Bogáti Fazakas M.)

207.

(CXXXVI. ZSOLTÁR.)

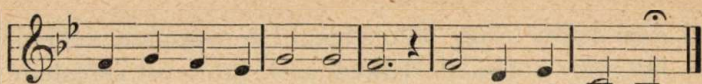
Régi magyar egyházi ének.

1. Di-csér-jé-tek az U-rat, Mert ő ad min-
2. A min-de-nek Is-te-nét, Ki a föld min-
3. Sok-szo-ri in-sé-günk-ből, Ve-szély-től, el-
4. A menny-bé-li nagy Is-tent, Az U-rat, a-

den jó-kat. Ö-rök ir-gal-mat mu - tat
den né-pét Bir-ja mint ö - rök - sé - gét,
len-ség-től, S min-den szük-sé-ge-ink -ből
ki min-dent É - le-tünk-re te - rem - tett,

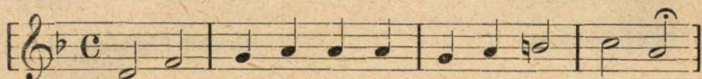
És ke-gyel-mé-be jut-tat. Ál-dott az Is-ten!
Di-csér-jé-tek szent ne-vét. Ál-dott az Is-ten!
Meg-men-tett jó ked-vé-ből. Ál-dott az Is-ten!
I-mád-já-tok, mert ő szent. Ál-dott az Is-ten!

(Tordai J.)

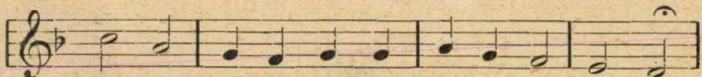
208.

(CXXXVII. ZSOLTÁR.)

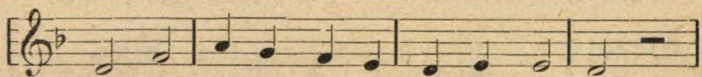
Goudimel Kolozs.

Hogy Ba - bi - lon vi - ze - i mel - lett ül - tünk,

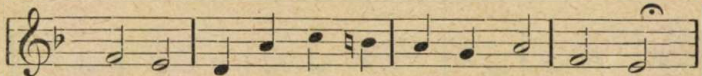
Szent ha - zánk-ért ke - ser - gett ott a lel - künk.

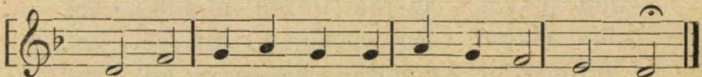
Mert e - ki - vül nincs bol - dog hely se - hol,

Szá - munk - ra nincs a föl - dön több Si - on,

A - zért a nagy bú - bá - nat - nak mi - at - ta

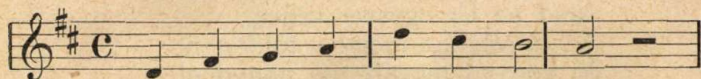
He - ge - dűn - ket füg - gesz - tet - tük fűz - fák - ra.

2. Kik minket ott bús rabigába zártak,
Víg éneket tölünk hiába vártak.
Az elnyomót nem üdvözölte dal,
Nem hangozott előtte diadal.
Foglyok valánk bár és nyögénk a láncon,
De ott csüggénk hitünkkel szent hazánkon.
3. Tapadjon is, ragadjon is le ajkunk,
Ha dalra kél, amíg a lánc csörg rajtunk,
Ha rab földről nem sir szívünk haza,
A szent Siont ne lássuk meg soha!
Nagy Istenünk, állj bosszút végre értünk,
Mert sújtva bár, mi csak benned remélünk.
4. Te Babilon leánya, azt meghiggyed,
Bizony mondom, por-hamuvá kell lenned.
Az Isten él és megfizet neked,
A sziklához paskolja gyermeked,
Pusztulni fogsz, de el nem vész a nemzet,
Megáldja Isten, meg a honszerelmet.

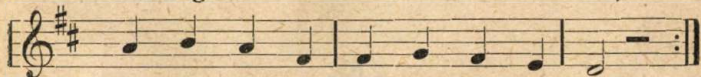
(Szenci Molnár A. Átírta a Ref. Próbaék.)

209.

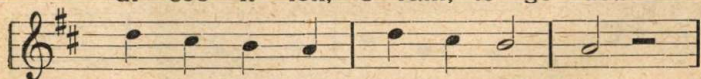
(CXXXVIII. ZSOLTÁR.) D. Bourgois. Világi dallamból.

Di - csér té - ged tel - jes szí - vem,
Ma - gasz - ta - ló é - ne - kek - ben,

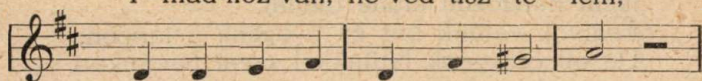
Én Is - te - nem, hir - de - tem ne - ved,
di - cső - it - lek, U - ram, té - ge - det.

És a te szent egy - há - zad - ban

I - mád - koz - ván, ne - ved tisz - te - lem,

Ál - dá - sod - ra én kész va - gyok

S há - lát a - dok né - ked Is - te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged,
Mert megteszed, amit megmondasz.
Ha könyörgök inségemben,
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, Uram dicsérnek,
Mert ismerik igazságát,
Tisztaságát te szent igédnek.

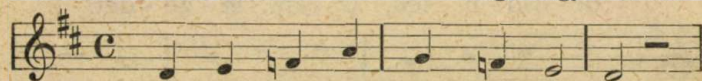
3. Mindennemű szükségemben,
Inségemben megerősítesz,
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez megy a földön itt,
Jó kedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el kezéd munkáit.

(Szenci M. A.)

210.

(CXLIII. ZSOLTÁR.)

Régi magyar ének.

I - gaz - lá - tó szent Úr Is - ten,

Nem árt fegyver, börtön, halál,
Szebb jövőt talál
Az üldözött egyház
És hálát adva
Az Urat szívből magasztalja.

3. Egy Istenünk, egy ^{magyar} ~~édes~~ hazánk,
Áldd meg ~~ezt a földet~~, jó Atyánk!
Itt nyertük a szent örökséget:
Hirdetni az „istenegységet”,
Itt hazánkban, bérc ölében,
A nép szívében
Vert gyökeret hitünk.
Szent e föld nekünk.
Oh áldd meg hazánk, jó Istenünk!

(N. L.)

215.

Dallama : 47. Szeret, imád.

1. Szent örömrzésre gyúl, Isten, e ház népe,
Emlékünkbe felvonul mult időknek képe.
Ami benne szép és jó, lelked fényirása,
Ami bús, az oktató : bölcs kezed vonása.
2. Szent családdá avatál népeid sorából,
Fiuságra kihozál szolgálat házából,
Lobogónknak jelszava volt a hitszabadság,
Szellemünknek főjava a tisztább igazság.
3. Isten, egy igaz való, oszthatatlan egység,
Nincs hozzá több hasonló imádandó felség.
Mint örök tűz élt szívünk mélyében az eszme
S hogy vallhatjuk, ez hitünk drágán nyert győzelme.
4. Im egünkről foszlik szét a nagy átok súlya,
Mely testvérek életét sorvasztólag dulja,
Hitkülönbség akiket egymástól elzára,
Egyé fűzi szívünket szeretet varázsa.

5. Isten áldd meg a hazát tiszta lelki fénnel,
Áldd meg egyhivők házát áldozó erénnyel —
Balsors akit régen tép, hozz rá víg esztendőt,
M megbühögte már e nép a multat s jövőndöt.

(Krizza J.)

216.

Dallama : 41. Örök biró.

1. Egy Istenünk, atyáink Atyja,
Ki annyi háborgás között
Megtartál, míg szélverte roncsa
Hajónknak végre kikötött:
Hajónak, napba néző mersznek,
Szent tűznek, mellyel Isten vert meg,
Oh végzetek nagy Istene,
Mi célja volt? Uram, mi volt célod vele?
2. Emelt fővel, merészen, bátran
Hogy hirdettek a Dávidok,
A megtagadt mester nyomában
Lángot küldtél, nem olthatót,
Azért-e csak, hogy rendületlen
Hittel vallhassuk: Egy az Isten,
Csak egy... s imánk könnyárba fult...
Uram, szent kincs, fájó öröm nekünk a mult.
3. Oh jó Atyánk, atyáink Atyja,
Elásva a kincs nem hevert,
De bár utód utódnak adja,
Balsorsunk, jaj, itt is betelt:
Már nem hevit, Átok van rajta?
Vagy csak mi volnánk, büszke fajta,
Könnymüségünkben vakok,
Multunkat (jaj, oh meg ne hallj) megtagadóok?!

4. Oh jó Atyánk, atyáink Atyja,
 Bús aggodalmunk jól tudod.
 Ne hagyj, Uram, hogy megtagadja
 Apját, multját a korcs utód.
 Oh tégy csodát, lobbantsd ki lelked,
 Uram, lelkünk nincs, azt adj, lelket:
 A multon csüngő nemzedék
 Találja meg, szeresse meg Egy Istenét!

(P. M.)

217.

Dallama: 100. No minden népek,

<p>1. Világot bíró
 Mennyei bíró,
 Egy örök Isten,
 Akinek itt lenn
 Mindenki minden
 Gondolatáról
 Számot ad híven,
 Mert sziveinkben
 Ülsz törvénszéket,
 Itélőszéket,
 Egy örök Isten,
 Hallgass meg minket.</p> | <p>2. Fojtogat minket
 Égni nem égő,
 Égni nem értő,
 Titkon emésztő
 Bús tüzek üszke,
 Fekete füstje.
 Könny azt nem oltja,
 Csak belefojtja,
 Ott marad üszkös
 Fekete foltja,
 Keserű vádak
 Meredő csonkja.</p> |
|---|---|

3. Keserű vádak
 Meredő csonkja,
 Uram, a lelkünk
 Megülte, fojtja.
 Egy örök Isten,
 Te, ki a szívben
 Ülsz törvénszéket:
 A csonkká égett
 Remények üszkén
 Fájdalmunk büszkén
 Add, rád találjon
 S ott is csak áldjon.

(P. M.)

b) Hazáért és királyért. Koronázásra.

218.

Dallama : 213. Erős várunk.

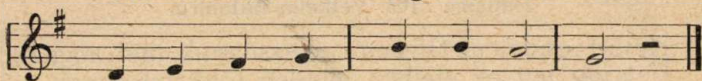
1. Országol az Isten felettünk,
Mint mennyben legfőbb fejedelmünk.
Ő rendez földi országokat,
Királyokat ad s koronákat.
E világi nagy hatalmak
Általa állnak,
Erőben, békében, győzedelemben,
Nemzetek előtt méltóságban.
2. Ihlesd, Úristen, királyunkat,
Választott koronás urunkat
Erőddel és dicsőséggel,
Mérhetetlen bölcsességgel.
Erős legyen erőd által
És győzhetetlen,
Dicsőségeddel nagy,
És bölcsességeddel
Birja népét mint földi felség.
3. Országlása érjen sok időt,
Mint atyját, tisztelje népe őt,
Ha ellenség támad ellene,
Seregeknek ura, légy vele.
Fegyverének adj diadalt,
Népének erőt,
Koronájának fényt,
S végre mennyekben
Koronázd halhatatlansággal.

(Énekelhető a 72. zsoltár is.)

(Sz. S.)

Ha - tal - má - ban vég - he - tet - len.

El - mé - vel föl - ér - he - tet - len.

2. Ő az Ok, a Cél, a Minden,
Törvényt ott ül bent a szívben,
Szeretet a mennyországga,
Ott mindenki megtalálja.

3. Vallom : Jézus volt a Mester,
Szóval, tettel, szeretettel
Istenhez ki eljuttatott,
Benne bízni megtanított.

4. Hiszek Isten Szent-lelkében,
A sűgalmas ihletésben.
A haláltól mit sem félek :
Istenben az örök élet. Ámen.

(1705.)

(Kmita J., áírta P. M.)

221.

(Ifjak éneke vallástétel előtt.)

Dallama : Mint a szép híves patakra.

Szent Istenem, tekints reám Az egeből kegyesen,
Hozzád kiált fel szívem, szám, Hallgass meg
[kegyelmesen.
Ime, elődbe megyek, Hogy rólad vallást tegyek,
Egy Istenem, egy reményem, kit a minden hirdet
[nékem.

(Sz. S.)

222.

(Ifjak éneke vallástétel után.)

Dallama : 14. Számadásra, vagy 12. Im bejöttünk
templomodba.

Szent hitemről vallást tettem, Te előtted, jó Atyám,
Szentegyházad tagja lettem, Áldásodat add reám,

Holtomig hogy járjam útam

Úgy, amint azt itt tanultam :

Mindig bízva, mindig bátran,

Mindig benned, jó Atyám.

(P. M.)

223.

(Gyülekezet éneke vallástétel után.)

Dallama : 252. Térj magadhoz.

1. Oh, ki biztató sudárba Indítsz selymes lágy vetést,
Ki a fáradt vén világba Tüzet küldesz s erjedést :
Im a rétnek selyme szólt, Új tüzeknek lángja szórt
Új hitet, hogy szent vallásunk, Atyánk, a mi
[fellegvárunk.

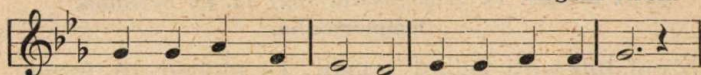
2. Oh te tartsd meg, oh te védj meg Ezt a féltett
[szép vetést,
Ezt a vérünkből kicsurrant Veled irott szent kötést,
A lelkünkből lelkezett S veled ím ölelkezett,
Örök Isten, tartsd meg, védj meg, Növeld velük
[dicsőséged.

(P. M.)

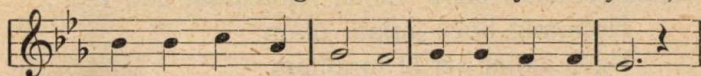
e) Esketésre.

224.

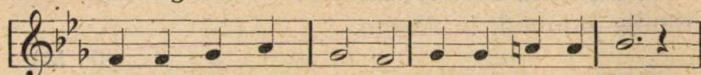
Régeni Áron.

Szí-ve-ket meg-ál-dó é-des jó A-tyánk,

Bol-dog dob-ba-nás-ban száll hoz-zád i-mánk.

Szí-ve-ink-be ír-tad leg-szebb tit-ko-dat,

Oh te töltsd be, mit most két szív itt fo-gad.

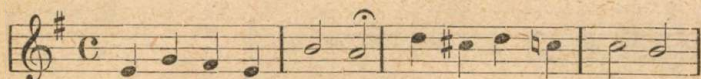
2. Boldogságot, áldást, adj Uram, nekik,
Akik egymás terhét itt most fölveszik,
Akiket egymásnak jegyzett el szívük,
Add, egymásban leljék boldog édenük.
3. Egy ember félemler, egy ajk nem ajak,
Minek élsz, ha vágyad vágyra nem fakad?!
Minek volna szív és minek a kebel,
Dobbanatra ha nem dobbanat felel?
4. Ne keress magadban boldogságot itt,
Boldog itt csak az lesz, ki mást boldogít.
Boldogságát hogyha másba lelte fel,
Üdvéből ki nem fogy holtig a kebel.
5. Sziveket megáldó édes jó Atyánk,
Boldog dobbanásban száll hozzád imánk:
Szíveinkbe irtad legszebb titkodat,
Oh te töltsd be, mit most két szív itt fogad.

(P. M.)

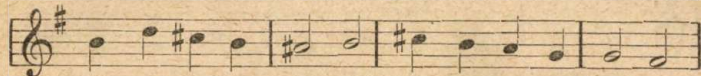
f) Egyházi tisztviselő választásakor.

225.

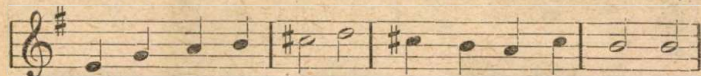
Régi magyar egyházi ének.

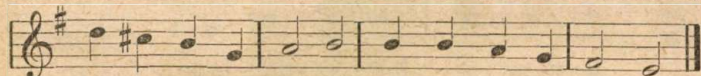
Há-la - a - dá-sunk-ban ró-lad em - lé - ke-zünk,

Ke-gyel-mes Is - te-nünk! Té-ge-det tiszt-te-lünk,

Te nagy jó-vol-to-dért Ál-dunk, ma-gasz-ta-lunk,

Ez ne-künk a föl-dön Leg-szebb hi-va-ta-lunk,

2. Jelenj meg közöttünk, értsd meg szándékunkat,
Te nevedben tartjuk tanácskozásunkat,
Tiszta szívből kérünk téged, teremtőnket,
Hallgasd meg kegyesen esedezésünket.
3. Gerjeszd fel ígédnek szerelmét lelkünkben,
Szent lelked szentségét áraszd el szivünkben,
Adj igaz értelmet s tudományt elménkben,
Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.
4. Szorgalmat, kitartást elkezdett dolgunkban,
Végig megmaradást adj hivatalunkban.
Készséget, hívséget felvállalt tisztünkben,
Egymás szeretetét tartsd meg szíveinkben.

(XVI. sz.)

(Sztárai Mihály.)

g) Pap beiktatásra.

226.

Régeni Áron.

Pász-to-rok-nak pász-to-ra, Nagy-ha-tal - mú
Is - ten! Né - pe - det te nem ha - gyod
Ár - ván, ő - ri - zet - len. Lan - ka - dók - nak
te vagy a lan - ka - dat - lan ő - re,
Té - vely - gők és csüg - ge - dők
Út - ra - té - ri - tő - je.

2. Örök Isten, oltalmad mindétig megőrzött,
Öröködbe most is im állítottál őrzőt,
Hadd legyen a pásztorunk, hadd legyünk a nyája,
Legyen akit kövessünk s hallgassunk szavára.
3. Add, Uram, hogy csurranó méz peregjen ajkán,
De a bajban keményen álljon meg a sarkán.
Szívében a szeretet csipkebokra égjen,
S ostora a hitlennen végtől végig érjen.

4. Ne csak könyvből olvassa, amit mond az irás,
Szépen szóló szavakból nem lesz burjánirtás.
Mutassa meg magyarán, mi a munkabírás ...
Példaadó szeretet, — jobb pap ennél nincs más.
5. Így lobog fel, csak ez a Mózes csipkebokra,
Omló forrást csak ez üt ránk, a szomjazókra,
Így leszen az Egy Isten neve mindig áldott,
A mi kicsiny egyházunk Istentől megáldott.

(P. M.)

h) Templomszentelésre.

227.

Dallama : 152. Álmodokból, vagy 147. Szálljon buzgó.

1. Nagy Isten, kit bé nem fognak az egeknek egei,
Lábad alatt világoknak sűrögnek a seregi,
Szállásodul nem szolgálhat semmi fényes palota,
Mit az ember roskadandó sárból összealkota.
2. Mégis a mi érted égő szerelmünknek jól esik,
Jól esik, hogy dicsőséged falaink is hirdetik
S bár himnuszra, hirdetésre dicsőséged nem szorult,
Bizodalmunk köszírt, neked raktunk rá kőkoszorut.
3. Hadd legyen hát ez a templom üdvösségünk kapuja,
Te kezедhez békéltünknek tetre hívó tanuja,
Élő Isten, tedd élővé ezeket a falakat,
Hozzád téрни, benned élni holtunkig hogy hívjanak.

(Átírta : P. M.)

i) Harangszentelésre.

228.

Dallama : 14. Számadásra.

1. Uram, akit mennydörögve hirdet zúgó zivatar,
Kit szívünkbe dobbant ezer titkos égi zenekar,
Hirnökiddel versenyezni,
Hatalmadról himnuszt írni,
Szerelmedet szívbe sírni.
Emberi hang hogy akar ?

2. Úgy akar, hogy harangszóba önti hálaénekét,
Harangszóval híja hitre hitevesztett életét,
Ércnyelveken szól, hogy néked
Hirdethesse dicsőséged.
Örök Isten, őrizd hát meg
Az ércnyelvek erejét.

3. Aki él, hogy hitre híja, sirassa a holtakat
S űzze el a fellegekben leskelődő árnyakat...
Bűneinknek meggyült mérgét,
Balsorsunknak bús keservét,
Új harangszó, verd szét, verd szét,
Hallasd, hallasd hangodat!

(P. M.)

j) **Járványos időben.**

229.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg az én.

1. Siralomvölgy, bánatország lettünk, Istenem,
Vak vadásznak, rút halálnak forgunk tőriben.
Szép napodnak áldott fénye ránk hiába néz,
Sarkunkban a vaktán vágó álnok sanda vész.
2. Tudtuk, Uram, életünk hogy hajszálon forog.
Tudtuk, várja zsákmányát a tátongó torok.
Mérgét azért ily gonosznak mégse gondolók,
Szüntesd, Uram, szüntesd már meg szörnyű ostorod.
3. Aggodalmunk, rettegésünk már-már megemészt,
Irgalomnak nagy Istene, küldd el már a vést.
Hogy ha bűnünk büntetése, tégy törvényt velünk,
Csak ez álnok vak vadásztól mentsd meg életünk.

(P. M.)

k) Tartós eső, árviz idején.

230.

Dallama: 252. Mire bánkódol.

1. Oh mindeneknek örök kútfeje,
Kinek kezéből száll a földre
Áldás és pusztulás,
Oh Hallgass meg, szabadíts meg,
Nézz alá a szenvedőkre.
2. Egednek megnyilt csatornáiból.
A pusztulásnak árja foly, foly
Feltartóztatlanul.
Oh állítsd meg, szabadíts meg
Az inségnek karmaiból.
3. Oh mindeneknek örök kútfeje,
Kinek kezéből száll a földre
Áldás és pusztulás,
Oh hallgass meg, szabadíts meg,
Nézz alá a szenvedőkre.

(P. M.)

l) Szárazságban.

231.

Dallama: 112. Én Istenem halld meg az én.

Jó Atyánk, kit fellegek közt sejt a képzelet,
Dördítsd meg a fellegtábort bús fejünk felett.
Gyógyítsa be balzsam-cseppje földünk sok sebét,
Áldhassuk az áldásoknak áldott Istenét.

(P. M.)

232.

Dallama : 179. Uram, ki búsulsz.

1. Uram, ki a felhőnek útat írsz
S iramlását elrendeled,
Ki törvényt szabsz a szélfuvásnak is
S áldott esőt fakaszt villámkezed :
Im elepedt földed kérve kér,
Esdekel az égi cseppekér',
Küld le már áldásod,
Oltsd el a földön fölfakadt
Tátongó szomjakat.
2. Uram, ki vágyainknak szárnyat adsz
S a gondokat elrendeled,
Ki számon kérsz minden szívdobbanást
S tudod, keblünk mért fáj, miért eped :
Oh tekints ránk, néped kérve kér,
Esdekel a balzsamcseppekér',
Küldd le már áldásod,
Oltsd el a szívben fölfakadt
Emésztő szomjakat.

(P. M.)

m) Inség, aszály, tűzcsapás, földrengés idején.

233.

Dallama : 179. Uram, ki búsulsz.

1. Uram, panaszra járulunk eléd :
Lángostorod reánk' csapott,
Hogy könnyeinknek ásson árkokat,
Uram, azért kel hát csak fel napod ?
Oh jaj nekünk, a pusztulásnak
Kopói mind ránk támadának,
Mindenünk oda lesz !
Oh jaj, ha ég-föld ellenünk,
Uram, ki lesz velünk ?

2. Ki lesz velünk, ha megtagadsz te is,
Hol lesz számunkra kegyelem?
Gyermek ha botlik s téves útra tér,
Ki fogja pártját, hogyha atyja nem?
Oh sujts, Atyánk, érdemünk szerint
Szabj büntetést s megtérünk megint,
Csak magad el ne hagyj,
Ég-föld ha minden ellenünk,
Uram, te légy velünk.
3. Te légy velünk, a vésznek szabj határt
S feledtesd el a pusztulást,
A megcsúfolt remény-ásonkokra hozz
Vidám jövőt, boldog megújulást.
Oh, adj erőt — add megértenünk:
Az Úr ha sújt — akkor is velünk,
Fölemel, nem hagy el,
Ha ég-föld összedűl, szakad,
Az Úr velünk marad.

(P. M.)

n) Jégveréskor.

234.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

1. Mit sirassunk, oh nagy Isten, földjeinket-e,
Csapásverte földjeinkért bűneinket-e?
Ostorodnak sok csapása már szívünkig ért,
De előtted nem mondhatjuk: nem tudjuk, miért.
2. Bűneinknek sokasága égig felhatott,
Fellegekkel borítá el a fényes napot;
Szép világod rendje ellen annyit vétkezénk,
Hogy haragra gyúladt immár ellenünk az ég.

3. Megdördülnek fejünk felett a bösz fellegek,
S ránk szakadtak a földünket pusztító jegek,
Lángostórral járt fölöttünk bosszus angyalod :
Úgy büntetsz te, Uram, minket, amint akarod.
4. Bűneinkért sirunk azért most keservesen,
Most keresünk, Uram, téged töredelmesen,
Leborulunk te előtted csapásod alatt,
Esdve kérünk: ne felejtsd el nagy irgalmadat!

(Fejes István.)

o) **Hála bő termésért.**

235.

Dallama : 195. Dicsérünk téged Isten.

1. Jöjjetek, oh jöjjetek, Minden rendű emberek,
Áldozatra hozzatok Buzgó hálaszózatot,
Istenünknek zengjete Hangos hálaéneket.
2. Áldásoknak Istene, Éltünk üdve, mindene,
Áldásod van mindeneken Itt e földi téreken,
Itt a föld és fenn az ég Ittasult örömben ég.
3. Lám a föld, hogy illetéd, Nyitja kincses kebelét,
Dús határon ért kalász, Melynél szebbet nem
[találsz.
Még az ég is sugarát boldogan bocsátja rád.
4. Áldott, áldott légy ezért, Szent Atyánk, e kincsekért,
Hadd lehessünk érte itt Arra méltó gyermekid,
S hogyha béborul napunk, Hozd fel újra nappalunk.

(Átírta : P. M.)

p) Hála áldásos eső után.

236.

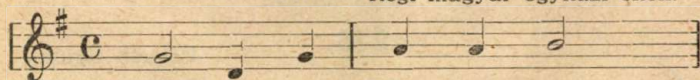
Dallama: 189. Mint a szép híves patakra.

1. Hála, hála nagy nevednek, Menny, föld erős Istene!
Téged áldunk, magasztalunk, Hitreményünk
[mindene,
Mert imánk meghallgattad, Földjeink megáztattad
Az ég enyhe harmatával, Kegyelmed gazdag-
[ságával...]
2. Búslakodtunk, csüggedeztünk Az aszály-csapás miatt,
Mely hervasztva dúlt mezőnkön, Félve,
[mindent learat...]
Imánk félve rebegett, Sóhajtoztuk nevedet:
„Jó Istenünk! oh légy velünk, ha nem segísz,
[mi elveszünk!“...]
3. Ah, mily gyöngye, mily erőltlen a mi gyermeki hitünk.
A legkisebb vész viharra Kishitüleg csüggedünk!
Pedig, hol a veszély nagy, Te ott legközelebb vagy!
Szólsz viharnak és veszélynek S kártétlenül
[elenyésznek.]
4. Hála, hála nagy nevednek stb. (1. versszak.)
(R. G.)

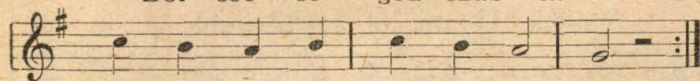
q) Tavasszal.

237.

Régi magyar egyházi ének.

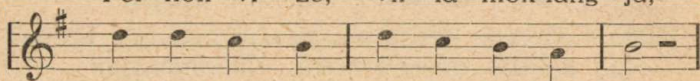
Di - csé - ret di - cső - ség,
Böl - cse - sé - ged szab itt

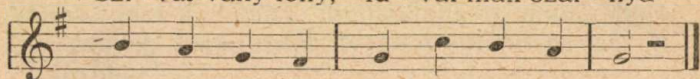
U - ram, a te nagy ne - ved - nek.
ég - nek, föld - nek ö - rök ren - det.

Fel - hők vi - ze, vil - lá - mok láng - ja,

Szi - vár-vány fény, fu - val-mak szár - nya

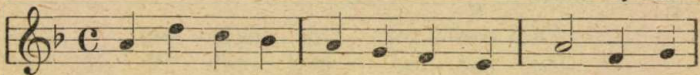
Az Ur e - lőtt száll, őt szol - gál - ja.

2. Ébredő tavaszban a természet ékessége,
Tenger, föld, szigetek s a csillagos ég szépsége;
Bársonya a hímes mezőknek,
Virágai halomnak, völgynek:
Himnuszt zengeni teremtődtek.
3. Emberek, Istennek remekei itt e földön,
Ajkatok is immár hálaszóra felzendüljön!
Lám az Istent nyilván látjátok,
Mert kitölté lelkét ti átok,
Teremtőtöket imádjátok.
4. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás
Az eget Urának légyen örök magasztalás,
Kiben soha változás nincsen,
Légyen tőlünk áldott az Isten,
Ránk a mennyekből áldást hintsen.

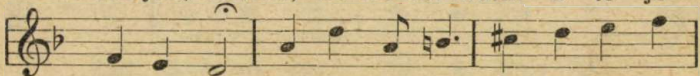
r) **Vetés idején.**

238.

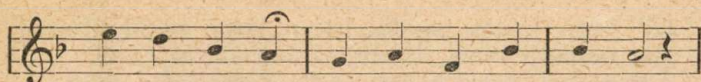
Péterffi Gyula.

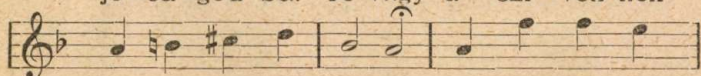
Vet-jük, Uram, bi - zo - dal - munk a te jó -

vol - tod - ba; Ve - tünk, U - ram, biz - va a te

jó - sá - god - ba. Te vagy a szí - vek - nek

meg - vi - gasz - ta - ló - ja; Te vagy az ál -

dá - sok ál - dott meg - a - dó - ja.

2. Nélküled a magvetés csak hiábavalóság,
Nélküled itt minden oknélküli hívság,
Hasztalan turja fel ember a világot,
Hiába a munka, ha te meg nem áldod.
3. Add, Uram, hogy a barázda megfizessen bőven,
Telt kalász a gazdát várja dús mezőben,
Add, Uram, a szív is, ez a tört barázda
Szent ígédnek magvát hajtsa dús kalászba.

(P. M.)

s) **Őszi ének.**

239.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

1. Hullnak, hullnak, egyre hullnak a falevelek,
Mулnak, mulnak, jaj de mulnak napjaink velek.
Istenem, de örökösnek indult hajnalod,
S már a vésznek, pusztulásnak szele ránk csapott.
2. Új élet a hült barázdán vajjon támad-é,
Életet az elmulásban ember várhat-é,
Reményének romlott roncsán megtalálhat-é,
Istenem, a pusztulásban vajjon ott vagy-é?

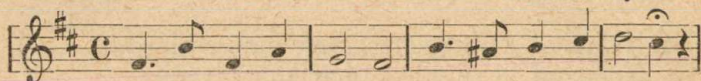
3. Ott vagy, Uram, szóltál, Uram, bent megdobbanál.
 Aki benned bízik, Uram, annak nincs halál.
 Törvényed, hogy minden élet örök sírba száll,
 De nem hal meg, aki téged ott is megtalál.

(P. M.)

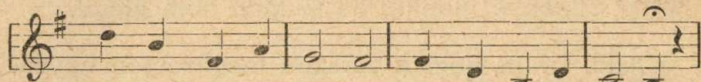
t) Téli ének.

240.

Péterffi Gyula.

U - ram, a - ki fe - hér ru - hát adsz a föld - re,

Me - leg ta - ka - rót a fá - radt szender - gő - re.

Tu - dod, re - ánk mi - nek jó tél,

Ta - ka - rót rá mi - nek szót - tél.

2. Tanuivá tettél a te hatalmadnak,
 Pártfogoltjaivá szerető karodnak,
 Zord idő ha mérgét ontja,
 Fent az Úr és van ránk gondja.
3. Kemény zimankónak kifáradt a mérgé,
 Szendergő szemekből láng csap fel az égre:
 Véget ér zord siri álmunk,
 Lesz vidám feltámadásunk.

(P. M.)

u) Utazáskor.

241.

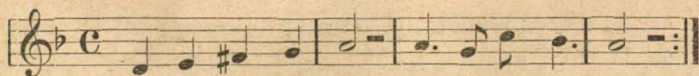
Dallama : 189. Mint a szép híves patakra.

1. Istenem, a te nevedben kezdem felvett utamat,
Mint egy vándor védelmedben vetvén bizodalmamat.
Reád bízom életemet, kedvesim s mindenemet,
Segélj feltett szándékomban, légy vezérem
[járásomban.
2. Ne vigy, Atyám, kísértetbe utazásom folytában,
Véletlen s káros esetben jó szándékom céljában,
Utmutatóm légy nekem, nappal kegyes vezérem,
Oltalmazz az éjtszakában, fáradt testem
[nyugvásában.
3. Segélj, hogy felvett útam boldogul elvégezzem,
S előttem levő célomat tévén, hasznát érezzem.
Szent neved áldásával és magasztalásával
Térjek vissza kedvesimhez, kiket kegyességed fedez.
(Sz. S.)

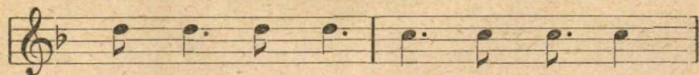
v) Csapások idején.

242.

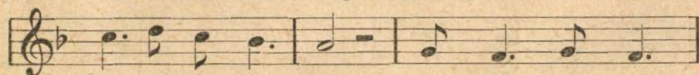
Kuruc dal.

Én U - ram Is - ten, be - fe - lé néz - ve
Le - haj - tott fő - vel ál - lunk e - lőd - be,

Ke - se - rü - ség a szí - vünk - ben

Úgy el á - ra - dott, A - lig, a - lig

lát - juk tő - le, mért sujt ha - ra - god.

2. Ostorod, Uram, látod hová vág.

Látod, hogy mi bánt, látod, bent mi rág,
Vágjon hát ki irtó késed minden kelevényt,
Minden önző konok-magyar *ej-mit-bánom-én-t*.

3. Ostorod, Uram, látod, hova vág,

Ne kiméld tőlünk, vágd csak, jobban vágd.
Ostorozd ki belőlünk az egymásmegevést,
Ostorozd a pulyaságot, hitvány csüggedést.

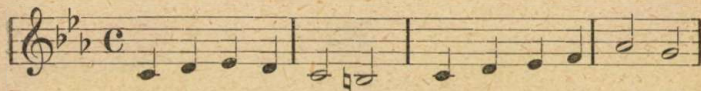
4. Jaj, mert hogyha fáj, tán fölébredünk,

Azt, amink ma nincs, lelket, azt veszünk.
Akkor aztán szakadhat ránk bármilyen csapás,
Él az Isten. Ő is ott lesz, Mit bánunk mi mást?!

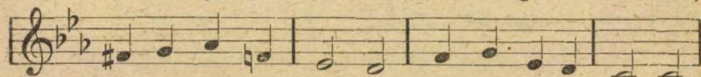
(P. M.)

243.

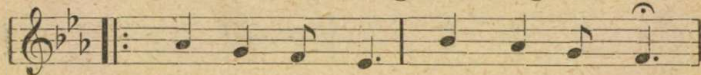
Régeni Áron.

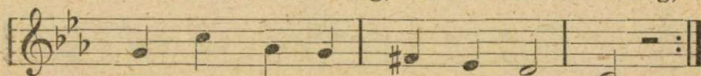
A mélységből, U-ram, Halld meg ki-ál-tá-sunk,

Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsulásunk.

Lel-künk be - teg, cson - tunk re - meg,

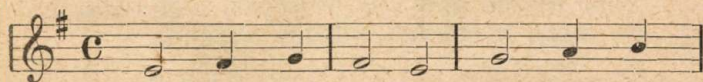

É - lő Is - ten é - píts te meg.

2. Szomjú szarvas várja szomja eloltását,
Szomorodott szívünk búja elosztását.
Kútad, Uram, tárd fel, nyisd meg,
Útad, Uram, mutasd már meg.
3. Mutasd már meg, Uram, merre, mire várjunk,
Mért törted le téged kereső két szárnyunk?
Anélkül az élet sem kell,
Élő Isten, emelj már fel.
4. A mélységből, Uram, halld meg kiáltásunk,
Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsulásunk,
Csontunk remeg, lelkünk beteg...
Élő Isten, gyógyíts te meg.

(P. M.)

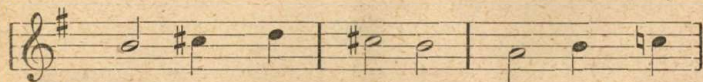
244.

Mos - tan Ur - is - ten, hoz - zád ki -

ál - tunk ke - se - rü - sé - günk - ben,

Hall-gass meg min-ket kö - nyör - gé -

sünk - ben, ily nagy szük - sé - günk - ben.

2. Te vagy Istenünk, téged tisztelünk, atyáinknak Atyját,
Urát az égnek s a mindenségnek, népeknek királyát.

3. Miért, Uristen, mostan mi reánk mindenek támadtak,
Sok szenvedéssel háborogtatnak, mindennel
[rontanak ?]

4. Miért minékünk mindezek ellen segítségünk nincs,
Azért csak reád vetjük szemünket, felséges Uristen.
(Régi Ék. 418. 1.)

245.

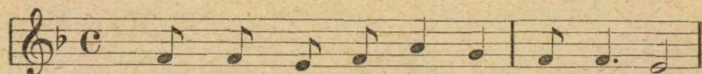
Dallama : 85. Uram terhednek.

1. Örökkévaló! Súgárzó fényözön,
Ki ragyogva gyúlsz világok felett,
Oh súgározd be sorsunknak éjjelét,
A vak sötétben gyújts szövétneket.
2. Légy tűzoszlop a rémes éjszakában,
Amelyre hittel föltekinhetünk,
S ha vészek hánynak, kétségek gyötörnek,
Ne hagyj magunkra, világíts nekünk.
3. Vezess, vezess a szörnyű éjszakából
Derengje hajnal sorsunk bús egét,
Tündöklő fénye süssön föl napodnak :
Megsemmisüljön minden, mi setét.

(Ü. K.)

246.

Régeni Áron.

Ba - bi - lo - ni sö - tét vi - zek - nek

Szo - mor - gok part - ján vár - va, vesz - teg.

2. Babiloni sötét vizeknek
Bús mormolási nem eresztnek.
 3. A gond a lelkem leteperte,
Vak kétség bús bilincsbe verte.
 4. Mérgét a lánc vérembe marta,
Csak isten-kéz ha segít rajta.
 5. Babiloni sötét vizeknél,
Uram, itt hagytál, elfeledtél.
 6. Babiloni sötét vizekben
Csak forgok, forgok önfeledten.
 7. A szörnyü néma rettenetben
Látomások Lázárja lettem.
 8. Amit szerettem, elfeledtem,
Magamnak jaj, csak roncsa lettem.
 9. Babiloni sötét vizekben
Igy lesz, Uram, hát szörnyü veszttem ?
 10. Ne hagyj Uram, ne hagyj itt engem
Babiloni sötét vizekben.
- (P. M.)

z) **Iskolai ünnepeken.**

247.

(Tanév-megnyitásra.)

Dallama : 192. A Sionnak.

Uram, szomjan vár megújulást
Nálad, benned szívünk.
Uram, üsd meg az omló forrást
Ez évben is nekünk.
Oh boldog nép mi, kútjaidnál
Megűlnünk engeded,
De szeretted, hogy szomjat adtál,
Áldott legyen neved.

(P. M.)

248.

Dallama : 74. Jó Uristen.

Hajnalán az esztendőnek
Szálljon hozzád hála-ének,
Istene az érkezőknek,
Oltalma az elmenőknek.
Olts szívünkbe szomjuságot,
Útjaid megjárni vágyót,
Olthatlan buzgóságot.

(P. M.)

249.

(Gyermekeknek évfőzóra.)

Dallama : 33. Mennyben lakó.

Búcsúzóra kicsiny serged,
Uram, összeseregeltt.
Áldott légy, hogy megtartottál,
Mindig, mindig velünk voltál.
Add, Uram, hogy megtarthassuk,
Ami sok jót itt tanultunk.
Minden cseppje vérré váljék,
Belőlünk hogy ember váljék.

(P. M.)

X. Vigasztaló énekek.

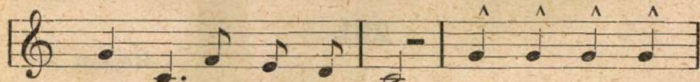
250.

Indulószerűen.

Régeni Áron.

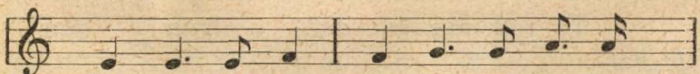
Ve-lünk az Úr! Eny-hűlj meg, ár - va szív,

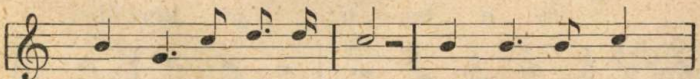
Sor-sod bár mos-to - ha, Csak légy i - gaz,

csak légy min-den-ben hív, s el nem merülsz so-ha.

Hí - vét az Úr meg - lá - to - gat - ja,

pró - bá - ra úgy te - szi S ki el - me - rül

a bán-ta-lom-ban, ju-tal-mát el-ve-szi.

2. Velünk az Úr. Dobbanj meg, árva szív
 S zengj hálaéneket.
 Súgallatát, mely új életre hív,
 Oh hallgasd meg s kövesd.
 Balsors akit borús haragban
 Oly sok próbára tett,
 Magára eszmélt öntudatban
 Esd most már új eget.
3. Velünk az Úr! Kiálts fel árva szív
 S győzelmi dalt dobolj.
 Hallod, hallod, Babilonból kihív,
 Nem vagy, nem vagy fogoly!
 A lánc, amely csontodba marta
 Mérgét, a porba hull,
 A pokloknak sincs már hatalma:
 Velünk, velünk az Úr!

(P. M.)

251.

Régeni Á.

Mi-re bán-ko - dol, oh te én szí - vem,
 Tö - rőd ma - ga - dat o - lyan i - gen
 im a tes - ti jó - kért?!

Biz - zál csak a jó Is - ten - ben,
 ki u - ral - ko - dik menny - ég - ben.

2. Nem hágy el az Uristen tégedet,
Tudja ő minden szükségedet,
Mind e világ övé;
Bizzál minden inségedben
Csak az egy nagy Uristenben.
3. Én Uram és én Istenem te vagy!
Szegény szolgálodat, engem ne hagyj!
Oh én édes Atyám!
Én te szegény fiad vagyok,
Bízni másban én nem tudok.
4. Nem kérek én tőled gazdagságot,
Ami szükségem, azt jól látod,
Te mindeneket tudsz.
Uram, én csak arra kérlek,
Mindig, mindig veled légyek.

(Régi Ék. 332.)

(Sachs-Földvári J.)

252.

Régi magyar ének.

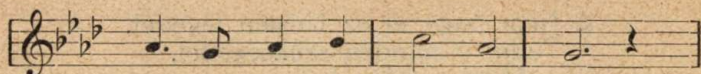
Térj ma-gad-hoz, drá-ga Si - on,
Ki A-tyád-ként fel - ka - rol - jon

Van még né - ked Is - te - ned,
S szí - vét osz - sza meg ve - led!

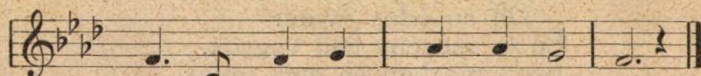
Azt bün - te - ti, kit sze - ret,

Más-kép az nem is le - het!

Si - on ezt hát jól gon-dold meg

S szabj ha - tárt bús gyöt - rel-med-nek.

2. Hullámok ha rémítenek Mérhetetlen víz felett
S a habok közt szíved remeg. Hogy sirod is ott leled,
Ha aludni látod őt, Ki reményed és erőd.
Sion, soha se feledd el, Ő megvívhat tengerekkel.
3. Bár hordozzad zsarnok láncát, Érjen kinos rab-halál,
Ha hitedet el nem játszád, Utad égbe nyitva áll!
Örvendj mindig és vigadj, Emlékezz, ki népe vagy.
Sion, nincs több Isten egynél, Benne hát ne
[kételkedjél.
(Gályarabok éneke.)

253.

Dallama : 283. Megszabadultam már.

1. Szánja az Uristen, híveinek romlását
Az ő fiainak, leányinak balsorsát.
Noha most eltüri,
De el nem szenved
Nagy szidalomvallását.
2. Kegyelmes az Isten, nem ver örökké minket,
Egy szempillantásig hagyott most csak el minket,
De örökké való
Irgalmasságából
Ismét felemel minket.

3. Azért, keresztények, ne essünk most kétségbe,
Erős bizodalunk legyen csak az Istenben.
Bizony majd meglátjuk,
Istent megtaláljuk
Még ez földön éltünkben.

(1566.)

(Szegedi Gergely.)

254.

Dallama : 106. Reménykedő szívvel.

1. Semmit ne bánkódjál, Krisztusnak serege,
Mert nem árthat néked senki gyűlölsége,
Noha ez világnak rajtad gyűlölsége,
Nem hagyhat szégyenben Isten öfelsége.
2. Királyi nemzet vagy, noha te kicsiny vagy,
Az Uristen előtt bizony te kedves vagy.
Agyarkodva futhat a világ utánad ;
Ha Istenben bízol, neked az nem árthat.

(XVI. század.)

(Szkárosi Horváth András.)

255.

Dallama : 144. Isten szent lelke.

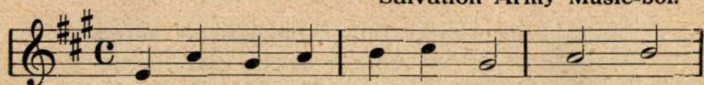
1. Merj, élni merj, föld gyermeke,
Természet titkos remeke,
Parazsat rejtő porhüvely,
Porköntösödben élni merj !
2. Lelked az Ég lehellete,
A mennyet hozd a földre le.
Porköntösöd ha földre ránt,
Szárnyad van, bontsd ki és ne bánd.
3. Szárnyad van, lelked, hogy lebird,
Ha rád szakadt, a bajt, a kint.
Föl, tette hív az égi kar,
A bátraké a diadal.

4. Merj, élni merj, föld gyermeke,
A mennyet hozd a földre le.
Ez-é az út, ez-é a cél,
Ne kérdd: szeress, bizzál, remélj!

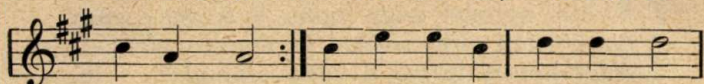
(Longfellow-P. M.)

256.

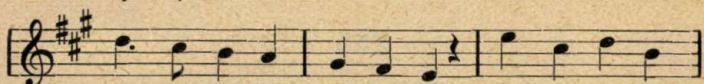
Salvation Army Music-ból.

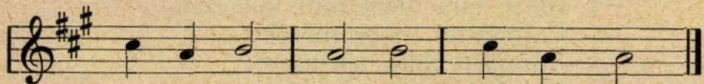
Em-ber ter-vez, o-da lesz — Kezdd el
Em-ber-nek a sor-sa ez, Kezdd el

új-ra, kezdd — Rosszul fog-tad, el - ve - szett,
új-ra, kezdd!

Más - sal is már meg-e-sett. Él az Úr fe-

jed fe - lett, Kezdd el új - ra, kezdd.

2. Azt ne mondd: Mért kezdeném?!
— Kezdd el újra, kezdd!

Nincs már abban, nincs remény.

— Kezdd el újra, kezdd!

Ember, ember, ébredezz,

Kishitűn ne csüggedezz,

Fent az Úr, nem érted ezt?

Kezdd el újra, kezdd.

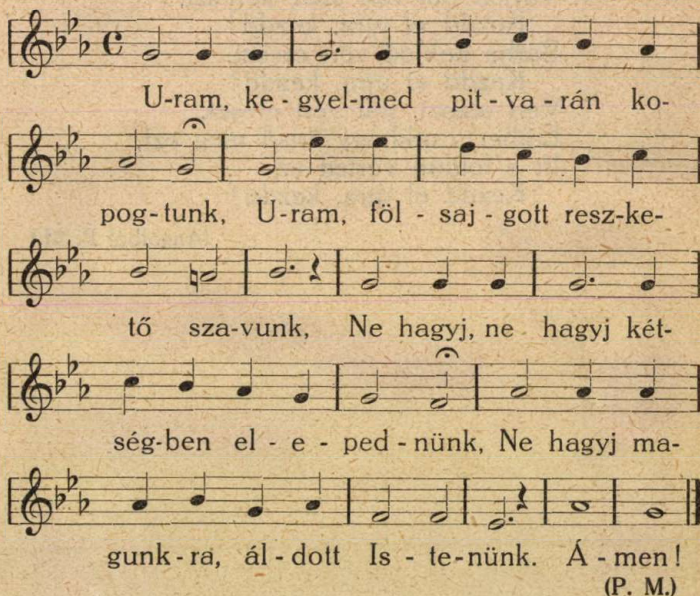
3. Hogyha minden elveszett,
Kezdd el újra, kezd!
Nemzedék elvérezett,
Kezdd el újra, kezd!
Ember, hát nem érted ezt,
Máshol, már több is veszett?
Él az Úr fejed felett:
Kezdd el újra, kezd!
4. Várjon bár rád száz kereszt,
Kezdd el újra, kezd!
Bárha kebled vért ereszt,
Kezdd el újra, kezd!
Vért ereszt, hát vért ereszt,
Ember, csakhogy értsd meg ezt,
Itt e földön vérted ez:
Kezdd el újra, kezd!

(Angolból P. M.)

XI. Záró énekek.

257.

Sullivan Arthur.

U-ram, ke - gyel-med pit - va - rán ko-
pog-tunk, U-ram, föl - saj - gott resz-ke-
tő sza-vunk, Ne hagyj, ne hagyj két-
ség-ben el - e - ped - nünk, Ne hagyj ma-
gunk - ra, ál - dott Is - te-nünk. Á - men!
(P. M.)

258.

Dallama : 257. Uram, kegyelmed.

Uram, szavadnak harmatát fölittuk.
Eltikkadt lelkünk újra éledett,
A csüggedésnek nincs hatalma rajtunk.
Ember, remélj, veled van Istened. — Ámen.
(P. M.)

259.

Dallama : 257. Uram kegyelmed.

Uram kitártuk reszkető szívünket,
Uram, te látod, ott bent hogy mi fáj.
Oh küldj nekünk vigasztalást sebünkre,
Irgalmas Isten, kelj közinkbe már. — Amen.
(P. M.)

260.

Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

Igazságnak nagy Istene, halld meg népedet,
Fájdalmunkban görnyedezve hívtunk tégedet.
Adj nekünk már vigasztalást, emelj fel megint:
Mebűnhődtük, jaj de meg már minden bűneink.
(P. M.)

261.

Dallama : 192. A Sionnak.

Magasra szállj, szívünknek lángja!
Mért — mért imbolyganál?!
Az alkotó karját kitárta:
A láng a lángra vár.
Az egy Istennek légyen hála,
Szívünk örömben ég.
Szívünk, Uram, reád találta,
Megnyilt, megnyilt az Ég!

(P. M.)

262.

Dallama : 14. Számadásra, vagy 12. Im bejöttünk.

Végzetetlen irgalmadban bizakodva hívtalak,
Uttalanúl bújosóknak csillagfénye vártalak.
Fásult szívvel aki jártam,
Érzem, végre rád találtam.
Oh, ki mindent jóra fordítsz, hálás szívvel áldalak.
(P. M.)

263.

Mátéfi Ferencz.

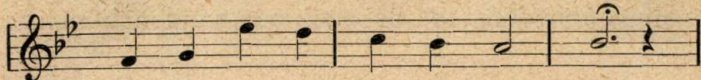
U - ram! Te - hoz - zád szállt i - mánk,

U - ram, te lá - tod, bent mi bánt,

Ne hagyj el min - ket, oh ne hagyj,

Ne - ved ne - künk fegy - ver - nek add.

Ne - ved ne - künk paj - zsunk le - gyen.

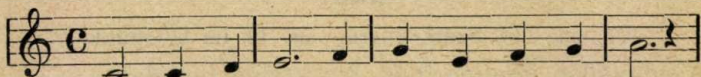

Hall - gass meg jó A - tyánk. Á - men.

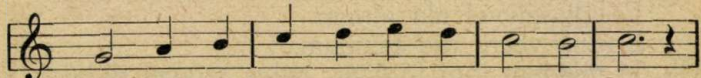
(P. M.)

264.

The Salvation Army Music-ból.

Re - mélj, re - mélj, lel - kem, ne csüg - ge - dezz,

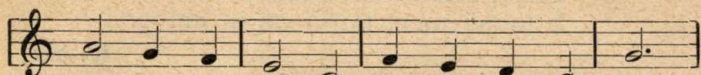
Meg - hall - ga - tott az Úr, mi - nek re - megsz?

Ke-gyel-me meg-tart s ő - riz si - ro - dig,

Ki ben - ne bí - zik, nem csa - lat - ko - zik.

Mi - től re - meg - nél lel - kem, hát ne félj,

Meg - hall - ga - tott az Úr, re - mélj, re - mélj.

(P. M.)

265.

Dallama : 33. Mennyben lakó.

Én Istenem, téged vártunk,
Itt szívünkben megtaláltunk.
Atdál nekünk élő hitet,
Benned bízó bátor szívet.
Egész világ ha összedül,
Álljuk meg a bajt emberül,
Ne kérjük, a holnap mit rejt,
Rendületlen álljunk mi helyt!

(P. M.)

266.

Dallama : 96. Én Istenem.

Meghallgatál,
Vigasztalál
Nagy Istenünk.

Oh te ki fent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk.

(P. M.)

267.

Dallama : 211. Áldjad én lelkem.

Szent Atyánk, megenyhülést nyert
Hajlékodba bús szívünk.
Oh, hogy itt a régi embert
Levetköznünk sikerült !
Nézd, Uram, az ó-embert
S tartsd meg, tartsd az új embert !

(P. M.)

268.

Dallama : 96. Én Istenem.

Mennybéli Úr,
Szívünkben új
Remény fakadt.

Oh te ki fent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk.

(P. M.)

269.

Dallama : 244. Mostan Uristen.

Úr Isten, kelj fel, kezed emeld fel, neved dicsőítsd meg.
Nagy irgalmaddal és hatalmaddal minket
[szabadíts meg.

(Tordai J. XVII. század.)

270.

Dallama : 79. Dicsérlek tégedet.

Lelkem, de mit búsulsz, bennem igen dulsz-fulsz,
Ne háborgass engemet.
Ne hagyd el magadat, kétségbe se essél,
Várd el csak Istenedet.

(Bogáti, XVI. század, 42. zsolt.)

271.

Dallama : 79. Dicsérlek tégedet.

Légy meghallgatója én könyörgésemnek,
Édes Atyám, Istenem,
Vigasztalj meg engem a te szent lelkeddel,
Hogy örülhessen szívem.

(Dóczi Ilona, XVII. sz.)

272.

Dallama : 251. Mire bánkodom.

Nagy hálát adok, Uram, tenéked,
Hogy értenem adtad ezeket
A te templomodban.
Adj mindvégig megmaradást
És idvességés kimúlást.

(1697-i Énekeskönyv 332. l.)

273.

Dallama : 251. Mire bánkodom.

Ugy-e hogy úgy van, oh te én szívem,
Ugy-e hogy látod, érzed, milyen
Boldog, ki bizni tud!
Oh higyj, remélj, bizzál s ne félj,
Nem hagy el az élő Isten.

(P. M.)

274.

Dallama : 153. Igéretbeváltó, vagy 224. Szíveket megáldó.

Bosszudat, ember, hagyd a jó Istennek,
Ha megnémultak néked a törvények.
Várd meg és lásd meg végét a bűnösnek,
Ha lehet, se árts előbb ellenségnek.

(XVI. század.)

(Bogáti F. M. 57. zsolt.)

275.

Dallama : 192. A Sionnak.

Akik bíznak az Úristenben
Törhetetlen hittel,
Szégyent sohsem vallnak hitükben,
Tört szív, hidd el, hidd el.
Mint a Sion-hegy bérce állnak
Ok rendületlenül,
Nem félnek, nem remegnek : állnak
Ledönthetetlenül.

(P. M.)

276.

Dallama : 170. Szent vagy Isten.

Porba sujtott néped Sóhajtását értsd meg,
Oh, emelj föl, nézz le ránk, Állj mi mellénk szent
[Atyánk !

(P. M.)

277.

Dallama : 237. Dicséret, dicsőség.

Dicsőség Istennek, E nagy világ szent Urának.
Hála nagy nevének, Békesség szent hajlékának
Hogy itt minket most meghallgatott,
Igéjével hogy felbuzdított,
Légyen felsége mindig áldott !

(Sz. S.)

278.

Dallama : 96. Én Istenem.

Óhajtva várt,
Remegve szállt
Hozzád imánk,

Oh te ki fent vagy,
Maradj velünk,
Vigyázz reánk !

(P. M.)

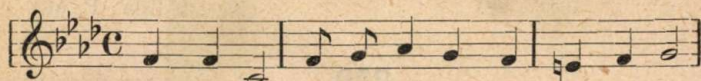
XII. Temetési énekek.

a) Templomban vagy halottas háznál.

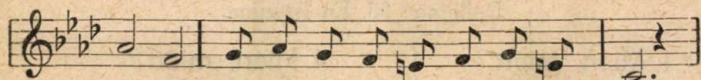
279.

(Öregek felett.)

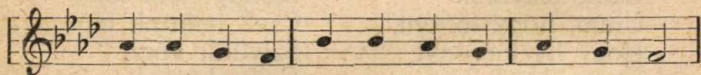
Iszlai Márton.

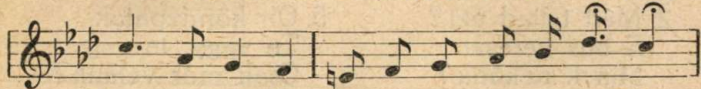
Mint cél-hoz ért fo-lyam-nak csen-des ár-ja,

Kar-ját ha már a ten-ger széllyel tár - ja,

• Hal-kan, sze-li-den, megnyug-vás-ra vá-gyón,

Mint el-tik-kadt vész sí-vár pusz-ta-sá-gon,

Elnyugszik él - tünk, pi - he - nes - re tér,

• Lám-pánk el - al - szik, ú - tunk vé - get ér.

2. Boldog, ki úgy ér kívánt nyugovóra,
 Hogy indulóra hogyha kong az óra,
 Nem kell esengni, kérni késedelmet,
 Lehúnyja csak szemét és elpihenhet:
 Atyám, amért küldöttél, megtevém,
 Engedj pihennem sírom éjjelén.
3. Engedj pihennem! Hosszú volt a pálya,
 Csontom remeg, a versenyt úgy sem állja,
 Öreg fa törzse úgy se hajt virágot,
 Elmúlt, Atyám, éntőlem szép világod,
 Engedj pihennem, nyisd fel csarnokod,
 Boldog, ki így ér kívánt nyugovót.

(Átírta : P. M.)

280.

Dallama : 96. Én Istenem.

1. Miért, miért?
Remegve kérd
Beteg szívünk.
Uram, hogy történt,
Hogy ily törvényt
Írtál nekünk?	4. Miért, miért?
A sírba tért
Menny nem felel,
Csak lelkünk tépi,
Szívünk vérzi
Gyötrelmivel.
2. Mért tetted ezt?
E bús kereszt
Minek nekünk?
Uram, felelj meg,
Jaj, hogy kell ezt
Megértenünk?!	5. Oh könnypatak,
Te vagy, te vagy
Csak már velünk?
Oh te felelj hát,
Nem lát, nem lát
Könnyes szemünk.
3. Miért, miért
Hogy meg nem ért
A könnypatak,
Mért omlik egyre,
Lelkét vesztve
Minek szakad?	6. Hiába kérd,
A könny sem ért
Meg már, Uram.
Nem látja: benne,
Hogy épp' benne
Ott vagy, Uram.

7. Ott vagy, Uram,
Szóltál, Uram,
Hallottalak.
Bús könnyeimben,
Áldott Isten,
Megláttalak.

8. Miért, miért?
Nem kérd, nem kérd
Beteg szívem.
Akartad, úgy lett,
Uram, úgy lett,
Amen, amen!

(P. M.)

281.

Dallama : 188. Haragodnak nagy voltában.

1. Halandó lásd, mely hirtelen s reménytelen
Úthet rád a végóra.
Oh vedd, míg virulsz, holtodat és sorsodat,
Mely követ, gondolóra.
2. Oh szenteld hát Istenednek és tisztednek,
Ember, minden órádat,
Mától el ne halogassad, most folytassad
Reád bízott munkádat.
3. Oh Isten, légy erősségünk, segítségünk
Végső bajvívásunkban,
Halál fájdalomit enyhítsed, rövidítsed
S idvezíts kimultunkban.

282.

(Kisdedek felett.)

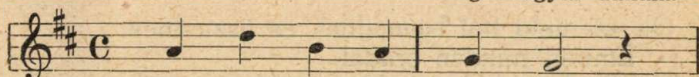
Dallama : 289. Jer temessük.

1. Életünk csak füst és pára, Elenyészik nemsokára,
Ha reggel szép napja derül, Fénye majd homályba
[merül.
2. Mint a gyenge szép rózsaszál, Mely tavasszal
[nyilóra vál,
Mutat vidám ékességet, Szívet bájló kedvességet.

3. De mihelyt a hervasztó szél Reá fuvall, tovább
[nem él.
Hiába az ég harmatja, Leveleit elhullatja.
4. Így lőn sorsa e kisedednek, Kit halotti leplek fednek.
Szépen felderült hajnala, Hosszabb időt ígér vála.
5. Reá fuvallt halál szele, S nincsen rajta élet jele,
Hiába szülők könnyei, Szánakozó keservei.
6. De szívetek csendesedjék, A mennyre fölemelkedjék,
Az Urnak bölcs rendelésén, Nyugodjatok meg
[tetszésén.

283.

Régi magyar dallam.

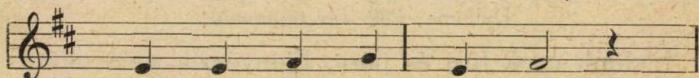
Meg - sza - ba - dul - tam már
És meg - me - ne - kül - tem

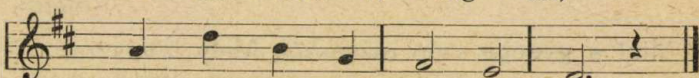
Én a tes - ti ha - lál - tól,
Min - den nya - va - lyá - im - tól,

Bűn - től, bú - bá - nat - tól,

E csa - lárd vi - lág - tól,

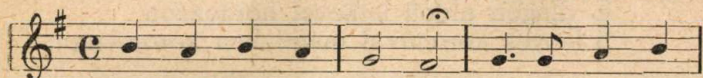
En - nek sok pró - bá - i - tól.

2. Lelkemet ajánlom a hatalmas Istennek,
 Por-testemet hagyom gyám-anyjának, a földnek,
 E világot pedig még rövid ideig
 A most benne élőknek.
3. A testi halálból mégyek örök életre,
 A kimondhatatlan örömré s dicsőségre,
 Melyet Isten szerzett és számokra eltett
 Az őtet szeretőknek.

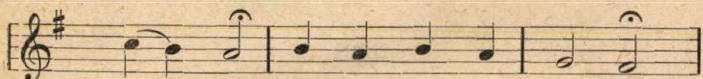
284.

(Ifjak felett.)

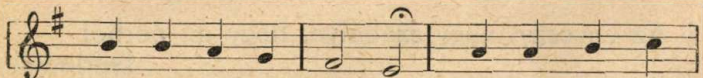
Régi magyar dallam.

Vi - rág - szál ko - rom - ban É - le - tem el -

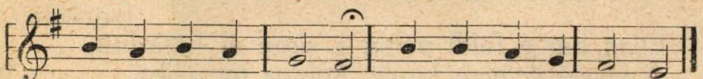
mú - lék, Gyá - szos ko - por - sóm - ba

Vé - let - len bo - ru - lék. De - rü va - la

na - pom Ked - ves haj - na - lá - val

s a ha - lál le - met - sze Mér - ges ka - szá - já - val.

2. Szerelmes szülőim, ha nem keserítlek,
Hervadt ajkaim titeket említnek.
Engemet a halál mikor kiszólíta,
Titeket is sötét gyásszal elboríta.
3. Jól tudom keservét bágyadt szíveteknek,
Súlyos hánykódását búsult lelketeknek,
Mint háborús tenger tornyos habjaival,
Lelketek küzködik terhes gondjaival.
4. Miért zokogtok, hogy kedvesetek megholt,
Örüljeteink inkább, hogy a tietek volt.
A fényes egekben lészen már lakásom,
Angyali karokkal nyájas társalgásom.
5. Lelketek sérelmét Istenem enyhítse,
Napjaitok számát az Úr öregbitse,
E világon áldott lelkével hordozzon
S fényes koronával mennyben koronázzon.

285.

Dallama: 104. Vétkeim halomra.

1. Az enyészet nagy szabálya, hogy mi porból
[sarjadott,
 Porrá lesz, habár a pálya földi fényben áradott.
 Ha megszólal a halál, a jobbágy és a király
 Por-ágyán a gyászhalálnak, testvér-nyúgalmat
[találnak.
2. Az öröklét nagy szabálya, hogy mi mennyből
[sarjadott,
 Éljen, bár a földi pálya a síron át haladott,
 A végső ítéleten király, koldus megjelen.
 Amit vetett, azt aratja, ez az Isten akaratja.

Kik ma e - gész - ség - ben
Vol - tak, hol - nap es - nek

Tor - ká - ba a ha - lál - nak.

2. Ne örüljön bátor senki gazdagságának,
Ékes természetnek, se szép ifjúságának,
Aranynak, ezüstnek, hímes öltözetnek,
Mert azok mind elmulnak.
3. Vizi buborékhoz mi életünk hasonló,
Mezei virággal egyiránt elmulandó.
Nincs e világ színén oly erős építmény,
Mely lehetne állandó.
4. Első óráját is születésed napjának,
Jajszóval kezded el eleit e világnak,
Jaj léssen közepe, jaj léssen végzete
A te kimulásodnak.
5. Mit ragaszkodol hát oly igen e világhoz?!
Földhöz ver az Isten, ne bizzál tárházadhoz.
Majd mikor a halál nyilával eltalál,
Idvességet az nem hoz.
6. Nincsen is itt nekünk maradandó lakásunk,
A példák tanítják, zarándokság járásunk,
Ha ma folyt víg zajjal, holnap talán jajjal
Végződhetik futásunk.
7. Megkérdik azután, mint éltünk e világban,
Igazán jártunk-e minden hivatalunkban.
Számot kell majd adnunk, miként sáfárkodtunk
Az Ur talentumában.

8. Minden ember azért magát megoltalmazza,
Szívét bűn szennyétől mindenkor tisztán tartsa,
Elveszendő kincsért, aranyért, ezüstért
Lelkét el ne árulja.

289.

Régi magyar dallam.

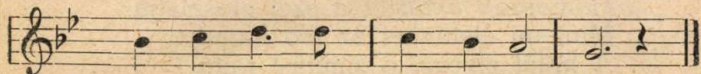
Jer, te - mes - sük el a tes - tet,

me - lyet a ha - lál il - le - tett.

Lel - ke el - vált ég - be szál - lott,

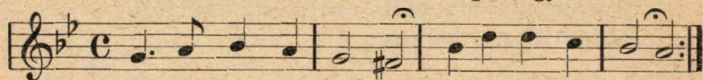

Visz-sza tért az Ég U - rá - hoz.

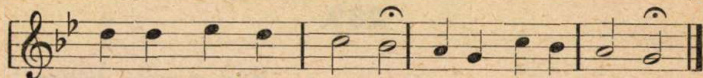
2. Küzdelmekben ki elfáradt,
Vessünk neki síri ágyat,
S temessük a föld mélyébe,
Hadd pihenjen ott békébe.

3. Lelke pedig tovább éljen
A jobbaknak seregében,
Fájdalom ahol nem éget,
Nyerjen örök üdvösséget.

Régi magyar dallam.

Em-ber, em - lé-kez - zél u - tol - só na - pod - ról,
Egy szem - pil - lan - tás - ban vál - to - zó sor - sod - ról,

S ta - lán aj - tód e - lőtt ál - ló ha - lá - lod - ról.

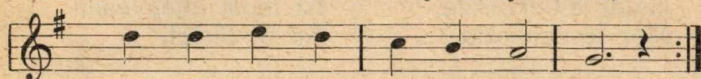
2. Olyan, mint az árnyék az ember élete,
Melyet vetni szokott valamely csemete,
De csak félórát tart ő kerülete.
3. Gyakran csemeténket a féreg megrágja,
Gyenge gyökereit elmetszi, kivágja:
Oda lesz, elhervad életünk virága.
4. Micsoda az élet, forgatom, vizsgálom,
Felkapott finnyácska fűszálnak találok,
S mulandónak, mint a hajnali szép álom.
5. Hamarébb a füstöt a szél eloszlatja,
Mint mi életünket az idő forgatja,
A halál elvégzi a símitást rajta.
6. Gyermeki bűborék, ez világi élet,
Jön a halál, ráfű, játéknak határt vet,
S mérő serpenyővel kér szót az ítélet.
7. Mit ragaszkodunk hát ez alsó világhoz,
Szívünket mért kötjük a mulandósághoz?
Esztelenség bízni veszendő jószágához.
8. Ember, siess hát az életre bémenni,
Vigyázz, mert az ajtót be találják tenni.
Jaj, hogy tudsz öröklét nélkül majd pihenni?!
(Átírva.)

291.

Régi magyar dallam.

Már el - mé - gyek az ö - röm - be,
Pa - ra - di - csom szép kert - jé - be,

Lel - kem é - gi lak - he - lyé - be.

2. Már elvészem diadalmát,
Az életnek koronáját.
Lelkem örök nyugodalmát.
3. Keservek ott nem véreznek,
Fájdalmak le nem szegeznek,
Csalódások nem epesznek.
4. Leszünk hívek egyességben,
Mind fejenként dicsőségben,
Háborítlan békességben.
5. Együtt gerjed ott szerelmünk,
Együtt zeng az éneklésünk,
Örökké tart idvességünk.

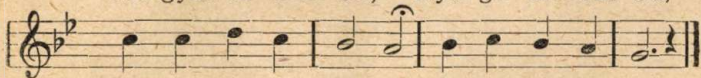
(XVI. sz.)

(Miklós diák írta.)

292.

Me - gyek sí - rom - ba, Nyu - go - da - lom - ba,

Fo - gadj el. sö - tét - ség, Ö - rök cse - nes - ség.

2. Eresszetek el
Jó reménységgel!
Látom már a kezet,
Mely oda vezet.

4. A föld rám omlik,
Testem elromlik;
De lelkem Istennél
Boldogságban él.

3. Éltem szépségét,
Gyönyörűségét
Halál elhervasztá,
Már leszakasztá.

5. S majd amaz órán,
Ítélet napján
Ki most eljegyezett,
Ad új életet.

6. Akkor nagy fényben
És dicsőségben
Egymásra találunk,
Kik most elválunk.

293.

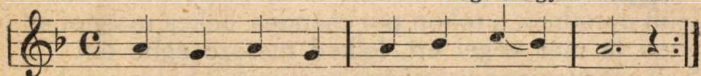
Dallama : 112. Én Istenem halld meg.

1. Búcsut vennem, el kell mennem e földről nékem,
Fényességben, dicsőségben lesz ülő-székem,
Mennysországba, boldogságba mert felvitetem,
Fájdalmidtól, siralmidtól szünj meg hát, lelkem.
2. Sátoromat, hajlékomat sírba helyezem,
Szép pálmámat, koronámat fejemre teszem,
Amire mind törekedtem, végre elveszem,
Vígsgómom és boldogságom végnélkül leszen.
3. Hát, kedvesim, szerelmesim, már ne sirjatok,
A válásban, búcsuzásban megnyugodjatok,
Most elválunk, de majd egykor utánam juttok,
Az Úr lelke és kegyelme legyen rajtatok.

c) A sírnál.

294.

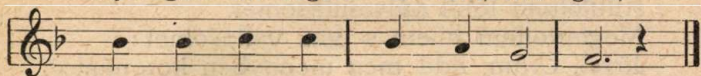
Régi magyar dallam.

To-vább már nem ki - sér - he - tünk,
Tilt és visz - sza hiv é - le - tünk,

Nyu - god - ni fogsz a - lant, ma - gán,

Hosz - szú sí - ri nagy éj - sza - kán.

2. Búsan zúg a halál szele,
Reszket fájó szívünk bele,
Reszket éltünk fája s elszáll
Életünk is zúgásinál.
3. S amint sülyed alább, alább,
Nem bírja a szív bánatát,
Csordultig van már a pohár,
Omolj, omolj gyászos könnyár.
4. Omolj könnyár, te végadó
Azért, ki most elhervadó.
Többet adnunk, haj nem lehet,
Od'adnók bár az életet.
5. Föld elnyelte már testedet,
Ég ölelte fel lelkedet,
Ott vár reád szebb kikelet,
Ott leszünk majd mi is veled.
6. Ott vagy te már, ott szellemed,
Feltaláltad már üdvödet.
Oda míg elkísérhetünk,
Isten veled, Isten velünk.

295.

Dallama : 104. Vétkeim halomra.

Térj pihenni fáradt vándor, a sír keble vár reád,
Hűlt porodnak a rokon por csendes, békés nyugtot ad:
Útad itt már véget ért, lelked messze égbe tért
S ott a fényes mennyországban él örökös boldogságban.

296.

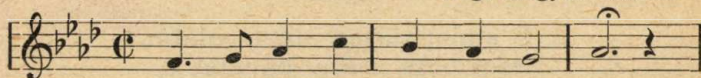
Dallama : 106. Reménykedő szívvel.

Elvégeztem, Atyám, rám bízott munkámat,
Kifutottam földi pályafutásomat,
Megtartottam hitem s igaz vallásomat:
Jövel, Uram, add meg mennyben koronámat.

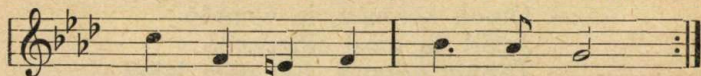
d) Köz- és záróénekek templomban és sírnál.

297.

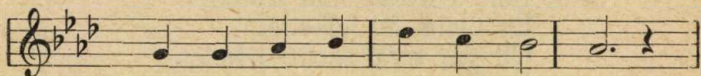
Régi magyar dallam.

El - bo - csá - tunk, sze - lid lé - lek,
Le - vet - kez - vén por - haj - lé - kod,

In - dulj vég - ső ú - tad - ra.
Nyit - va a menny szá - mod - ra.

Ott fent a csil - la - gok fe - lett

Ta - lálsz di - csőbb, szebb é - le - tet.

298.

Dallama : 37. Légyen kedves az áldozat.

Sajgó szívünk sóhajtását,
Zajgó lelkünk háborgását
Hallgattasd el, jó Atyánk,
Gyógyító irt küldj le ránk,
Taníts meg, hogy bízni kell :
Fent az Úr, Ő nem hagy el.

(P. M.)

299.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

Oh árvák és özvegyek,
Összeomlott életek
Csodatévő orvosa,
Oh te fordítsd újra jóra,
Amit elnyelt a sir torka
S vissza nem ad már soha.

(P. M.)

300.

Dallama : 145. Oh lobbanj fel pünkösdsnek.

Amen, amen! Úgy, úgy, amint akartad . . .
Bár vágyak, álmok, tervek még marasztanak,
Megyek, megyek, nincs már mit késlekednem :
Úgy légyen! Amen!

(P. M.)

301.

Dallama : 193. Vigyázz értem Uristen.

Édes Atyánk, Istenünk,
Szent egedből küldj erőt,
Ha látunk hervadást,
Ha látunk elmulást,
Ne rettegjük a jövőt.

(J. J.)

302.

Dallama : 44. Mennyben lakó.

Én lelkem, mit háborogsz,
Bánatodban mért forogsz
Oly hitetlen pogány módra ?
Jóra fordul minden, jóra,
Üt még egyszer virradóra
— Csak ne félj, ne csüggedezz, —
Ez a halált kongó óra.

(P. M.)

303.

Dallama : 126. Bús harangszó hirdeti.

Könny-hullatva említünk,
Hit-reménnyel tekintünk
Szent egedre, Istenünk.
Leborulva kérünk téged,
Adj enyhet a fájó szívnek
S töröld le a könnyeket.

(J. J.)

304.

Dallama : 96. Én Istenem.

1. Oh mily fájó
E végbúcsú s szívszaggató !
Sírod ölében
Aludd álmod szép csöndesen.
2. Isten hozzád,
Van már neked dicsőbb hazád.
Ott fenn az égben
Látunk majd egy szebb reggelen.

Az úri imádság.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben. szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben: úgy itt e földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik mi ellenünk vétkeztek; és ne vigy minket a kísértelbe, de szabadíts meg minket a gonosztól; mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen. (Máté 6, 9—14.)

Apostoli hitforma.

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében.

Hiszek Jézus Krisztusban, Istennek egy szülött fiában, a mi Urunkban.

Hiszem a szentlelket.

Hiszek egy közönséges keresztény anyaszentegyházat.

Hiszem a bűnöknek bocsánatját és az örök életet.

(Ferencz József: Unitárius Káté.)

A tizparancsolat.

1-ső parancsolat. Én vagyok a te Urad, Istened, a ki tégedet kihoztalak Egyiptomnak földjéről, szolgálatnak házából, ne legyenek tenéked én előttem idegen isteneid.

2-ik par. Ne csinálj magadnak faragott képet, se semmi hasonlatosságot azoknak formájára, kik fenn az égben, ég alatt a földön, vagy a föld alatt a vizekben vannak; azokat se ne tiszteljed, se ne imádjad; mert én vagyok a te Istened, erős, bosszúálló Isten, ki meglátogatom az atyáknak vétkeit a fiakban, harmad- és negyediziglen azokban, akik engem gyűlölnék; és viszont irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, akik engem szeretnek és megtartják az én parancsolataimat.

3-ik par. A te Uradnak, Istenednek nevét hiába föl ne vedd; mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki az ő nevét hiába fölveszi vagy említi.

4-ik par. Megemlékezzél a szombat napról, hogy azt megengeszteljed. Hat napokon munkálkodjál és minden dolgaidat elvégezzed; a hetedik napon a te Uradnak és Istenednek szombatja vagy; ne tégy akkor semmi dolgot se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgáló leányod, se barmod, se a te jövevényed, mely a te kapuidon belül vagy; mert hat napokon teremté az Úr a mennyet, földet, a tengert és minden azokban levő állatokat, a hetedik napon pedig megnyugovék az Úr és megszentelé a szombat napot.

5-ik par. Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú életü légy e földön és jól legyen dolgod, melyet a te Urad, Istened ad tenéked.

6-ik par. Ne ölj.

7-ik par. Ne paráználkodj.

8-ik par. Ne lopj.

9-ik par. Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot.

10-ik par. Ne kívánjad a te felebarátodnak házát

vagy feleségét, se szolgáját, se szolgáló leányát, se ökrét, se szamarát, se semmi vagyonát, melyek a te felebarátodéi.

Templomba bemenetelkor.

A mindennapi élet gondjait és kötelességeit letéve, ide jöttem a te szent házádba jó Atyám, hogy itt hitem és üdvösségem dolgaival foglalkozzam. Oh milyen jól esik, hogy együtt lehetek hitbeli testvéreimmel s közös érzelemmel emelkedhetünk hozzád, jó Atyánkhoz.

Szenteld meg érzéseimet és gondolataimat, hogy azok méltók legyenek a szent helyhez és a valláshoz, melynek követője vagyok. Készítsd elő szívemet, mint a jó termőföldet, igéd hallgatására és befogadására. Engedd, hogy gondolataim emelkedettek, érzéseim nemesek s elhatározásaim erősek legyenek, hogy így lelki áldozatom kedvet találjon előtted. Ámen.

Templomból kijövetelkor.

Hálát adok neked jó Istenem azért a lélekemelő óráért, amelyet szent házádban vallásos elmélkedés között tölthettem. Hallottam itt szavadat, láttam dicsőségedet. Szent elhatározások ébredtek lelkemben Jézus követésére s a te országod munkálására.

Ne bocsáss el addig, amíg meg nem áldasz engemet. Áldj meg hűséggel, hogy ha a világ zajában ismét előmbe állának a kísértők, hogy elvonjanak tőled és hivatásomtól: én mégis tartsam meg neked tett fogadásaimat. Vezess kézen fogva minden lépésemben, hogy életemben, munkámmal és csele-

kedeteimmel bizonyrágot tehessek a bennem lakozó szentlélekról. Legyen atyai áldásod velem küzdelmeimben és nyugodalmam óráiban. Ámen.

Reggeli imádság.

Istenem, jó Atyám! Téged illet az első érzélem, mely szívemből fakad s dicsőségedet hirdeti az első szó, mely ajkamról elszáll e reggeli órában. Te voltál őriző pásztorem az éjszakában s te virrasztottál álmaim fölött annak sötétségében. Neked köszönöm az új napot s a testi és lelki erőt, amellyel megajándékoztál, hogy vidáman és jó kedvvel indulhassak el kötelességeim teljesítésére.

Légy velem jó Atyám, minden lépésemben. Dicsőítsd meg erődet az én erőtlenségemben, hogy elvégezhessem a munkát, melyet rám bízál. Segélj, hogy szóval és cselekedettel tegyek bizonyrágot arról, hogy a te élő templomod vagyok, telve a lélek jósgával, a hit erejével, az igazság szomjával, a szeretet melegségével, a nyugodt lelkiismeret boldogságával. Ámen.

Estvéli imádság.

Gondviselő Istenem, jó Atyám! A munka és küzdelem óráiban tőled vesszük az erőt és kitartást, hogy hívek lehessünk mindhalálig. Fáradalmaink után a te szárnyaid árnyékában találhatunk csöndes nyugodalmat. Köszönöm jó Istenem, hogy a mai napon is vezérem és világosságom voltál, hogy munkáimban támogattál, hitemben megtartottál, bánatomban vigasztaltál, örömben alázatosságra tanítottál s gondviselésed karjain hordoztál.

Reád bizom magamat, életemet, javaimat és kedveseimet az éjszakára is. Oh te, ki soha el nem fáradsz az őrködésben, virrasz atyai szeretettel álmaink felett. Ha valami jót tehettem a mai napon, nyugtass meg a tiszta öntudat örömeivel. Ha pedig lelkiismeretem vádolna, adj erőt és segítséget, hogy műlasztásaimat helyrehozhassem. Ne engedd, hogy egy nap is elmúljék életemből anélkül, hogy valami jót ne cselekedtem volna. Istenem! én benned bizom. Te légy az én oltalmam és megtartásom Istene most és mindörökké. Ámen.

Betegségben.

Gondviselő Istenem! Mennyei édes Atyám! Hozzád emelkedem lélekben s hitemnek erejével hozzád ragaszkodom; mert te vagy az én egyetlen reményem és vigasztalásom. Meglátogatnál engemet Uram! mert ime elhagyott testi erőm. Az öröm és a jókedv elköltözött szívemből. Könnyhullatás kenyerem éjjel és nappal. A betegség útjában áll legjobb szándékaimnak és elhatározásaimnak. Ebben a nehéz helyzetben a te neved világol, mint a csillag a sötét éjszakában. Benned való hitem azt mondja nekem, hogy ha meg is látogatsz, de el nem hagysz. Sőt, ahol legnagyobb a szükség, ott van legközelebb a te segítséged. Égő vággyal várom oh én szabadító Istenem, a te jobb kezedet, amely megkönnyebbitse szenvedésem terheit, letörölje éjjeli és nappali könnyeimet s megvigasztaljon engemet.

Ne engedd jó Istenem, hogy benned való hitem megszégyenítsen. De taníts meg tűrni is; mert a panasz és zúgolódás csak sorsomat súlyosbitaná. Az

életben sok áldást halmoztál reám s ha a jót elvettem szent kezeidből, a rosszat ne venném-e el? Nem volnék méltó tanítványa Jézusnak, ha a keresztet panasz nélkül nem tudnám hordozni. Hiszen ő tanította, „hogy boldogok, akik sirnak, mert azok megvigasztaltatnak.“ Ne engedd hát, hogy a csüggedés örvényébe essem. De tekintsd meg jó Atyám gyöngeségemet is s ne látogass erőm felett. Add vissza erőmet, egészségemet és életkedvemet, hogy munkáimat végezhessem, hivatásomat betölthessem. Örködjél beteg gyermeked fölött, aki téged hív segítségül. Szabadíts meg fájdalmaitól, hogy öröm- és hálaérzések között dicsőítselek tégedet. Ámen.

Ja

Betürendes mutató.

Sorszám	Lapszám
202. Adjatok hálát az Istennek	157
118. Adj már csendességet	82
101. Adjunk hálát az erős	67
43. Adjunk hálát mindnyájan	20
275. Akik bíznak	208
243. A mélységből Uram	190
141. A pünkösztnek jeles napján	100
192. A Sionnak hegyén	147
162. A szeretet szent ünnepén	116
19. A te népeidet Uram	9
285. Az enyészet nagy szabálya	214
286. Az Isten az árvák	215
165. Az esztendők eljönnek hogy	119
164. Az esztendők eljönnek s el	118
196. Az Istenhez az én szómat	150
184. Az Ur énnékem őriző	138
200. Az Urnak mindnyájan	156
211. Áldjad én lelkem az Urat	165
89. Áldjad én lelkem, minden érzelmem	59
187. Áldom az én szent Uramat	141
214. <u>Áldott az Ur, a mi Istenünk</u>	168
130. <u>Áldott az Ur, oh legyen áldott</u>	91
84. Áldott Isten, életemnek	55
94. Áldott Isten, napjainknak	62
80. Áldott napod, hogy felhozád	52
152. Álmodokból ébredjetek	109
300. Amen, amen	223
246. Babiloni sötét vizeknek	192
288. Bizonytalan voltát	215
114. Bocsásd meg Uristen	79
177. Boldog ki nem jár	130
176. Boldog vagy ember	129
274. Bosszudat, ember	207
143. Bölcs teremő szent	102
249. Búcsúzóra kicsiny sereged	194
293. Búcsút vennem	220
203. Búmba két szememet	158
126. Bús harangszó hirdeti	87
127. Bús harangszó messze hangzó	88

Sorszám	Lapszám
38. Bús vagy és szomorú ...	18
205. Bűneimnek mély örvényében ...	160
61. Csak tebenned örök ...	36
142. Csudálandók, Uristen ...	101
34. Csüggedők, óh jertek ...	16
133. Diadalmi örömnép ...	93
66. Dicsérem én az Urat ...	40
237. Dicséret, dicsőség ...	185
207. Dicsérjétek az Urat ...	161
82. Dicsérlek tégedet én édes ...	53
209. Dicsér téged teljes ...	163
195. Dicsérünk téged, Isten ...	149
161. Dicsőítünk és tisztelünk ...	115
51. Dicsőséges Uristen ...	28
277. Dicsőség Istennek ...	208
75. Drága dolog ...	48
139. Egy csak egy kútfő ...	98
45. Egyetlen egy Istenség ...	22
216. Egy Istenünk ...	170
201. E földön ti minden ...	156
297. Elbocsátunk szelid lélek ...	222
296. Elvégeztem Atyám ...	222
290. Ember emlékezzél ...	218
113. Ember ha bűnbe estél ...	78
256. Ember tervez ...	200
169. Ember vigyázz ...	126
39. Emlékezzél meg hatalmas ...	18
213. Erős várunk ...	167
49. Erős várunk E szent napon örvendezzünk ...	26
122. Esztendők és idők ...	84
69. Ébredjetek fel lelkeink ...	43
301. Édes Atyánk, Istenünk ...	223
146. Édes Atyánk, örök Ur ...	104
129. Élet-halál bírása ...	90
282. Életünk csak füst ...	211
5. Élő Isten egybegyültünk ...	2
87. Éjnek viharának vége ...	58
116. Én bizodalمام ...	81
183. Én Istenem, én Istenem ...	137
112. Én Istenem halld meg ...	77
96. Én Istenem te légy velem ...	63
265. Én Istenem téged vártunk ...	205
302. Én lelkem, mit háborogsz ...	224
119. Én nem perlek ...	83
92. Én orvosom, megtartó ...	60
242. Én Uramisten, befelé nézve ...	189
132. Feltámadott, feltámadott ...	92
135. Feltámadunk, feltámadunk ...	95

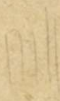
Sorszám	Lapszám
62. Felséges Isten, hálát adunk	37
136. Fénylik a nap	96
60. Gondviselő jó Atyám X	36
171. Gondviselő szent Istenünk	127
20. Hajlékodba, templomodba	9
248. Hajnalán az esztendőnek	194
131. Hajnal derül	91
281. Halandó lásd	211
30. Halld meg Uram sziveink	14
124. Hallgassuk meg figyelmesen	86
188. Haragodnak nagy voltában	142
77. Hatalmas Isten X	49
121. Határtalan határokon	84
219. Határt rendelt	173
225. Hálaadásunkban	177
236. Hála hála nagy nevednek	185
220. Hiszem, vallom	173
208. Hogy Babilon vízei	162
21. Hozzád imádkozom	9
55. Hozzád jöttünk Uram	31
57. Hozzád megyek Uram	32
123. Hozsánna, jön, jön	85
239. Hullnak, hullnak	187
67. Igaz felség, egyedül Ur	41
194. Igaz Isten, ítéleteddel	149
210. Igazlító szent Uristen	164
260. Igazságnak nagy Istene	203
15. Igaz Uristen, igazra kérlek	7
153. Igéretheváltó édes jó Atyánk	110
7. Im bejöttünk édes Atyánk	3
12. Im bejöttünk templomodba	5
70. Im kinyitlak	44
9. Im templomodba Istenünk	4
107. Irgalmaz Uristen	73
149. Isten, aki népedet	107
241. Istenem a te nevedben	189
97. Istenem, mi gyorsan	64
17. Isiennek uj énekeket	8
150. Isten országa eljö	108
2. Isten szent házába	1
144. Isten szent lelke, égi	102
154. Istentől megáldott hívek	110
166. Jer az Urnak asztalához	121
167. Jer, jer kicsiny sereg	122
155. Jer mindnyájan örüljünk	111
289. Jer temessük el	217
137. Jézus, lelkünk nagy királya	97
86. Jó Atyánk, az éjszakának	57

Sorszám	Lapszám
231. Jó Atyánk kit fellegek közt	181
212. Jó az egységben	166
74. Jó Uristen, tekints	46
235. Jöjjetek, oh jöjjetek	184
160. Karácsonyra virradtunk	115
79. Kegyelmes Isten, kinek	51
90. Kegyes őrző pászlorom	59
102. Két kezemet összetéve	68
8. Kongva-bongva bús	3
303. Könnyhullatva említünk	224
108. Könyörülj Uristen	73
134. Krisztus feltámadá	94
128. Krisztusunk megfeszíték	89
168. Krisztus Urunk kérdezi	124
270. Lelkem de mit búsulsz	206
37. Légyen kedves az áldozat	17
271. Légy meghallgatója	207
18. Magas mennyégben	8
158. Magasra lendülj	113
261. Magasra szállj	203
81. Magasra szárnyalj szívünk	53
98. Maradj velem	65
100. Már az ég bealkonyul	67
287. Már elhagylak	215
291. Már elmegyek	219
181. Meddig felejtesz	134
266. Meghallgatál	205
16. Megpihenni, megnyugodni	8
283. Megszabadultam már	212
292. Megyek siromba	219
174. Menjete el békével	130
33. Mennyben lakó én Istenem	16
44. Mennyben lakó hatalom	21
268. Mennybéli Ur	206
255. Merj, élni merj	199
71. Még nem, még nem szeret	45
48. Miatyánk kit fenn	25
280. Miért, miért	210
120. Mindenható én Istenem	83
53. Mindenható fővaló	30
52. Mindenható fővalóság	29
54. Mindenható Isten	31
110. Mindenható Uristen	75
191. Minket Uram	146
189. Mint a szép híves X	143
279. Mint célhoz ért	209
251. Mire bánkódol	196
58. Mit remegsz, mért	33

Sorzsám	Lapszám
234. Mit sirassunk	183
244. Mostan Uristen	191
272. Nagy hálát adok	207
227. Nagy Isten kit bé nem	179
24. Nagy Istenünk tekints	11
157. Napkeletre nézzetek	112
115. Ne hagyj elesnem	80
99. Ne küld le még	66
190. No minden népek	145
186. Nosza istenfélő	140
95. Nő az árnyék	62
278. Óhajtva vár	208
299. Oh árvák és özvegyek	223
83. Oh egyetlen egy Istenség	54
111. Oh én Uram, szabadító	76
180. Oh felséges Ur	133
72. Oh irgalmas és kegyelmes	45
125. Oh isten ki a törődött	86
25. Oh jelenj meg, szállj	12
10. Oh jer, borulj le	4
159. Oh jertek ünnepeljünk	114
223. Oh ki biztató sudárba	175
40. Oh ki mindent látsz	18
145. Oh lobbanj fel pünkösztnek	103
29. Oh meg nem alvó szeretetnek	13
103. Oh mennyei kegyes Atyánk	69
68. Oh merre vagy	42
304. Oh mily fájó	224
230. Oh mindeneknek	181
91. Oh nyisd ki hajnal	60
198. Oh sereg k nagy Istene	153
73. Oh simogasd meg	46
151. Oh te keresztény ember	108
117. Oh Uristen árva lelkek	82
218. Országol az Isten	172
41. Örök bíró, irgalmas	19
245. Örökkévaló, sugárzó	192
197. Öröködbe Uram	152
76. Örül mi szívünk	49
46. Örvendezünk örömünkben	23
163. Pásztoroknak hirdetésk	118
226. Pásztoroknak pásztora	178
276. Porba sujtott néped	208
264. Remélj, remélj, lelkem	204
106. Reménykedő szíved	72
140. Rengjen a föld belé	99
298. Sajgó szívünk sóhajtását	223
93. Sebes szárnyon mint rohan	61

Sorszám	Lapszám
254. Semmit ne bánkódjál	199
109. Seregeknek hatalmas	74
229. Siralomvölgy bánatország	180
26. Sóhajtásunk, búsulásunk	12
1. Sóhajtva vár	1
31. Sorsod hagyd az Urra	14
35. Szállj föl, szállj imánk	17
148. Szállj magasra, szállj fel	107
147. Szálljon buzgó, szálljon forró	106
14. Számadásra, bűnbánásra	7
253. Szánja az Uristen	198
47. Szeret, imád	24
267. Szent Atyánk, megenyhülést	206
138. Szent fiadnak, Istenünk	97
222. Szent hitemről vallást	175
221. Szent Istenem, tekints	174
36. Szent Istenünk feléd	17
215. Szent örömrzésre	169
56. Szent színed előtt állunk	32
170. Szent vagy Isten	126
88. Szétárad ismét	58
224. Sziveket megáldó	176
206. Szivemben Uram	160
185. Szivemet hozzád emelem X	139
27. Szívünk szavát küldtük	12
22. Szomorúan sóhajt szívünk	10
199. Tebened biztunk	154
182. Tebened szent Atyám	136
204. Tehozzád teljes szivből	159
78. Teremtő Isten bármily messze	51
6. Teremtő nagy Isten	3
64. Téged dicsérlek	38
63. Téged illet Uristen	37
59. Téged kereslek	34
105. Téged várlak én Istenem	71
252. Térj magadhoz	197
295. Térj pihenni fáradt	222
294. Tovább már nem	221
273. Ugy-e hogy úgy van	207
13. Uram, a gondnak rajtam	6
240. Uram aki fehér ruhát	188
228. Uram, akit mennydörögve	179
175. Uram, bocsásd	128
65. Uram, hol vagy	39
257. Uram, kegyelmed pitvarán	202
232. Uram, ki a felhőnek	182
179. Uram, ki búsulsz	132
259. Uram, kitártuk	203

Sorszám	Lapszám
233. Uram, panaszra járulunk ...	182
258. Uram, szavadnak harmatát ...	202
247. Uram, szomjan vár ...	193
28. Uram, tehozzád kiáltunk ...	13
263. Uram, tehozzád szállt imánk ...	204
85. Uram, terhednek földi ...	56
4. Uram, templomodba gyűltünk ...	2
11. Uram te templomodba ...	5
178. Uristen, az én imádságom ...	131
269. Uristen, kellj fel ...	206
3. Uristen kész az én szívem ...	2
156. <u>Uristennek szent fia</u> ...	111
172. Utat vágtál ...	127
42. Vedd fel igazságom ...	19
250. Velünk az Úr ...	195
238. Vetjük, Uram ...	186
262. Véghetetlen irgalmadban ...	203
104. Vétkeim halomra ...	70
32. Végzésidet megértenünk ...	15
50. Vidám szívvel ...	26
193. Vigyázz értem, Uristen ...	148
23. Világosság szent Atyja ...	11
217. Világot bíró ...	171
284. Virágszál koromban ...	213
173. Zengő nyelvem ...	128

192.

9 (b)

103

20

141

209

BUDAPESTI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖZSÉG

Lelkészi Hivatala

1055 Bp., Nagy Ignác u. 4.

267

csig a munk

252-terjmagathos csig a. Leon

118

